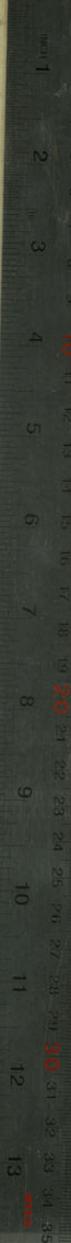

در بعضی موارد
۳۵

بازرسی شد
۳۵

بازدید شد
۱۳۸۱

بازرسی شد
۱۳۶۰

۲۰۷۴

کتابخانه مجلس شورای ملی

اسم کتاب: ترجمه و نظایف فیه منکب العرب
مؤلف: علی بن حسن زوارر
موضوع تألیف: علوم
شماره دفتر: ۱۲۹۲۸
شماره ثبت: ۲۰۷۴

مؤسسه: ۱۳۰۳

بازرسی شد
۱۳ - ۱۷

بازرسی شد
۲۰۷۴

تاریخ ثبت در
کتابخانه مجلس
۳۰

۳۰

بازدید شد
۱۳۸۱

۲۷۷۵

کتابخانه مجلس شورای ملی

اسم کتاب: تریبہ از نظر ایف فہمک بطور است

مؤلف: علی بن حسن زوارر

موضوع تالیف: علوم

شماره دفتر: ۱۲۹۲۸

۲۰۷۴

بازرسی شد
۲۷ - ۲۶

۱۳۸۱

تاریخ ثبت شد
۲۰۷۴

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
شماره ۲۰

شماره ۲۰

بازدید شد
۱۳۸۱

بازرسی شد
۱۳۴۰

۲۷۷۴

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

اسم کتاب: ترجمه (النظرات) فی فقه حنبلیت (مجلد ۱)

مؤلف: علی بن حسن زوارق

موضوع تألیف: فقه حنبلیت

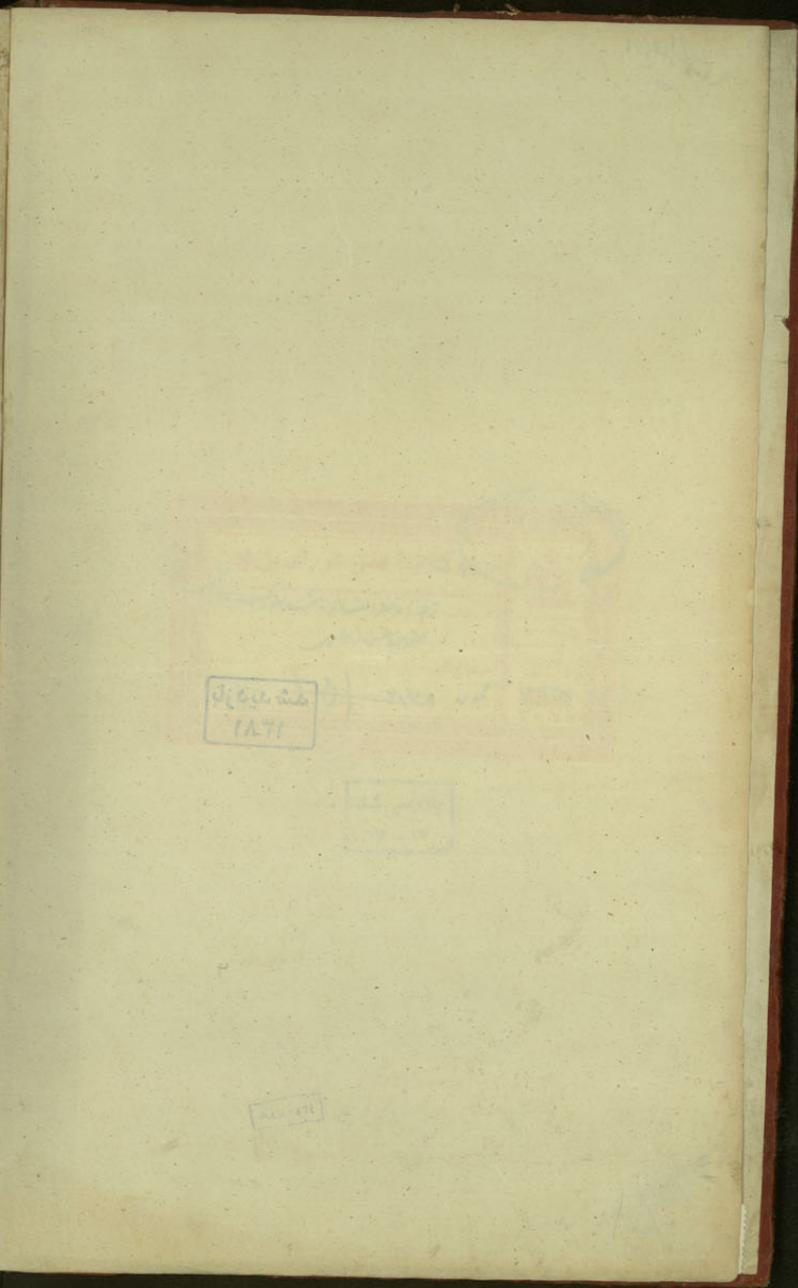
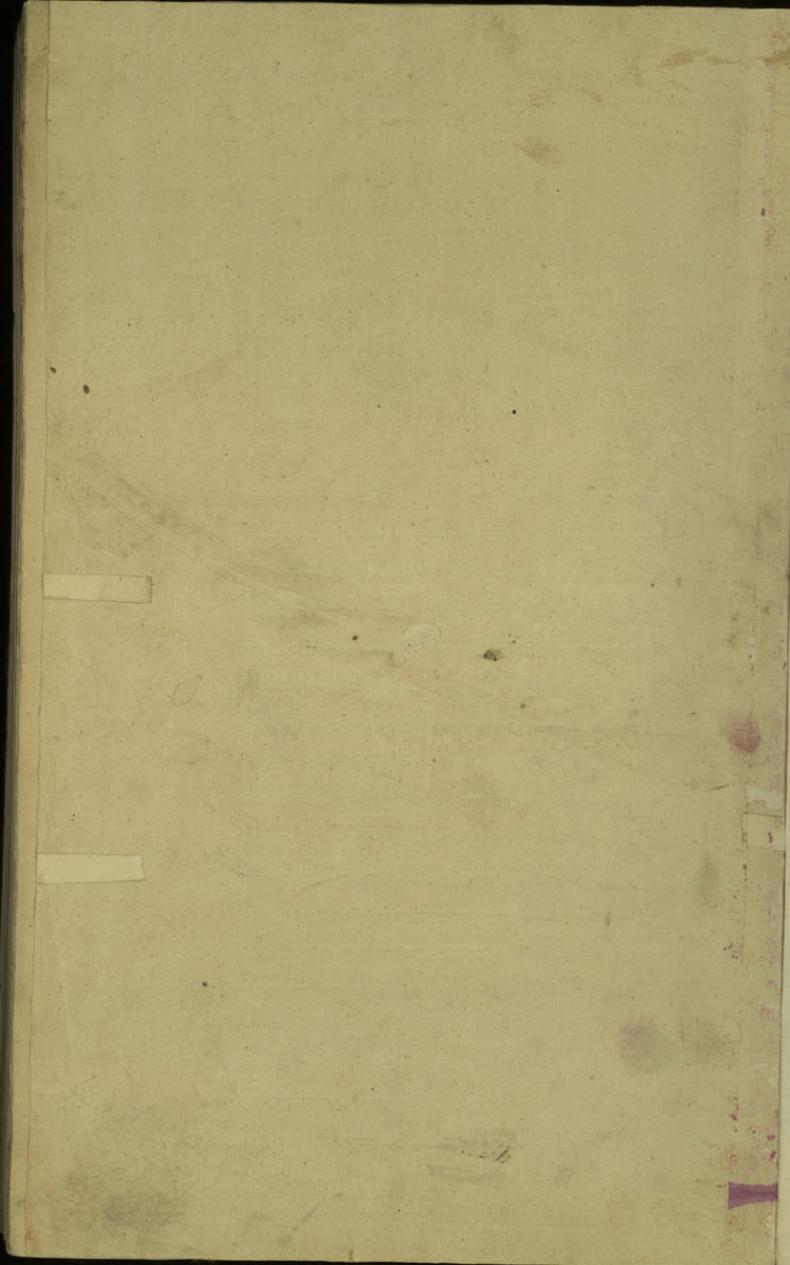
شماره دفتر: ۱۳۹۳۸

۲۰۷۴ / ۱۵ / ۲۰۷۹

۳۰۷۴

بازرسی شد
۲۷ - ۲۶

بازرسی شد
۳۰۷۴

و در وقت فرستادن بر غیر اهل علم السلام برین منبر بگردد و از اهل اهله تشییع برقیله عرض
مرا شبان بر اهل اسلام شوشه منجین واجب است ایشان که بخیال نمایند بنده من بر غیر تو
و منعم کرد بندهم از آنکه بنگارم در حق بندهم که من از این دنیا ملامت در آنجا
که هیچ کس با من نماند و از آنکه بوجوب بعضی الظن از نگاه آنکه در باشد که کان بلکه در حق
اینجا که در با عیش من فریب است از آنکه در باز که مخلوق کشتم و کوش هوش پیدا کردم شبی که آنجا
اهل ادیان پس از من بگردم و منم بنم منم خاطر حق و نظر صحیح کار فرم منم در عفا این ادیان
نا حاصل کنم بر اوستی منم سلامت از آنکه در منم بنم حضرت غریب در اقامت سال
ما از منم نماند منم خطر منم قیامت بد منم در منم شاخه و داشت منم بنم بنم بنم
محکم علی الله علیه السلام بنم منم منم منم و آنکه بنم بنم بنم بنم بنم بنم بنم بنم بنم بنم
پس خواست منم بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
پس بر آن که در منم بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
و خطب و ایان تابع این عالمی چنانکه اندک اندک منم منم منم منم منم منم منم منم منم
احمد بن حنبل است منم بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
چنانکه از اصحاب منم بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
گفتند که نه بر منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
ایشان حدیث و روایت کرده اند از ایشان گفته اند بلکه این چنانکه کمال حاصل کرد منم منم
و علم او حدیث پیشتر سلیمان نقلید ایشان کرد منم منم منم منم منم منم منم منم منم
که ایشان خود را محمداً نام کردند منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
و اگر منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
انحضرت با اسم یکی از صحابه را با نام یک که آثار و علامت ایشان مشاهده کرده بود پس چون منم
کردند از هم بر مذکور است نام کرد منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
سوال کرد منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
ایشان بودند در زمان منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
عجیب است این آنکه در کتب منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
الغای کرده اند اکثر ایشان بر اینند که در منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم

عزیز

خودشان که محمد صلی الله علیه و آله است در افتاد و ایلاف و ورشده ایشان را آنچه ذکر کرده اند
از این نواید اسلام را بر سر منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
علیه که منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
بر منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
که این از منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
مشکلات در منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
مذهب منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
برای بیان احادیث اینک است که با غفلت منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
در این منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
ایشان را بر این منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
این چنانکه منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
مقام و ایات منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
دهد بر منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
از ایشان که بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
این منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
به منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
چنانکه بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
چنانکه بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
این چنانکه در زمان منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
از ایشان که بنم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
و بعضی که بر منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
آنکه التزام منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
و با آنکه افند کرده بودند ایشان در آن منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم

فوجی باقی مان ازاد کرد و حاضر و الجین لایحه که نگاه دارد و ترا از خطر طلبت واجب که داند بر او عتقا
ان عمل از دل بر وجه شدیدی پذیرد و سید را رجوع کردیم در امور عقیده بتواری حسن بخدا عز
و منزه داشتیم از ان هوشا که آه کشند و عرضهای لغز آندند و از دست و پشیمان و قول و نقلیه رجا
و طلب کردیم حق را هر چه که باشد با بهر از ان نشان و بر هر حال پذیرد که ما بنده حاضرند و
الجلال و مراد است پس اینها بر حقیقت که ما هدایت راه نما است ظاهر و باطن او را و مفصل او
مجال او را و تبیین ما که فو قه خود راه با بهر از ان که راه نماید ما حاضر پذیرد که با الطاف نواز و
عنا با ن ظاهر خود و اما از علم شریف محمد پذیرد که فراموشیم از ان سپهر خود و از رضا شای
اهلبنا و انانکه دانشیم حقیقت عصمت و طهارت را نشان از او این که شنیدیم از غلط و سهو و خلل
ایشان و امر فرموده ما را خود عمل و رسول و قبولی در ان نشان و فراموشی از ایشان پس
نمودند ما را بر او شایسته بر صورت فرود آمدن را بر هر حق واضح روشن بلا رتیب این فضا
انجا بنده با ن علم نمودیم با هر که اینها از ان نشان و با ن که نماند و نفضل علم است در هر
ار و ان که فو قه تو را بر سوال تو ما را انکه بشود صورت اعفاد ما را پیش انکه نظر نماید بر کمال
ما را بداند بدست خود اعفاد کرده ایم که ما را بر پروردگاری هست که و لعل لعل است بداند یعنی
ذات و تقاضا و جوشش کرده که منقرض است در صفات خود ما را است بر هر مصلحت و در مختار است در
سایر امور عالیه و معلوم و معلوم و جلوس و بر هر مصلحت و موهوم مد رکش و متره از جسم و نسیب
از ظلم عباد و از رضای مجیزه واقع شود از ادب ان از نشانی و نیاز است که بکلی هم نشانی که بر
کد زوال و بر نماند ان حکیم است که فیج ننگد و اخلاص بنا بر اینها خواهد شد است بر اینها که تقاضا
کرد ما را از حکم و احسان خواهد شد است بر اینها که تقاضا خواهد شد است بر اینها که تقاضا
و متکلم است بیکدیگر احداث کرده که در و از بدیه بقدر رحمت و احسان و فر فرستاد انزل بر
فرشتگان و پیغمبر و خاصان و انکه افعال ما صادر گشته از ما و انکه هر چند آنچه با ن نفسی که
هست پس ان از ما است و دستگیر کرد که ما را جل جلاله از ان افعال ذمه ما و از انچه انجنا
کنیم ما از انجنا را نسیب ما و بدین سبب که ما بخاریم و مکره نسیبیم نه مضطر و نه مغموم و بدین سبب
خوشی و غم و از انچه ما را لایحه رحمت و عنایت و جود و تکریم بر ما و فضل و احسان است ما را هر که نیکو
و احسان کند ما را ان با و از کردیم و هر که نیکو و طغیان نماید و بالان بدو غایب شود و بدین سبب که
تو ظلم کنی نیکو از او بدین سبب که جل و علا بدید که از برای ما عقول سلیم را که نشانی میکنند

نزد ما بنده انچه نیکو نگاریم فرموده ما را ان و راه و نور انسا لک و نشانی خود و فرستاده پیغمبر از لایحه
انکه بنده نشانی شدیم و در کسب که بر داری و کنی و انکه از انی و کنی چون نیکو میماند که پیغمبر از اهلبت
نشان ما نشانی و دارند و او ای امانت و منبای بنده ما را که نشانی و احتیاج اند معرشت تفصیل فراد
المراد ایشان پر کردیم بنده پیغمبر خود را ما را ان که فراموشند بنده ان و این تفصیل را از ایشان تا
تو بنده نشانی در روز قیامت که چون فرستاد ای برورد که ما استیضا پیغمبر را ناپرسیدیم که در
ایشان از روی بر ما از مؤمنان و اعتقاد و یکدیگر پیغمبر او علم هم معصومند و محفوظ از
خطا و زلل این نشانی شده از ایشان و وقوع سهو و خلل بر حقیقت حاصل شده انچه در اینها میگویند
که ان انجا بنده خود جل و علا است و واقع بنده نشانی خود ذکر و میکند انرا که ان از او است بدین سبب
خوشی و غم و از انچه بر صورت روح مطهر می رسد و انرا فرموده او را انکه وصی که نیکو که نام مقام او
باشد و بنده نشانی ما را در هر که واجب نشانی و در حفظ کتاب نشانی و انکه می باید که مقام او را
بر صفات کمال ان اغفاد با و توان کرد در هر چه نیکو میکند انرا با میکند انقدر با و توان کرد که در
و در سایر احوال نیز انچه نشانی و نعم دانات با نکه خطا را بر ان بر عین کسب که نام مقام پیغمبر است
که نیکو که نام مقام پیغمبر است و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی
رعایت از ان معصوم که رجوع نماید بتو او و محبت که می کند الله تعالی معصوم و رعایت او ان
معصوم و مکرر بار احسانت ان الله تعالی باشد رعایت او ان امر است که عدل الهی معصوم است
و کرم و رحمت او ان تمام نگذیرد نشانی صفات ان که در هر طیف چگونه اراده کند خود نشانی
از امامت مراد او از صاحب پیغمبر خود و بدید که در برای ایشان کتاب پیغمبر را که حافظ کتاب نبوت
و بین هر دو باشد انقضای ناما بیکدیگر احسانت و حال ان که ان کتاب محفل او را باشد نشانی رسیدن
اختلاف در و واقع انچه انانچه عدل و انصاف و عنایت انکه ما را انکار می بخند خلیفه را نشانی
پیغمبر که نام مقام او باشد و حفظ کتاب شریعت حکام او نماید و چون دانشیم که ان پیغمبر ما
که محفل است علی الله علیه است و ذات و صفات خود بر ما نشانی که در ان که در ان که در ان که در ان
نبوت او و انچه نشانی و نعم زاده فرموده او را انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی
و رسالت او بدین سبب که ما را نام و دانشیم و در انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی
بدین سبب که نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی
در بیان کتب خود در این جهان و از هر سبب که بود ما را ان که نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی و انچه نشانی

و ایشان را تا احراز نشانی
که رجوع می کند و احتیاج
با و بر ایشان خوب و او تمام
و کمال باشد پیغمبر احسان
کردن ایشان

و در میان و آنکه حضرت اخنوخ فرموده ما را در دنیا بر سر غیر و بر جبال خود و احشا نمود ما احشا
که ظاهر است و بیان از حصار و صاف کالیه مثال او و آنکه از شفقت حضرت بر ما احشا او را
آنکه هر که او را در سفر فرموده بالشکر عجبایی فرستاد و پس بر فرود از برای ما و وصیت فرمود
بما خلیفه کرد تا بمقام اخنوخ باشد و کسبیکه جای او باشد و لشکرش و بدستیکه اخنوخ
همیشه در دنیا و خود وصیت فرمود در پیش از او تا زمان نبوت و در دنیا هر فرمود و در لایق
میکرد ما را بر آنکه ایشان خلفه و پیغمبر ما باشد و با فدیه ما اسلام خود را که نقل کرده اند
و استیغاف از سلف فعل نواله نواز کرده و بر علم بقیامت است آنکه بر غیر اصلی الله علی الله
اهل نبوت فرموده و مسلما نوازاد و هیچ حال چنانکه مسکون است از بعضی حال اهل اسلام بگذران
مذکور است و لایق است که در آنکه اخنوخ تا بمقام خود میگذشت در دنیا نام هیچ آنکه واجب است
در عفو و سلب از افعال و سبب که امر بر این سوال بوده پس اگر خواهی که بر این برای تو چیزی بر آن
اختیار خود بر این امر ذکر کردیم چنانکه از برای تو چیزی از این است که امثال ما احشا استغفا
از نوازند و اگر خواهی بر این تو بعضی از آنچه آورده اند از او و با شکر که انداخته اند ما از
ان جهان مذکوره است که خود که نام کرده اند از اصحاب و اعتماد بر آن دانند که گویند عبدالمجید
داود رحمة الله که در وقت آنکه پیش ازین که تم که من بخوام اخبار دیگر بر آن از طریق شما باشد
زیر که من قانع نیستم که آنکه شما از کتب و تفاسیر خود کنید اخبار خود با آنکه شاهد دلایل شما از
قبل شما باشد بلکه میخواهم که بشویم چیزی از اخبار که روایت کرده اند برای شما از افعال فان
شما از این جهان مذکوره است که شهادت و اوستاد ایشان برای شما هر چه بجهت که بر شما المیع است
در حقیقت او صحت است و محبت شما را بر ایشان پر کرده است که در مشقه تا با این سخنان است آنکه
بعضی از صحابه پس بر ایشان نقل کرده در کتابها از اعمه نامیده مفصل مسجد حدیث
بجای آنچه منع کرده و تو تسلیمان جسد را که صحاح اهل اخلاق که اعتماد تمام بر آن دارند که گفت
که من محرابی بر او را آنچه واقف شده ام بر آن چیزی ندانم که از او ذکر کرده با آنکه آنچه باقی
در کتب ایشان از آنچه از صحاح بان توان چنین است ایشان پس است که سزاوار است که بدانند
و تحقیق نمائید آنکه لازم نیست صلا و عملی منصرف اند ایشان بان از آنکه کتب ایشان منقسم خود
و شهادت کنند بان چه صفا و جود شما همچنانکه انرا تمام بنویسند و ایشان از اصحاب بر شما
بنویسند و آنچه در غیر هم ما از ایشان **مکرمه بلحی** که زود باشد که ذکر کردیم بعضی از صحابه

کبری

که حدیث کرده در میان از صحابه بر این جهان مذکوره است معنی آنکه از ایشان از کتب صحاح است و شما
ایشان و هر که شکر از این بر این بر این با آنکه نظر کرده در کتب ایشان و در و ابانکه اشارت بر این حوال
رفتند از آنکه در روشی از این بر ایشان پس بر سببکه واقف است اخنوخ بر این که ایشان که
اینچنین است که روایت کرده از اشعری از ایشان و حکایت نموده پس بدیم و دانستم او را و چنانکه ذکر
کرده اند و تحقیق کردیم چنانکه آنکه اخنوخ با ما و بنا بر این است علمه السلام که حکایت کرده
از اصحاب کاتب عمده که از پیش از ایشان شکر از ایشان و میباید که ذکر میکنم بعضی از ان و اعتماد بر
امان او در کتب ضحای و تحقیق بر این است که نظر کنی ای معجز بر این آنچه اعتماد داد بر مردان
مذکور و بسیار در بعضی اصحابان مسطور چیز بر آنکه خداوند نقل و سبب که بسیار ممکن بدین کتب
بجای او باشد اینسخن که او نقل کرده از آن صحاح و آنکه با شکر از این که تو واقف شدی بر آن زیرا که
ما تحقیق کردیم که این سخن اظهار کرده در این جهان از این و سبب که تحقیق نقل کرده از
هر که واقف شدی بر این و بر این کتابیکه خود نوشته بر آن با شیعه هست که مدینه نظامه بیکه او کاتب
میکند از آنکه بعضی از این در آن خلاص شده با نافع از آن در آن عده هست و نقل آن است که ذکر کرده اند
آنکه از این است از این جهان مذکوره است و عبدالله محمد بن ابراهیم حجتا است که کاتب جمیع این صحیحین او کرده
در دو موضع متعده است که ذکر آن طول دارد و بدین سببکه اتفاق افتاد مطالع من در دسترس است
مسعودی صحیح الخبث این معنی را فرمود در این معنی را در حقیقت وضع بعضی از ان در حدیث صحاح
از مسعودی که الله بن سعید از حدیث مشفق علیه گفته در آن حدیث که گوید که این در ضمن لفظ
گفت با مسعودی در اطراف رحمتش عبد الواحد که در کتب آنکه از آنکه گوئی یعنی و تحقیق بدین حدیث
جبرئیل را بار دیگر که گفت پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود بدیم جبرئیل را در صورت خود سر کرده و او
ششصد سال بود و این نیست آنچه ما بدیده ایم از شیخ و بر این ذکر کرده از او را آنچه از آن کرده از او
از کتاب **که در کتب صحیح** که ای حدیث و نداشتی چیست که در او پند این حدیث است که اتفاقاً حضرت
او فرمود است در حدیث مسلم که در صحیح خود آورده اند معنی است که گفت که بنشین این را چیزی
که ما بدیده ایم از آن شیخ **یعنی کبر** از آن است که ذکر کردیم حدیث را و آخر حدیثی است از مسند جلاله
بن مسعود از او را در حدیثی از حدیثی از مسند جلاله بن مسعود که در آن حدیثی است که گفت که بخاری
اخراج کرده از او گفت که علقه گفت که اغفال کرده از صاحب اطراف **که در کتب صحیح** با او را ابتدا
از آنکه با شکر نموده از او را در صحیح بخاری و کتب پند این از او را و با شکر پند کرده که شکر جلاله

انفالی خود اندازان **بجی** که ذکر کرده از احکام در حدیث هر از افراد مسلم از ایشان
مسئول گفتند و از آنرا فیضی لفظ از انبیا علیهم السلام که حضرت رسول صلی الله علیه و آله
فرمود که شین از شما که اولوا الارحام و التیما بنا تا آنکه نزد یکدیگر ایستادند و این را سید باقر فرمود
شما که حدیث کتب از فتنه بارانها ذکر کرده ابو سعید این حدیث در اطراف مسلمین گسترده
در و کرا از او باقی مانده و اختلاف کرده اند باین حدیث را پیدا میکنند لکن ما این روایت را در کتاب
کتاب عبدالمجید که آنرا بعضی لفظ کرده ذکر کرده و چون که ای در این حدیث که مختلف است حکایت
کتاب از کتاب مسلم و حکایتی در این مورد ابو سعید **بجی** که از این حدیث کرده از احکام در
عبدالله بن سعید را واسطه شده اما از افراد مسلم که بنیعباز مرصوبه او با از ایشان
نکند باین وعده را و همچنین گفته ابو سعید در حدیثی که مسلم از این حدیث کرده این با ده از این حدیث
این روایتی در کتاب مسلم از این لفظ عبدالمجید **کتاب عبدالمجید** که در این حدیث بنیعباز
کردن در حدیثی که حکایت کرده این روایتها را این حدیثها را در حدیثی که مسلم از این حدیث
کردن این روایتها را در حدیثی که مسلم از این حدیث کرده و در کتاب مسلم که بخاری و مسلم
زبان کرده باشند که در حدیثی که مسلم از این حدیث کرده باشند از این حدیث
باز این حدیث کرده باشند از این حدیث که این حدیثها را در حدیثی که مسلم از این حدیث
کتاب سعد و انعام را در حدیثی که از ایشان و از قبلیه و مستند حدیثی که این حدیثها را در حدیثی که
ما انبیا کرده ایم که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
بر این حدیثی که مسلم از این حدیث کرده باشند حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
روایت کرده از او و این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
و از این حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
الصحیحین که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
ابو الحسن بن زینب و عاصم بن عمار عبدالمجید که در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
مسلم و صحیحین که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
محمد سلیمان بن داود بنیعباز که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
خواستار و فاضل از حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
کتابت و این حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را

حافظ است در کتاب نفیض او الحسن بن محمد طبرستان که در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
واسطی و از کتاب الکشف الباب در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
فرمود که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
که نام بر این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
از حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
که استاده بان بنام بر و زود باشد که این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
که موافقت را از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
بر این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
جلد و مستحق از زادن بن سلمان گفتند که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
که در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
تکالیف را با این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
شبهت بر این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
متفاوت نام نهاده و هر دو گفته اند در این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
او بر این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
و گفته اند که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
ابطال این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
فقیهین این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
با این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
زان حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
گفته اند که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
گفته اند که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
بنیعباز و فاضل از حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را
و گفته اند که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را در حدیثی که از این حدیثها را

انصاف فرزند نکند و در ایشان حج و با آنکه علی بن ابیطالب صیغی علیه السلام رسول الله صیغی
 و در بیتا امن و مستحق پیام با بن امر بود و بر او بود نمود نصوصی بسیار که مسلمانان نظر نمودند تفصیل
 از ادب و مناظره او اهل خلافت را و آن چه از آن اعتزاف نمودند که امر ابوالمؤمنین صلوات الله علیه
 است و خلافت از وی سبب شد تا پیغمبر رسول صلی الله علیه و آله و آما مؤمن را با ایشان استقامت را در باب و
 بعضا از آن در این کتاب یاد کرده اند که در کتاب اول و در کتاب اول از آن است که در حدیث
 کرده شود و در شیوه صحیح ابوالحسن در این زمان از آنجا که شیخ صاحب من و خلفه است که در حدیث
 مریدان و اول آنکه است که اعانت مودت مؤمنه رسول الله صلی الله علیه و آله در اینها و استکار این
 مثل روزی است در نظریه و استقامت و اما مناظره و مباحثات ابیطالب علیه السلام در اینها و استقامت این در
 مجالس اول و در روز و وفا لا شاک در اینها و بعضی از اینها علیه السلام در اینها و استقامت این در
 مجالس اول و در روز و وفا لا شاک در اینها و بعضی از اینها علیه السلام در اینها و استقامت این در
 و در این باب که کرده شود شیخ شیخ مفید که در حدیث صحیح از آن است که مراد از اضا بنف است که استقامت
 بر ثبوت رضایت ابیطالب علیه السلام است که در حدیث صحیح از آن است که مراد از اضا بنف است که استقامت
 کدام و علی بن حسین است معرفه و رضایت و استقامت او را اضا بنف معده است اینها و استقامت
 کدام و استقامت بنف و غیر آن که در حدیث صحیح از آن است که مراد از اضا بنف است که استقامت
 اسم او ابو جعفر محمد بن حسن طوسی است که با اسفند و غیر آن ثبوت شیخ صحیح فامره و امور و اضا بنف
 و دلا با به هر چه با با نظر کند که سبب ابیطالب است در آن کتاب و در غیر آن از کتب و اضا بنف
 و مناظره ایشان و اگر نکند بجز از مخالفان اهل بیت علیهم السلام این را با بعضی از اینها
 بفرموده شد و نخواهند بود اهل بیت علیهم السلام و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 در صحاح اخبار و مؤلفان و در و با سبب که مذکور کرد در طریقی از آن با را که مذکور شوند اینها و نقل کنند اینها
 اصلا و قطعاً حاضراً و غیراً اهل بیت علیهم السلام و شیخ ابی انوار که اهل بیت و اهل بیت و اهل بیت
 با ایشان جنگند و بگردانند اندک و غیر از این اخبار و بعضی از ایشان خاتم کشنده حج الله
 که بر روی کار علیها است بر همه مسلمانان همچنانکه صیغی علیه السلام را انکار مخالفان ایشان
 از اهل کفر و عیبند و غیر آن صیغی علیه السلام نبوت و با او و در با سبب که با بطریق از رضوی
 از اضا بنف صیغی علیه السلام که با آنکه علی بن ابیطالب صلوات الله علیه علیه السلام است و در با امنا و
 خصوصاً و اینها را و غیره نقل کرده اند از آن حضرت رسول صلی الله علیه و آله و آله را و اینها را و غیره نقل کرده اند

بکنه

میکنند و او جدا نمیکند و از غیر آن و مفارقت نمیکند از حق که از حق و حوسه کو بر من رسد و نیز ذکر آنرا
 اندازد و صحاح خوارزمی از اخبار نقلین و نیز اخبار از منزه اند از نفسیه و نظریه که اینها را با الله علیه
 عنکم ایضاً اهل الکتاب بطریق که نظریه است و نیز اینها است که حق است و حق است و حق است و حق است
 کلاه و اهل بیت ابی طالب و با آنکه در و با سبب که مذکور کرد در کتاب اول و در کتاب اول از آن است که در حدیث
 نیز اخبار و در زهد و اخبار از صاحب امر ابوالمؤمنین صلوات الله علیه و آله و آله را و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 اخضر و اگر میاریم ما هر چه روایت کرده اند از اخبار اینها است که از اضا بنف است که در حدیث صحیح
 الله علیه و آله در اینها و بعضی از اینها علیه السلام است که در حدیث صحیح از آن است که مراد از اضا بنف است که استقامت
 ایشان و در سینه اندازان با حق و از آن یوشا بنده اند و وجه الهی و ادب است که اینها منصفین
 از بی بیغی که قلنا جائز ما عرّفوا لکم فی کلّ عهده الله علی الکلام و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 الله و حق است که در حدیث صحیح از آن است که مراد از اضا بنف است که استقامت
 و اگر نظر کنیم مخالفان اهل بیت علیهم السلام در اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 اینها را ننظرند که اگر رضایت علیه السلام بنامند و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 مناظره و جدا بنف و اضا بنف و حاکم است که اینها اضا بنف است که در حدیث صحیح از آن است که مراد از اضا بنف است که استقامت
 تکلیف صید خضا بنف و اضا بنف صلوات الله علیه و آله و آله را و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 کرده اند که او از بنف و زین و اسما است که خوارزمی و کان و زندگان همچنانکه در اینها و بعضی از اینها
 علیه بنی کبر تحقیق که رسول الله صلی الله علیه و آله فرموده را و اگر بدین سبب که در اینها و بعضی از اینها
 از علمیه از اینها و او میبکند و در با سبب که با بیان و اینها است که الله تعالی و بعضی از اینها
 اکلام و زین و اینها در میان رسول الله صلی الله علیه و آله و آله و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 اصل خود را بر اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 با عبد جحد و حاکم است که چون حجاج و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 او بر این از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 سلسله و بنف و بنف و او را از حلقه ای نو از خود و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 بحدی که فامرسازد با حجاج طرخی و او با اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 بیخنده است و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 انحضرت چه است افتاده اند و در حدیث صحیح از آن است که مراد از اضا بنف است که استقامت

عقب رانید و بعد از آن بفرستید و بعد از آن بفرستید و بعد از آن بفرستید
 حکایتی که در کتب کبری است که در حدیث آمده است که با اسلام ما باقی است میان کسی که در باره
 او کوفتند که او را از خلافتی است که چون بنی امیه بود و آن را با ما هایش بود که
 اندک بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 کرد و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 کسی که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 پس در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 به یاد آید که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 نظام رسالت علی را بطلان اسلام است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 است که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 از اهل بیت است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و اگر از این حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 باقی نماندند و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 جانشینان علی بن ابی طالب و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 ایشان را و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
عجیب است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 با هم رفتند و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 میروان است و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 اعدا و جانشینان علی بن ابی طالب و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 دستگیر شدند و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 فرعون اوسید و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است

انسان و علیه السلام تا صبح کرد در دنیا ایشان ظاهر و انکار اسکون بدن و بیاض و فرار دل با فز
 کاشتن در میان او و در اولت ایشان و انصاف و مدد کار و بود با انبیه با صفت عیون و لوزیان نا آنکه
 گناه چون مجرم کردند بر او و بیاض و غیره با صفا الله علیه را در اخبار و سؤال کردند و غیر از آن و فرعون
 که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 حضرت عیسی را که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 هابله و خوارید و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 هر با هم امیر المؤمنین علیه السلام تا آنکه اقامت فرمودند و در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 کرد و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 حرم خرم رسول الله صلی الله علیه و آله را که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 بیاض است که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 از پدر و اسلام و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و حاصل شد که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و سار کرد و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و از آن عیب است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 ممکن بود آنکه نظر فرمایند حضرت عیسی علیه السلام را و در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و این لطف فرموده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 مخصوص و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 از استیفا کرد و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 ابطال صلوات الله علیه کرد و نهاد سخنان از بعد از وفات بل و در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 پس با هم می رفتند و بعد از آن در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و بیست و یک و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 مثل و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 که در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و در حدیثی است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است

پس در بدین زمین چنانچه ما از آن فرستادیم تا آنکه از او بعد از آنکه در میان
 سلاطین مشرک و طوائف کفرخانه کعبه بعد ازین در پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم
 در واپس نگردید از انقلید در نفس خود در نفس سوره بر او شریح کرده قیل که چگونه مشرکان
 شکستند از محمد که کرده بودند با پیغمبر رحمت الله علیه در آن حدیث که المبتدیان
 اقلوا و کفر فرستاد رسول الله صلی الله علیه و آله با کبر و ادب و مویس با پیغمبر بر او در میان
 و فرستاد با او چهل تن از اول برده تا بخواند از او بر او در آن روز و رسول الله صلی الله علیه و آله
 امیر المؤمنین علیه السلام و فرمود که برین دو پارت قصه و بخوان بر ایشان از اول سوره بر او در آن
 که با برین در میان هر که که اجتماع نموده باشند پس برین فرمود امیر المؤمنین علیه السلام بر آن
 رسول الله صلی الله علیه و آله که از انقضای کعبه تا در ایستادن با کبریا بدی و الحاح و کفرش از آن
 ابان بدی تا از کشتن او که جماعت پیغمبر صلی الله علیه و آله و کشتن رسول الله صلی الله علیه و آله
 با دافتر و ادب در میان منبر چنانچه در کتب و لیکن در میان ان از منبر چنانچه از من با زکر کرد
 صومند تا علیه السلام در میان بران و کعبه که خدا شریف فرمود تا آن رسول و صلوات الله علیه
 و **خبر** آنکه در میان کرده از آن در جمیع مشایخ شریف و ستم از آن در آنکه در نفس سوره
 مجال و در واپس نگردید از انقضای کعبه و در واپس نگردید از انقضای کعبه با آنجا
الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقُولُوا إِنَّمَا أَطَعُوا مَا كُنَّا نَدْعُوا وَ إِنَّمَا نَدْعُوا اللَّهَ عِزًّا
وَالَّذِينَ آمَنُوا فَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ چون خواهد که در آن گویند با رسول الله صلی الله علیه و آله
 علیه السلام پس در پیغمبر صلی الله علیه و آله پس از آن که در آن صدقه و عیاشان این صدقه دادند پس از
 بخوبی نظر از آن در میان که طاعت پیغمبر و با کبریا فریاد آنکه کلاما عیاشان با در میان این صدقه
 پس که با پیغمبر صلی الله علیه و آله در هدیه خدا و نعم ازین است که کسی که این گناه گناه عیاشان
 و از کعبه میبرد و در آن کتب و طاعت نماید **خبر** آنکه در آن صدقه و عیاشان این صدقه
 از آن کتب با پیغمبر صلی الله علیه و آله نامشکند در آن صدقه و در آن کتب اخضر ترا میبندد و کبریا
 ابیطال علیه السلام که مقدم داشت یکبار اطلاق او از آن صدقه فرمود آنکه این صدقه را کتب
 به صدقه نازل و امیر المؤمنین صلوات الله علیه فرمود که در کتب الحاحی هشت که میبندد علی بن
 زکریه پیش ازین و این عمل نموده بعد از آن که این امیر شریف است که با آنها الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا
نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقُولُوا إِنَّمَا أَطَعُوا مَا كُنَّا نَدْعُوا وَ إِنَّمَا نَدْعُوا اللَّهَ عِزًّا و امیر المؤمنین صلوات الله علیه فرمود

بدرستی

که بوسیله از تخفیف فرمود حق و نعم از این امر مسلم این است که ستم نرود بیافان در میان میبندد
 پیش ازین نه بعد ازین و در کعبه میبندد که این کتب با امیر المؤمنین علیه السلام که در آن کتب
 نوشته که اگر یکبار از آن فراموشی بود در دست بود از ایشان شریف فرمود که فاطمه زهرا علیها السلام
 و اعطای مؤمن پیغمبر صلی الله علیه و آله را بدی بود در روز خیر و آنجور **خبر** آنکه از او با ایشان
 که شادان بان رفند در جمیع میان صحاح سنده که ابو عبد الله محمد بن اسمعيل صاحب بخاری گفته که از این
 ابیطال علیه السلام که از آنجا که رسول الله صلی الله علیه و آله در آن کتب صدقه که در آن کتب صدقه که در آن کتب
 بقول الهی که فَإِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقُولُوا إِنَّمَا أَطَعُوا مَا كُنَّا نَدْعُوا وَ إِنَّمَا نَدْعُوا اللَّهَ عِزًّا و از کتب
 نبوی حق و نعمتا بر جسته که کار شما اسان کرد و این در فرجه تمام ایت بعد ازین بد که خواهد شد
 امیر المؤمنین صلوات الله علیه فرمود که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود الله تعالی
 است حکم از این است **خبر** آنکه در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود الله تعالی
 ابیطال علیه السلام که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود الله تعالی
 امیر المؤمنین علیه السلام فرمود که هر چه مقدم مبادر با این صدقه بدی از آن کتب اخضر فرمود
 جواب فرمود که مقدم داد و بجای از ایشان که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود
 فواید را و گوید که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که هر چه مقدم مبادر با این صدقه بدی از آن کتب
 داری حق ظاهر است بر هر عیاشی که امیر المؤمنین علیه السلام بار دیگر آمد به کتب
 پیغمبر صلی الله علیه و آله که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود الله تعالی
 صدقه نموده بود پس امیر المؤمنین علیه السلام یکبار از آن صدقه فرمود و با تخفیف تکلم
 نمود و بغیر از آن چیزی دیگر که مال نبود که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود
 بعد از آن حق سچا و نعم تخفیف فرمود از ایشان بر نعم این صدقه و حکم ان است که این کتب با
 العیاش پس از این در این صدقه شد بر خلق و همه رسید **خبر** آنکه در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود
 مژ و در کتب اخضر و انصاف علی علیه السلام در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود
 که در میان این امیر ازین امیر المؤمنین علیه السلام که اخضر فرمود که چون این صدقه
 نازل شد فرمود در میان صلوات الله علیه و در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود
 طلا کتب نظامان بدان در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود
 اطلاق پیغمبر صلی الله علیه و آله که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود که در آن کتب که با این امیر ازین و بسبب از تخفیف فرمود

کد مسلمان شوی با ما است و ما را بخیر و مسلمانان و بر شما با ما شایسته بر این است که هر روز در نماز و قبول
نکردن نماز و غیره فرمود که پس من با شما عاقد میگردم که هر یک که در نماز و غیره بر شما صلوات بکنم
با خود را که با ما با نیکو و نیکو سازد و ما را از دین خود باز نکند و از نماز و غیره که ما را نیکو سازد و هر سال
هر چه با ما بکنید و در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
کردن این است که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
در این است که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
فایده است که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
میشود که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
خداوند بخواند و هر سال در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
و علم این است که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
الله جل و علا یعنی در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
بر شما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
چون که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
و در این است که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
چندین مرتبه صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
کردن با سلام ایشان کنند با عاقد مسلمان بودیم پیش از آنکه میخواستیم فرمود که در نماز و غیره
اگر خواهی بدین چیز که نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
اشاء بکنید و در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
صبا این روز در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
و در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
فرموده است که هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
ایشان با ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
ایشان نازل شد که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
اینان را امام حسن و امام حسین از شما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
و در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره

الذین یقیمون الصلوة و یؤتون الزکوة و هم الذین یعینون الصلوة یعنی این است که هر یک که در نماز و غیره
شما خدا را شکر کنید و بر شما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
داشتند نماز و صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
کرد را و نماز و صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
و عالی بن عبدالله که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
بود در مسجد نبوی در اقامت خود را و در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
نقطه از حدیثی است که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
کتاب از مزم میگوید که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
بر صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
و که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
در کوشش خود از رسول الله صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
او را در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
نماز پیشین بود که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
بار خدا را که او با شما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
آنکه هر یک که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
شما مبارک را صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
اشاء بکنید و در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
اشاء بکنید و در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
من نام و یاد بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
من نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
الیکم یا ایها الذین یعینون الصلوة و یؤتون الزکوة و هم الذین یعینون الصلوة
نرسند انباشت و تسلط و استبداد بر مردم و بدین دلیل که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره
مرا بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره بر ما صلوات بکنید که ما را با شما بر این است که در نماز و غیره

برای اولین علیه السلام چیزی از راه برید تا طاکان بر تو رفت کرد و ملتفت بچهره تو نشد پس
 او از داد که با رسول الله بر چه چیز عاقل کردی فرمود که عاقل کن با ایشان تا او هر چند با آنکه معبود
 نیست این سخن را و آنکه محمد رسول او است هر گاه که در ندید ایشان منع کشد از تو و خون و اول
 ایشان محفوظ مانده که آنچه بخوبی با شما دان و حساب ایشان بر خداست **و بعضی دیگر** آنکه ذکر ده مانوا
 ابو لایح که در آنکه گفت اول کسی که گفت فدک امیرالمؤمنین علیه السلام بود و تکیه خواند
 عمر بن عبد و دیگران و بیارزت و محکم جانش نگردم او را امیرالمؤمنین فرمود حدیث فدک با رسول الله
 ابارخست صیغی صیغی که عیار ز شایسته بودم فرمود که او عمر بن عبد و تکیه گفت و من علی بن ابی طالب
 پس عیار زت و برین رفت و او را تکیه و خود در همان آن کلمه را از وفرا گفتند و در غیر کتاب و اول
 آورده که چون رخصت از علی بن ابی طالب عیار زت عمر بن عبد و برین رفت بفریضه علی علیه
 فرمود که بار زت کردی هر آن که به کفر بعضی امیرالمؤمنین عین ایمانست عمر بن عبد کفر عیالان و در کتاب
 صدرا لایح که از ایشان موقوف بر احدی کتب خلافت دانست خود آورده که بعضی امیرالمؤمنین
 فرمود که بار زت علی بن ابی طالب عمر بن عبد و در بعضی از حدیث از احوال من در روز فداست
و بعضی دیگر آنکه روایت کرده از احمد بن حنبله در مسند خود از چند طبرانی از آنکه روایت کرده
 از پدر زانکه گفت که بود بعضی از اصحاب رسول الله صلی الله علیه و آله که در کتبا خانهای ایشان در
 مسجد گشود بود آنحضرت فرمود که بگردیدها اینها را و آنرا در خانه علی بر مردمان در آنجا
 گفتند پس رسول الله صلی الله علیه و آله برخواست و حدیث و ثنای و بیجای آورد بعد از آن فرمود که
 من مأمورم که پیش از آنکه خانها غیر در خانه علی بر گفتن در آن کوبیده از شما بگذرد که من در پاره بمانم
 و نه بکتابم بلکه مأمورم با بر سر بر آن بکند و روایت کرده این را نیز احمد بن حنبله از عمر بن خطاب
 از بعضی صلی الله علیه و آله روایت کرده نیز از ابن احمد بن حنبله از عبد الله بن عمر از حضرت پیغمبر صلی الله
 و آله روایت کرده او را نیز در حدیث از صحابه در مسند ابی امامه از ابراهیم بن عبد جری گفت
 حدیث کرده را مومن او گفت حدیث کرده را روایت کرد و گفت حدیث کرده را مومن
 او گفت حدیث کرده را مومن او گفت حدیث کرده را مومن او گفت حدیث کرده را مومن او گفت حدیث کرده را مومن
 صلی الله علیه و آله فرمود امیرالمؤمنین را که در وقت و دیگر فرمود که بدستیک مومنی غیر از حق شکاریم
 در خوانست که با او کردی برای آنکه سحر که ساکن نشوند و او را مکر مومنون و من در خوانست که
 از خانها که با او سازد مسجد را از برای تو و برای تو توبه بعد از تو بعد از آن فرستادست او یک

آنکه

آنکه در مسجد در خانه او است یکدیگر گفت **و اما** آنکه در مسجد و مسجد که از کار کرد بنی برین گفتند
 نه گفتند فرغان بر دارم و در خانه خود را گرفتند بعد از آن فرستادند عیال غیر فرمود که در خانه خود را بگیرد
 است جامع عیال و گفتند این غیر از من بجای او گفتند او بگریز که در کتبی است که در او بگریز که در کتبی
 بنویسند پس در خانه خود را گرفتند باز کرد در مسجد که در رسول الله صلی الله علیه و آله در خانه او را
 فرمود بود که گفتند و سخنان چند که او گفتند و در خانه خود را گرفتند که در رسول الله صلی الله علیه و آله
 علیه السلام بنی برین فرمود و فرمود که من در خانه خود را گرفتند و در خانه خود را گرفتند که در رسول الله صلی الله علیه و آله
 خود شکار و بقیه در خانه آنها را گرفتند و در خانه خود را گرفتند و در خانه خود را گرفتند که در رسول الله صلی الله علیه و آله
 از هشت طبرانی از آنکه روایت کرده از حدیث بنی اسد غناری او گفت که چون حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله
 ماینه فرمود اما صحابه را خانها بنویسند که در او ساکن شدند و ایشان او فانی را در حدیثی که در حدیثی
 حضرت فرمود ایشان را که در مسجد بنی برین گفتند که مبادا داخل شود بعد از آن قوم در حوالی مسجد
 خانها بنا کردند و در آنها از مسجد گشودند و او گوید که رسول الله صلی الله علیه و آله فرستادست
 ایشان معاذ بن جبل را برای گرفتن در خانه او و او بگریز که در کتبی است که در رسول فرمود که در کتبی
 رسول و مسجد در خانه خود را گرفتند مسجد است یکی که گفت فرغان بر دارم پس در خانه او گرفتند و از مسجد
 بیرون آمد باز رفت بسوی عمر که گفت که بعضی صلی الله علیه و آله فرمود که در کتبی است که در رسول فرمود که در کتبی
 و از مسجد بیرون رفت که گفت فرغان خدا و رسول او را ستایش از آنکه در این غیر خدا نهاد و آنکه مراد است
 طایفه در مسجد پس معاذ رسانید با حضرت پیغمبر که بود از رفتن بجای نعمان و پیغام رسانید و
 رفتن ز وی بود گفت فرغان بر دارم و در مسجد گرفتند و از مسجد بیرون آمد باز رفت نیز حضرت که او
 نیز در حدیثی که گفت فرغان از آن حدیث و رسول او است امیرالمؤمنین علیه السلام برین فرمود بود و در حدیثی
 ندانست که با از آن کسان که مقهور خواهد بود با برین خواهد رفت و بعضی صلی الله علیه و آله
 خانه برای وی ساختند و مسجد بنی برین خانهای خود را گفتند فرمود که در رسول او را گرفتند و در حدیثی
 و با کتبی در حدیثی که گفت فرغان بر دارم و در مسجد گرفتند و از مسجد بیرون آمد باز رفت نیز حضرت که او
 الله برین مسجد ما و نگاه میداری کونکان خود بعد از طلب آنحضرت فرمود که اگر امر بدست من می
 بود من کویا برین نمیکردم بخدا که بنی برین علیه السلام از آنجا میفرستد که بوی از آن فرمود و
 بدستیک نور خیزی از قبیل خدا بنی برین رسول او و ایشان را با در امر چون آنحضرت او را ایشان را
 داد پس او در جنت احد شهید شد و بعضی از مردمان بودند که بر امیرالمؤمنین کرامت میکردند بنی برین

و در وقتیکه خودی با چند کس چون اسکان باشد و مانده و با این امر بعبادت خود با فضل و برایشان و غیر اینها
 از اصحاب غیر علی بن ابی طالب بخندیدند و سب و بر او خوانستند و خطبه فرمود و گفت بعضی مردمان
 هستند که در وقتیکه ایشان انست که من عل را در مسجد کن کردانند اما بخدا که من ایشان را برین نکرده ام
 علی اسکان نشاندند و قول الهی است که می فرمود بوسی بر او و علیها السلام کما و کتبنا الامم و علیها
ان نبوا الهیون کما یتشرکون و آنرا که کما و کتبنا الامم و علیها السلام کما و کتبنا الامم و علیها
 بوسی بر او در هر وقت آنکه فرمودند که با کشتن بر او خود در شهر مصر خانه ای که در موضع کندیان
 بجهت برینستند و دیگر حکم کردیم که کسان بدست او بر او در وقتیکه شما خانه ای که کشته اید مسجد
 متوجه قبله و جای در راه نماز و ادران موضع و بیارت دمای موسی و موصیان را بختیست و در وقتیکه
 عقی و خوجه و علامه فرمودند که اسکان نشود مسجد و او را برین نکرند در آن و داخل نشود
 از آنکه مردن و ذرتی و ویلد و بیکه علی علیه السلام بمنزله هر من است از موی و او بر او در وقتیکه
 در دنیا اهل زمین را بختیست و مسجد من مسجدی را که در کوفه کنده در آن با زنان مکرمل و ذرتی بود که
 خواهر اهل بیجا باشد با او اسکان فرمودند بدست مبارک خود بجهت تمام و بعضی دیگر آنکه در روایت
 کرده از احمد بن حنبله و سند خود را با از شرطی بر او بعضی از آنست که در وقتیکه فرمودند که در آن
 بدو روایت کرده رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که در آن مردمان و امیرالمؤمنین را که در آن
 نایابان نایابان که مراد را بر او بود امیرالمؤمنین فرمود که با رسول الله در میان اصحاب خود
 عهد بر او در پیشه و مراد استی فرمود که از برای که ناکدامیست که من ناکدامیست از برای خود
 فرمود که من بر او در هر کس که چیزی گوید در آن کس در این باب هر کس که من نکرده خدا و بر او رسول
 الله و بعد از آن تو این ادعا نکرده مگر کذا بر او فرمود و در روایت کرده احمد بن حنبله از زید بن ابی ذر از
 در وقتیکه گفت فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله المرحله و علیها السلام بان حذای که از این خلق فرستاد
که ایشانرا که در نماز و کسب و تقوا و غیر اینها از آنکه بعد از من غیر می خوانند
و فرمود و در روایت غیر از این روایت کرده ابن راهمن حنبله و ابن عساکر از زید بن ابی ذر از
حضرت رسول الله علیه و آله فرمود که نوشته بود بر او در وقتیکه رسول الله صلی الله علیه و آله
پیش از آنکه خدا انعم اما خدا را با فریبید و هر روز سال و در روایت کرده ابن راهمن حنبله از زید بن ابی ذر از
سند خود و سوره در باب صفا فیله المومنین علی اسکان علیه السلام ان مسجد او در مسجد مسجد
و بعضی دیگر روایت از ابن عمر که چون عهد بر او در پیشه بجهت الله علیه و آله در وقتیکه اصحاب خود

امیرالمؤمنین

امیرالمؤمنین علیه السلام آمد که بر آن فرمود که با رسول الله عهد بر او در پیشه میان صحابه و عهد بر او
 نکرده و پیش از ایشان هیچکس را در کوفه که شنیده از پیغمبر صلی الله علیه و آله که میفرمود فرمود و خود
 در بنا و او را در وقتیکه در این واقعه مشایخ میخوانند پیش از این طهر بن زباده کرده و در وقتیکه
 ابیطالب را پیش از پیغمبر صلی الله علیه و آله و زود باسد که این حدیث با باین مواعظت کرد و باسد که با او
 حدیثیست میان و بعضی دیگر آنست که روایت کرده ابن راهمن حنبله در وقتیکه در وقتیکه علی از منست
 من از او این روایت کرده در این کتاب که از آنکه در این کتاب که در این کتاب که در این کتاب که در این کتاب که
 نسیف در آن وقتیکه آمد بود ندهندت بنی رسول الله علیه و آله که هر آن مسلمان پیش از اینست بجهت شما
 مرد را که آنرا بنیاد با خود که مثل بنس من باسد که هر آنکه بنیاد با خود که هر آنکه بنیاد با خود که هر آنکه
 بکرم مالها و عمارت و کفایت خود سوگند که من از او اما آنست که در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه
 مدائش بر او و باسد که بگوید با این روایت که در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه
 فرمود که او اینست روایت کرده ابن راهمن حنبله از زید بن ابی ذر از حضرت رسول الله علیه و آله
 و زیاد کرده در آن که علی از منست من از علی و اول هر مومن است بدانست و نیز در روایت کرده ابن راهمن
 احمد بن حنبله از جیش بن جناده ساولی از او روایت کرده با خود که هر آنکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه
 آنست که من از منست من از منست من از منست من از منست من از منست من از منست من از منست من از منست
 الفاظ و روایت کرده احمد بن حنبله و سند خود را با از این روایت کرده احمد بن حنبله از زید بن ابی ذر از
 اصحاب ابو هریره از او روایت کرده جیش بن جناده ساولی همان مومن و اسان و جیش بن جناده ساولی
 آنست که فرمود که از منست من از منست من از منست من از منست من از منست من از منست من از منست
 حدیثیست میان احمد بن حنبله در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه
 بریده از اینست که گفت که فرستاد رسول الله صلی الله علیه و آله در هر روز که از ایشان علی اسکان علیه
 بود و در هر یک از این روایت کرده احمد بن حنبله از زید بن ابی ذر از حضرت رسول الله علیه و آله
 که در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که
 مسلمانان برینست که آنرا با هم با آنرا کشتن و زنان و طفلان را باسد که فریم در اینست که فریم در اینست
 از بر و جادیه را بر او در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه
 بر رسول الله صلی الله علیه و آله و بر او در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه در وقتیکه
 او در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که در هر روز که

کنند با رسول الله بجای آنکه نشسته بود و نشسته ای بر او بودی در فرمود که هر که فرمان بر او کردی او را پس
 رسانیده اینچنین فرمان فرستاده بود که در بعضی فرمود که واقع مشور علی که او را زین
 است خن از او و اولی نشان صید از من و در کتاب صفا آورده که آن نالیه را به ابوبکر احمد بن حنبل
 مرد و پسران او از وی سواى جملانان هارمیشا است او و او پسر که هارمیشا را از خنده ای قوی
 در و او پسر بلع زیاد و همنام است که خنفر فرمود که در آن زمان است ای پسر پسر پسر پسر
 نویسیان و بعضی چیزها گفت و شنید و میباید که در جملاتی که در او بود که در آن زمان است
 من زیاد بود که است که بریده که نشسته ای رسول الله استغفار کن بری که خنفر فرمود که بگو از آن پسران
 علی علیه السلام چون اهل بیت علی علیه السلام که در آن خنفر فرمود که امر ابولویس را که اگر استغفار
 میکنند از برای تو استغفار کنم از برای او در هر دو استغفار کردند و برای او در هر دو صحت زیاد کرد
 هست که بریده استغفار نمود و از صفا ای که بعد از وفات پسر و تابع امر ابولویس شد از بحیرت نشسته
 بود از بنویس علی علیه السلام بولا بن ابولویس بعد از آنکه در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 از او استغفار نمود و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 بافتن با او از و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 از او و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 از آن و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 چند نفر بعضی از آن را خوانده که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 گفتند که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 و زیاد کرده در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 جنس و رخصت و از بنی نالی شافعی در کتاب خود که پسر علی علیه السلام در فرمود علی علیه السلام
 که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 او را نصیحت فرمود و در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 که بدی و پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 نهادند بر او و ایشان را و اینچنین است و هر که صید استغفار نمود و او را که با ابولویس نوشت
 بود همچو کرد و در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 کرد و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که

عزیز

علی علیه السلام در حدیثی که از آن فرود مسلم و در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 دوم بر حدیث و استوار و در این معانی ابولویس علیه السلام او را از ابانکه در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 بلای خنفر از صحیح او بود که رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود علی را که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 و شنیدند که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 مناضیان انصافا و امکه بدین دشت ایشان علی را از و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 صلی الله علیه و آله که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 حتی در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 حجب من و بنی نالی و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 او افضل ایشان است که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 و نفعش او را و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 شنیده آن علی علیه السلام که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 مکه که نایب از او و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 و ابولویس در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 دل خنفر شد و برخواست و برخواست و فرمود بدین سخن از آنکه گفتند که مکه مکه مکه مکه مکه مکه مکه مکه مکه مکه مکه
 من مکه
 او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 فرمود خدا پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 شما را پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 از و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که
 خنفر است و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که در و او پسر که

کند زان و فرزندان را و او کوی که بود گفت که دعا بکنم که مرا بگردم و او را بگویم که باز دامن کعبه در حرم
 من لپ از دست کعبه کنون کنه او را بچینه که زکریا بخیر اهدا و بکن بخیر اهدا صاف لعل با بوی
 را علی السلام و بیرون بکن گفت که در این راه که او را احمد بن حنبله در سنه ۲۰۰ خورشیدی از بغداد بیرون زدند همد
 کرد و رسول الله علیه السلام را عقده بر روی چشمه مسلمانان باز گفت که ای علی بن ابی طالب در این راه
 هرون از موضع غیر از آنکه بعد از من سپری خواهد بود از فرقی بعد از این کلام خندان چند در وصف
 ابعاب علم السلام در روز قیامت سپری شود بدان بدست که بکنم ترا ای علی که امت من اول امتان
 خواهی بود که عبادت کند در روز قیامت باز نوال آنکه بکنم خوانده سوی بجهت فریب من از تن
 من به هند بودی اگر ان لوی جهالت است بکنی بود در میان دو جانب آن که در حقی و جمیع خلق الهی
 در زیر سایه او ایستاد بعد از آنکه ذکر خود صفت لوی باز گفت که نویسم کنی بلوی جهل و جاهل
 از راست نویسم و امام حسین از چپ تو تا با ایشی شام و یثربا ابراهیم علیه السلام در روز قیامت
 عرض بعد از آن بنویسم حله سبزه حله ای همیشه بعد از آن مناده می کند از آنجا که در کعبه بود
 بدین بر اینم بگویم که در روز قیامت در روز قیامت ای علی بدست بکنم نویسم
 هر که که بویستد شوم و خوانده شوی هر که که خوانده شوم و زنده کردی هر که که زنده کردی
 و بعضی بکن گفت که در این راه که او را احمد بن حنبله در سنه ۲۰۰ خورشیدی از بغداد بیرون زدند
 الله صلی الله علیه و آله که زلف از انصاری بر سبیل هدیه او در حقی من رسول الله دروغ و اگر در میان
 کرد بچینه بود لپ از دروغ و چون پیش رو کردند از حضرت فرمود که با رعدا با برسان میز پش
 خلق خود نشو و نبوی رسول نبوی بر الهی بر علیه السلام آمد و بلند کرد و او از خود را رسول الله صلی
 فرمود که کعبه است از آنکه در روز قیامت در روز قیامت در روز قیامت در روز قیامت
 آمد و با پیغمبران دروغ و انان اول فرمودند که تمام شد و چیزی باقی نماند و او را کعبه
 بلانکه ای پیغمبر که شده از حضرت رسول صلی الله علیه و آله در حقی دروغ و در حقی دروغ
 در این راه که او را احمد بن حنبله در سنه ۲۰۰ خورشیدی از بغداد بیرون زدند همد
 او علی علیه السلام از حقی او را در آن کتاب است تا متصل از امن سالها و گفت که
 نزهت بخشید و رسول الله صلی الله علیه و آله در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 خود بخشید و با آنکه در این راه که او را احمد بن حنبله در سنه ۲۰۰ خورشیدی از بغداد بیرون زدند
 کرد و این را شایسته عقل است که در کتاب خود پیشتر از سوطی بعضی از آن است که دلالت میکند بر آنکه

این تاق

این واقع شده از حضرت رسول صلی الله علیه و آله دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 از این روایت گفت که بعد از او در نزد رسول الله صلی الله علیه و آله دروغ و در حقی دروغ
 نهادند فرمود که با رعدا با برسان میز پش دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 نفس خود گفت که با رعدا با برسان میز پش دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 سبک و گفت که این گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله دروغ و در حقی دروغ
 رجوع کردم خیره من رسول الله صلی الله علیه و آله دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 خود نبوی خواهد بود از این روایت که با رعدا با برسان میز پش دروغ و در حقی دروغ
 علی علیه السلام آمد و در روز قیامت با این بکنم که در روز قیامت در روز قیامت
 علیه السلام باز گفت که این گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله دروغ و در حقی دروغ
 با رعدا با برسان میز پش دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 آمد و این روز در روز قیامت رسول الله صلی الله علیه و آله دروغ و در حقی دروغ
 چون با اندر آمد و نظر فرمودی رسول صلی الله علیه و آله دروغ و در حقی دروغ
 و از حضرت فرمود و در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 فرمود علی که هر که که آمدی فرمودی که این نویسم است هر که که آمدی که این نویسم
 از حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 در انصاری بعد از آنکه در روز قیامت در روز قیامت در روز قیامت در روز قیامت
 در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ و در حقی دروغ
 در این راه که او را احمد بن حنبله در سنه ۲۰۰ خورشیدی از بغداد بیرون زدند همد
 کرد و این را شایسته عقل است که در کتاب خود پیشتر از سوطی بعضی از آن است که دلالت میکند بر آنکه

نوبالستغای خود پس رسول الله صلی الله علیه و آله کفرت بهر دست خود هر دو ساقی علی علیه السلام
 بر بالای زمین و بر کعبه خدا از زمین و بالا بر کعبه که ظاهر شد نمیکند هر دو فصل و اولی که فرمود که
 ای علی هر یک از تو فرمودم که حق سبحان و تعالی است و کعبه که در کعبه است که کعبه است بر اسمان
 هر که بر تو فرمودم که ای علی هر یک از تو فرمودم که حق سبحان و تعالی است و کعبه که در کعبه است که کعبه است بر اسمان
 و هر دو را در کعبه و کعبه است که در کعبه است که کعبه است بر اسمان و کعبه است که در کعبه است که کعبه است بر اسمان
 استخرج کرد ما را از روز و در نفس و نفسی قول الحی که جاء الحق و زهق الباطل ان الباطل کان
 زهوقاً بقوله انکس کعبه من ارض فوشه کعبه ناچیز شد باطل علیه بر اهلومین علیه السلام که بنام آن
 نکلن ساختن علیه است که باطل هست نیستند و ناچیز گشته بازم ازین الفاظ و معانی و از حج و تعظیم علی علیه
 علیه السلام بازم مغلف است استخرج است ذکر کرد محمد بن علی از ندان در کتاب بهر آن در کتاب است و در
 قرآن با آنکه خصم غیر علی علیه السلام و اصلوات الله علیه با هر شایسته اخضرش و پیرایه شایسته خود
 انداختن بنام کعبه و غیر او را زما بر مردمان و در او است که در این ملاحد بن حنیبل و ابو یعلی
 موصول و دست خود نشان و ابو کعبه بنید با بیخ بغداد و محمد بن صباح زعفران در رضا با حافظه ابو کعبه
 به فقه و فاضل ابو عمر عثمان بن احمد هر دو کتاب ایشان و نقلی در نفس برش از مرد و به در زمانه ابن
 منده در معرفت و طریقه و در خصایص خطیب خواندم در در بعضی و ابو احمد جواد در تاریخ و روایت
 کرده و از اشعری از فتاوه از حسن و غضب کعبه کرده اند در بعضی از عبادت جعل ابو الفاضل محمد بن ابی
 الحسن شادان مصفا نشایه با اجتماع اهل بیت است بر محمد بن علی و معینون لفظاً و انشاً ذکر کرد
 از محمد بن علی از ندان در کتاب علی که خود درین معنی و جمیع آنها از علمای چهار مذهب اند که لفظاً
 دارند بر محمد بن علی و معنی دیگر است که در روایت کرده اند از اشعری و معانی از کعبه خود از چند طریق
 با سابقه که رسانده بر هر صیقله الله علیه که در معنی دوران بهم نزد ایشان اند که حضرت فرمود که چون
 روز قیامت شود و صراط را نصیب گشته کرد و زحمت کند نتوانند کرد بر و مگر کعبه را و بارش و کعبه
 علی علیه السلام با صلوات الله علیه و در بعضی از ایشان است از چند طریق که آورده اند با سابقه که
 رسانده اند بر هر صیقله الله علیه که که نکلن در هر صراط که کعبه با او باشد جواز از علی علیه السلام است
 و در روایت کرده نیز از معانی از کعبه و صوابت از شریک کعبه چون بهار شد عشر و چهار یک در آن
 و ثانیاً از کعبه اهل شکره و این شهر و این اولی و ابو حنیفه و کعبه با اهل را از خود و زمانه
 روزهای بنیاد اول روز نماز و کعبه است که در آن علی علیه السلام با احدی بود که سلطان

زمان بر آن از این است و در آن سرفش نجامه بود و اگر با تو که افشا کنی و از آن مغفول نگوئی و ای
 شد گفتند بر ایشان که ابا بر این می گویند بنام آنکه اسناد می کشند بنام آنکه همین را خود است که
 بعد از آن گفتند که حدیثی که در کتاب ابوالمؤکل نامی از اجداد سجد خدی گفته که رسول الله صلی الله علیه و آله
 فرمود که چون روز قیامت شود حق جملت و نعمه فرمایند هر یک را که در روز قیامت است که یکصد شاد است
 مبدار و در روز قیامت که یکصد شاد است در زمین مبدار و در علی علیه السلام بنفشید بر کار و فرغ و فریاد
 بد و فرغ که این بر این طین بر این طین بر این طین که است که در او است که از انقباض این مغافل در کتاب بنام
 و نقلی در نفس خود در آن زمان که گفتند بر هر صیقله الله علیه که در آن زمان از پیش خدیف بر روی رسول الله
 صلی الله علیه و آله بر این حضرت فرمود که ای ابن کثیران این اسباب را بر کعبه در ما را بر فرمود که
 بخوان در دفتر با بعضی عشره مرتبه از ایشان چنان نظر نموده اند **الله** ده بار بخوانند و در وقت
 عرض عثمان سئل است که سجدت بوعبد **الله** است که در زیر و بعد از سخن نا اید بعد از خود
 اند چون در آن زمان فرمود که در دیبا نیستند امیر اهلومین باطلی فرمود و روز در روز از کعبه
 بازگشتن اهلومین علیه السلام در این دیبا است نگاه فرمود که ای مادر را در این را شایسته
 گفتند در آن هنگام با درم نم بر هر فرمود که ای مادر از زمین بگذر که گفتند با ز فرمود با شایسته
 فرمود که هیچ میداند که در دیبا بنام آنکه گوید که ما کعبه که نه فرمود که این موضع کعبه است
 خیزید و سلام کنید بر اهل دیبا و خود بر این فایده السلام که در این بر ایشان و سلام نکردند
 ما در حج خواست امیر اهلومین علیه السلام و گفتند که السلام علیکم ای مصلحان و شهدان گفتند
 و علیک السلام و رحمة الله و بر کعبه ای گوید که کعبه که هر حال بود ایشان از کعبه سلام نمودند و خود
 سلام ما ندانند نگاه امیر اهلومین علیه السلام گفتند ایشان که بود شما را که جواب سلام بود آن من
 نگفتند که کعبه که ما معشر صدیقان و شهداییم سخن بنویسیم بعد از موت کعبه با دنیا و اوصیاء علیهم
 فرمود که ای در دیبا را در این را شایسته را و مبرکتر مبرکتر در زمین کعبه ای و دنیا و ابرار زمین
 پس بعد از آن نگاه بدیدیم که در دیبا هم است گفتند امیر اهلومین علیه السلام فرمود که مادر خواهد داشت
 پس بر اصل الله علیه و آله در این و کعبه بر منو ساختن و اید بنفشید اخضرش و در آن هنگام بنفشید
 صحیحاً در این و کعبه که ام حیدرت آن اصحاب الکعبه **الرحیم** کلوا من ابا انان حجاجاً بخوابی امیر اهلومین
 فوالله اصحاب کعبه و قیام که صد نفر سال را خواب بودند در دلا بل شدت چنانچه بنفشید عزیز
 بنی از محبت خود بنفشید نیز نمودند و زیاد کرده نقلی در این حدیث بنام مغافل و کعبه که پس

اعترفت باولین کدی علی بن ابی طالب و بیست و نهمین کدی علی بن ابی طالب و بیست و نهمین کدی علی بن ابی طالب
 تا نزدیک شش مصلحت پس غیر فرمود که چون بود کتخت کردی از صف اول کتخت شد که در
 من غیر طهارت بر لبم بنظر ناله زهر اهلها السلام و اولاد امدم کرای حسن و علی و حسین و علی و صدق کوی علی
 نما درین ناکاه هانفوا و اولاد از عقب کرای ابو الحسن ای بر عمر و غیر مصلحت شوم مصلحت نادم ناکاه
 دهم سطل از طلا کرد و اولاد بود و در و صد بل بر کفر کفر و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 اشارت کردم با بی ناکاه اب درین کتخت که کین پس طهارت کفر و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 با هم از ادب چون مسکود و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 نداشت که چه کرای من کتخت فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 پس بخود و بوسه لبان هر دو پیش بعد از آن فرمود کرای ابو الحسن اب و شاد و ندم نزل کتخت سطل
 از پیش خود و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 داد و نوبت کرای بود و آن خدی و کرای محمد مدید در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 می نمودند که کتخت الحقی کرای با من در نماز و در بعضی نسخ و در شده که فرود را با این نوبت را با این
 میکند و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 انشکه در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 کامل و احدی بعد از من در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 محمد بن علی بن کتخت شد که ما را ابراهیم را سبیل کرای از شریک از امر از اولی ناله از صد بل کتخت
 و رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که علی علیه السلام بهتر است بر سر هر کس فرمود کند بختی و کافر است
و بعضی دیگر انشکه در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 نازل شد از این آیت عالی در شان علی علیه السلام کرای الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
أُولَئِكَ نُحِبُّهُمْ وَاللَّهُ يُحِبُّهُمْ آنانکه کرد بد نده کرای با کتخت و آن کرده ایشانند
 هر از در یکان **و بعضی دیگر** انشکه در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 از این پیغمبر صلی الله علیه و آله که اعترفت فرمود که منادی ندا کرد در روز و در و صد بل و در و صد بل
الْقَوْمِ الْأَخْيَارِ و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 همچنین نیز از این معانی است که رسایند از امام محمد بن علی علیه السلام فرمود که عَلَيْكُمْ
 فرشته زانسان در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
و بعضی دیگر

انشکه

انشکه در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 از و کتخت که بدین معنی است در قرآن کرای الَّذِينَ آمَنُوا اما کتخت علی را در و صد بل و در و صد بل
 و بدین سبب کتخت و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 مگر **بعضی دیگر** انشکه در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 کتخت از این پیغمبر است که در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 از این پیغمبر است که علی بن ابی طالب کتخت و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 بدین آوری ساینده با ستمانصل امام جعفر بن محمد القشاق علیها السلام در و صد بل و در و صد بل
 که علی علیه السلام در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 تا نوبت با ابراهیم بن علی کتخت و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 فرمود چند فرمود که در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 و بوسه لبان را در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 خود را و قال ساختن و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 کردن کتخت و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 حلال اولاد و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 هر ابراهیم را کتخت که در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 بیایان بر کتخت با ابراهیم را کتخت که در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 محمد الحقی که کتخت و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 ناله کتخت محمد بن علی در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 تمام نور و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
أَنْ تَنْظُرَ فِيهَا فَمَا تَرَ فِيهَا ظِلْمًا از بارها اولی که کتخت اصحاب التبت کتخت كَانَ اللَّهُ مَعَهُ
 پیش از آنکه کتخت و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 باز کرد و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
 ایشان بر نغای باشد با این نشان از و صد بل و در و صد بل و در و صد بل و در و صد بل
و بعضی دیگر

کلاویز از پیش از موعود یعنی پیش از آنکه در بیست و یکم از آن شبها که در آن وقت
 بعضی سوال میکنند که اهل کفر و غفلت علی ایضا علیه السلام از آن شبها که در آن وقت
 ضعیف میکنند و اینها را در خلافت او و بعضی از ایشان نگنید بکنند اما از فرمود کلام است که
 این را در کتابت بر ایشان یعنی در باطن که بدانند و لا بد و خلافت او را که هر که موالا کرده شود
 از آن در قریشان پس با اینها اندر چه در مشرف و در صغریب و در درون و در بحر مگر که منکر و نکیر
 خواهند پس بدو را از و لا بد از این مومنین علیه السلام بعد از من خواهند گفتند و لا که کلبت
 تو و جلیبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو
 مومنین شریان و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو
 انجلیت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو و کلبت من تو
 یعنی در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 مقام من باشد و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 کند و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 میکنیم بیا که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 خلیفه از کتبها آنچه شما میدانید و اینها را در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 از دعای عز و جلال در آن برای من بفرستید و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 اینها را علی ایضا که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 من بفرستید و اینها را در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 اصلاح کرده شده بطاعت نظران در قرآن و لا فیصدوا فیها الا رضوا علیها یعنی در آن وقت
 در زمین معاصم بعد از اصلاح ان بطاعت نظرش و لا فیصدوا فیها الا رضوا علیها یعنی در آن وقت
 بر کرد و از فرمود و ایشان را در زمین با شاه کین در آن معاصم و کین فیها الی ایما یعنی بر زمین و
 در آن بر آنکه حلال است و حق است و حق است و حق است و حق است و حق است و حق است
 با این وجه است این است و بیا که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 در علم من که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 در حدیث که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 سقا که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت

عظیم

علی ایضا علیه السلام یعنی آنکه حق است و تمام با فرموده در سوره نوره و عدل الله الذین
 نیکو و عفو الصالحات استخلفناهم فی الارض کما استخلفنا الذین من قبلهم و لعلکم یتقون
 و لا یبذلوا آتیتم من بعد منکم انما بعد و نیکو استخلفناهم فی الارض کما استخلفنا الذین من قبلهم
 انما استخلفناهم فی الارض کما استخلفناهم فی الارض کما استخلفناهم فی الارض کما استخلفناهم
 که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 بر ایشان در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 نور ایشان از اعدای ایشان می برسد و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 و هر که کفران کند در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 در حق و عافیت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 علی ایضا علیه السلام استخلفناهم فی الارض کما استخلفنا الذین من قبلهم یعنی در آن وقت
 التام و لعلکم یتقون و نیکو استخلفناهم فی الارض کما استخلفنا الذین من قبلهم یعنی در آن وقت
 از اهل که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 نمیشاید از این چیزها و من کفر میکند و نیکو استخلفناهم فی الارض کما استخلفنا الذین من قبلهم
 یعنی آنکه در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 مورد در کتابت من که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 مستقیم پس گفته من که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 علم فرمود من و مستقیم است و هر که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 این بر این است و با آنکه در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 چنانچه در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 بدست بشکند آنچه اختیار فرمود و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 و علی ایضا علیه السلام و من کفر میکند و نیکو استخلفناهم فی الارض کما استخلفنا الذین من قبلهم
 انما استخلفناهم فی الارض کما استخلفناهم فی الارض کما استخلفناهم فی الارض کما استخلفناهم

شما گذاشته در داخل خود میگویند که ما را در واپس نیلے انست که شما نمتای و مرگ میگردید
 پیش از آنکه از آن برسد گفتا نشان بود نکه نمتای مرگ میگردید فیض فریاد از آنکه ملاقات گشتا و با بعضی
 ابطالی **و بعضی دیگر** اندک در واپس که در انرا فیله در نفس بر قول الحی که آن مؤمنان گمان نایضا
 لا کسرتون جنی با پسرا نکر هست که در بعضیها در رسول ما است که سبک هست برین در خدایا در و فریاد
 مساویستند از هر دو یعنی که مؤمن خدای است اما من نیست مثل کسی که فاشو که از اخبار خدای گشتا
 است و گفته که این از نازل شده در میان علی بن ابیطالب علیه السلام و ولید بن عقیله بن ابی عیصاک بر آن
 مات و عثمان بود و اینان بود که در میان ایشان نمانع کلام شد در امر عاز و ولید گفت با بعضی
 علیه السلام خاموش را نکره و گوید که وفیاد که زبان من از نو در از است سنان من از سنان تو نیز
 فرزند بود و هر که در از نو در بر و در میان لشکر از نو در بر لب غنچه فرمود و ولید را که گوید
 انجیا کن زیرا که نو فاشو بر حق و بنیاد و بر این است فریاد که از آن گمان نایضا لا کسرتون
و بعضی دیگر اندک ذکره انرا ابو یوسف محمد بن کباب که در کتب تاریخ کرده انرا از کتایب بنی عابد و
 نفس بر قول الحی که **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا
 بنوعی بر این ایجاد که ساینکه بعضی از نو فرستایم از انجا و ما که هر چه میبویستند با ما فرموده که بعضی
 خدایانم خدا با بر سینه شوی حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود که هر که مرا بر معراج بردند
 همه فرمودند و بعضی از قبیلان من و بعضی از قبیلان من و بعضی از قبیلان من و بعضی از قبیلان من
 ایجاد که شما هر چه میبویستند که سینه بر سینه این را از ایشان انجا گفتند که میبویستند که سینه بر
 شهادت لای اله الا الله و افرا بقیوت خود و لا علی را **و بعضی دیگر** اندک در واپس که
 انرا ابو بکر محمد بن حسن ابری سارک در او با قدس شاد و در دویم از کتاب بر بعضی با سناد بکر رسانید
 انرا بعضی بن فیلین و اسود بن زید که سینه که اهل ما تجلس او بر لبه نصایح که سینه بوی که خدا سینه که ای
 که در نزل عجله صلی الله علیه و آله وقتیکه الهام کرده شد بر اهل انحضرت پس او فرمود که در و خدایانم
 رسول الله صلی الله علیه و آله همان نوسند این فضیله است که تقبیل داده خدا بشما را با از برین
 رفتی و ما اگر کردی و صاحب علی بن ابیطالب که گفت شما خوشتر اید بدین سینه که سواد میجویم خدا
 بر او شما که رسول صلی الله علیه و آله در نزل خود که حال شما در و هستی و نبود در این خانه خندان
 انحضرت و علی که نشسته از دست او و من از ایشان بودم در خانه و من و انحضرت من بود که در و حرکت
 اید رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که اولی نظر کن و برین که هر کس بر دست سینه برین رفت

شما که از آن بگویم و سخن غنچه ام الکلی و بعضی میگویند که تا آنکه نکر به به انداز مشکان مکه بار و شایسته
 که بعضی بنفشه فرستاده از پیش خدا بنویسد و دعوت میگردند است خدا بنام او و شما با آنکه
 من بر پیشانی او و مکه سبک تر از پیش علم کاتبین را بشکر و بطله از نظر حق که در این زمین خند و غلظت الکلی
 علی بن ابیطالب علیه السلام و ما سندان بر این پیشه که پراخت **و بعضی دیگر** اندک در بعضیها در انرا از
 قول الحی که **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا
 مجربون بعضیها آنکه نصفه میبویستند در راه حق بر این مستحق مالها و خود شیب برین در میان و با سکا در حق
 استغفار از او فاشو است با عطا و صدق خبر از ایشان است که در این چهار دفعه صدق کردند در صدق فاشو
 نیز بر و در کار ایشان که در بعضی بنفشه و بعضی جا و در بنفشه بر این است و در ایشان اند و کلین
 که در نزل پس در این که در انرا فیله با سندان در نزل و ساینده با بر عباس که گفتند در علی بن ابیطالب علیه السلام
 در هر دو و در میان مال بنی برین بود و بعضیها در هر دو و بعضیها در هر دو و بعضیها در هر دو و بعضیها در هر دو
 و یکدیگر بر به پنهان و یکدیگر با سکا در بر و رضای بر در کار پس از اینها و فیله با سندان در نزل و در نزل
 کشت و در واپس که در این را بن معاذ را با سندان خود در کار که در نزل است **و بعضی دیگر** اندک در واپس
 کرده انرا علی بن زینب بر شو و ساینده انرا با بن عباس بر خود و خدا نهم که طویله و حسن ما بر بعضی
 زندگانی خوشی سندان از انرا بنویس که فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله که طویله و حسن
 در بعضی که اصلان در خانه علی بن ابیطالب و در خانه هر مؤمن شاخ از ان هستی بر فرمود که طویله
 هم و حسن ما بر بعضی حسن جمع و در حدیث بکر در واپس کرده انرا فیله بنی را استخوان شکر که ساینده
 بر رسول الله صلی الله علیه و آله که سواد از انحضرت از طویله هم و حسن ما بر فرمود در بعضیها در
 بیش که اصلان در خانه نیست و فرخ انرا اهل حضرت گفتند با رسول الله صلی الله علیه و آله که سینه بر نزل از ان که سینه
 در خفته است و سینه که اصلان در و در علی است فرخ انرا اهل حضرت با سوال بکنیم نزل از ان که سینه
 در خفته است و سینه که اصلان در خانه نیست و فرخ انرا اهل حضرت سینه فرمود زهر که دارین و دار علی
 فراد که خواهی بود در یکسکان و در واپس که در انرا بن معاذ را بر کار خود ما سندان را **و بعضی دیگر** اندک
 در واپس که در فیله از ان در نفس بر قول الحی که **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا **و بعضی دیگر** انرا
 آنکه نظر فرود یعنی بدین سینه که سواد از انرا سندان دار که در نزل و برین در بعضیها در بعضیها در
 پیش از آنکه بر سید ان را که در نزل بر بعضیها در بعضیها در بعضیها در بعضیها در بعضیها در بعضیها در
 مکه که سینه با داران و بر و در انرا سعادتمند میبویستند با نظر بکر در بدین سینه صلی الله علیه و آله را

و نظر کرد و یاد اهل و گفت این عمار با دست گفت ابواب تو که من شنیدم از رسول الله صلی الله علیه و آله
 که پیغمبر کردی این در یکسایه بر او عریض است و طبعش در کسوف است و عمار در آمد و سلام کرد بر رسول
 الله صلی الله علیه و آله و جوابش شنید و گفت من در کسوف ایستادم و در آن روز و یاد کند کرد
 میان آمدن من بعد ازین شش روز و اختلاف من و تو تا شش روز در میان ایستادم و بعضی بعضی را بکشند
 و بعضی ایشان نیز آنگونه بعضی را بعضی را بکنند که ملازم شویم تا این که از جانبی را بکشند
 یعنی علی علیه السلام و در آن روز هم ایشان سلوک کنند در وادی و سلوک کنند با هر دو و در وادی و
 سلوک کنند در وادی و علی و بگذارند هر مردمان دیگر را و عمار علی علیه السلام همیشه بر طوقش ایستاد
 فرمان علی علیه السلام منست و فرمان منست و فرمان خداست و هر دو ایستادند و در جمع میان صحابه
 در غریب در ایستادند علی علیه السلام در جمع صحابه و ایشان پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود
 که خداوند علی را با خدا با یکدیگر با او هر جا که بگذرد **پیغمبر** ایستادند و این که در آن روز ابوبکر گفت
 و من و تو و در کجا بنشیند این چند روزی بر او ایستادند و او ایستادند و هر دو ایستادند و هر دو ایستادند
 که هر را ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله را فرمود که علی را علی را خواستند و با او ایستادند
 که هر را ایستادند و بعضی دیگر ایستادند او ایستادند ابوبکر ایستادند و هر دو ایستادند و هر دو ایستادند
 که هر را ایستادند و بعضی دیگر ایستادند او ایستادند ابوبکر ایستادند و هر دو ایستادند و هر دو ایستادند
 با ایستادند و او فرمود اینها همه و هر دو ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 اندک وقت نماند بود و معونی نبود ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 خداوند بخواند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 عمار بر کرم از نادان و لیکن من شنیده بودم از حدیثی که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 صلی الله علیه و آله فرمود که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 و خداوند ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 این بود که ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 دنانام سله که شنیدم از رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 سندانگاز و بعضی کوثر بر سرند و ذکر کرده خطیبی در تاریخ خویش که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 و اسبق مکرر معاینه کردند ابوبکر بر سرش کردند او را ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 ایشان را بجهت اصرار عمار خویش که شنیده بودم از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله

و ایستادند و ایستادند ابوبکر ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 خداوند ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 خوشنما و تقوی و عبادت و ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 بر او ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 خیر شده دروغ نمیکند با اهل خود و آنکه رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 علی علیه السلام تقیاً ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 ایشان را و ایشان را ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 بعضی معاوی و عمر و عمار و اما از این جهت که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 و اهل خیران ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 شنیدم از رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 با او ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 علی را و از آن روزی ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 همه چیز را ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 از رویه که ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 فیلت کرد که ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 از ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 علی را ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 طبع و زبیر ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 بودند و قتال خواجه کرد و ایشان از این جهت که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 کرده از ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 ذوالنهم ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 او ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 گفتند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 کان ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله
 ذوالنهم ایستادند که ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله ایستادند که ایستادند رسول الله صلی الله علیه و آله

مسلمانان که با او سپیدترین کوهی میده بلندتر است تا بنام از رسول الله صلی الله علیه و آله و کما هی
 میده که علی بن ابی طالب علیه السلام را با او از غنای او و زین با حضرت بود و امر فرمود که چون این مرد بیک
 بافتند و بعد از آن حضرت را و کذا نظر کردیم و بیوه وی بران وصف بود که رسول الله صلی الله علیه و آله
 فرمود که بود این پسر را و کذا کردیم و بیوه وی بران وصف بود که رسول الله صلی الله علیه و آله
 در کجایم فاقوتی در دیاب کس را بر منظرش حضرت گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که
 علیه السلام که با او خیرتر است از شیعیان بر سر دمان که در مدینه بود و بیکدیگر آنکه حضرت زین را ای
 علی بن موسی و کنت مبارک نهاد بر پیش رخسارش کرد و از این و فر کرد که حضرت جاسر مبارک خرد
 بر جان شد که آن حضرت را خوار فرموده بود این حفظ از زین است که شیعیان بودند و نافرمان بود
 و قال علی علیه السلام بعد از این بن علم لعنة الله و بعضی دیگر آنکه ذکر کرده از خطیب زین فرمود
 با شنیدن که رساله بنده با او جعفر بن و بعد از آنکه از علی بن عباس گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله
 و الا فرمود که در صورتی که او را ندانند یا جاهل کس گفته از حضرت با هم و عباس که ایشان کجا
 باشند با رسول الله فرمود که امام بن رسول با هم بر بیانی و وصف و در دو روز از عمارت
 و دیگر که با رسول الله فرمود که برادری صالح بر آنکه از الله سوار باشد آنکه در کوفه و در اقم او
 عمارت گفت و دیگر که با رسول الله فرمود که من جعفر که شکر خدا و شکر رسول خدا شد و مسند
 شهادت است تا من سوار باشد عباس گفت و دیگر که رسول الله فرمود که برادری علی سوار باشد
 بر آنکه از آنجا که شکست زمام آن از او فرمودند و بعد از آنکه از با فو که هر که با جاهل او
 و چون عمارت از آنجا برود بر بر او را می آید از نو که در آن تابع و خدا در کن باشد که هیچ کس از او
 نباشد الا که در دو ماه و شش ماه رخت شده بود که نو در عهد از برای او کبر و بر وجه و سبب باشد و
 بدین و با او صلوات و دعا و کند با بنی که که شهیدان لا اله الا الله و ان محمد رسول الله صلی الله علیه و آله
 کونیکه نبش این که پیغمبر صلی الله علیه و آله با فرشته و طرف با بر او انداخته عرش پس نهادی که از سلطان عرش
 که از فرشته طرف نبش پیغمبر صلی الله علیه و آله و در حال عرش بن علی بن ابی طالب صلی الله علیه و آله و آله
 العالمین و امام المؤمنین و فایده الفرح المحیطین و در او بکرده فضیله شایسته از مغز او که کتابت از
 چند طرف با ساسان و بعضی دیگر که گفته از آنکه که گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله
 فرمود که او علی بن ابی طالب است که نوبت است از امام متقیان و پیش و در وفات و بیوه او موصاف
 و بعضی دیگر آنکه از او با بن مغز او که با او کور با سواد و کس رساله از او بفرستد بنام آن که

رسول الله صلی الله علیه و آله از عهد برکت نبش بهمان مهاجرین پس برادری نبش بهمان هر دو نظیر او یعنی
 آن دست علی بن ابی طالب علیه السلام که فرزند فرمود که این برادر نبش خدا گفت که پس رسول الله
 صلی الله علیه و آله رسید خیر است و امام متقیان و رسول بر دو کار عالمیان این پیغمبر که در این
 شبیه نظیر نبش و علی علیه السلام و بعضی دیگر آنکه ذکر کرده از آنجا که در شب خود که در آنکه ذکر
 آنرا از چند طرف فرمود و علی بن ابی طالب را ساسان پسر از آنجا که رساله از او با بن عباس
 گفت که برادر شد نام امام حسن و امام حسین علیهما السلام بر عیادت ایشان آمدند ایشان رسول
 الله صلی الله علیه و آله و با آنحضرت بود که عمر و عاتق عرب بودند که بسیار دعا کردند پس گفتند یا ابا
 الحسن اگر نژاد کنی بر او حضرت فرمود که نماند نبش که است و هر چند که و فاکتور ندان چیزی نبش است
 او نبش علیه السلام فرمود که اگر از زندان من بگریزید از من بگریزید از من بگریزید از من بگریزید از من بگریزید
 و فاطمه و عمار ایشان خسته و مشغول این گفتند چون ایشان لباس را عفت پوشیدند و نبودند از آن
 ندانند و فرمودند پس علیه السلام رفتند در شرفی چهار باغی و سد ضاح جواز فرمودند که در
 حدیثی که در باهل الله و رف بسوی همسایه که مراد بود از پیوسته کسوف با و می کرد که او را از آنجا
 جا را با می گفتند و فرمودند که با ابا است که بدی همین از آنکه که رسید از آنجا خیر علیه السلام
 علی بن ابی طالب صلوات بر او و بر او را در آنجا حضرت ایشان و جواد و در آنجا خیر فرمود
 فاطمه را علیها السلام بان قبول نمود و فرمان برادری کرد پس فاطمه علیها السلام برخواست و بکلمه از
 اسب آرد و پیغمبر از آن پیغمبر هر یک از ایشان یک فرسخ و طبع الوصی بن ابی طالب صلی الله علیه و آله
 نماز شب و گذارد و نیز فرمود که طعام پیش نهادند تا که میکنند و با ایشان در خانه و کسوف
 السلام علیکم ایها السید محمد بن سیدنا از مسکنان مسلمانان طعام دهد بر آن طعام دهد خلیفه
 شمار از او با بن نبش پس ساسان را امر الوصی بن علیه السلام پس امر فرمود که آن طعام را بوی طبع
 و در آنکه در تدبیر ایشان و در آنکه جسد نبش پیغمبر را بر کسرا یا خالص بر چون روز دوم شد فاطمه
 علیها السلام برخواست صاع و دیگر را سبب کرد و پیغمبر را و علی علیه السلام با پیغمبر صلی الله علیه و آله نماز
 گزارده باز آمد نیز بر طعام پیش نهادند پیش آمد و بر او با بن نبش گفتنا السلام علیکم یا اهل بیت
 محمد بن نبش از مهاجران که بدیدن در روز عید شهید طعام کسب از آن طعام کسب ما را خدا پیغمبر
 از او با بن نبش علیه السلام بر الوصی بن علیه السلام پس از این فرمود که آن طعام را بوی دادند و در آنکه
 دو شب از آنکه کسب از او با بن نبش پیغمبر و پیغمبر و در روز سیم شد برخواست فاطمه را علیه السلام

ابو اودان کتاب سناسه از صحیح روزی باستان هر دو اندر رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند که
 منع بکدام دوستان شاد و چه چیز از آنرا اگر چیک در روز بنده که گمراه نشود بعد از آن یکی از آن هر دو
 نیز که از ایشان دیگران کتاب عدالتهم است در دنیا که شایسته از آسمان ناز بین و دیگر عزت
 من که اهل بیعتند که خداوند خداوند شد از هر نام برسد بر کنار حوض کوشترین غیر نظر کرد که کیوی می
 کفای بهر ارباب عزم من **و شیخ بکر** درین معنی ازین روایت کرده از آن حضرت شافعی زینف از زبان
 چند نفر از در کباب خود باستان ان حضرت که رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند بدین سبب که
 نزدیک شده که خوانده شوم بعد از آن وقت و بدین سبب که ایام بکرم از او بدین سبب که من میگفتم در دنیا
 شاد و چه چیز از آنرا که آن کتاب الهه است که در جهان نیست که شایسته از آسمان ناز بین و دیگر عزت من که اهل
 بیعتند و بدین سبب که طایفه غیر من را در هر امر که ایشان از آن بگذرد خداوند خداوند شد تا بر کنار حوض کوشتر
 من رسیده اند و نظر نکردند که چگونه خواهد بود با ایشان **و گوید عبد الحمید** بدین سبب که در این کتاب
 کردم از این ماجرا خبری و نقل کرد که ما از حدیث که با این معنی است بعد از بیعت و او را در آن ذکر کرده اند
 دیگران و هر گاه این است که در آن روز و ایام چهار مذهب که مشهورند از آن زمان ایشان بعد از آن
 و بدین سبب که عبد الحمید که چگونه معنی باستان از حاضریان مراد پیغمبر صلی الله علیه و آله را نسبت باهل
 ملت خود و صالحان آنکه جمع فرمودند ایشان را چون نازل شد بر طهارت در زمین عیاش و ایشان بودند که این
 ابطال الباطن از اهل ایمان و امام حسین علیه السلام و فرمود که با خدا با ایستاده اهل بیعت
 من پس از ایشان و حسن و صف فرمود اهل بیعت خود را تا آنکه کرد و ایستاد ایشان اهل بیعتها و غیر
 بعد از وفات خود با کتاب الهه با آنکه ایشان بعد از خداوند خداوند کتاب الهی را در دست خود بر او بر کار خود
 پس از آنکه نظر کرده شود از عرض تا آنکه معصوم است خداوند خداوند کتاب الهی و زمینها و زمینها
 و در غضب من مکر و صفا و نوری در غشا و نوری در غشا و نوری در غشا و نوری در غشا و نوری در غشا و نوری در غشا
 و مقام اشارت فرموده بیعت ایشان **و شیخ بکر** باستان او است که سلب شده با این روایت از کتاب سناسه
 الفزان گفته که رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند بدین سبب که من میگفتم در زمان شاد و با و کز آن که آن
 کتاب الهی است عزت من که اهل بیعتند و خوشایان من العقیل و العیال و الاحقر و العیال من
و شیخ بکر باستان او است که در سلب شده بطریق دیگر گفته که ملاقات کردم زید بن عمار را و او
 منظر است که داخل شود و غنای بسیار که در سلب شده از آن فرجه می او گفته که آن چه چیز است که گفته که
 شایسته از رسول الله صلی الله علیه و آله که فرمودند که من در میان شما در چیز میگفتم که آن کتاب الهه

است عزت من که اهل بیعتند گفتند خداوند بایم که او است که بر **و شیخ بکر** باستان او است که گفتند زید بن عمار
 کرد رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند بدین سبب که من میگفتم در میان شما در چیز میگفتم که آن کتاب الهه
 و قتی که من غلامان کثیری را از غلبه من که گویند که گشتند در باره ایشان پس پرسیدند بود در میان کتب
 که نقلین چه چیز است **و شیخ بکر** در میان این روایت گفته که با آنکه در میان مردم غلامی بود از غلبه من
 چیز است فرمود که بزبان کتاب الهی است که با کلمات آن بدست خود نوشتن است طریقه دیگر است
 من است پس یک زید بن عمار را که فرمودند که با کلمات آن بدست خود نوشتن است طریقه دیگر است
 اجابت کند دعوت من را یا بگوید که بکشد ایشان را و غیر بکشد آنرا از این روایت بدین سبب که در خواستند از آن
 ایشان از لطیف سخن و او عطا فرموده مال که هر دو را در کردند من بر کنار حوض صلی الله علیه و آله است
 ایشان فرمودند که شهادت و با این روایت که با کلمات آن بدست خود نوشتن است طریقه دیگر است
 ایشان فرمودند که از من و دشمن ایشان در من بدین سبب که گشتند از آن بدین سبب که در خواستند از آن
 کرده بهوای نفس خود و غلبه کرده بر من غیر خود و گفته که اگر امر بعد از در است و هر دو میان
 ایشان **و گوید عبد الحمید** که این چه بعد از آنکه روایت کرده اند از او این را تا آنکه اتفاق نمود و از حدیث
 افوال ایشان که منضم کتاب و عزت شایسته من که با کلمات آن بدست خود نوشتن است طریقه دیگر است
 شده از من است با ایشان آنچه در این واقع است و هیچ عجز کرده اند و مسلمانان از این جهت از اهل
 بدین سبب که ایشان را با کلمات آن بدست خود نوشتن است طریقه دیگر است که با کلمات آن بدست خود نوشتن است
 خلفه اند بعد از آن حضرت و هیچ ظلم واقع شده و اهل بیعت بیعتان من است آن ظلم که واقع شده بر
 اهل بیعت محمد بعد از این احادیثی که در آن اتفاق نموده اند و بیعت من و هیچ صاحبان ننموده پیغمبری با
 خلفه اممک از مولود نیا در رضی کردن کسی که نام مقام او باست بعد از وفات او که این بود از
 این جهت که سوس فرمودند در حدیث رسول ایشان است که با کلمات آن بدست خود نوشتن است طریقه دیگر است
 کرده شده در روایت خود و خلفه او و حکمت او **و شیخ بکر** باستان او است که در میان کلام از آن کسی که
 شمه را فتنه از ایشان بخارا که فرمودند از ابو القاسم محمد بن عمر و شیخ بکر باستان او است که در سلب شده
 احمد بن علی بن شاذان گفته که در میان حسن و محمد بن علی بن محمد بن محمد بن فضل بن شاذان از محمد بن
 زید از حمید بن صالح که رسیده این حدیث بنامهای زیاد و این روایت کرده ام از حمید بن خلفه
 گفته که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمودند در وجود شک با او که طایفه سرد سپند من است و چون او بود
 دلین و شوهر او فرود بد من ظلم است از ولدا و بدین امان هر دو کار من و ایشان را عمل مید و اند

میان او و میان خلق کسب کجاست که در میان ایشان جفا باشد و هر که خلیف کرد از ایشان هلاکت
 اندیش صفتی حدیث لفظی است که در حدیث آمده است که **بگفتند** و **بگفتند** است که ایشان را
 از این زیاد طرف گفتند که **بگفتند** از پیغمبر صلی الله علیه و آله که میفرمود که هر که در وقت صلوات بر او
 بر سرش میزند و بر پیشانی او در من و داخل شود بهشتی که وعده فرموده برای آن هر که کارش وان جنب
 خلاصت بر او بد کرد و سزاوار علی اوست و او را در دنیا او که بعد از او نبیند علیهم السلام در میان
 پروردگاری ایشان از باب هدایت و داخل بگردانند ایشان را در باب ثلاث و زوایا به بگردانند
 میخشد که در سینه از این بزرگوارم که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که هر که در وقت صلوات بر او
 شود در آنچه با او است هر که حق بخواند از آن امانت دهد و در حدیثی که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات
 و در وقت صلوات بر او علیهم السلام **بگفتند** که با شما فتنه شود من تا هر چه هست است که در وقت صلوات بر او
 سعادتمند است آدم نیز بعد از آن میان او و در حدیثی که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او
 این مرد چه کرد که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او
 در آن روز بود که حضرت را در پیش ازین روز گفت که حاجت بخواهید گفتیم بنامم در حدیثی که در حدیث آمده است
 از این بیخوشی که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 چه باعث شده ایشان را از این حال آنکه در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 که او بگریزد اولی و اولی در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 و با او بود و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 عزیز که پندیده و بغیر او کرد و هر که بگریزد که او را در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 فرمود که همان سایه پنداشد و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 پس در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 بر او انداخته و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 الله صلی الله علیه و آله در باره و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 که کار ندارد و او را هلاکت است بدان که ازین عالمی که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 از یاد کردن کرده و پیغمبر گفتند که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 معاصی که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است

انتهی

ازین و گوئی فراداد و یاد کرد بر سران بر مردمان از گفتن و بدیست کردن بدیه ام رسول الله را صلوات
 علیه السلام که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 و حضرت فرمود که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 این اشیا را که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 کند که آن نماز برین من میخواند که آن پس بنامم که خواند که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 است بر مردمان از حدیثی که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 آدم است و حجه او حجه است که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 عزیز بر مردمان است که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 است و نیز بر این هم است که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 عم و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 عدا و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 رسول الله است و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 است حقه او در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 و در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 فرمود که هر که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 بر حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 حسین بن علی را در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 بنیست که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 از راه برین نیز در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 من واقف گشتم بر کتابی که نام آن کتاب العرش است که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 مملکتی است که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 علیه السلام که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 فایان که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است
 که در حدیث آمده است که هر که در وقت صلوات بر او هر چه را بر او کرد که در حدیث آمده است

و عبادت کند شمار و مقام مقام من باشد و مانند آنکه میخواهد که بر من رود از میان اهلان با بختی
 که بر او بود و یکدیگر را اندر ایشان که بپایم نما بد بر ایشان مکتوبه یکدیگر من در پنداشما انکاشه فلا انرا
 او بشنود و فرمان بر او را پس چون حال را بر بنوال است این توضیح است بر خلاف آنکه احضال او
 ندارد چون که بر جلاله علیه السلام را خلیفه ساخت و در میان جمیع خلق و امر فرمود خلافت را بطاعت
 و فرمان بر او را ایشان با چنان خبر فرموده بان از عصمت ایشان و آنکه ایشان معارضت نخواهند کرد
 از کتاب الهی و بجا و نفع خواهند بود از حکم بصواب ایشانست لفظان درین معنی و هر اینه بر غیر من سوگند شد
 که در حق بنام عقیق خود که شد هاست یا که شخصیکه بر من خود بخود رساند و گوید همچنانکه
 پیغمبر ایشان فرمود که نزد من رسیده که امر بخواند مرا با الوضو و این اجابت کنم و باز گوید بعد ازین
 که من بکنار من رسیده همان شاد و چیز که از آن کتاب الهی است من غیر من که اهل بیت هستند همچنانکه
 روایت کرده اند از آنکه در کتب خود نشان بر آنکه جمیع عالم را که خدای فرموده بان که کتاب الله عز و
 آنکه ایشان جدا نخواهند شد از آن کتاب با آنکه هر دو مقام او بیند بعد از وفات حضرت زین و همان
 است و هر آنکه شاک ایشان اما نسبت از خللال و بعد از آنکه من تحقیق کنم ازین مقال و نسبت مرا عرض
 فاستحی مجرم حال را در فرموده نبشوی بقیه اهل بیت بنی ایشان که تقیبن فرموده بر ایشان و بدستیکه
 ذکر کرده اند اخبار بسیار بر آنکه در روز باقر با پیغمبر و پیغمبر که در نصیب هر کس در پیغمبر است بر علیه السلام
 خلاف عبدالله و جانشین بر او رسیده که او را ابو سعید سعیدی حشاشی و افتخانی فرموده مسلم در
 صحیح خود و صفاری و احمد بن حنبله و در سنن خود و بعد از آنکه در سنده بعد از من بنام
 و بعد از آنکه گفتن چون بیرون فرمود پیغمبر صلی الله علیه و آله و حججه الوداع و محض فرمود پس بر آنکه
 نازل شد و گفت که امر الهی است که علی را با السلام فایم مقام خود که جان بر فرمود که ای عثمان یا
 پیغمبر شمار بر آنکه در دستیکه از اولی و عونا غم از نفس های ایشان گفتند بر رسول الله پیغمبر صلی
 فرمود هر کس من مولا می بود بر من مولا خواهد بود و دست از خدا داد و سنت را هر که دوست دارد او را دشمن
 طره هر که دشمن دارد او را یاری و کسی را که او را یاری کند و من بر کربان هر که او را عزیز کند و
 اعانت کند هر که او را اعانت کند با من عیاشی کند که خدا که واجب شد ازین ذکر در فضای قوم **و پیغمبر دیگر**
 است که در روایت کرده اند از آنکه سعید بن جبش شاک است خود که رسیده بعد از الله عیسی بن زکریا که
 فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله که بر ساند و وصایت علی را علی را علی السلام بر من
 پس حق سبحانه و تعالی این را در حق جمعی از ائمه و از آنکه باقی است از قول **لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ
 مِصْرَ بَدَا**

الا بدین چون روز غدیر خم شد پیغمبر صلی الله علیه و آله فرخواست محمد و ابی ابراهیم و سید بن
 ان فرمود که ای ابراهیم بن ابا انزه ای ابراهیم بن ابراهیم ای ابراهیم بن ابراهیم ای ابراهیم بن ابراهیم
 علی مولا می باشد با خدا داد و سنت را هر که دوست دارد او را دشمن دارد و دست از خدا داد
 ناله صد **پیغمبر دیگر** در روایتی است که در روایت کرده اند از آنکه پیغمبر صلی الله علیه و آله
 اَعْتَصَمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ وَلَا تَفَرَّقُوا بَعْدَ مَوْتِي أَيُّهَا النَّاسُ عَصِمُوا مِنِّي أَيُّهَا النَّاسُ عَصِمُوا مِنِّي أَيُّهَا النَّاسُ
 رسایند نه بر من صلی الله علیه و آله بر من ای ان است که پیغمبر فرمود که هر چه من بدانم و میگویم پس
 همان شد و چیزی که از آن کرد و خلیفه اندا که فرما کرد بعد در هر کس که راه نشود بعد ازین بجز از آن
 هر دو نیز یکی است از آن دیگر آن کتاب الهی است که در روایت کرده اند از آنکه در آن
 آسمان نازیب و در یک چشم من که اهل بیت هستند بدانند که ایشان جدا نخواهند شد از یکدیگر تا آنکه
 حوض کوثر بنام رسیده **پیغمبر دیگر** است که در روایت کرده اند از آنکه در جمیع بین الصغیر که در رسدند بین
 آنکه از حدیثی بر بعضی از آن است که در رسیده بر بعضی صلی الله علیه و آله که فرخواست پیغمبر صلی الله علیه
 و آله در میان ما چنین خواهد بود که اگر از آنکه در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 محمد و ابی ابراهیم و سید بن محمد و عطف و وضیف فرموده با آنکه اما بعد از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 نیز در رسیده که با این روایت در کتاب من بقیه من پس چنانکه در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 شد و چیز که از آن کتاب الهی است که در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 در روایت کرده اند از آنکه در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 خداوند در کتاب الهی است که در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 ملاها از اهل بیت و زمان و نیت و نیت که خدا که ازین است که ازین امر حکم صادر از در هر
 چونکه طاعتی کنند او را بر او رجوع میکنند پس در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 و الله اهل بیت خود را که افاضت با ایشان شده از آنکه در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 امر الله از عیاشی که فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله که در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 شبها با قدری از حسن زبانی بر آنکه در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 اسلام پس از آنکه در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 از آنکه در روایت کرده اند از آنکه در میان ما چنین خواهد بود که
 جنبا و عیاشی در نفس بر این است بر سینه با ستاد ایشان که رسیده اند و در میان ما چنین خواهد بود که

برو تا از آن اشع و نزاد و جاعتن بودند و امیر المؤمنین مناسرا با دیکر نند و من هم ناستر گفته او را با ایشان
 پرچم ایشان برخواستند گفتن بنی اهل کعبه چون از آن کعبه آمدند در آن کعبه دم قوم را که از آنرا می گفتند
 او را پس من با ایشان گفتن گفتن من چنانکه از آن کعبه آمدند در آن کعبه دم قوم را که از آنرا می گفتند
 آمدن غایتش فاطمه علیها السلام می رسد او را از علی علیه السلام فرمود که تو بگو و بگو جان نب رسول الله
 پس نشنید و انظار کشیدم تا آمد حضرت و با او ایام اوستین بود و حسن و حسین که در دست هر یک از
 ایشان از کفر بود و دادند و بدین طرز با یکدیگر نشاندند و فاطمه را در پیش خود نشاندند و هر یک
 از حسن و حسین را در پیش خود جای داد و او را با پوستان بند ایشان جامه خود را با کف کسار و از آنرا نیز
 شریف را خواستند پس فرمود که با رخداد با ایشان نداها می بیند و اهل بیت را حقانند **و همچنین** در بعضی
 اشع در آن کعبه که از آنرا من اشع دیدم بنی از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله را چند بار او را پوستان
 دیگر از آنستند که اینست او را که در میان بود و گفت خلیفه کردم علی علیه السلام در من نشاند
 فاطمه فرمود که رفتند رسول الله صلی الله علیه و آله که هر دو آمدند و او را نشاندند و من نیز با ایشان
 داخل شدم و چنانچه در آنجا بنی چنانچه در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 جامه خود را و از آنرا بنی از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله را چند بار او را پوستان کرده از
 احمد بن حنبله در سند خود با ساسان که رسیده از آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 محبت رسول الله صلی الله علیه و آله را و در خانه ام سلمه بود پس امام حسن امیر المؤمنین را و بر آن
 را نشاندند و پوسید و او را امام حسن امیر المؤمنین را و بر آن را نشاندند و پوسید و او را امام حسن
 امیر المؤمنین را و در پیش خود نشاندند و او را امام حسن امیر المؤمنین را و بر آن را نشاندند و پوسید
 من نظرم بر کسی بود که از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله را چند بار او را پوستان کرده از
و همچنین که اشع که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 نامها را ایشان کرده و تعیین و تحقیق نمود و هرگز خود را در چند مجلس در چند وقت **و همچنین**
 در مسند احمد بن حنبله استناد یک رسیده از آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 او را گفتند که رسول الله صلی الله علیه و آله در زمان من بود پس رسول الله صلی الله علیه و آله
 و فاطمه علیها السلام در من در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 برخواستند و دو و شصت در آن خانه نیز در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 الله جل و هم هر دو که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا

و کتب

و کتب است مبارک کردن امیر المؤمنین را و در دست یکدیگر فاطمه و پوسید فاطمه را و پوسید برایشان
 عباس بن علی را و بعد از آن فرمود که با رخداد با بسوی خود بنی از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله را
 دیدم بر آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
و همچنین که در بعضی در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 حدیثی که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 فاطمه علیها السلام آمد و نظرم بر کسی بود که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 در وقت و پس از آن گفتند که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 او را ایشان برخواستند پس فرمود که با رخداد با بسوی خود بنی از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله را
 و از آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 و نظرم بر کسی بود که از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله را چند بار او را پوستان کرده از
 او در دست مبارک خود را از آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 برایشان پدید آمدند که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 شام با رسول الله فرمود که نوه من بر خیزی و در او را این کلمات فرمود و روایت کرده
 در این الفاظ و معانی در نفس این است فعی خیر و این منقشه **و همچنین** که از مسند احمد بن حنبله
 است در بعضی در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 او را ام سلمه که رسول الله صلی الله علیه و آله را فرمود فاطمه که بخوان در حق خود را و هر چه در پیش
 چون ایشان آمدن پوسید فاطمه را و کسای تا لیر نهاد دست مبارک خود را بر ایشان و فرمود که این
 جماعت را بخوانند پس هر یک در آن صلوات و برکت خود را و در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 بزود که ایام سلمه که بیک رسیده از آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 فرمود که نوه خیری **و همچنین** که مؤلف حضرتش در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 لیست گفتند که کتب نام سلمه که نوه خیری بود و در حق که خیر شما در دست حسین علیه السلام پوسید
 کند که با اهل عز را و کشتند او را و کشتند او را و کشتند او را و کشتند او را و کشتند او را
 او را حق و شجاعت و کرد و در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 که آمد فاطمه زهرا خدیجه و در میان نظرم بر کسی بود که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
 نهاد و هر دو مبارک که است هر دو که در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا

رفت و آمد دست هم در خود گرفته و میکشید امیر المومنین بر او ایستادند و او را در آغوش رسول الله
صلی الله علیه و آله در آغوش خود نشانده و نشسته امیر المومنین بجانب راست می نشست و فاطمه بجانب چپ
ام سلمه که دید که کشید از زمین کسی خیر بود که از او ایستادند خود در وقت بازگشتن بدین پس
انحضرت عجب با نوا کرتی بگفتن کسا و در سینه کسا داشته باشی چون در کسا خود فرو می بری با خدا
اینان اهل بیت هستند بر او ایشان رحمت و ولایت دارد ایشان را با او داشته اند تا رسول الله ایستاد
اهل بیت بستم گفت علی را پندار کسا بعد از آنکه فارغ شده بود از دعا برای خود عمل
و دست بر پای خود فاطمه را پس بر او ایشان حسن و حسین علیه السلام را در پیش از نفسیه شلیقه
است از او بعد از آن غیر صلی الله علیه و آله فرمود که نازل شد بر او پیشتر بفرموده در شان تو کس
در شان من و علی و حسن و حسین فاطمه علیهم السلام و اهل بیت که آنجا بر آید الله بیدهر تنگ آنست
اهل بیت و بطریق دیگر قطعه بود و روایت کرده اند از ابوالحسن علیه السلام در جزوه چهارم از نفسیه
و سبط بن العنبر فی الوسطه و معتبر است نیز ایشان نفسیه است طهارت که در بر این وجه و او از
علمای مخالفین است **در نفسیه** که در بعضی از نفسیه شلیقه است و نا و اهل بیت نیز با شانه که
رسانیده و جمع بر عارت بنام الله گفته اند داخل شدم با مادرم بر عایشه پرسیدم از من از زکات
دیدم ترا که بر من رفتی در روزی که گفت که از تقاضای من چیزی بود پس رسید از زمان حال علی علیه السلام
گفت پرسیدم از او در دست از من رسول الله صلی الله علیه و آله از من دیدم علی فاطمه حسن
و حسین را که جمع فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله ایشان را و چون در ایشان جامه بعد از آن
ایشان اهل بیت هستند و حاضرین نیز از ایشان رحمت و ولایت دارد ایشان را با او داشته اند و **در نفسیه** که در دنیا
معوق در نفسیه شلیقه است و در نا و اهل بیت رسانیده رسانیده و جمع بر طهارت بر اهل بیت که چون
نظر فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله بر هر کس که فرود می آید از آسمان فرمود که بگردد و بر
این بافرمود زینب گفت که من با رسول الله فرمود که بخوان از برای من علی فاطمه و حسن و حسین را
گفت چون آمدند حسن با بر جان داشت خود و حسین با بر هر چه خود جای داد و علی فاطمه را در آغوش
دو لب بر پسند بر ایشان کسای چیزی را بر سر فرمود با خدا با بدستی که هر سینه را اهل بود و
ایشان اهل بیتند هر چه در علی ابن ابی طالب که چنانکه در آنجا بر آید الله بیدهر تنگ آنست
الخبیر اهلا بیت که قطعه است از زینب گفت با رسول الله ایستادند از من داخل شوم با شانه فرمود
انحضرت متکالی یعنی بجای خود با من بدستی که فرود می آید از آسمان **در نفسیه** که در بعضی

از نفسیه شلیقه نیز در نا و اهل بیت رسانیده رسانیده از او را با او ایستادند که افاضت
در مدینه نه ماهه که آن حکم کرده داشت و رسول الله صلی الله علیه و آله را در مدینه صبح و در آن
تختی از فاطمه و علی علیهما السلام و میفرمود که الصلوة آیات بر اهل بیت است که اهل بیت
و **قطعه** که در **نفسیه** که در بعضی از صحیح است او در آن کتاب سخن مویا و ما لک و اهل بیت
انکر رسول الله صلی الله علیه و آله می گفت بد در خانه فاطمه هرگاه که بر من میفرمود برای نماز صبح
این پیشتر بنه نازل شد فرمود که **اهل بیت** که اهل بیت است که اهل بیت است که اهل بیت است که اهل بیت
اهل بیت که در **نفسیه** که در بعضی از صحیح است او در آن کتاب سخن مویا و ما لک و اهل بیت
شصت و چهارم از از او رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که از آن دو آنکه بر من صلی الله علیه و آله فرمود که بگردد
و بر کس بود جان از من مویا با اهل بیت در آنکه بر من صلی الله علیه و آله فرمود که بگردد
او را پس فاطمه هر چه از او را خاکی را بناد و پس عمل بر او خاکی را بناد و پس عمل بر او خاکی را بناد
بیت که در **نفسیه** که در بعضی از صحیح است او در آن کتاب سخن مویا و ما لک و اهل بیت
حسن و حسین علیهما السلام با سنادیک رسانیده بر هر صلی الله علیه و آله المثل ابن الفاطمه دعان
منقول در صحیح بن الصبحین حمید که هر دو با هم گنجانند **در نفسیه** که در بعضی از صحیح است او در آن کتاب سخن
در نفسیه این پیشتر بقدر رسانیده رسانیده بر هر صلی الله علیه و آله المثل لفظا و در صحیح بن الصبحین
حمید و زیاده کرده در او خوان که **اهل بیت** که اهل بیت است که اهل بیت است که اهل بیت است که اهل بیت
در صحیح مسلم در جزوه چهارم در سیم جزو اول آن از نفسیه که نقل کرده شده از آن در باب فضائل امیر
المومنین علی علیه السلام رسانیده رسانیده سعد بن زهراء که در مکه در حدیث از پیغمبر صلیم
چندین فضائل بر او علیه السلام خصم می گفتند در او از آن که چون این آیه نازل شد **ظَلَّ**
عَالَمًا لَمَّا نَزَلَ الْآيَةَ الْوَعْدَ وَبَشَّرَ الْأَنْبِيَاءَ وَوَسَّيْنَا لَهُ مَا وَدَّعَانَا وَفَسَّنَا لَهُ مَا كَرِهَ لَنَفْسِهِ فَفَضَّلَ اللَّهُ
عَلَى الْكَافِرِينَ و خواند رسول الله صلی الله علیه و آله علی فاطمه و حسن و حسین را علیهم السلام و فرمود
که با خدا با ایشان اهل بیت هستند **در نفسیه** که در بعضی از صحیح است او در آن کتاب سخن مویا و ما لک و اهل بیت
که نظر کن شیخ شیخ رحمان و نقلی که اجماع مسلمانان است بر هر صبح آن و آنکه حضرت شاکست بیگ
است خود بعد از وفات کتاب پروردگار خود و عزت و شاکست که اهل بیت و پسند و آنکه اهل بیت است
حدیث است از آن کتاب و آنکه سید علی بن امان است از حدیث آن که نظر کن شیخ شیخ رحمان و نقلی که اجماع مسلمانان است بر هر صبح آن و آنکه اهل بیت
والاهل بیت خود را در این احادیث که افاضت علی و مسلمانان است عثمان بر ضد بنی آن و آنکه اهل بیت

بجز نوزده از حضرت فاضل و ذکر فواضل و **بجز** **یک** است که روایت کرده اند ابو بکر احمد بن موسی بن یزید
 در کتاب مناقب از اخبار شاهان از شیخ فاضل و در شرح فضایل علی بن ابیطالب علیه السلام و صفی بن
 و بعد از آنکه بنویسند که در آن کتاب ابو بکر احمد بن موسی بن یزید و او از اعیان رجال آن چهارده است
 پس از آنکه در دو صد و هشتاد و دو منقبت کرده اند که در آنجا خود محمد در شان علی بن ابیطالب
 صلوات الله علیه با کد و در شرح بنی شده برخلاف آنرا و آنکه او نام مقام او شده در میان امت و
 باز از آنکه در کتاب بنامی که منسوب باین مرد است در مدح علی بن ابیطالب آنست که در خصوص حضرت
 برخلاف آنکه در کتاب علی بن ابیطالب علیه السلام **بجز** **یک** است که ذکر کرده اند از احادیث صحیحین و غیره
 در کتاب خود که استخراج کرده اند از او و در شرح و تفسیر و او از رجال و علمای آن چهارده است
 باشد که در کتابی که بنامی که استخراج کرده اند از آن و تحقیق ذکر کرده اند از آنکه بعد از آنکه
 بقیه از بنی خودشان محمد بن ابی طالب علیه السلام که در شرح خود برخلاف آن علی بن ابیطالب علیه السلام و فضیلت
 غلبه در آنجا ذکر کرده **بجز** **یک** است که ذکر کرده اند از اصحاب و اسعد بن عبدالمطلب بن سفيان و در
 کتابی که در آنجا ذکر کرده اند از این مرد در خصوص حضرت علی بن ابیطالب علیه السلام و در مناقب
 و بعد از آنکه در کتاب خود بنویسند که در شرح فضایل علی بن ابیطالب علیه السلام **بجز** **یک** است که
 ذکر کرده اند از او و بنویسند که در شرح فضایل علی بن ابیطالب علیه السلام و در مناقب
 کتابی که در آنجا ذکر کرده اند از این مرد در خصوص حضرت علی بن ابیطالب علیه السلام و در مناقب
 طالب علیه السلام و فضایل علی بن ابیطالب علیه السلام و در مناقب و در آن فضایل و بیان این
 است که روایت کرده اند از امر و بنی از اسلام نام بریزد مگر در آنجا و او از اعیان رجال
 چهارده است صاحب کتاب عرب و مغرب و در شرح مقامات که در حدیث کرده اند
 الا چه از خطبای خوارزم و موفی که در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 الفضل الحسینی در کتاب خود که در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 ابو الحسن علی بن ابیطالب علیه السلام و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 عبد الوهاب بن علی بن ابیطالب علیه السلام و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 داد ما را محمد بن علی بن ابیطالب علیه السلام و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 الشیخ الحسن بن محمد بن ابی طالب علیه السلام و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 که رسول الله علیه و آله فرمود که در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند

بجز

بنام و نوازند و فضایل علی بن ابیطالب علیه السلام **بجز** **یک** است که ذکر کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 مراد از ابیطالب علیه السلام در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 شاه است مراد از ابیطالب علیه السلام و لسان حال با آنکه او بیخبر است از مقام او و در میان امت او
 و تحقیق علی بن ابیطالب علیه السلام که در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 که در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 ابو العباس است که احمد بن محمد بن سعید هم از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 مذکور بود و آنکه احمد بن محمد بن سعید هم از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 صلوات الله علیه و آنکه احمد بن محمد بن سعید هم از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 جمع طوری و جافتن از شیخ اسلام هست که در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 بضعیف که در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 او را و اینها هم از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 ابیطالب علیه السلام برخلاف آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 خلافت باین نامهای را و با آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 بن ابیطالب علیه السلام علی بن ابیطالب علیه السلام و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 حسن بن علی بن ابیطالب علیه السلام بن ابیطالب علیه السلام و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 عاری بن ابی اسود و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 حدیث بن ابی اسود و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 سلیمان بن ابی اسود و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 بن جاثلیق و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 عیسی بن ابی اسود و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 حسین بن علی بن ابیطالب علیه السلام و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 ابو سعید و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 رسول الله علیه و آله و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 او را بنویسند و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند
 عقاب و در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند از آنکه در حدیث کرده اند

جاریست سوره سوره سوره بنی اسرائیل حضرت جبرئیل علیه السلام فرمود که از این سوره در روز قیامت که
 عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 بکر بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 ابوطیال علی بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 عمر بن زبیر و عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 ابوامامه و عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 نهیم بن زبیر و عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 وعائده بنت ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 خنیف بن عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 ذکر بن عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 چیز بن عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 عدیه بن عبدالله بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 که فضیلت اخبار بود انکه سیر ایشان اظهار نموده بود در اخبار فرموده بود خدا بقره باطن ارا و ان
 خبر و شیخ و داد و مولانا بنده ایشان از آنکه زبیر علی انفعال او بجاری بود در کار او و این در روز
 محمد و ابو الجحش بود و زبیر بن جهم بن سنان است که در روزی از او خبر بود و عمر در اخبار و خلافت فرمود
 ماه صفر و کشته اند در صبح اول صلوات الله علیه الیه و در این که در این حدیث بودین با محمد بن
 جعفر بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 و در این که در این اخبار ابو العیال محمد بن محمد بن جعفر بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن
 بنی جعفر و از آنکه در حدیث و کتاب او لایق و از پیش کنش شریفان
 کرد و این که در این اخبار و در حدیث و کتاب او لایق و از پیش کنش شریفان
 خبر و زبیر و جعفر بن ابی اسلمی ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 مسند خود بیشتر از این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 طرف و این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 الله صلی الله علیه و آله و سلم و این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 عشر و این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن

نیز

نیز او در این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 مناقب است ادبش که در سوره ای مجاری عبدالله اضا گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله
 فرمود در منا و من زبیر بودم با حضرت زبیر و در این هنگام فرمود که هر که ازین سوره بخواند
 که از آنکه در این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 سر زبیر که از این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ
 یعنی هر که این سوره را بخواند پیش از آنکه خدا ایشان بنویسد در این سوره از حال اضا و عبدالله بن
 که از این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 ایشان از عذاب است و این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 ما بعد موت و زبیر قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ
 بنی و این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 من این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 انکه علی صراط مستقیم و ان علیا علیکم السلام و انکم علیکم السلام و انکم علیکم السلام و انکم علیکم السلام
 بنی و این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 راست که زبیر بن جهم و زبیر بن جهم و زبیر بن جهم و زبیر بن جهم و زبیر بن جهم و زبیر بن جهم و زبیر بن جهم
 را تحقیق کردن هر چند ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 ما بنی خواهند سید که بگویند با ایشان سلوک کرد یعنی زبیر و با سید که سید شود ازین سوره از حال اضا و عبدالله بن
 طالب علیه السلام از این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 از این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ قاتل آن هفتین بیگ
 نیز بنی سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 که که از این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 مکه و مدینه و این سوره از حال اضا و عبدالله بن زبیر و ازین بیان بنخلان اضا و عبدالله بن
 بسوره جامع حاضر شود پس برین امد و بخواند رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و این سوره از حال اضا و عبدالله بن

غایب گم بود و دستیکه معصوم بود ندانم که در دار بر می آید میگردند و معصوم در زیر قدم می افتد و مایه
 از دست که با چوون خنده شگفت ز سپیدم نماز پیشین با ما گذارد بعد از آن در سجده باران در دست
 ما یاد کرد حمد و ثناء و یاری و تم و شهادت بخود پیدا و در سال خود با ز فرمود که هر چه در آن بدستیکه
 هیچ چیز فرمود نماند در نموده که رخصت آن عمر که بمیری که پیش از زو بود و دستیکه علی بن محمد
 السلام را ندانم که در ده بان تو خود چه سال و من شروع کرده در بیستم سال بدایند بدستیکه زینب
 سکه که در مفاوت کتب از شما بدستیکه من بر سپیدم خواهم شد و نماز بر سپیدم خواهد شد پس این
 بیستم سال کردم و بیام خود خیار ما بنامد پس نماز خواهد آمد گفت و شبکه ای را از شما بر شکرش
 فوی از ناخبر چو نرسد و جواب داد تا که ما خواهم گفت که گواهی میدهم که فونامه برگزیده در دستیکه
 حلاله بدستیکه شایع و رسالت کردی و چه میگویم و چه میگویم و در در حقیقت و حالها فرموده و بیام
 او را بشکری و رسانید و پیرش کردی و او را نا اعزای که به من جسد فرهاد ترا خدا شکر بیستیکه زینب کردی
 بیغیان از قبالت باز تفصیل فرموده و بیستیکه خود بود با ایشان از جدایند و رسالت و نبوت فرمود
 و کلام حضرت زینب و بعد از آن فرموده بیستیکه پیش از شما مردم و شفا در پیشین و او بدین دود با من
 برسد و در کجا عرض جان من حکام کردیم بیستیکه بیستیکه ما از تعلیل که چگونه بود و او که یکدیگر
 بود و ما بر شکر که بیستیکه بیستیکه بیستیکه بیستیکه بیستیکه بیستیکه بیستیکه بیستیکه
 الله تعالی چه چیز است فرمود که زینب که در کمال ایست که ان بسیار است که بکل زبان بید و زینب
 است که بکل زبان بید است نماز هر یک در و زینب تا لفظ به و کلام شریف و کوهی تا در و عزیز مستعان
 و صفت فرمود عزیز طاهر و خود را بعد از آن فرمود بدستیکه من در خواستم هر دو را از حضرت زینب
 چیزی عطا فرموده من باری که نه ایشان باری که نه منست و فرمود که اگر از ایشان فرمود که از آن
 و در دست ایشان در دست من است و دشمن ایشان دشمن من و بدستیکه هلاک شد هیچ اتفاقی پیش از
 شما نا بر روی و اوها و نفسانی کرده اند و غلبه آورده بر من پس از خود و کشته اند هر که پیام نموده بعد از
 و داد از ایشان پس دستیکه ای علی را علی السلام گرفتند و در دست او فرمودند که
 هر که من مولا ایام بر علی مولا ایام دست و هر که من دست ایام بر او نه دست او را بعد از آن
 دار هر که او را دست او داد و دشمن دار هر که او را دشمن دارد و در او خلیفه این را پس بر او پادشاهت
 رواست و نماز پیشین است که یافت و در و پادشاه بن معاذ بن زینب را بر عهد امده از انچه شنیده بود از آن
 حضرت و رسول خدا صلی الله علیه و آله در حقیقت الوداع در منا و ذکر کرده زینب زینب شافع معاذ را زینب

منه

منافق است اند خود کرد و سانه از اجبارین عبدالله افشاد و این حاضر بود از او شنیده از رسول الله
 صلی الله علیه و آله در روز غدیر خم همین معنی از آن چه بیان کردیم است آنکه بود و چون آمد و مگر سینه از
 حضرت در روز غدیر خم که در رفته بود و فلان صاحب از فرود و بعد از فارغ شدن او از تعیین
 کردن امر المؤمنین علیه السلام با امامت بعد از او و بر خوف کردن حضرت با آنکه ایشان که گفته استند
 ازین فرود با شکره بسیار بد و در با آن معلوم در نصیب ایشان آنچه دلالت میکند بر گناهت بعضی از آنان
 که برین خبر با ایشان رسیده و صاحبان حضرت پس بر گویا بجا بر کعبه صلی الله علیه و آله از منزل فرمود
 بعد هر چه مردم مان دور گشته بود ندانم حضرت صلی الله علیه و آله امر فرمود امیر المؤمنین را تا
 جمع کرد ایشان را پس چون اجتماع محضول رسیده و جواسه و دیگر بطن امیر علیه السلام فرمود
 و شایای علی بن ابی طالب و رسانید بعد از آن فرمود که امیر المؤمنین بدستیکه من نخواستم خلت شما از من تا
 حیال که کند نیست او میگوید که دشمن زینب است و شما از آن فرمود که زینب یکس است پس باید که شما از زینب بجا
 من مختلف نیکند با فرموده لیکن علی بن ابی طالب علیه السلام فرموده و در او حق است و نعم ازین نیز بر من
 از او بدی نیست و خود شنود است حق است و حق است و نعم از او بدی نیست و خود شنود و چه بدستیکه او
 ایشان بنیکند که قرب و محبت من هیچ چیز را بعد از آن دست مبارک بر داشت و فرمود که هر که من
 مولا ایام بر علی مولا ایام است با خدا پادشاه است و در دست او را دست او داد و دشمن دار هر که
 او را دشمن دارد گفت که پس مادت فرمودند در مان بجهت شکر صلی الله علیه و آله که این واقعه
 گمان و مینگشاید که با رسول الله ماد و بیستیکه از خدمت فرمود که بیستیکه که گمان کرد در فرود
 پس ایام بر موی شیخ و نعم از ختم رسول او پس حضرت زینب را از ایشان نیز بدین سخنان فرمود
 آنکه روایت کرد که از آن خنده شافع زینب را در کتاب خود با سناد بگردانید و بیستیکه فرمود
 دیدم این را بی او فریاد در دلم هر که بود او را بعد از آن که چشم او پوشیده شده بود پس رسد او را
 از خدمت او گفتند بدین سخنهای او اهل کوفه در باره شماست لایحه در باره شماست گفتند که با صلح آورد
 خدا بقیه حال زینب بدستیکه من از ایشان نیستم نخواهد بود بر فو عاری گفتند که امام جدی بخواهم گفت
 گفتند حدیث علی علیه السلام در روز غدیر گفتند برین فرموده بر ما سپید صلی الله علیه و آله در حقیقت الوداع
 در روز غدیر خم پس بدستیکه باز و علی علیه السلام را گرفت و گفتند که هر چه در مان با اینست شما که
 بدایند آنکه من او را هر چه مان از نفسهای ایشان گفتند بل و بیستیکه خدا فرمود که هر که من مولا
 او بر این علی مولا ایام است و بیستیکه آنکه در و این کرد و ما را او بگردانید و در بیستیکه گفتند

نزد ایشان با سادگی و سادگی با او بعد از آنکه که بفرستد الله جل و علاه در روزی که طلبید شما
 بنده هم فرمود که شکر و شکر و شکر که انجامی بود پاک ساختن این در روزی که شکر
 بود بعد از آن مردمان فرستادند شکر علی علیه السلام چون آمدند و باز فرمودند که شکر و شکر
 ناسرمان پس بدست پیغمبر نازل شد و فرمودند که خداوند این را بر شما نازل شد که
اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْئَلُکَ بِکُلِّ کَلِمَةٍ وَ کَلِمَةٍ وَ کَلِمَةٍ لَمْ یَخْلُقْ بِهَا شَیْءٌ مِنْ عَمَلِکَ اَوْ سَمِعَ مِنْ لِسَانِکَ اَوْ سَمِعَ مِنْ لِسَانِکَ
 فرمود که الله که بر کمال دین و تعالی نعمت و خوشبختی هر روز که در سال من و ولائش علی لیه
 طالب باز فرمود که هرگز من بولا می گویم پس علی و اوست با خدا دوستی هرگز او را دوست
 دارد و دوست من را دوست دارد و دوستی هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی
 خسان بنی ناسه خود شکست گفت با رسول الله در خصم من می گوید که بی چندین باب گویم فرمود بگو بگو
 خدا آنچه بر خاستن بنی ناسه شکست که آنرا می شنود شاهدت رسول الله را صل الله علیه و آله
 و بی چندین گفته که خصم من شکست که آنرا که در پیش او و جاعل که حاضر بودند در روزی که در عرض
 خم پیغمبر ایشان را گویند فراداد و دوستی سخن رسول الله را صل الله علیه و آله در سال که نماند بود با
 کشت بولا می شود و غایت ظاهر کردند و چشم پوشیدند ازین و غدی و با هر که کشت با بعبود
 نومول و خداوند است و فرموده ای و غزوه ای یافت البته خود از ما درین روز نافرمانی پس
 فرمود رسول الله را بر اوستین صلوات الله علیه ما را که هر چیز ای علیه بدین یکدیگر با زمین که یکدیگر
 من امام و هدای یافتی ایجاد فرموده اند و حضرت که با خدا باد و سستار و سستار و سستار و سستار
 کند علی را دوستی هرگز ازین سر خطی را بعد ازین رسید و گفت که او را با دشمنی او را با او که با او
 کرد و بی شکاه نمودی و فرمود علی هر مؤمن و مؤمنه و یغنی بکرم است که در این که جان را شکر موفقت
 با او بی شکاه میزبانان را با این حدیث را نیز نهی الفاظ داد و آنچه در چهارم از کتاب است که
ما اشرابا ذکا کثیرا لسان بنی ناسه و یغنی بکرم است که در این که جان را شکر موفقت
 نیز با سادگی و سادگی با او هر که در روز در روز می فرمودند و می فرمودند و می فرمودند
 اعا الشرفه داستی شسته و این روزی که هر چه است چون که کرم پیغمبر صل الله علیه و آله است
 علی را صلوات الله علیه فرمود که این را از این مؤمنان بشنید از نعمت های ایشان گفتند با رسول
 الله فرمود هرگز من بولا می گویم پس علی و اوست با خدا دوستی هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی
 پس علی را صلوات الله علیه کردی و کشتی بولا می گویم و مؤمنان و مؤمنان خوش سعادتمندان را

بیت

شرفی را فرستاد که اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْئَلُکَ بِکُلِّ کَلِمَةٍ وَ کَلِمَةٍ وَ کَلِمَةٍ لَمْ یَخْلُقْ بِهَا شَیْءٌ مِنْ عَمَلِکَ اَوْ سَمِعَ مِنْ لِسَانِکَ اَوْ سَمِعَ مِنْ لِسَانِکَ
 طرفه ای را فرستاد که در آن روز نازل این ابیات الهی است که در آن روز نازل شد که در آن روز
 خودی است که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 کشت هر که اگر بر ما که معشر هر روز نازل شد پس این ابیات الهی است که در آن روز نازل شد که در آن روز
نفس و رضی بکرم اسلام دنیا و ما پیدا کنیم که این چه روز است که این ابیات را در وقت نزل
 با او ما فراموش کردیم این روز را روزی که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 که این روز روزی که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 عناد که را ما را بی شکاه است و ما پیدا کنیم که این چه روز است که این ابیات را در وقت نزل
 کسی حفظ این روز کرده باشد و نفعش بیشتر کند در وقت صیام و روزه باشد و نفعش ماه و هفتاد
 اسم روزی که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
و یغنی بکرم است که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 با او هر چه می خواند که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 دنیم و یغنی بکرم است که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 که در سادگی و سادگی با او هر که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 بود و طلبت دعا است بکرم از اصحاب رسول خدا صل الله علیه و آله از کسی که شنیده باشد از حضرت
 این گفته در روزی که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 ابو سعید خدری و ابو هریره و ابن عباس و ابن عمر و ابن مسعود و ابن مسعود و ابن مسعود و ابن مسعود
 الله صلوات الله علیه را که فرموده هرگز من بولا می گویم پس علی و اوست با خدا دوستی هرگز او را دوستی
 هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی هرگز او را دوستی
 این کتاب است که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 و در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 اینچه را نیز با اصحاب خود بیشتر از روزی که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 ضربه شافی نفعش را بدست که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 در آمد و حضرت عقیله را در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز
 حضرت عقیله را در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز نازل شد که در آن روز

صلی الله علیه و آله که نیکو گفت فاطمه علیها السلام گفت از مردان میسر هم آن تو گفت شوهر من و چه مراغ اید
 مرا خدا که علی علیه السلام همیشه در من نشسته اند و در دیده رسیده است که در آن می بود نص رسول الله صلیم
 در دست او بر نیز می کرد و اینها از ابدان و علی علیه السلام و بیخود است که در وقت بیخود زلزله از
 چند طریق که در معنی یکی اند با سابقه متصل بعضی از سابقه با و سابقه بن نیز که گفت رسول
 الله صلی الله علیه و آله فرمود که حدیث است در آنکه در من بریده را با عیون می گویند که رسول
صغیر که گفت که در وقت که در روز احد جنگ بود و در من شد سینه سینه که در سابقه با و می گفت که
 رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود بود بر سینه که در او انداخته را یعنی حضرت که آن دو سینه از آن است یعنی
 از دنیا با وجود در منش از سر و ذکر فرمود که گفت که چهارم او سابقه و سخن باشد و سابقه با و
 برود که درین **که در وقت که در روز احد جنگ بود** بر او و اولفان کتاب که چون شنیدم این احادیث را و دیدم اصول
 از او را این شد که درین کتاب حدیث است که در وقت جنگ از رجال ایشان آنان که در آن
 که در آن اشیاء از او که در اندام او صدق ایشان و باقی تمام این احادیث را که در منش با و می گفت که
 جبهه اندر من نهاده اند و در آنکه در اندام او صدق ایشان و بیخود است که در وقت جنگ از رجال ایشان
 شان ایشان و قبسین که یکباره مقام او شد از ایشان بعد از وفات حضرت و تحقیق دارم که
 این احادیث صدق و موافق اندر آنچیز که در او پیش کرده اند فرقی شمع از رجال ایشان و باقی
 نموده نرسد و در صدق آنکه در وقت که در ایشان و دانستم و بقیه که در آنکه در آنکه در آنکه
 عدول کرده اند از ایشان در نیم و عدلی و اولی که در این حدیث از اندازین اسلام باشد
 دانده را و در وقت که در آنکه در وقت که در آنکه در وقت که در آنکه در وقت که در آنکه
 جاری است عادت است از ایشان با غیر این بدین و سینه که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 بر او است و حکایت این چهار مذهب که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 الحدیث و بقیه که یکبار مقام او شد از ایشان بعد از وفات حضرت و تحقیق دارم که
 امری اعتبار با حلال است سعید نباش از ایشان کذب و بیعتان و تغلبه و چیز که در آنکه در آنکه
 ان از افعال و احوال باز نمیدانند که چون مشهور شده بر زندگان ایشان که در آنکه در آنکه
 و چگونه تقلید کرده اند از ایشان از اولی که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 خدا را با این روش و غایت و این از عیبی که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه

بر بعضی

این جماعت و غیر متلائم بحسب و غیر بیرون است آنکه اهلان منت زبک حق سبحانه و تعالی باشد
 و اینها ساخته بودند بیخود اینها را ایشان بجهت عقوبت ایشان و این جماعت مسلمانان تحقیق که در آنکه
 اندیشه آنها خود را با ظهور حق الهی در رسول و بر ایشان و با کمال اختیار ایشان باز و اهلان در جهل سال
 در پیش بر کبریا بودند و نیز این جماعت از آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 که از آنرا پس بدلیت است و نیز این جماعت از آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 همگی در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 ما را با کمال این دار غم را از سایر مسلمانان غیر اینها اعتقاد کرده ایم از آنکه در آنکه در آنکه
 در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 این بخوانم و غرض تحقیق با و در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 و گفتند که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 کرده و بیخود است و ما هر چه را در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 او را در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 و غرض و حافظه ظاهر و باطنه لایحه اش را از هر چه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 بر خدا در رسول او در روز قیامت رحمت خدا کند و سینه که در آنکه در آنکه در آنکه
 محله در دفتر شما که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 نموده در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
و بقیه که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 از آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 اهل بیعت را بر علی و عثمان و در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 نیز از آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 او شهید کرده باشد که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 و هر که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 هشتاد از آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه

بر بعضی

۵۶
 مؤمنان بدانند که هر چه برسد و سستی محمد بدین کند حق است و بخوانند تا بران فرود آید و بشکند آن
 بدان و هر که برسد بر سستی محمد برسد بر سستی محمد بدان و هر که برسد بر سستی محمد بدان
 در روز قیامت در حال تنگ نرفته باشد در میان هر دو چشمش که او را بوسه نشان و رحمت الهی بدان
 و هر که برسد بر سستی محمد بود و سستی محمد از طرفهای ایشان آنکه سستی کنند در میان
 اعراض ایشان از آن عهد است که ایشان و او بگردانند و در صحیح خود نشان و از جوار خود آنکه
 پیغمبر صلی الله علیه و آله را بگردانند که از ایشان که صلوات فرستند و صلوات بر آن
 او را فرستند و هر که که نظر ایشان را در فرمودم در عبادت کسب ایشان و آنچه جاری و پیشتر از سستی
 ایشان در عبادت و بدین که آنرا که طرح کرده ماند در آن ذکر الهی را و چگونه بنویسند و نمانند نفس خود را
 بر آنکه بخند و در زندان ایشان با برین مقدار و با بگویند که رسانند تعصب خود در ایشان با برین
بگویند از او با برین در نظر پیغمبر صلی الله علیه و آله را از ایشان که صلوات فرستند و هر که در سستی
 است گفت که در او بگردانند از اسلام در صحیح خود در دو واسطه و چهارم با سستی و بکسب بر عمر
 گفت که گفتند با رسول الله اسلام بر فرمود از امید بمانند فریب کن ما را که بر کوه بر صلات فرمودیم و فرمود
 که بگوید اللهم صل علی محمد و آل محمد کما صلیت علی ابراهیم و آل ابراهیم **و بعضی دیگر** آنست که در او بگردانند
 از آغاز و در خود سستی در او و جز اولان با سستی گفتند که رسول الله نیست و تسلیم کردن است
 صلوات بر او بگردانند در او و سستی از آن مصالح از آنست که اللهم صل علی محمد و آل محمد کما صلیت علی
 ابراهیم و آل ابراهیم و در این بخار و سستی نیست در همین موضع از جز اولان که در کتب صحیح از
 حضرت رسول صلی الله علیه و آله روایت کرده این را نیز بخار و در جز چهارم از صحیح خود در مؤرخان
 از آن روز و جز اولان که نقل کرده شده از آن **و بعضی دیگر** آنست که در او بگردانند از آنکه در صحیح
 پس الصحیح در سستی با پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث صحیح از آن بخار و گفتند که رسول الله نیست
 سلام بر فرمود که صلوات فرمودیم بر فرمود که صلوات فرمودیم بر فرمود که صلوات فرمودیم بر فرمود
 صلیت علی ابراهیم و آل ابراهیم و آل محمد کما صلیت علی ابراهیم و آل ابراهیم **و بعضی دیگر**
 آنست که در او بگردانند از آنکه در صحیح پس الصحیح در سستی با پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث صحیح
 در حدیث خود از آن صلوات گفتند که در حدیث صحیح از آن بخار و گفتند که صلوات فرمودیم بر فرمود
 با رسول الله بر صلوات فرمودیم بر فرمود که صلوات فرمودیم بر فرمود که صلوات فرمودیم بر فرمود
 سوال نبی بدان که از او بعد از آن فرمود که صلوات فرمودیم بر فرمود که صلوات فرمودیم بر فرمود

و آل ابراهیم و آل محمد کما صلیت علی ابراهیم و آل ابراهیم **و بعضی دیگر** آنست که در او بگردانند
 آنست که در او بگردانند از آنکه در حدیث صحیح از آن بخار و گفتند که صلوات فرمودیم بر فرمود
 البتة کفرت چون نازل شد علی الله و ملائکة یصلون علی النبی کفرتیم با رسول الله ما بدین سلام را
 بر فرمودیم چگونه است صلوات بر فرمودیم بر فرمودیم بر فرمودیم بر فرمودیم بر فرمودیم بر فرمودیم
 و آل ابراهیم و آل محمد کما صلیت علی ابراهیم و آل ابراهیم **و بعضی دیگر** آنست که در او بگردانند
 آنست که در او بگردانند از آنکه در حدیث صحیح از آن بخار و گفتند که صلوات فرمودیم بر فرمود
 در کتب خود که در ایشان که چون ذکر پیغمبر میکنند بگویند صلوات بر او بگردانند و ذکر بنکند
 او را و بران از عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 چیزی بدین است و عبادت ایشان و سستی از عبادت ایشان برین نماند و در جزوی که و گفتند
 با سستی برین بخلوط ایشان که در ذکر صلوات بر او بگردانند که در صلوات بر او بگردانند و سستی
 عبادت و سستی از عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 اعدا بدین است و سستی از عبادت ایشان و برین نماند آنست که صلوات بر او بگردانند و ذکر بنکند
 سستی خود که در او بگردانند در صلوات بر او بگردانند که در صلوات بر او بگردانند و سستی
 صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند
 در صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند
 با این نظر متعلق جمع ایشان خواهد صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند
 از ایشان برین که سستی و سستی از عبادت ایشان و صلوات بر او بگردانند و صلوات بر او بگردانند
 با خلافت ایشان بدین سستی اهل و فریاد است از چهار و ده سال محمد را که حضرت پیغمبر ایشان
 با آنکه شهادت کرد و ماند بقضا بل ایشان از طریق صحیح است و غیر این **و بعضی دیگر** آنست که در او بگردانند
 از آنکه انان اهل الهی آنست که در آن روز و فرمود علی اهل الهی پیغمبر خود را و عیب میکنند
 سستی ایشان را که فریاد علی ایشان میروند و حال آنکه در او بگردانند و اندک عادت کرده که
 منکرند و صحیح خود سستی منکرند از او و خلافت پیغمبر از او بگردانند و او بگردانند
 این را نیز سستی صحیح خود در حدیث سستی با سستی از آن روز و از پیغمبر صلی الله علیه و آله
 گفت بود من که فرمودیم شما از او بگردانند و فرمودیم با او بگردانند و فرمودیم شما از او
 در غیره ساختن کوششهای غیر را و آنچه زیاد از آنست که در او بگردانند و او بگردانند

کتابخانه و در تبرک با این اسمی که در جمع بین صحیح است
از او و مسلماً که **محمد بن محمد** که گویند بنویسند از قومیکه روایت کنند از پیغمبر خود نشان را برین اذ
کافیه نبود و در سنه که کسیکه در بارش غیور علمای اهل بیت او میگردد و حال آنکه اهل بیت
از حج و دم رسول ایشان است و باز او را از و اگر داند که یکی از ایشان که منکر در بارش نبود
ایشان نبش هر چه منقطع امان از بارش ایشان و منقطع از امان و حال آنکه در دنیا پند پیغمبر از حضرت
مالک و ساقی واحد جلیل و جماعتی از بزرگان ایشان و حال آنکه از هر چه از نفس خودی امان از علوم اسلامی
دروار بود نبش از پیغمبر ایشان در شبی که فضل ایشان مزی که مافرو باشند و نبش امان از باری که
مسکون بود و حال آنکه در بارش کرده اند و نضا بل اهل بیت علیهم السلام و نظر ایشان در رحمت و بعد
از وفات این ذکر کردیم ما از ایشان بعضی از ادوار که در این صحاح اخبار ایشان پس چنانست که
علمای اهل بیت و صلح ایشان و اهل ایشان افتاد یکی از چهار نفره و اهل بیت و هر یک
بعینه است و در صلح ایشان با اهل بیت و احدی در آن بر ایشان با همی که در آن غایت و کبکها اند
در عین این که ایشان که در بعضی از علمای اهل بیت که در پیروانشان هر چه در آن ایشان
و منسوب بر ایشان بودند و مع ذلک اخبار جمعی از ایشان در عین اخبار و بعضی از اخبار ایشان
بیشتر از اخبار و در بارش ایشان نبش بر ایشان از انعام و اکرام این بزرگواران و اهل اسلام
که در بعضی اخبار من و او که در بعضی که در پیروانشان که ایشان اختیار کرده اند و بنای ثانی
ملکده را بر ایشان و در بارش حق الی و جزی رسول و از ایشان و مقدم داشته اند و بر ایشان
و حال آنکه حضرت پیغمبر را در آن زند بقدیم بود و در کربانده اند ایشان را از مقام انحضرت و آن
او و حال آنکه ایشان حق را بر اهل بیت و اهل بیت و ایشان در مقام ذلت و خوارگی ایشانند و حال
آنکه ایشان حق را در تبرک و عزیز و اختیار کرده اند از ایشان نیز و عدلی عرب و امتدانی و نیز
این بزرگواران و صلح اهل اسلام و نه بنی هاشم که از بیتم و عدل و جود و نبی اهل بیت
از انعام و انانستند و نیز هاشم را مگر که اعیان مردمان بودند در جاهلیت و اسلام و در بیتم
منظره بود و از این زمان که بکار اقدام بنامند بر نزله عمل و صایای پیغمبرشان که عهد است
صلح اهل بیت را که اخبار صحاح ایشان منضم از او و صایاست که بعضی از آن معشکر با بنده پیش ازین
و یکبار اقدام بنامند و در بعضی که پیغمبرشان و در بعضی نشیبت نهادند و اهل بیت و اهل بیت
اوست و سید و گذاشت ایشان را و صیبت با یکدیگر و حال آنکه در روایت کرده و مسلم در صحیح خود در

سهم از آن است و در بعضی از روایتها نیز این است و در کتب سابقه با این شهادت نیز در کتاب
شسته ان رسول الله صلوات الله علیه را که نبش خود در مسلم کرد و او اجزای باشد که وصیت پذیر
باشد که بنویسد سرش مگر در او وصیت مکنویر باشد و در بعضی است از این حدیث نیز پس
چگونه عقول قبول کنند که رسول الله صلوات الله علیه را در این ماجرای که نکند و منضم کتاب اهل بیت
هست این معنی که **کذا امر من الاثام علی الریق یغسلون ائیسرا و انهم یغسلون کتاب کفایت** آن کتاب کفایت
ابا پیغمبر ابده در ما از آن بگردد و در این سبکند نمای خودی را و حال آنکه شما پیغمبر این کتاب ابا جری
کا و غیره باید که در روایت در سبک که در این سبک که او فرزند حضرت رسول بود و صلح اهل بیت و از
اینجا که در سبک که در روایت اخیان اخیان که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
مدام شما را خود مریکت که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
اند این چیزی باشد و خود در کتاب را در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
که بعضی از اخبار ایشان باید در این کتاب ائیسرا که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
سبک است و در عین حال که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
محمد صلوات الله علیه و در هر ما که گذاشتند که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
و اختلاف و اهل و ضلال بنایه بخدا می و در این حال و در این سبک که در این سبک که در این سبک که
شرف و نشناختند و نهادند و نشناختند و نشناختند و نشناختند و نشناختند و نشناختند و نشناختند و نشناختند
او را و او که حادث شده بطریق قول و بطریق اتم چه در هر چه در اول از اخبار از بعضی
آنکه در همان چون اراده کرده اند و مع اینها از اخبار ایشان و مقام پیغمبر ایشان و طرح کرده اند
انحضرت را که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
و اختیار کرده اند از ایشان خلت را و بعضی که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
مسلمانان را و در هر سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
اینکه در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که
حسین بن علی بن ابی طالب زهر اهل علم السلام که در این سبک که در این سبک که در این سبک که در این سبک که

سید جوانان اهل بیت بود و همچنین میزد که بافتند در و با ایشان از کتب صحاح ایشان میفیه
 اجتهاد ایشان کرده اند از آن و سندیهای پیغمبر صلی الله علیه و آله در ایشان او در ایشان برادر و پدر
 بر کوا و بر و فخر علیهم السلام و دلالت کرده اند که ایشان چیزیکه احتیاج میکردند از آن نسبت و فرستاد
 بنیدین معاویه بن ابی سفيان که مناصب علمای غایبند و جرم او را از انما میدن امیر فرات بر
 دست عمر بن سعد و کشتن خواص جماعتی از اهل بیت و با آن کشتن حضرت و اعدای ایشان و
 طبع غارت میزدند از ایشان و در آن ایشانی از عراق و بصره و سایر اقصای آن حضرت را بر نیزه کرده
 دیوانه اسلام و صومالیان را اسیر کردند و سوار کردند بر شتران و بجهان بار و میهای کسوفه
 در پیشا دستها و میان اهل آنجا و فرستادن بر پهلوی حضرت با عمارت مدینه رسول الله صلی الله
 علیه و آله و احوال آنکه در وایت کرده اند و صحاح خود نشان در سندیهای هر چه و غیر آن آنکه رسول الله
 صلی الله علیه و آله را لعن کرده کسی را که در وایت کرد و بنی حنیف که بنی غنیه بیای و او را با یکدیگر فرستاده بود
 حرم خود و این نسبت غارت در ستم سلم بن عقیله بود که نابسا بود و او را با یکدیگر فرستاده بود
 سو و اهل مدینه و سایر کردند اهل مدینه را و بیعت کردند با ایشان بلکه در آن کتب معروف
 بر زمین حرم و با سندیها و ناسه روز هجرت غارت صحاح ساختند بود تا آنکه ذکر کرده اند صحاح
 از اصحاب و فرایح آنکه نول شده از ایشان در این باره چهار هزار و نول و یکصد را ایشان معلوم بود حال
 آنکه در مدینه را احسان بن عثمان و صحابه و تابعین جموع خلق سب از مسلمانان بودند و فرستاده بریدند
 و صد خود سلم بن عقیله که صومالیان بر سر کوفت را برای قتال عبدالله بن زبیر بگریزند و او
 ملحق علیه کعب بن لؤی بود پس اقامه را بجهت کوفت در ولایتها و جیش بلجبار بود و ابر کوفت و هتک عیث
 حرم و حرم رسول او نمودند و با شک و ترسند و در میان عباد و اولاد و این امر بدست
 خلافت علی بن ابی طالب و فرار و کشتن بنو هاشم از ایشان بجهت خویش و نفسی که خود نشان
 و یکصد نفر از اهل بیت و با حجاب و سینه جبار و اسرار و اسلحه و طلا و بولیدین بریدند تا آنکه
 فقال مولود که بر دست دو مصحف مجید پس قال و این بار امد که و استغفر الله و استغفر الله و استغفر الله
 و طلبه میگردند بنی مکه را بنی مکه و فرستادن خواستار شدند و تمام بر ملاکت و دشمنان و ایشان خفا داشتند و
 ماند و بر کشته کردند کشته بنی مکه را با خود و با خود و از دست انداختند و امر کردند که از اهل بیت
 کردند و دستگیر کردند که مضمونش آنکه بسم الله الرحمن الرحیم و این کتب خطای صحاح است و این کتب
 منزه از عیب است که هر که که نویسان بریزد و در کار خود در روز حشر کوی و در عتقا و نوح اولی است

و از دست

و از دست انداختند و شانه هدی غیر ساخت و لکه مسلمانان فتنه میگردند و با حنرا حق و مخالف
 و رسول و از برای ایشان و غیره صغر میزد و پیغمبر صلی الله علیه و آله را از تعیین خلافت در غیبت
 واقع نیستند این خلیفان و اختلاف و در امت و شرعی حضرت پیغمبر که در همه جا اولاد و میولیات
 بنو هاشم بنفهای ما و بدین که خوار و غنا بجهت رقتا خدا بنیم و رسول و معز ایشان از غر و حاد بجهت
 مخالفت ایشان و غیره حاجت بیکه و دانستند تا بیکه از پیغمبر و آله صلی الله علیه و آله را معز ایشان غنی
 و ضایع ساختن ایشان و حضرت بگذاردن خطای ایشان و معز ایشان از آن کثیران او و کشته شدن با ایشان
 معز ایشان از عیبت با دشمنان خدا بنیم و دشمنان رسول او و دشمنان اهل بیت و کشته شدن عیبت
 سابق ما بدین اعراض و معز ایشان زمان بر این معز ایشان با حاکم است ما فادت را با آن کردی بنو هاشم
 در با هم مرغان و گذاردن در صحنه قوی الود رسول او در میان ایشان و غنا هدی خود هم بر قتل خویش
 دینده نشان ایشان و هلاکت دشمنان ایشان و سپه سخا خود بر دل حضرت از بنو هاشم و این کتب که با بدین عزت
 خود را عزت هاشم بر این با هم بود اما از رؤسای این چهار مذهب با بر این ایشان ذکر کرده است
 ایشان کسی بود که خود بر خود زمان او با مقدم بود او را بر علم با بنو هاشم با بنو فضل که در مدینه با
 کردن ایشان و اگر غلبه کنند ما را اصحاب بر چهار مذهب این زمان بکثرت و احضار حرم و بنو ظاهر
 بنات خلفهای بنو هاشم را از او داد و او را بنیم و ظاهر را و عقاید صحاح که در این بجهت بر نشان
 طاعت است و این ایشان و در آن معز خوار و ذلت از ایشان بلکه مدعا کردند که این چهار مذهب و مخالفت
 مرایشان از بر عادت رسول الله صلی الله علیه و آله را مؤلفه فلوی با آنکه معلوم بود ضعف بر ایشان
 و طلب کردند از ایشان در پای و بن و حضرت نشان از این رسیده است و با آنکه بر حضرت بنو هاشم
 اندک عطا میفرمود و دلالت میکند بر این نافت با ما را بر این چهار مذهب است و ایشان
 شدت است که حکم میکند بر این ضرورت بر ایشان از آنکه ایشان ذکر میکند بر نیزه هاشم و صیقل
 صیدان ذکر چند بنیم و رسول و بعضی از خلفا که مقدم دانستند بنو هاشم و بنو ذکران شروع
 در زمان بنو هاشم و تابعین و در زمان بنو امیه و بنو سنی که در این اختلاف و انشای بنی
 هاشم و لزوم نصیحت و نافت و اتفاق بر و ان خلفا را بدین کردن نامه های ایشان بر صابر و اگر در خلفا
 مشرعی بود بعد از ذکر رسول الله صلی الله علیه و آله هر امینه واجب بود ذکر حسن بن علی علیه السلام
 که هیچ شبهه نیست نزد این چهار مذهب و بنو بنو خلافت او و با آن واجب بود ذکر خلفای بنو امیه
 نیز جماعتیکه معتمد خلفا را دانستند با ذکر بنو هاشم از سماع ذابن زمان پس حسب حال خلفای

بندها شکر که باد میکنند در کان ایشان راه و در بعضی از آنکه مرده اند از ایشان آری آنچه در پیشه که
 ماذک کرده با هم از آن **و بی خبری** که از طرف ایشانست که بدینم از منافضات چهار مذکور بخوبی کردن ایشان
 آنکه خلفا از غیر فرزند نبی است که باشند و حال آنکه در وایت شده اند بخاری و مسلم در صحیح خود ایشان
 که رسیده اند بعد از آنکه در رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که همیشه این امر در میان ایشان
 باشد ما را ملامت کرد باقی بود نه در زمان دو کس و روایت کرده اند از ائمه علیهم السلام در فضیلت رسول الله که **آنگاه که**
لکن و لغویک و سؤ و کسنا و کون و ذکر کرده همه یک بر این صحیحین در فضیلت علی بن ابی طالب است که **عند الله**
عمر و حدیث شریف هم بعد از حدیث عدم از پیغمبر صلی الله علیه و آله که **ما حضرت فرمود که همیشه**
 این امر در میان فرزند با ما است و اسبک باقی مانده باشد از ایشان دو کس و روایت کرده همه یک در حدیث
 حدیث پیغمبر صلی الله علیه و آله که در زمان نابعان فرزند **و بی خبری** که از طرف ایشانست که بدینم از درستی
 ایشان در غیر فرزند است که ذکر کرده اند از احمد و صحیح بر این صحیحین در حدیث پیغمبر صلی الله علیه و آله
 از سند ابومر که گفته پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که هلاک شوند در زمان بن فرزند از فرزند گفتند
 پس چه امر میکنی ما را فرمود که در مان کاره جویند از ایشان این است سخن و نقل صاحب است که چون
 صدق بود که عاقل آنکه پیغمبر صلی الله علیه و آله را کند با غیر از این که باقی از اسلام و کجا است این از
 روایت مؤثر از ایشان بوضاحت در حق ایشان و از طرف ایشانست که بدینم از منافضات این چهار مذکور
 مکارا ایشانست و ستم کردن ایشان مرتزق را با آنکه خلق بسیار از مسلمانان ستم کرده که یکدیگر را
 که بعد از پیغمبر ایشان که بعد از صلی الله علیه و آله در دوازده خلیفه از آن فرزند در بعضی روایات
 دوازده آورند و حال آنکه روایت کرده اند در کتب خودشان که نام نهاده اند از اصحاب فضیلتی که
 اندا پیغمبری را که نیکو بکرده اند از آن و تحقیق آنچه منکرند از آن **و بی خبری** که از آن است که روایت کرده
 از آنجا که صحیح خود در جزو دوم از اجزاء هشتگان است که رسیده است به مجاری ستم که گفته که
 ستم از پیغمبر صلی الله علیه و آله که فرمود که بعد از من دوازده امر باشند پس فرمود که **کشتند**
 از این که گفته اند حضرت فرمود که هر که از فرزند ایشانست **و بی خبری** که در حدیث یک بخاری و صحیح
 خود آورده است که رسیده است از این حدیث که فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله که **لا يزال**
مرحمان که از آن باشد و اولی شوند ایشان را دوازده مرد بعد از آن حضرت صحیح فرموده میماند
 بوی پس هر ستم از بی خودی که حضرت فرمود که هر که از فرزند ایشانست **و بی خبری** که
 آنست که روایت کرده اند از اسلام و صحیح خود در جزو چهارم از اجزاء ستم که گفته که پیغمبر صلی الله

علیه السلام

علیه السلام فرمودند آنکه این امر بسیار باید تا بکنند در میان ایشان دوازده خلیفه بعد از آن حضرت که
 بختی که چنان ماند بر من که من فرمود که هر که از فرزند ایشانست و روایت کرده مسلم و صحیح
 طرفی دیگر که روایت بخاری از این حدیث در میان عاقلان و معانی **و بی خبری** که از آن است که روایت کرده
 از اسلام نیز در صحیح خود در روایت عماد بن حوب که رسیده است از پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که **لا**
یزال امر اسلام عز بن باشد تا دوازده خلیفه پیدا شوند باز فرمود که هر که از فرزند او بی خبری
 از آن کسی که از این حدیث از پیغمبر صلی الله علیه و آله رسیده بود پس گفته اند که **لا یخلف** فرمود که
 هر که از فرزند ایشانست و روایت صحیح از صحیح مسلم است از امام الا که از فرزند او **لا يزال** این امر
 جز نباشد تا بکنند دوازده خلیفه **و بی خبری** که از آنست که روایت کرده اند از اسعد بن ابی غاصب از
 صحیح مسلم با سند دیگر رسیده است از پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود در آخر روز جمع که جماعتی که
 بود که همیشه از این امر باسد تا انجام نیامد شود و باسد باشند از ایشان دوازده خلیفه که هر روز فرزند
 باشند و در روایت عامر بن سعد از صحیح مسلم است از ابی هرست و بعضی دیگر در جمع میان صحابا
 شد و باسد آن **اگر تمکن** **عند الله** **انتم** که باسد دیگر رسیده است از پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که او
 در پیاید تا بکنند در میان ایشان دوازده خلیفه فرمود که هر که از فرزند ایشانست **و بی خبری** که
 در جمع میان صحابا ستمند که گفته که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که **لا يزال** اسلام عز بن باشد دوازده
 خلیفه پیدا شوند که هر که از فرزند ایشانست و از بن مفضل است صحیح او در آخر روز دوم از اجزاء
 دو گانه باسد دیگر رسیده است از پیغمبر صلی الله علیه و آله که همیشه در نمازها است تا تمام شود
 و باسد بر نماز دوازده خلیفه که هر که از فرزند ایشانست و از بن مفضل است صحیح در جمع
 بین صحیحین بر این احادیث از طرف عبدالملک بن عمر بن خطاب و طرف بن عباس بن عبدالمطلب و طرف
 سعد و طرف بن مالک بن نويرة و طرف بن عمر بن خطاب و طرف بن عباس بن عبدالمطلب و جمع این
 طرف بعضی آنست که عدد ایشان دوازده خلیفه است و از دوازده امر و هر که از فرزند ایشانست
 کتاب نفسی قرآن که مفضل است است و از آنجا که مفضل است از ایشان و معنی ایشان است گفتند
 که چون که گفت که دوازده که هر که از فرزند او باشد و صحیح فرموده است **و بی خبری** که از آنست که
 که بر این معنی و معاد در آن فرموده اند و از آنجا که در زمان است و بعضی که بر این ستمند نشن
 که دانسته اند او را و گفته اند ایشان را که **کرا** باشند که کافر شود و پس باکت و هم از ایشان
 پیغمبر بزرگ نهد و غالب است تمام این روایات را در میان گفته اند از دوازده خلیفه بزرگ و

و به بارگاه از فدوی و بعد دستارگان که به عبدالحق که مؤلف این کتاب است بدست رسیده و بدین صیغه
 از ابی عبدالله محمد بن محمد بن اسماعیل بن فضال بن محمد بن فاسم از تعداد بنی هاشم و بنی مویز و بنی عقیل از
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 پیش از آنکه در مدینه منوره بر شام بر حوض نبوی علی ساقی حسن کشته و حسن را کشته و علی بن حسین
 و کشته شد و عثمان و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 با او وارد و شهادت کردند ایشان در روز قیامت و جای که از آن ندهند خدا بفرماندگی بر او کیست خواهد
 پسند و باستان اساقی اشرف بن سیدان سیدان از بنی شادان گفته اند که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 کشته شد که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 علیه السلام و در آن هنگام حسین بر آن مبارک و کشته شد و با او حاضر بود بر چشم و لید و دهان
 سپید و میفرمود و فرمود حسین سپید کرد و سادات نبوی فرمود امام که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 است و با او رفتند شیعری در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 در رسول او بر کوه بنکوه است و کوه بنکوه بنکوه است و کوه بنکوه بنکوه است و کوه بنکوه بنکوه است
 که است که می پوشانند او را **که به عبدالحق** که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 در و این ایشان نام شصت و یک نفر از اهل بیت علیهم السلام است که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
که به عبدالحق که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 کتاب که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 بر طایفه بنی هاشم و بنی مویز و بنی عقیل و بنی سیدان و بنی شادان و بنی هاشم و بنی مویز و بنی عقیل
 ایشان و زود یافتند **که به عبدالحق** که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 اهل اسلام بر شام علیه السلام فرمود که لا بد است از من از اول فاطمه که دختر او است و علمم

شادان

و به بارگاه از فدوی و بعد دستارگان که به عبدالحق که مؤلف این کتاب است بدست رسیده و بدین صیغه
 از ابی عبدالله محمد بن محمد بن اسماعیل بن فضال بن محمد بن فاسم از تعداد بنی هاشم و بنی مویز و بنی عقیل از
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 پیش از آنکه در مدینه منوره بر شام بر حوض نبوی علی ساقی حسن کشته و حسن را کشته و علی بن حسین
 و کشته شد و عثمان و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 با او وارد و شهادت کردند ایشان در روز قیامت و جای که از آن ندهند خدا بفرماندگی بر او کیست خواهد
 پسند و باستان اساقی اشرف بن سیدان سیدان از بنی شادان گفته اند که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 کشته شد که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 علیه السلام و در آن هنگام حسین بر آن مبارک و کشته شد و با او حاضر بود بر چشم و لید و دهان
 سپید و میفرمود و فرمود حسین سپید کرد و سادات نبوی فرمود امام که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 است و با او رفتند شیعری در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 در رسول او بر کوه بنکوه است و کوه بنکوه بنکوه است و کوه بنکوه بنکوه است و کوه بنکوه بنکوه است
 که است که می پوشانند او را **که به عبدالحق** که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 در و این ایشان نام شصت و یک نفر از اهل بیت علیهم السلام است که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم
 صلوات الله علیهم و آله و سلم که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
که به عبدالحق که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 کتاب که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 بر طایفه بنی هاشم و بنی مویز و بنی عقیل و بنی سیدان و بنی شادان و بنی هاشم و بنی مویز و بنی عقیل
 ایشان و زود یافتند **که به عبدالحق** که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 که در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 در کتب معتبره از ائمه اهل بیت علیهم السلام گفته اند که فرمود رسول الله
 اهل اسلام بر شام علیه السلام فرمود که لا بد است از من از اول فاطمه که دختر او است و علمم

الصلوة والسلام ظهور سازد پس بر سازد زین را از عدل و ضبط همچنانکه بر بوده از غلام و جوی و سبک
 دولت که در آن زمان پیشتر تمام آن مردان آن چهار مدعت در کتب خود نشان و احوال اهل اسلام است
 بین بران دو باستان نشانند درین باب که روایت کرده اند از آن در کتاب جمع میان صحاح مستطاب است
 خودشان که رسیده اند بام سلمه گفتند که شنیدیم از رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که هر که
 از غرضین از ولایت خود خواهد بود در روایت کرده او این حدیث را با الفاظ این شیوه بدین که در کتاب
 آورده در باب الفتن و در روایت کرده و نیز از ابو بصیر بن سعید و فراب در کتاب مصابیح در باب
 مهکت علی السلام **یعنی** که از صحیح او روایت است باستان که گفتند که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که هر که
 باقی نماند از دهر مگر کوه و زهره نه بر سر شرف و تقوی و ایمان و اذاعتش من که بر کند زین را از غلام
 و او همچنانکه بر بوده از غلام و جوی **یعنی** که آنست که ذکر کرد با از اهل بیت و نسب بر سر و کله را و بگوید
 الحی که آن است که علی علیه السلام **یعنی** که آنست که ذکر کرد با از اهل بیت و نسب بر سر و کله را و بگوید
 والاکم اخضر فرمود که از ولایت علی علیه السلام برین اهل بیت است که در نفس خود فرمود فرمود و **یعنی**
 دیگر نام بر آن اهل بیت است با از فرمود که هر که علی علیه السلام **یعنی** که آنست که ذکر کرد با از اهل بیت و
 نسب بر سر و کله را و بگوید که سپین سینه ام است یعنی نور او و قوت عیسوی علیها السلام در هنگام پیروی
 آمد و یکصد نصاری و عوالم که بعد از آن است که مقدم شده ذکر از ولایت علی
 در نفس بر او در نفس صحاح گفت و روایت کرده اند از پیغمبر صلی الله علیه و آله که اخضر فرمود که هر که
 علی السلام کند بر ایشان پس نه که در آن سخن و سخاوتمند از ابروی حضرت وی باز و جوی کند بیجا
 که خود در پیش نه از دو زبان است **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 ابو بصیر حدیث کرده رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که هر که جان باسد روشن پیشان بلند
 بنویس که بر کند زین را از داود علیهم السلام **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 فراد که در صحاح مثالی از حدیث این الفاظ الا آنکه گفت مالک شود در روایت صحاح
 در سال الله **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب که هر که
 المؤمنین علی السلام نظر فرمود به بر خود حسرت و فرمود بدست است که برین که آنست صلی الله
 چنانکه نام نهاد او را رسول الله صلی الله علیه و آله و زود باشد که برین ایالات صلی الله علیه و آله
 نام پیغمبر باشد که مانند او را در واقف و اگر چه مانند او را در واقف و اگر چه مانند او را در واقف
یعنی که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب که هر که جان باسد روشن پیشان بلند

درین

رسیده از ابر پیغمبر صلی الله علیه و آله که مفضل بن شاذان است بمهکت علیه السلام و ذکر فضایل او و حال دولت
 او و دیگر آنچه ذکر کرده اند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 که اخضر فرمود که هر که بر او باستان نشانند درین باب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 است باستان مرد بر او از غرضین نایب که نشانند زین را از داود و علی **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 خشنوی باستان از فرشتگان هفت آسمان و زمین و دیگر از آسمان از آن چیز را که با او اند و دیگر
 زین را از غرضین نایب که نشانند زین را از داود و علی **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 درین هفت سال با سال **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 در حدیث است که رسیده اند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 ای مهکت بمن عطا کن چیزی که عطا کنی و او را در جان او مقدر کن که نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب
 در کتاب فرمود که از غرضین نایب که نشانند زین را از داود و علی **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 از پیغمبر صلی الله علیه و آله که اخضر فرمود که هر که در حدیث است باستان نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب
 ملوک و باستان و که رسیده اند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 از ولایت رسول و همچو ماه تابنده باشد و نسا و جری بود و در صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 همچنانکه بر بوده از غرضین نایب که نشانند زین را از داود و علی **یعنی** که آنست که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 ملک شود بدین سال و از کتاب و سال باستان نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 اخضر فرمود که هر که در حدیث است باستان نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 بدست است که از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 دیگر از علماء شیعه که تصدیق کرده اند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 بود و دیگر از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 در روایت کرده اند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 که هر که در حدیث است باستان نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 تفصیل بر اهل انصاف و عقول و زود باشد که در حدیث است باستان نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 که روایت کرده اند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 اهل فو فی الفیض از اهل صحیح بخاری و حدیث است باستان نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب
 و حدیث است باستان نشانند از ابر پیغمبر میان صحاح مستطاب که روایت کرده اند از پیغمبر میان صحاح مستطاب

از این خبر بود او را بویغیم جافله نام او احداث ابو عبد الله بن احمد بویغیم فلیت از عیان رجالان چهارمین
است مراد فاضل بنف و ولایت دنیا است و نام کرده ابو یغیم جافله کتاب مشارالیه بکتاب
ذکر جهک و ضوئ و جعینت بیرون آمدن و بیوشا و باز ذکر کرده در اول کتاب جعل و نه حدیث
که است از انرا رسانیده به پیغمبر صلی الله علیه و آله که گفتن ایشان را بطبع و صحیح علیه السلام و آنکه
او از ولد فاطمه است و آنکه در کما و زمین را از عدل و آنکه لا بد است از ظهور او باز ذکر کرده
بعد ازین معنی بعد از صحف و روایت کرده در هر صفحه احادیثی که با سنانند که رسانیده
الله صلی الله علیه و آله که گفت ابو یغیم بعد از روایت جعل و نه حدیث مشارالیه در حدیث کتب
و غوث و مخرج و بیوت و اینه و ضنون و این لفظ است که در روایت مخرج و وضع کند از مخرج
نظاره مخرف و نکل از مخرف و در حدیث با سنان بدان باز گفت ابو یغیم که اینست ضنون
لفظی که اعلام کردن پیغمبر صلی الله علیه و آله که هدی و سبک سازان اعلامی است و
روایت کرده از پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث ابو یغیم که در حدیث با سنان از ابو یغیم نیز
اینست ضنون لفظی که ذکر کرد که این و صوئ و طول مدت با هم جوفه او کرده و گفت که در حدیث
در حدیث این از پیغمبر صلی الله علیه و آله باز ذکر کرده ابو یغیم ضنون لفظی اینست که بعد از وفی
باشد بمال منعی عطا کند خطا کردن سبک که شمار داد او را شمرتی و روایت کرده در حدیث
این از پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث با سنان ذکر کرده ابو یغیم ضنون لفظی اینست که در حدیث
ابو یغیم ضنون لفظی اینست ذکر کرده از میان ولایت و اله مخرج و جهک و طهون و ویان
روایت کرده از پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث ابو یغیم جافله با سنان ذکر کرده ابو یغیم
حافظ عبا و سبک ضنون لفظی اینست ذکر سبک نوطیله امر عهد و علیه السلام و خلافت
او بلیک از جبار عیثی روایت کرده در حدیث ابو یغیم و حدیث با سنان از پیغمبر صلی الله علیه و آله
باز ذکر کرده ابو یغیم ضنون لفظی اینست ذکر سبک نوطیله امر عهد و علیه السلام و خلافت
کرده در حدیث این معنی و حدیث که در حدیث با سنان ابو یغیم صلی الله علیه و آله باز ذکر کرده ابو یغیم
این ضنون لفظی اینست ذکر سبک نوطیله امر عهد و علیه السلام و خلافت
السلام نماز کند دارد در عقب عهده علیه السلام باز روایت کرده در حدیث ابو یغیم ضنون لفظی
اینست ذکر این پیغمبر شایع سجانه و تم از پیغمبر و زمین از لشکر که ضد حرم کند پیغمبر گلی
داشتن مهک علیه السلام باز روایت کرده در حدیث ابو یغیم ضنون لفظی اینست که در حدیث ابو یغیم علیه

در حدیث

از این خبر بود او را بویغیم جافله نام او احداث ابو عبد الله بن احمد بویغیم فلیت از عیان رجالان چهارمین
است مراد فاضل بنف و ولایت دنیا است و نام کرده ابو یغیم جافله کتاب مشارالیه بکتاب
ذکر جهک و ضوئ و جعینت بیرون آمدن و بیوشا و باز ذکر کرده در اول کتاب جعل و نه حدیث
که است از انرا رسانیده به پیغمبر صلی الله علیه و آله که گفتن ایشان را بطبع و صحیح علیه السلام و آنکه
او از ولد فاطمه است و آنکه در کما و زمین را از عدل و آنکه لا بد است از ظهور او باز ذکر کرده
بعد ازین معنی بعد از صحف و روایت کرده در هر صفحه احادیثی که با سنانند که رسانیده
الله صلی الله علیه و آله که گفت ابو یغیم بعد از روایت جعل و نه حدیث مشارالیه در حدیث کتب
و غوث و مخرج و بیوت و اینه و ضنون و این لفظ است که در روایت مخرج و وضع کند از مخرج
نظاره مخرف و نکل از مخرف و در حدیث با سنان بدان باز گفت ابو یغیم که اینست ضنون
لفظی که اعلام کردن پیغمبر صلی الله علیه و آله که هدی و سبک سازان اعلامی است و
روایت کرده از پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث ابو یغیم که در حدیث با سنان از ابو یغیم نیز
اینست ضنون لفظی که ذکر کرد که این و صوئ و طول مدت با هم جوفه او کرده و گفت که در حدیث
در حدیث این از پیغمبر صلی الله علیه و آله باز ذکر کرده ابو یغیم ضنون لفظی اینست که بعد از وفی
باشد بمال منعی عطا کند خطا کردن سبک که شمار داد او را شمرتی و روایت کرده در حدیث
این از پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث با سنان ذکر کرده ابو یغیم ضنون لفظی اینست که در حدیث
ابو یغیم ضنون لفظی اینست ذکر کرده از میان ولایت و اله مخرج و جهک و طهون و ویان
روایت کرده از پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیث ابو یغیم جافله با سنان ذکر کرده ابو یغیم
حافظ عبا و سبک ضنون لفظی اینست ذکر سبک نوطیله امر عهد و علیه السلام و خلافت
او بلیک از جبار عیثی روایت کرده در حدیث ابو یغیم و حدیث با سنان از پیغمبر صلی الله علیه و آله
باز ذکر کرده ابو یغیم ضنون لفظی اینست ذکر سبک نوطیله امر عهد و علیه السلام و خلافت
کرده در حدیث این معنی و حدیث که در حدیث با سنان ابو یغیم صلی الله علیه و آله باز ذکر کرده ابو یغیم
این ضنون لفظی اینست ذکر سبک نوطیله امر عهد و علیه السلام و خلافت
السلام نماز کند دارد در عقب عهده علیه السلام باز روایت کرده در حدیث ابو یغیم ضنون لفظی
اینست ذکر این پیغمبر شایع سجانه و تم از پیغمبر و زمین از لشکر که ضد حرم کند پیغمبر گلی
داشتن مهک علیه السلام باز روایت کرده در حدیث ابو یغیم ضنون لفظی اینست که در حدیث ابو یغیم علیه

۶۴

باستان درین باز ذکر کرده ابو نعیم حافظه این معصوم لفظش اینست که در آن روز ولادت حسین با شد
 علیه السلام و ذکر کثیف و بد اندازان هنگامیکه معویث شده و روایت کرده در صحیح ابن خلدون
 از ابو نعیم علیه السلام با ساند من باز ذکر کرده ابو نعیم این معصوم لفظش اینست که در آن روز
 روایت کرده ابو نعیم را و روایت کرده که در آن روزی که در مملکتان از بنو اسرائیل تا بدین القدر روایت کرده
 در صحیح ابن خلدون ابو نعیم علیه السلام را با ساند من باز ذکر کرده ابو نعیم حافظه این معصوم
 این خطی بوقوع ابد در زمان مهکک از فراغ و امن و عدل و روایت کرده در صحیح ابن خلدون ابو نعیم
 باستان در هفت دایره حله احادیث مذکور در ذکر معویث و حضرت عقیقه هر دو آمده است و شیخ غفر
 او را بن معانی که پیش ازین ذکر آن شد بکشد و بخواهد و شش حدیث است و اما در این حدیث پس
 آن بیست است که ذکر کرده ام ذکر آن را در کتاب بیجهت که در کتاب الطایب **که در کتب**
 کتب طایفه و در کتب دیگر از شیعه و اهل بیت علیهم السلام در میان این جمیع مفصل گنجینه
 نماند آن مگر جلدان بیتا و منقول این معنی است کتاب کمال الدین و مقام النعمانی
 جعفر بن محمد بن ابوی الفریز چندین حدیث است از روایت او که هر که خواهد سلفش
 خود را از هلاک بریاید که نظر کند آنرا که نگردد مانند ما سلف ما نقل شود که در حدیث مشایخ
 صلوات الله علیه خوانده شد و لا تفسر بوشیه بود زیرا که حدیث ثعلب و دولت و طه و
 بر کاف در صلوات و عباد و بلاد ظاهر بود هر چه در میان این رسیده شد بر همین اندک از حال جاریست
 کشته در ولا در معونی او بر همین علم با السلام و غیر ایشان از آنانی که مصطفی انقضای میکند
 ستر و کادتا و و دانسته اند چندین بار از صحبه آنها بر بدن بر روی او و علیهم السلام
 و نیز ایشان میگردید که بغیر ایشان است غرضنا صلوات الله علیهم زیرا که هر که نفع معنی کرد
 او شناسان است بحواله اسرار ایشان از سبکایان همچنانکه اصحاب معنی شناسان در حال
 از اصحاب خبر او هر چه در غیر این است سبک اصحاب دانان از اندک حال او از اصحاب خبر او
 از صاحبان چهارده **که در کتب** که در حدیث صلوات الله علیه ظاهر شد بیجا
 بیست از اصحاب پدید بر روی او از امام حسن عسکری منقل کرده اند از اخبار و احکام حضرت
 و اسبابه و شیب و حضرت را و بکلان بودند که ظاهر میشد اند در غیبت و که نام و در زمین
 ایشان معرفت معنی بود و ایشان خبر میدادند از روایت و عجزان و کرامات و حواله و سبک
 و بیست از اخبار نقل کرده اند از اولاد و از بدن بر روی او از بنو اسرائیل علیه السلام

داود بن یحیی

داود بن یحیی و غیاث فایان از ایشان است عثمان بن سعید عمری که مدون است فی حفظ از اخبار
 بزرگ و بعد از او دیگر از ایشان است ابو جعفر محمد بن عثمان بن سعید عمری که دیگر از ایشان است غلام بن
 حسین بن یحیی و بعضی دیگر از ایشان است علی بن محمد بن سعید که در کتب و روایت کرده در نفع بن علی
 صحیفه در تاریخ اهل البیت علیهم السلام و از اینست که در ایشان بودند از بن موضع روایت رجال
 چهار و زعم حال ابن و کلان و اما در اخبار و روایت دیگر ایشان بودند از بکلان مهکک صاحب القلم
 علیه السلام و از ایشان معنی تراست از آنکه جمیع باستان در کتب و روایت و اخبار و روایت کرده که در کتب
 و کلاب بودند از اعیان صالحان و خیر مسلمان و هر کدام از ایشان که در یک بوقت میباشند تعیین پیش
 مهکک علیه السلام که در نام مقام او باشد یا آن و کرامات داله تصدیق آن و روایت منقول
 ایشان و اسباب و سبب و غیره از ایشان معلوم است که در کتب الطایفه در آن این چهار نفر علی
 شمس الطایفه پدید آمده که در روایت ایشان درین معنی صدایتند صحیفه کهنه ما از ابو نعیم
 و غیره چون در سید عالم و کمال عیون محمد بن سعید کرده که مهکک علیه السلام دانان پیدا و در کتب
 منقل خواهد شد همچنانکه در صحیح عثمان و نعم و ظاهر کرد اینها را و روایت و نقل و فرستاد
 با و آنکه و کتب کند که با چهار خود و آنکه آمده است غیبت که از این غیبت کبری گویند که از موه
 شوند در آن مؤمنان و این مستفاد است از جانب خداوند که واقع بود امثالان در میان عباد و بآید
 و ساهد است این کتب فوارخ و اخبار اینها علیهم السلام و خوش شفا و نعم در کتاب محمد بن یحیی که
أَلَا حَسِبَ الَّذِينَ يَنْتَهُونُ أَنْ يُؤْتُوا السُّؤَالَ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ وَ لَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ
اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَ لَيَعْلَمَنَّ الَّذِينَ كَذَبُوا یعنی الله هم در مطالع من را خلاص در عبادت و مملکت
 محمد بن یحیی که بکران مسلم را با بنده استند در مان آنکه فرود کد استند شوند آنکه گویند با
 او دریم یعنی میندازند که مجرد قول اماند است از ایشان باز دارند و حال آنکه ایشان از موه نشوند
 با خبر و فوای با مشیلا نکرند در نفس و مال و غیره **لَيْلِ مَا نُمَتِّعُهُمْ** که در مخلص از منافقان و بدوستیکه
 که ما ائمان کردیم یعنی معامله از ما بنده کردیم آنانی که پیش از موهان بودند یعنی این صورتند
 هم را واقع بود و نفلد عمو هر یک را بر چنگ بلا از موهان را که بر ظاهر هر یک را ند خدا نفع بدین
 ائمان آنان را که راست گفتند و دعوی اجماع و منعی مباد از دروغ گویند از درین ظاهر
 کرد در روای ایشان و منوفی شد علی بن محمد بن سعید و رسول الله علیه در آن وقتیکه انحضرت است
 بان فرموده بود و ملاقات کرده اند حضرت مهکک علیه السلام خلو لبیا بعد از غیبت از پیش

۹۴ و غیر ایشان و ظاهر کرد ایشان را بر دست خود از دلایل و علائق آن چه ثابت شده و ایشان
 و نیز آنانی که اخبار کرده اند که مهتک است صلوات الله علیه و علی با نه اطهارین و نقل کرده اند
 از اولجبار و ظاهر در میان خودشان و هرگاه که حضرت ظاهر نباشد این زمان و نماید خود بنده
 شبی که این منبع نیست آنکه جماعتی از ایشان ملائکت کنند و او را فایده بگردند بفعال و مقبالا و به آنها
 دارند همچنانکه کاری بود در این در میان جماعتی از آنها و اصبا و ملوک و اولیایان که غایبند
 اند از بسیاری از امتیاز و مصلحت بود و بنویسند که واجب گردانند شده اند و اما کسیکه بشکند و در
 درین از مخالفان ما و میگویند که او مشول شد پس اگر محال کند با ما و بشنود تلخبار صبی ما را از
 ثبات منفعت خود ایشان را غیر ما میگویند از اما استعدا آنکه استیفاء نموده از ایشان از آن جهت
 در آن صورت برینا و برین منبع این نمیکند مگر آنکه جاهل است بعبادیت و تمرد و باطنی برین
 صلوات الله علیه را و عزت ظاهر او با استیفاء است محض و عناد دارد برین انکار و کفر و احوال است
 همچنانکه کجاست فرموده خود جاهل از نوع فرعون که و محمد را و انبیا و انبیا انفسهم ظلما و علوا
 یعنی بر سر کردند آن مجرمان را و برین سبب است که انبیا از نزدیک خداوند است انکار و کفر
 از ویست مگر او برین یک و سرکش و سبب خدا شده و از عجز آنکه غیور و سپید است
 از اخبار بد را از عجز جماعتی از غیر این و غیر ایشان از عجز علیه السلام باقی است بد لای
 سالها است و او میندازد است از ایمان نه برین بود و نه حافظ برین است نه لطف و بقیای تکلیف
 بر حق و نه سبب است با طول جبارت مهتک علیه السلام و او بلا شک حافظ برین است و بر کوار
 خواند که جهل است صلوات الله علیه را و لطف است و بقیای تکلیف و محض است و بر کجای زلفین
 که حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود در شان هر دو شان بد است که ایشان از یکی که چندان
 بنشیند تا بر کجای حوضین برینند و فایده بقیای او حاصل است در حال ظهور و اخفا و ابرار اعظم
 است اتفاقا به که حاصل بکرمه و از حضرت علیه السلام و چگونه سبب است با طول عمر مهتک علیه السلام
 نزد کسی که ضد بود قرآن کند و بد است که قرآن منضم فضیله اصحاب است که این چه کس است
 ازین جهت که بطلان قرآن سجد نموده سال بر ایشان گذشت و ایشان زنده در خواب بودند
 همچنانکه حق بفرموده در قرآن نیز که حساب میکردند بر ایشان و ایشان در خواب بودند و
 میکردند اینها را از این معلومان معلومان اینها را نوسان و ایشان در خواب بودند و
 بودند طعام و شراب باقی اند و درین صفت برین قرآن و طعام و شراب از انجبار و بی

نیز

مفردند و باقی اند از اینها و نیز یکدشت از غیر ایشان نزد که رضا اصحاب کشف تا زمان محمد
 صلی الله علیه و آله که برین است آنکه که در نشان و صحابه را بر سبب علی تا سلام کنند ایشان و باقی آنانی
 همچنانکه در ولایت کرده از آن خلیفه در اینها کشته و در ایشان زمان مهتک علیه السلام بر صفتیکه
 منضم است از قرآن از حیث بی طعام تا کوف و بیشتر بر صفت که اینها است بقیای اینها
 باقی حضرت مهتک علیه السلام و حال او بخورد و در او نام و او در سبب عود که همچنان است با آن
 بقیای بر کوه دست و پستان نه جاسا و داغون بر منها و عقول همچنان **ابو عبد الله** دیدم ضعیف
 از او جانم سبب بود که از اصحاب این چهار نفر مهربان نام نهاده از آنجا با معتزین بود
 صدر در نام برده که عمر عالی در از دانشند و بعد از آن حال برینست چه کسی را از نولک و نه
 و غیر ایشان از تابع و اطو با وضع قائم از زوایا که این است در اب مهتک علیه السلام و بر که
 هر مسلمانی از اتباع و اطو با وضع قائم از زوایا که این است در اب مهتک علیه السلام و بر که
 مکر و فرشت ولادت و علیه السلام و نه برین بد نزدیک و بر علیه السلام و بیجهت آنکه اعتقاد کردیم
 آنکه مهتک علیه السلام هر که که نخواهد در شیخ و نه ظهور و او را مردان و با گذار از اسما نیا
 او و جو بر طاعت او و میداند از ابا و با و علامت آن چیز یکدیگر است که نه برین شدن شاعت
 او بر این کسانیکه روایت کرده اند این را که فرشته از اسما نیا که ایام مهتک علیه السلام احد
 منادین است که او در در کتاب سلام و دیگر ابو نعیم حافظ است که او در در کتاب اخبار المهدی
 و دیگر ابن سبیر و دیگر او در در کتاب بقره و دیگر ابو عیاض حافظ است که او در در کتاب
 فن و ابن عمیر است و کتاب فتن نیز روایتان هر از اصحاب مردان چهارید و صاحبان او را برینست
 به ناکردن فرزند با مهتک علیه السلام بر این است است که این کتاب که اینها در از ذکران
 و از شمشیر روایتان و این نیز است هر که که واقع شود همچنانکه که اینهمه است و در این
 عالفت کرده کمی در عمل کردن اینها را که سبب کاروندان این روایت و افعال اینها است که اینها
 و نقل کرده اند از مالک بن ازیار برین بعضی خلفا که از بنی هاشم بودند اند که ایشان در مقام از او گوش
 میزدند و اندک بر کعبه او که خداوند کند که حضرت پیغمبر است بقیای اینها است که در مذهب ایشان
 منضمه بطلیم هر بنی هاشم است برین و چه کرد و روایت کرده اند از علی بن ابی طالب نموده اند از صبا
 صلوات الله علیه را در روایت ایشان و بیجهت آنکه امام که ایشان را میگویند و در این زمان و مهتک
 است علیه السلام که چه کسی محال است که در این زمان از مسلمانان ذکر ایشان و در او و او را منضم

دولت و امامت خلافت و فدوت و کلاه دولت و حجاب تکرمه هاندا نفع بود دولت و ولایت او
 همه اهل اسلام اتفاقاً بر آنند ایشان را با ما مت و و کتبند بخواهند شد مشهور از اختلاف پیش از
 ظهور بود و میگوید آنکه ایشان ذکر کرده اند که ندانند از اسمان او و او از اول و بعد فاطمه است
 علیه السلام چنانکه در روایت کرده اند هر مسلمانان و هر کاه حال بدین منوال باشد هیچ مکتب نیستند
 انکاران و او بر هم ماست دولت و نیز بر او ماست ما سزاوارتریم بپارو کردن او و ما ندیدیم هیچ
 شیعه را بر این اعتقاد نموده اند آنکه جبر است ایشان را میوه و غلظت هر وقت و از هر کدام بیاید که باشد
 همچنانکه کرده اند و در دوران از اختلاف ما و میراث پیغمبر مصلی الله علیه و آله پس از ایشانست که
 این اعتقاد کرده اند ایشان دشمنان هر دو کار ما و پیغمبر اند و دشمنان دولت ما پس این
 بنحویان شد از فرزندان و جان پند و پیغمبران ایشان که **بدر بعد الحیج** که کسب می گوید که شنبه است که
 جانشینان از آن چهارده تن که در آن روز مکه ظاهر شدند ایشان را وقتاً با ایشان و معاندت کنند این را از دست
 شمر و غده و وفادار و بدست که ما دانستیم بعضی نیز که انعام فرموده و حق و سخی و باقی مان بر ما
 از همان آیه که کرده اند اما در آنجا پیغمبر و رسول او نیستند حبس با ایشان پس ما بان مسلمیم چه پیش
 و ایشان از آنجا نیستند و در همه با ما جماعتی از این چهارده نفر که در صفای با نبی خدا و رضا چنان
 تم و مختار رسول و عزیز او و از آنکه و وصیت فرموده ایشان از آنجا نیستند حبس با ایشان و حال
 آنکه ایشان پیدا کرده اند از خود اعتقاد و عهد و پیمان و امری چند که نموده اند در زمان پیغمبر
 مصلی الله علیه و آله پس از این سبب است که در صفای با ایشان کرده ایم از ایشان و کلاه از جانب
 ایشانست و عباس پس ایشان را که باز کرده اند ایشان همه فرزندان حق و رسول و عزیز او ما با
 ایشان بسیاریم همچنانکه خداوند هم و رسول او فرموده و دیگر پندیم از ایشان که بر کفنند
 حاضر نمانند ما در اجتماعات و جمعات و صلوة و هر که نظر کند مصنف و در عقاید و مذهب ایشان
 و افضلیت سیدان عابدین و از قبل رسول و از طرف حضرت و او را فی حد اعتقاد کرده اند و حق
 ایشان و این اعتقاد کرده اند باریه بیغیان علیهم السلام و آنچه در همه اند از آن در ترویج ذکر صحابه
 پیغمبر ایشان و کوه داده اند بان بر ایشان در کتب صحاح خود ذکر از ایشان معتبران معلوم میشود
 نیز ازین صحیح است و در آثار ایشان و ذکر خطاطه با ایشان و از آنکه کردن با ایشان و محقق
 نیست اینکه اگر در همه حاکمه بود چه چند چیز را از مال خود تراوده و دیگر چه میرسد از نفع و بود
 و امامان او بود و چندین نهادها را که ترسید و وفوی و اعتقاد دارد بان بر و حال آنکه مال انحصار

دفتر بصابغ شدن آن پس بر یکدیگر ممالقند اکبر با ایشان در فضا زهای خود که انان از اعظم ارتقا
 اسلام است و بعد چه رفیع فرار بر دولت و اسراران فرموده که کشفی دارم که ایشان بدان
 اعتقاد و آنکه ماکان یکدیگریم از ایشان و در سینه خن حمانه و فیم نزدیکه که لا تر کونوا لی
 الذین ظلموا أنفسکم الا الذین و سیل یکدیگر با آنکه ستم کردن تا پس بر سدایشان از نفع و فرزند
 در عمر نه در کتب که گفتند **فی حق المصطفین عقداً** یعنی و پیش من فکر کرده کلاه کست آنرا که
 البلیل من در حق او و باوران و بعد کابان یعنی من در حق اوست به بنام از او بعد کابان و اگر نه
 این پیوسته بدستی ستمکاران میباشند و در صفا اول ذکر کرده و است که ستمکاران از نفع ستمکاران
 صلی الله علیه و آله در فضا با نفع از جماعت و وجوب نماز چه چیزی چند که کتاب ایشان ندانند کتبند
 از او و روایت کرده باشند **فی نظایر فضا** آنست که در روایت کرده اند از آنکه خودشان در ذرات نماز
 جماعتی از وجهه بلکه بر چیز دیگر زود است که باید ذکر آن لیس در آنجا باشد و از آنجا بعد از آن
 ایشان اعتقاد میکنند بان بر ما آنچه خودشان **بدر بعد الحیج** از ایشانست که در آنجا ضعیف اولی علی بن ابی طالب
 چه چیز با در پنج محض المعارف و نقل کرده ایم و با ایشان از این روایتها از نسخ صحیح که کتب اکتفا شده
 بود و با این روایت کتب و زمانه جادی اولی بود در رساله با ضمه و بدست سیم و کوبید در او جان تراشید
 ذکر تا پس که از این جهت لفظ آن که مالک بن ابی العباس از حرمش آوازه او بود در نوین هر مره است آن
 فرقی گفتند که مالک بن ابی العباس و حاضر معین نماز ستمکاران را و بر پیشش همان از معرفت
 و حقوقی که میکند و کشتند و مسجد و میع میشدند پیش او و بعد از آن ذل کرد نشستن با
 در مسجد و اما نماز و با نفع با او در این وقت ستمکاران را در دعای همانان و حاضر نشدن با
 در مسجد و نه جمعه صوفی نیز از کسی میگویند که ستمکاران در حق کلام او بود و در معاندت ایشان را
 نامهربان و پس که میگویند با او در همان این را در جواب گفته که هر کس را در غیبت که تکلم کند بعد
 حق و روایت کرده این حدیث است **مالک بن ابی العباس** از این جماعت همه عزیزان و با این الفاظ و معانی
 غزالی او در در کتب اسباب حدیث است و با سواد آنان **و بیخی** آنست که در روایت کرده از آنکه
 در کتاب کوران با رسوا را که بعد از این ممالک ستمکاران ستمکاران را ستمکاران که بود و ملاحظاتی خود را
 بیفوق نماید بدین بر آینه جمع و در بغیران نام رندند یعنی **افهم** صوت لفظ او است پس حوا
 توانند ستمکاران با ممالک که بشنای **مالک بن ابی العباس** از این چهارده نفر چه باشد عذر نبوی است که
 هر که که گفتند که **مالک بن ابی العباس** ایشان از صحابه که از آن چهارده نفر **و بیخی** دیگر آنست که

در

بفرضه بیست و هفت و با این هرگاه یافتند هر علمای غیرش طاهره و فضایل ایشان با فضایی شپه ایشان
 قول ایشان از دستار انسانا ایجاب می کرد از اهل اینها دستار بند و ثابت نیست و بدانها
 ایضا حکما کنت برابری علماء و فضلاء ایشان و این دلالت میکند بر خلاقه علم و اختلال بر یک و بیاض
 فیض و کثرت فیض و عدم غنی و در هر یک از اینها شایسته است با آنکه ایشان را با یکدیگر خوب
 عادت و شرف با اخبار ادا کرد هرگاه که سنی از آنجا که با خواهد آمد از غیر شرف غیر ایشان خوا
 ان اداد با سنی است و امور از امر می کنند از آن غیر شرف تا پند از آن با وجود آنکه شرف که در انداز غیر
 خود شرفی است و مفارقت بنحی که از کمالی و آنکه هر که شرف می بیند و می بیند که اگر شرف از
 طرف ایشان اخبار علمای عزت و احوال می بینی اخبار حاضرت بگرداند اندام و رو با آنکه بعضی
 ایشان بگویند بعضی دیگر بعضی بگویند و در میان ایشان صحاح و اسامی است که است
 کاتبان بنامند آنکه از پیشتر که در کتب از اختلاف در مقام پسر علمای غیر شرف است و کما
 شرف ایشان از افتخار کردن درین و اگر مریض در وقت میان ایشان معجزه و جلالت می کنند
 اخبار و در وقت شرف می کنند از اخبار و می بیند خودشان و حال را از اینها و می بیند از امر این تعالی
 عظم است و بعد از غیر خودشان و معاندت با علمای غیر خودشان در آنچه در وقت خود در آن
 درباره اظهار شرف بکنند بی نهایت و مقتضای خود را در آنچه در وقت خودشان و از
 رجال خود و از وقت خود هر ظاهر و خوب تمام با ایشان و بقیه ایشان بجا می ریزد و از طرف
 آنکه هر چه شکلی از جامع دیگر از علمای آن چهار مذکور بود بدان سبب است که درین ایشان در حال اخبار غیر
 اهلیت غیر ایشان کفایت را که ایشان مقصد بکنند و جامع را از صحابه بنابر این اعتماد و وثوق
 ندارد پس هر چه از ایشان که در مدتها انکه بود در بعضی صحابه و بکنند که در صحابه خود این فصل
 کردن مبادی که بعضی از ایشان مقصد بعضی دیگر کرده اند پس واجد کتب که در علم و با همه اخبار ایشان
 و نیز بکنند تا این چهار مذکور نیست بکنند بجز این را از اعیان صحابه را در اولی است که فرمودند
 اخبار شما از بنی و اما قول شما آنکه اعتماد نداریم باخبار شریف که در عهد شما نیست پس شما
 کردیم شما را در آن عهد صحیح نیست بلکه علمای آن صحیح است که شما را با یکدیگر از کجا اخبار است
 و وثوق با ایشان و از تو می گویند بکنند بعضی ایشان در عهد بعضی دیگر در عهد مابین شما و علمای شما
 و خوانده ام کما هی شما را در ایام از شما مدعی در عهد علمای صحابه را و بعد از این غیر آنکه نزد
 شما حساسات علماء و اهل بیت پس در آن موصلین میگردند که شما در عهدی بکنند شرف ایشان از

علمای صحابه بنابر این اعتماد و وثوق
 ندارد پس هر چه از ایشان که در مدتها
 انکه بود در بعضی صحابه و بکنند که
 در صحابه خود این فصل کردن مبادی
 که بعضی از ایشان مقصد بعضی دیگر
 کرده اند پس واجد کتب که در علم و
 با همه اخبار ایشان و نیز بکنند تا
 این چهار مذکور نیست بکنند بجز این
 را از اعیان صحابه را در اولی است
 که فرمودند اخبار شما از بنی و اما
 قول شما آنکه اعتماد نداریم باخبار
 شریف که در عهد شما نیست پس شما
 کردیم شما را در آن عهد صحیح نیست
 بلکه علمای آن صحیح است که شما را
 با یکدیگر از کجا اخبار است و وثوق
 با ایشان و از تو می گویند بکنند
 بعضی ایشان در عهد بعضی دیگر
 در عهد مابین شما و علمای شما
 و خوانده ام کما هی شما را در ایام
 از شما مدعی در عهد علمای صحابه
 را و بعد از این غیر آنکه نزد شما
 حساسات علماء و اهل بیت پس در آن
 موصلین میگردند که شما در عهدی
 بکنند شرف ایشان از

کتابت

کتابت اخبار ایشان را و در سببیکه من نظر کرده ام و دانست خلافی که در ایشان است پس همه ام ایچ بر
 که در ایشان است و در تکمیل و فصل و میان شرفها را و در سببیکه این حکم بر شما دوستان
 در این اخبار و در سببیکه این غیر شرفی است که این از طرف ایشان است بعضی دیگر از طرف
 کتبی بعضی علماء را و چنانکه در کتب شرف که شرف می کنند علماء را باخبار شرفها را و غیر شرفها را و وثوق
 ندارد با ایشان پس هر چه در سببیکه اینها را از اهل خانه و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 نقل کرده اند از آن اخبار غیر خودشان و شرفها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 بدان جواب است که در سببیکه اینها را و **بعضی دیگر** از طرف ایشان کتب شده از بعضی از علماء آن چهار مذکور
 که اگر ما تحقیق می دانیم آن اخبار که در وقت خود از ایشان است و در سببیکه ما و وثوق با خبر
 بکنند غیر شرفها را و در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 کرده اند که در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 انبیا و ائمه آن اخبار و در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 دوستان ایشان و غیر سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 و در اوقات و غداها و از آنکه در وقت روز از حال آنکه بعضی از صحابه را و در سببیکه ما
 حقیقت سازند از آنکه در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 او را تا آنکه در وقت روز از اخبار صحابه و غیر شرفها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر
 چنانکه در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 و اختصار آن در اخبار و اینان بران عقایدند و در وقت از ایشان می کنند در هر حال اینها را
 و اهل بیتم معتقدند این وصف بکنند از اخبار ایشان و در وقت و در آنات است و هر چه بیاید
 عاقلان و ملافات که در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 و افعال و افعال و دیگر افعال و در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر
 مگر عالم الغیب که دانند همان دانستار است و بسببیکه در سببیکه ما و وثوق با خبر
 و احوال و احوال و احوال و در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر
 ایشان از ایشان شرف زیاد بر غیر رسیده اند ان اهل باغات که باستان در بنده ختم و در وقت
 می کنند از تو می گویند که در وقت افعال پس چگونه باستان حال نا پند شرف و وثوق با ایشان
 و در سببیکه اینها را و در سببیکه ما و وثوق با خبر مسلمانان و از غیر

۶۸ دیانات و عبادات ایشان از این رشتنا ساخته ام از اسرار و احوال و صفات و در کتاب آن که وصف آنست
 صفت ایشان در حال علی رضی الله عنهما و در بیان علی السلام که در ایشان از ایشان کرده و از جمیل
 مردم که از اصحاب ائمه علیهم السلام در آورده بود که شاهنامه بود و بعد از آنکه در بیعتی بنامان در بیعت
 الحرام آنکه اگر کسی بر من ازین سخن جمله آنکه در این کتاب است که بر من و با این که در بیعت با ائمه کوفه با
 عیادت با پیغمبری از خیر و بدشخصان خود و عیب کسی که در صلح با کسی که در و او عیب کرد از هر دو مثل عیال که
 از این خود میگرداند آنکه در بیعت با این ائمه و در صلح با این ائمه که در صلح با این ائمه که در صلح با این ائمه
 کرده اند اما این بیعت علی السلام هفتاد تن که بطون که با ایشان بیعت کردند و بیعت کردند و بیعت کردند
 بیعت کردند با ایشان و در بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 آنکه در بیعت با ایشان و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 همانند بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 که بر سر ایشان که در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 چهار مرتبه بیعت کردند با ایشان و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 اهله علیهم السلام و این بیعت با ایشان و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 و اگر امیر بر سر کسی که در بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 سال تمام بپایان غنائی که این قوم از این ائمه کردند و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 رسیده اند همانند بیعت با ایشان از زمان آنکه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 که بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 امیرالمؤمنین و قاطره امام حسن و امام حسین علیهم السلام و اما علی علیه السلام بر قیوم شمس است
 این چهار کس که در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 دیروز اندک از بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 ایشان مراد و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 پس از آنکه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 معاویه بعد از آن افغانی کرد که در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 که امام حسن و امام حسین و معاویه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 چنانچه بر روی بان این ائمه که در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود

بسم الله

روی او چون بود که مهادند و صالح کردی و معاویه و جمال آنکه در صلح با ایشان بود
 که از کتب است و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 برایشان بعد از آنکه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 مراد بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 امام باقر و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 است و بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 و معاویه و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 در بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 که در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 شاهزاده آنکه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 شاهزاده آنکه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 معذرت و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 لغز آنکه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 حسن بیعت با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 آنکه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 که در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 معلوم نداشتند و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 چنین بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 عیب و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 امام حسن و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 راهی و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 چنانچه در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود
 عزیز چون آنان اهلیتند بر کوفه و در صلح با ایشان بود و در صلح با ایشان بود

کرد و در جنگ باشند از جوانان مثل عیسی زکریا و یحیی زکریا و غیر ایشان از آنکه عیبشان از کرد
 ایشان از دوستی **جواب** آنکه جمیع نیکبایان احسن مکر بعد از عیب برین بیکدیگر بر و ناکند هیچ
 نیکبایان بر عیب مکر بعد از عیب براری تمام کرده و در راه و در وقت و در مطبوعان الهویان قول کرده
 بود **جواب** آنکه بدین نیکبایان روایت کرده اند بر اینست که حق سبحانه و تعالی پاک کردین
 او را از حرم که عیب بود مظهر نبوت و حق سبحانه و تعالی شهادت فرمود بر او با طهارت حال آنکه
 او عالمی که زود باشد که او صاحب مکر بعد از عیب است که صفات حسن و طهارت و ظاهر او اول و
 آخر است و علم او هر حاصل معاصر بوده که حکم فرمود برای طهارت این شخص طهارت است
 حسن است و طهارت و ظاهر او اول و آخر و مستعمل و حاضر **جواب** بدین نیکبایان روایت کرده اند
 در اینست که از روایت غفره که مظهر نبوت است و اولیای خدا را از عیب پاک کرده ایم از آنکه او را نیکبایان
 بر آنکه کار و صفات و باطنی است که راه نادران نقصان در میان و در درجهان و در در لسان
جواب بدین نیکبایان از افق و در آنکه عیب ایشان که عیب است علی غفره از عیب است
 مظهر نبوت و مظهر نبوت و ایشان که از او بود نیکبایان است و کسب که طهارت اسلام است
جواب آنکه ایشان اتفاق کرده اند از این زمان که عیب ایشان مصلحت کرده به حق و نیکبایان
 خوب است و کلام ایشان از آنکه در صفات و لغت کردن آنحضرت و لغت مسلمانان با وجود عیب و درین
 در عیب فرزند من است و اولیای خدا و معاصی و عیب آنکه در ایشان مظهر نبوت است که کلام آنکه
 رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم از او بود و در کلام عیبی از عیب خطبه که فرمود
 از سوی ماحسن علی السلام با عیب و در آنحضرت در صحنه مظهر نبوت که ازین در عیب که این حفظ
 اند و نگارند که در خاستگاه حسن علی السلام بعد از اولیای نبوت علی السلام در فرمود بعد از صلوات
 بدین نیکبایان که در آن نموده از اهل اسلام و نیکبایان و عیب ایشان در عیب نبوت که عیب نبوت
 اهل شام را معاصی و نیکبایان از آنکه در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت
 و فی الجمله در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت
 و فی الجمله در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت
 از برای شما بود و شما بدانید که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت
 که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت
 کشته شود مگر بدین معلوم است که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت که در عیب نبوت

در سینه

و بدین نیکبایان مظهر نبوت و اولیای خدا و معاصی و عیب ایشان در عیب نبوت که عیب نبوت
 در این نیکبایان که در اولیای خدا و معاصی و عیب ایشان در عیب نبوت که عیب نبوت
 خوب است و در این نیکبایان که در اولیای خدا و معاصی و عیب ایشان در عیب نبوت که عیب نبوت
 افق و در این نیکبایان که در اولیای خدا و معاصی و عیب ایشان در عیب نبوت که عیب نبوت
 موافقت کردند آنحضرت مظهر نبوت نام خود را از ذکر رسالت و این مبلغ است و صلح کردن و خفتن نام
 حسن علی السلام و بعد از این نیکبایان در حدیث که در آن بود **جواب** بدین نیکبایان روایت کرده اند
 که در اندر کتب که صحاح است در ایشان و در این نیکبایان که در آن است جمیع نیکبایان و درین
 او یک نفع نبوت که در حدیث رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 و آنحضرت عیب نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 و شایسته که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 مذکور و مظهر نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 کرده و مظهر نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 بود است اما حسن نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 این حدیث در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 و در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 اما حسن نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 مظهر نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 آنکه مظهر نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 و جمیع نیکبایان که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 چون جاهل فرقی با وصال آنکه عالم بود بر آنکه مصلحت خواهد کرد با عیب نبوت که در حدیث نبوت
 عیب نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 چه آنکه کلام نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 بعضی نیکبایان از آنکه در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 در رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت
 انجام بان و این نیکبایان که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت که در حدیث نبوت

۷- کن انصار و اهل بیت را که نایب باسد در عباد و بلاد او همچنانکه از پیش گذشت چنانکه
 دلالت بر این میکند و همچنین خروج از بنی ولایت خواهد خلیفه مطاع با شکر و خیر و اکر خدا تعالی
 که او خلاف از خود هر وقت در اخلای بنی سلف است همچنانکه حکم او و مفضل است **جواب این** در هر یک
 معاصر است که بود اهل بیت را با بد و شکست که طالبان دنیا لیسویش از اهل بیت از خردن
 این همه روایت کرده اند که بغیر ایشان فرموده که از من مفضلاد و سر کرده باشند بر صیقلی بنام
 بکنده و مفضل با هفتاد و دو کرده از ایشان **جواب این** که مگر مفضل صلی علیه السلام و مفضل بن
 خود که اهل بیت از اهل بیت و معتاد ایشان فرسند و کرد از کشتن سینه از اهل بیت
 و بر مایه از اولی که در لیل که از آن کوفه میبود حال کوفه خواسته بود **جواب این** معنی آن که از
 غیر آن کار میکرد بکنده اهل بیت و شکر از آنکه شریف و حکم اسلام تمام باطل و منقضی
 همچنانکه از پیش گذشت از دعوات اهل بیت و این طریق بود که شکست با فغان از ایشان بکشد
 چنانکه ایشان نام شریف و بیاد **جواب این** در هر یک که شد از اهل بیت بر این اهل بیت چنانکه
 امام حسن صلی علیه السلام و اهل بیت از این مجموع کینه اند که از امام حسن و محمد از اولاد
 ایشان مذکور شده اما از درستی بن علی علیه السلام لفظی از اهل بیت رسیده اند از دعوات
 و نیز از آنکه هر ایشان روایت کرده اند که حسین علیه السلام مظلوم کشته شد در روز عاشورا که شد
 شنیع که هلاک حرم و حرم و صلواتان بان شد و شکست از حرم و غیر ایشان و حرم و حرم و
 بدست که من از حسین علیه السلام است از حله و نیز از حد و کشته شد و نیز در جمیع اهل بیت
 و از پیش گذشت سینه از روایت کرده اند از درستی فرموده باشد که طریقه از روایات ایشان
 بیاید بر این باب و ذکر کرده و غیره شافعی و معتاد از بنی سلف از دعای که فرموده برای او و برای
 حسن و حسین و عظیم و هم در کتاب جمع بین الصحاح السند از روایت سید صدیق که رسول الله علیه
 فرمود که حسن و حسین بهتر از اهل بیتند و او را بیکره اند و کینه خودشان که حسن بن علی
 در هر یک بر حسین و او را بیکره و بود و مفضل بر اهل بیت و در آن روز برای عظیم و علی که
 سیکه و اما از پیش گذشت فرموده اند و روایت کرده اند که در روایت خود که از اهل بیت
 که نام غاده اند از کتاب فخر الطایفه غایبه السؤل و ذکر کرده اند در روایات که رسانده اند ایشان
 از قابوس بن علی غایب از این عباس گفته بودم نزد پیغمبر صلی الله علیه و آله که ابراهیم بر سر
 زبان چینی نشسته بود و حسین بن علی بر آن راست ایستاد و بوسه بر آن ایستاد و بگریه و

کعبه

کعبه بنام فرود آمد بوسی از جانب هر دو که از آن دو و چون جبرئیل فرستید صلی الله علیه و آله
 بود بن از نزهت پروردگار و فرمود که ای محمد صفت سلام من بر اند و بفرما بده ترا که من جمیع
 برای تو یک کعبه از این دو نهادم که در کعبه کبریا نظر فرمود حضرت با برادر کعبه که در کعبه
 کعبه کبریا از آن فرمود که ماد را بر ابراهیم رساند پس هر که که او را فکند اندو هکین نخواهد شد
 عزیز و یاد حسین فاطمه زهرا است بدو شریفی که در کعبه کبریا است و نیز از نزهت و دم نشسته
 او را فکند فاطمه زهرا را و اندو هکین شرف و عزت من عزت کرد و در من نیز بر او اند و هکین شوم
 اخیار میکند اند و خود را بر اند و ایشان را جبرئیل فرماد فیض روح ابراهیم کند که خدا دادم او را یعنی
 حسین پس بعد از سه روز ابراهیم از دنیا رحلت کرد پس هر که که پیغمبر صلی الله علیه و آله رساند که
 که بر او میکشند و میسوزند کعبه کبریا را کعبه کبریا را میسوزند و میسوزند که کعبه کبریا را
 که کعبه کبریا را ابراهیم نقلی از کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 عتاس که گفت و میفرمود خداوند عز و جل حضرت محمد صلی الله علیه و آله را در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 علمها السلام هفتاد هزار زن را و بدست که من خواهم کشتن اوست و پس از آن روز و بار هفتاد هزار کس را
 و مانند آنست آنچه روایت کرده اند احمد بن حنبله در سنن خود بدست که هر که در آن روز کعبه کبریا
 او بر او نقل امام حسین علیه السلام که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 عزت شرف و **مغنی** که در روایت کرده اند از کتاب جمع صحاح سند روایت شده از اهل بیت
 امام حسین علیه السلام گفتند که در روایت کرده اند که پیغمبر صلی الله علیه و آله که در کعبه کبریا
 سید که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 در روایت کرده اند که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 شهید که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 خود در نفس ایند که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 آنکه در روایت کرده اند که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 فرمود که خون که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 ایشان را که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 عاشورا روز شریف و در روایت کرده اند که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا
 بنها با حسین بن علی و اهل بیت و در روایت کرده اند که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا که در کعبه کبریا

آن عیان و بی از خبر که شیخ نام دارد و از ان قبیل ناهض است و همگی ایشان در این که باید
از و خوب سخن و اندوه هر دو مواسات نمودن با غیر خودشان و وفای عزت و ولایت خود و نوبت
پس از پنج نفر پس از علی و فاطمه و حسن و حسین از صلوات الله علیهم اینان از اجداد ایشانند که هر یک
روایت کرده اند که بغیر ایشان مباحله نمود با نفاق ایشان بنصارت خیران و معجز بودان چنان را در
عشق گشاید و فرمود که ای پادشاه من و اینها در تمام نمود در دفع ایشان و وصیت ایشان که چنان
شدن ایشان از ابد و فرزندانشان ظاهر شده و استنادهای ایشان و حکم بر مستعد باشد یعنی مستعد
بپشتان خود میگرد که با شنیدن اهل بیت بغیر ایشان از نوبت چیزی که از ایشان نقل شد پس از انصاف
تخلای یافتند که از اینها آنکه ما روایت کردیم از ایشان باز نماند که در این از و عناد و چگونگی و سبقت
با شنیدن ایشان فکرت در خلافت از ان قبیل یعنی از اهل بیت علیهم السلام را که در تمام شنیدیم از
اعتدال یعنی که در تمام از اینها روایت کرده اند از برای انظفیم و در تمام از او روایت کرده
اندر این که در تمام از او روایت کرده اند در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
شاید غیر از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
نزد و در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
و بعضی دیگر که روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
بهر که خواهد نوز به بار و هر که خواهد نوز به بار و هر که خواهد نوز به بار و هر که خواهد نوز به بار
خود در دست خدا به برستی خود در کتب خود از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
در روز عاشورا که با ابا عبدالمطلب این روز روز عاشورا است که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
شور و روز عاشورا که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
اهمیتش از بغیر ایشان **و از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند**
سند و جامع و اختلاف کرده اند در اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
فصلی است که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
پس از ان قبیل یعنی پس از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
این را هم بدان **بعضی دیگر** که روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند

ک

که در سینه عیاش و در دیر سال از حضرت و قتی که اجماع بر معاویه بنوید بودند **و بعضی دیگر** که روایت کرده
از ان قبیل است از اهل بیت که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
پس از ان قبیل یعنی پس از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
و سایر روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
نام کرده اند **و بعضی دیگر** که روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
و سایر روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
اختلاف یافته اند و بعضی روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
از قول روایت شده است اهل بیت و غیره که اهل بیت علیهم السلام از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
و سایر روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
و بعضی دیگر که روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
بر عیال و هر که خواهد نوز به بار و هر که خواهد نوز به بار و هر که خواهد نوز به بار و هر که خواهد نوز به بار
در ان قبیل یعنی پس از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
مع دستان با شنیدن با مع فارغ شویسند که از ایشان روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
و در اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
مرایشان از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
بعضی دیگر که روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
که نقل کرده اند از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
حدیثی که از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
میان مسلمانان در دفع معاویه بنوید و معاویه بنوید و معاویه بنوید و معاویه بنوید و معاویه بنوید و معاویه بنوید
هاشم باز روایت کرده اند از ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند
بعضی از افعال مسکرة را در ان قبیل که در تمام از او روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند از اینها روایت کرده اند

۲۵ خود بعد از این در خبر عبدالکریم گفتند که قدم ازین مالک شد و او را خانه کعبه بگردید و در وجود خدا اثری
گفتند که کردیم از برای و بعد از آن که بر کسی سبقت نداشتند و در راه این راه بود و در می آوردند
و معنی که است که کردیم از آن جهت که ما را می شناسد که در سینه و چهره ما با کسی که شنیدند
مالک را که گفتند که به کسی با می پوشیدم لباس بیرون و ما را این در این در و معنی که هر که
دوست ما را از آن که گفتند بنامش بود **و معنی** که است که در و است کرده از این جهت که بنام
رسانده بعد از این که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است و در و است
الحمد و بنام خدا که است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
کرده اند و از این معنی که است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
من دیدم بر این که است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
مالک دیدن که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
کرده اند که است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
نقل کردیم از این که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
چیز که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
من در سینه و با در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
بگویی که از آن که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
میکنند که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
بستگان و از این که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
ای معجزه است که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
بر در و است که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
نکته است که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
پرسند از آن که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
کردن آن که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
است و معنی که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
افزون بر این که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
حالا آنکه در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است

شده بعد از آنکه در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
است که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
شوند و معنی که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
مالک است که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
نماز را در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
عزیزان این که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
دختر را که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
او در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
کردیم از این که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
پس بعد از آن که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
کوه **و معنی** که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
از و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
بان در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
را که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
زوجه را که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
از آن جهت که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
دارند و در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
دارند و در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
اوران و در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
هنگام که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
را که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
دارند و در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
نیک از آن جهت که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است
زنان عالمها است که در و است که در و است از خانه کعبه در بیدم بر آن کشتی از این طریق است

۷۶ در روایت کرده اند و بر این استناد کرده اند که در این ایجابان آنکه سیر ایشان فضیلت نهادند و در این زمان خود مشرف بر ایشان
 و انضمام امر از زبان فضیلت با کمال عقل از ایشان حکایت کرده اند که در این وقت که حضرت
 در روایت کرده اند از او و استماع نمودند و در روایت خود از او و صحیح خود نشان او در ده انداز خود
 آنکه روایت کرده اند که سیر ایشان بیشتر از ایشان بود و در این وقت که حضرت مشرف بر ایشان بود
 و اوقات اخص و در وقت بیخود بود در روایت کرده اند که در حدیث در جمع بین صحیح و منقول علیهم
 در حدیث امام از سنن او سجد کرد که گفت که کشتن زنا انحراف است از سیر بر اصل او علی علیه السلام که در
 بر او غلبه میکند پس گردان از برای علی با هر که از ایشان بود خود را بر عده صفر و در این ایجابان از او و کمال ثبات
 میگردانند از دران روزی در بعضی صفر بود ایشان را و امر میبود بطاعت علی بن ابی طالب **و بعد از آن**
 باز در حدیث کرده اند که از آنکه نقتضا و بقرای بود که در این ایجابان و صحیح سیر ایشان و
 ایشان را فریاد کان جنبه و در این ایجابان نیز هر که در ایجابان است و در این ایجابان از او و کمال ثبات
 که در این ایجابان در جمع بین صحیح و در حدیث خود و در حدیث خود که اتفاق وارند بر ان از سنن حدیث گفتند
 من لعین علی و صحیح کردیم با درخشان از حدیث رسول صلی الله علیه و آله و مراد صلی الله علیه و آله که از حدیث
 با هم و حضرت هر که در ایجابان است و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 باز در حدیث کرده اند و در حدیث خود و در حدیث خود که در این ایجابان و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
و بعد از آن در حدیث کرده اند که از آنکه اتفاق وارند بر ان از سنن حدیث و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 طریقه سیر ایشان منکر بود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 با در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 و در حدیث کرده اند که در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 او علی بن ابی طالب و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 که در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 روایت کرده اند که در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 علی بن ابی طالب و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 او هر چه در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 نشانی در حدیث کرده اند که در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 آنکه گمانست حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود

در حدیث

گذاشتند ایشان را و اسفاطمانا بند روایشان را و گویند که پیغمبر از آنکه او را غایب نشود این
 نوع چه بهتر است و او در حدیث خود که اساس این را بر حدیث خود نشان و انکار کند و در حدیث خود
 چیزی را است که از فرشتگان با این بود سیر ایشان که اخبار خود منجر شد و فرشتگان از او
 شدن در خانه درین روز و بعد روایت کرده اند از آنکه حضرت که ایشان داخل نشود در حدیث خود که در حدیث خود
 نمایان باشد و او را با اینست و طلب کرده باشد با اینهمه رضای علی علیه السلام را و اینجاست که از این روایت
 روایت کرده اند که در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 که چون حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 میگردانند از این صحیح میگردند **و بعد از آن** در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 بود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 آنکه در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 اینکه گویند از برای پیغمبر خود نمایان بود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 بدست خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 مردمان جنبه که تا پیش میگردند و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 مارا از حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 بودند و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 مذکور است و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 معنی بود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 خود را که در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 او در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
و بعد از آن که در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 احوال از پیغمبر ایشان و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 و کمال ایشان و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود
 باشند و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود و در حدیث خود

۲۷ لا یثبت علی السبک و هو صحیح غیر از بجز این کندی چون در مثال این روایت است که در کتب معتبره
 گفته که او اصلاً انبیا است یعنی برین بجز آنکه در ضمن آنکه از حضرت است که آن حضرت فرمود
 میفرمودند و میفرمودند که با کسی که در راه میماند و در آن خود را میگذارد و در آنجا
 این را بداند که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 است و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 بام با الهام و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 گفته که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
و همچنین که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 مسند غیر از آنکه در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 من از آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 ظاهر باشد از آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 بدین سبب که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 نقل از ویست که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 آنکه چنانست که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 مناضره در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 که باز میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 آنچه چنانست که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 آنکه در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 امید که باز میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
و همچنین که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 از آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 و مسجد پس باید که بگوید که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند

و همچنین

و همچنین که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 آنکه در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 منادی که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 رضادان است و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 بودند که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 منع میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 و بر آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
آن فرمودند که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 اقام الصلوة و ایتها ان کونوا فیها بالعدل و الاصل الی الله فیهم حیاة و لا یخرج عن ذکر الله
 که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 مرد است و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 از آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 شود باسد و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 بدین سبب که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 مرد است و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 تعالی میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 بشنید که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 خودشان را که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 برهمنان و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 هم چنانکه در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 نوازند که در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 ادب حاجت کردن با ایشان و میبودند که در آنجا میماند و در آنجا میماند
 شد و در آنجا میماند و در آنجا میماند که در آنجا میماند و در آنجا میماند

کفر بود که با خبر نمیدهم از مریض رسول الله صلی الله علیه و آله گفت بل چون گران شد آنحضرت
فرمود که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا رفت و نمودند با رسول الله فرمود که کعبه را
من ایستادم و نه از کعبه که ما چنین کردیم پس غسل فرمود باز رفت تا از کعبه در برمان پس پیوسته
طایفه را با هم بر سر آمد فرمود که ایامه من تا نکند که نه از ایشان مشتظ فرمودند با رسول الله
پس فرمود که بر او نیکی باد و بر جان او بیخیزید که هم بر غسل فرمود باز رفت تا از کعبه در برمان پس
بهوشی بر او پدید آمد فرمود که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
و الله را شکست بر من مانع نمیشدند و مسجد و اشغال آنحضرت صلی الله علیه و آله را از خفتن بجای نگذاشت
که رسول الله صلی الله علیه و آله را با او بر کعبه نشاند که تا از ایامه من بگذارد پس ایامه را فرستاد و او
و گفتند که رسول الله صلی الله علیه و آله را که در منزل او گذرانند و ایامه را با او فرستادند
بود گفتند عیسی فریاد تا از ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
ایوگر درین ایام با رسول الله صلی الله علیه و آله باقی بود و خود خفته بر سر او فرمودند و در میان او
که یکبار از ایشان عیاس بود برای نانیستین و ایوگر باز میگذاشت بل در زمان آنحضرت را دیدند
تا او بر او پدید آمدند و ایوگر بر او ایوگر فرمودند و فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا
آنحضرت را بهوشی ایوگر بر او ایوگر فرمودند تا از ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
ایوگر و آنحضرت نشسته بود آنحضرت گفت حدیث ایشان در حدیث خود نشان هر چه میگفتند که در کعبه است
حکایت کرد که ایوگر **کرمه علی** فرمود که ایوگر بر سر او ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا
ایشان که رسول الله صلی الله علیه و آله را بر کعبه نشاند که تا از ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
کردن او بر سر او ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
بل ایوگر بر سر او ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
بنه ایوگر بر سر او ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
اگر آن بیک باشد باشد تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
اما بر او ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
دیگر از نظر حدیثی که در آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
از نظر حدیثی که در آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
تا از ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله

چون تمام

چون اعلام کرده شد تا از فرموده که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
بگذارد که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
نوفت بل بر کعبه در برمان و ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
که از ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
عده است صلی الله علیه و آله را بر سر او ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
نفسی بر حدیثی که در آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
انکار و ذکر کرده در حدیثی که در آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
دو سجده ذکر کرده در حدیثی که در آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
امداد نکند که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
باستقلال ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
او را بنام ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
ایشان هستند از ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
که او تا از ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
باستقلال این پیام از ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
نقدم در آن دوران فضیلت نیست آنکه در مان در مقدم همه یکسانند با انکار داشته باشد فضیلت
اول و اعتقاد کرده باشد که جایز است گفتار رسول الله صلی الله علیه و آله را با اعتقاد بجز آن گفتار
باشد و مخالفت او از آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
و از نظر حدیثی حدیثی که در آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
و ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
از برای تا از ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
و از نظر حدیثی حدیثی که در آنست که ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
باستقلال آنکه ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
شام بر چه از ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
چون برخواستند و مقام فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله
و ایوگر فرمودند که ایامه من تا نکند که نه از ایشان اشتنا فرمودند با رسول الله

مراجعه بن سبب راصل الله عليه السلام الا انك واقع في رذل من انك دوستدار ندم در زمان بعد از او
 كه نام مقام او باشد هرگز نذكر كرهه حكيكه در حديث مذکور و از وایت زهر خي از او خبر بن عزرا عايشه
 او گفته بود من ميگره اينكه در زمان شامت صلبا شد با اول كسي كه نام مقام رسول الله باشد
 صلبا عليه السلام **و كذا** در حديث چند عدداست مفاكنت كعجاج است چه بن مفاكنا
 و هيچ خلاف نبشت و بيان ايشان كه مقام امر بنوايت مقام بود پس در كلام از بن و است گفت عايشه
 پس بنم و دانستم جميع روايت را كه صحيح كرهه انما روايت **و طرقتا** انك عايشه اعفاد كرهه كراي و مراد
 و اسلم است از او سبب بر او و نه شكرد او را بر او فرمود بن سبب بر او شكرد و ناخشنود او را بنوايت
طرقتا حديث مذکور انك عايشه را بلكه بوده باشد سبب بر ايشان چون كه بنون فرمود بن سبب بر او كراي
 ميگردد و در حديث مذکور بن سبب بر او كراي با از نماز گذاردن بل در زمان و خود با ايشان نماز گذاردن پس
 نماز گذاردن اخترف بن ابوبكر بن عايشه نماز گذاردن بنوايت و هر مردمان نماز ميگذازد بنوايت ابوبكر پس
 بدني ميگردد عايشه قبول كند مسلمانان عايشه در عيش و بغير او بويگر با شد بر او نماز گذارد
 انشا با ابوبكر كه در وقت كندا انك او كرهه بن سبب بر او عايشه و اله و هر كرهه بن كندا از مسلمانان پس
 او در شمار سفيهان و عايشه بن با مسلمانان بكيه عايشه بن كندا و انرا ايشان **و از طرقتا**
 بن شها م عايشه و كسي كه تابع است با انك مسلمانان انك كرهه نماز ابوبكر و مرجع ايشان
 بن شها م عايشه بن كندا و انك عايشه و بغير بن او باطنها هم نماز گذاردن كراي و باطن سبب ايشان
 و با كرهه كراي انك كرهه بنون فرمود سبب بر ايشان كه محمد صلى الله عليه و آله و سلم بنوايت ايشان
 انك كرهه عايشه و بغير بن او و دران و عايشه كرهه او بر او اطلاع بر او بنوايت نماز گذاردن كراي از اعظم
 طرقتا بن مسلمانان است انك عايشه بن كندا كراي مراد بر صفا از عايشه بن كندا و او طرقتا بن كرهه
 مذکور است انك كرهه كراي كرهه و از احكامه در بن عايشه بنوايت و با عايشه بن سبب بن سفيهان دانستن
 او است نام علي بن ابي طالب عليه السلام لقا كرهه بن فرمود سبب بر ايشان كه محمد صلى الله عليه و آله و سلم
 كرهه فرموده بود و از بن نفع عظيم است بر سبب بن سبب و كيه حديث از و بر طرقتا بن ابي طالب
 بدني سبب كراي از ان قبلا است كه فوج ميگردد و روايت او بن صاحبان بهناني و اهل بخارا
و از طرقتا حديث مذکور است انك كرهه عايشه انك سبب بر ايشان صلى الله عليه و آله و سلم بنوايت
 دو نفر خود خشنود بنون فرمود بنام در زمان نماز گذاردن در زمان عباس و مراد كرهه بن سبب بر ايشان
 حضرت ابوبكر كه نماز ميگذازد بل در زمان و اين از عايشه است چو كرهه بنوايت كراي سبب بر ايشان

با صيرن

با صيرن سبب بر او را با بن و اين چه سبب بر او بنوايت كه قبول كندا بنوايت با انك در آمده باشد وقت
 نماز ابوبكر و مسلمانان نماز گذاردن و سبب بر ايشان صلى الله عليه و آله و سلم نماز گذاردن باشد و بن سبب بر او
 از و سبب كرهه كراي كرهه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 كرهه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 و در حديث بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 كرهه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 كرهه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 با عايشه كرهه انك نماز در عايشه را بويگر با شد بر او نماز گذاردن افضل است از نماز كرهه بن سبب بر او
 خود نشان گذاردن با ايشان انك او با ايشان افضل است نماز در عايشه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 انرا از محمد با عايشه اخترف اخترف بنو اسلام انرا از اخترف بنو بنوايت بنوايت بنوايت بنوايت بنوايت بنوايت
 افهام انرا نام و از بن كرهه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 عايشه را بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 جاه و سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 و امام حسن بن علي بن ابي طالب عليه السلام بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 بطهارت و عصمت ايشان بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 خود و شهادت خود و عايشه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 از اعظم طرقتا بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 اسبابي كراي بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 و با كرهه بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 صلى الله عليه و آله و سلم بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 ايشان بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت
 بل در حديث اخترف بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت بن سبب بر او بنوايت

۸۴ عیال طرفه دیگر آنکه بعد از او حسن است که شهادت میکند از برای شیعه آنکه چون واقع شد این
 بود علی بن ابی طالب و سه پسر او از آن زمان که خلافت پیوسته در میان ایشان که پیغمبر ایشان محمدا
 خلیفه کریم بود و از او پیغمبر عزای نبوت و امیر المؤمنین علیه السلام مبعوث بود در مدینه **و از طرف**
 ایزد گزیده است که او یکم خاسته نبود که رسالت کند نیز از آن پیغمبر خود شان مصلی علیه السلام و از
 نام مقام بودن او در نماز و بنا رفت در نفس خود و قوی از عزال پیغمبر خود شان از مقام دیگر که با آن
 خدا پیغمبر ایشان را و مقرر نداشته از خدا پیغمبر و نیز از پیغمبر خود شان و نیز از مسلمانان و تقاضای است
 نیز آنکه اندام او بر این امر در آنکه یکساعت بعد بوده از وقت دم در نماز در پیغمبر ایشان
 بدانند از و همچنانکه تقاضای مکرره در حال عافیت پیغمبر از آن حضرت پیغمبر در این است که در وقت
 کرد ما از ایزد مصلی و صمیم خود شان که رسانیده اند از ایزد ایزد جانم از سهل بن سعد است
 آنکه رسول الله صلی علیه و آله در روز پنجشنبه در غایت صلوات کند بر آن ایشان پیغمبر نام نامی است
 مؤذن امیر پیش از آنکه از آنجا بر آید از آنجا است که پیغمبر پیغمبر پیغمبر نام که از او پیغمبر
 صلی علیه و آله در آنجا که در وقت نماز ایشان در صفت پیغمبر و او یکم از پیغمبر است که **کوبیده**
المحور که با آنکه هر یک حاله ضعف در آن اندام از او یکم بجز از پیغمبر خود شان از مقام نماز و از آن
 بنویسند و رسانند او با اینها که در نماز با آنها و اعمال ایشان از بی غیر آنکه در نماز با هم
 و مقام بدان بنویسند و در نماز آن خدا پیغمبر و رسول او یا انتخابند و اندر کلام خود شان که **لا اله الا الله**
 بجز این که با آنکه در وقت نماز با هم در نماز در وقت نماز که صحیح است در ایشان آنکه او یکم
 نوقف خود باشد از وقت نماز با عباد که نماز باشد با ما و در وقت با ما که با ما است که در نماز
 از او بعد از وفات بن پیغمبر آنکه تقدم جویید طلب با است که ملاحظه و این از نماز پیغمبر و رسول او
 بنویسند و در این امر با است بعد از آن که نام مقام او شود در نماز در نماز او و از آن حضرت
 و از پیش از آنکه در وقت نماز که در وقت نماز از پیغمبر است و از آنجا که در وقت نماز از پیغمبر
 و شفاست بر پیغمبر و از آنرا **و از طرف** آنکه اگر مسلمانان و پیغمبر شهادت کرده اند بان بر تقاضای
 خود شان از آنکه از آن ایشان مرسوب است که پیغمبر خود شان که از آن پیغمبر خود خود و از آن ایشان از پیغمبر
 کرده اند از آنکه در وقت نماز و در وقت نماز و وجه دیگر که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 هشتم از سنده در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز

فلاذرا

تلاقی را پس سقون کرده باشد و آنکه بگوید که بعد از آنکه در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 ایشان را بگویند تا بعد که داشتند از آنکه انصار و مخالفان خود نماندند و از اجتماع نمودند همه ایشان
 در صفت پیغمبر ساعد و مخالفان خود نماندند از آنکه انصار و مخالفان خود نماندند و از اجتماع نمودند همه ایشان
 کلام او را که حاجت نیست بکنان پس بکنان ای بابا که با ما است پیغمبر ایشان ما که از آن اجتماع است
 و ذکر کرده اند از آنکه انصار و مخالفان خود نماندند و از اجتماع نمودند همه ایشان
 بر او بنویسند از این و در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 و در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 گفت که بنده از انصار که از امری باشد از آنجا که امری و جماعت فریضه است که از آن است که در وقت نماز
 بلند گفتند از آنکه انصار و مخالفان خود نماندند و از اجتماع نمودند همه ایشان
 بعد از آنکه در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 عباد را در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 از آنجا که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 اگر ما پیغمبر خود نماندند بر این از ایشان بعد از آنکه با ما است که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 آنکه مخالفان خود که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 پس ما پیغمبر خود نماندند بر این از ایشان بعد از آنکه با ما است که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
کوبیده که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 آنکه گفتند و بنویسند در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 ششم و بعد از آن در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 علیها السلام پیغمبر خود نماندند بر این از ایشان بعد از آنکه با ما است که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 چون در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 گفتند و بنویسند در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 معلوم داشتند از آنکه در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز
 لفظ بجز در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز که در وقت نماز

احاد پستان ضعیف و صافه بر ذکر کرد و طریقه در تاریخ گفت عین خطابه بعد از آنکه از امر الوصی علی علیه السلام
و گفته بعد از آنکه هر چه در پیش چشمش از خونی با برین نام سواد بر عین فریاد آمد و درین راه شمشیر
کشید پس در دافند و شمشیر از دستش افتاد پس در جسدش بر شیر که فرستاد و از ذکر کرد و باقی
آنکه هر که در پیش علی علیه السلام در راه با حاضری کرد در پیش ایشان بود اسبندت خصمین و سلمه بر اسب شمشیر
گفته هر که بر دنیا ایستاد خانه را بر ما جاسوزام و ذکر کرده از جبر از در عرض خود که در بدین اسلام گفته
مرا از آنکه ان بودم هر چه بر دستش بود ندایم که بر بارند در خانه فاطمه علیها السلام در دستش که اسبندت
نموده بود تا علی علیه السلام و صاحبش از آنکه سبندت بر کشته فاطمه را که برین از خانه و الا بعد از آن
انرا هر که در دستش گفته که در خانه فاطمه و حسن و حسین انده علمم السلام و معاشق از اصحاب بر علم
پس فاطمه بر شو که دستش از آن که برین زندان من گفته بود و با برین اسبندت و در و اسبندت کرده
این عیدت و او مرعیه بود از آنکه خان خالفتان علی بن ابی طالب و از آنکه اسبندت بر کشته در دستش
از آنکه بر کشته در روز چهارم از آنکه بر کشته در ذکر آنکه اسبندت بر کشته در دستش که بر کشته
ایضا بر کشته در روز چهارم از آنکه بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
ابو بکر عین خطابه از آنکه بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
کن با ایشان برین روز با خود باز از آنکه بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
بوی گفتند از خطابه بعد از آنکه بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
الحامد و انفس الجواهر برین سوره را برین کتاب بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
عربین سبیل و از اصحاب علمای ایشان در کتابیکه نام کرده او را که اسبندت بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش
که جاری شده برین سوره علی و فاطمه برین حسین علیهم السلام درین مقام **که بعد از آنکه** در این مقام
چند چیز هست از طریقی بعضی از آن طرف احادیثی که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
ایضا شهادت کرده بان عمرا از آنکه سبندت بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
از صحیح مسلم بخارج هر که ان بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه
شهادت کرده و هر چه آنکه در ضمن اسناد از احادیث مذکور در کتب صحیح باشد و در دستش که بر کشته در دستش
باختیار از آنکه شهادت کرده و در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
و صف کرده از آنکه انکه ان بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه
انرا و از بدین که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش

که

گفته از این بعضی از کتب و بعضی از کتب است انکار بر دو مرتبه صحتش که بود و با بعضی از کتب که در آن
طریقین است که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
این کلام در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
واقع شده این از وقت پیش و بر او بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
عین و با از عین صحتش و لیکن عین ختم ظاهر ظاهر و بدین حال و از طریق احادیث مذکور شهادت
ایشان است که انصار مخالفه کرده اند و از هر ایشان و علی علیه السلام و آنکه با وی بود بعد از ان بیست و نهمه
شماره ای بر کشته در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
درین صحیح است که حافظه که اسبندت بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
غایب بود از ایشان و آنکه حاضر بود و چه لای بود که جاری شد و از هر اسبندت بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
دعوی ایشان بر صحتش عینا و از اعظم عینا بله و در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
عمر است و بعد از آنکه بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
شدند ایشان در ذکر کرده در کتب اسبندت بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
بنام و با عین و بر کشته در ذکر آنکه بر کشته در دستش که بر کشته در دستش که بر کشته در دستش
از بیست و نهمه و لیکن عینا عینا که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا
امان از ضلال و سالیها انجا صحاح از اختلاف و اختلاف و عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا
کتاب عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا
علی را علی علیه السلام که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
ابو بکر احمد بن محمد بن عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا
سعد بن زید محمد بن کشته در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
سلطان فاروقی که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش که در دستش
از با همی اهل بدین رسول الله صلی الله علیه و آله از هر کشته در دستش که در دستش که در دستش
خبر اندک از عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا عینا
و خوش و امام ایشان بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه و بیست و نهمه
و گفته در کتب صحیح اهل اهل انکه انچه در کتب اسناد از اصحاب ایشان همچو در دستش که در دستش

۸۴ عز و مجد از ایشان بدو بدو شود تا با او امام ایشان است که بکار آن است که در همه اینها صلوات
اند و منزه است و همان بنوان زنجار عشقند و نه بان جانش و امام ایشان که البته کجایان آن است که
پس بر یکدانش از آن اولادش امام ایشان که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام که امام مذهب ایشان
و نگاه داشته اند از دو پیش رو هم که در امام برین ایشان از این نام برین ایشان از او روایت کرده
مندی این حدیث خط اخبر جوازیم و موفقی بر احمد و دیگران از این اولادش معافا برین دیگران و او شیخ
تغاری است **و بی عمل نمود** دلیل با هیچ دیگر غیر ایشان از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
علی بن ابیطالب با هیچ دیگر از این اولادش و یکجا ایشان و از نظر این احادیث که در کتب قدس بن علی
است که یکدیگر بر او شریف و صاحب آنکه بود ایشان از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
سفر ایشان در باره غیرش و او نبود ایشان شریف و صاحب او که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
تغاری از او شریف و صاحب او که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
آنکه از این حدیث که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
او یکراست بعد از آنکه در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
نه قابل است که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
برای بعضی که حاضرند در آن ایشان و غیرش از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
و این از آن است که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
اجماع و شهادت ایشان در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
بدین سبب که او یکراست از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
همچنان ممکن است که با این ایشان باشد و اختلاف با این اجماع ایشان بحدیث و شیخ از احوال
و احوال و از نظر این احادیث که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
هیچیک از این احادیث و نه خصم ایشان و آنکه ایشان هر چه در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
کردند و نمودند و در آن و آنکه هیچیک از این احادیث و نه خصم ایشان صلاحیست اهلیت خلافش
داشت هر از این احادیث که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
المنزل علی السلام بنی علی بن علی بن علی بن علی السلام
کرد و بعضی حدیث که او یکراست از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
او یکراست بر او بر عیبه و اختیار او و هر چه در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام

غفار

اشغال از کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
اندر غیر خود و نه و احوال و اختلاف از او و این که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
جانش که در امام بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
خلافش و او یکراست از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
پس جانش که در حدیث قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
کرد از نظر خود و حال آنکه واجب بود که تمام ایشان را با اجماع خود بر او تصریح کند بلکه از آن
است خلافش و تعیین نکند بر عمر بن ابوعبیده زیرا که او بر یکدیگر بود از باطن خود و بعد از آن
غیر خود را بجهت کونین را صریح شد تا در اینها و اختلاف و شهادت در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
انصاف و جانش از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
مسلمانان بر او عیبه و در این حدیث که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
ایشان از او بدید که اختیار کرد ایشان را و در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
ایشان را در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
سقیفه بود و هر دو از این احادیث که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
که در آن است خلافش که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
او را ایشان از آن که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
باز هم کتب خلافش و این روایت است بر او که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
اندر کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
احادیث که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
است که او را در کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
انصاف آنکه آنچه بر آن بود در انصاف آنکه ایشان را بجز خود کرده اند که در امام بن علی بن علی بن علی السلام
بود بر عمر بن ابوعبیده و در کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
عباده ماست یعنی که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
عقول و اولاد اباب **و نظر است** احادیث که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام
مسلمان بود و از اعیان صحابه و حال آنکه فرمان و طرفین اسلام است که در کتب قدس بن علی بن علی بن علی السلام
بر او خود را بر عیبه و اختیار او و هر چه در کتب قدس بن علی بن علی بن علی بن علی السلام

۸۷ زودتر و ما جایز است که مایه بنیم ترا که نفعی منبر و یاز کرد در هر جا که بگویم او یا کوهی و در دنیا
 فاطمه این دعوی نمود پس چون اختلاف هر دو ظاهر جمع از ایشان شد بهر شخصانی فاطمه و ذکری و عوالی
 پس بر سر هم نمودن ایشان از فضل علی بن ابیطالب علیه السلام پرسیدند که در دنیا و آخرت با چه از این
 کوفتن بود رساله ما مومن و در سوال کرد ایشان از احوال فاطمه پس در این که در دنیا و آخرت او را بر این بود
 فضائل علی و پیوسته ایشان از امام بن و اسماء بنت عمیس پرسیدند که در دنیا و آخرت که پیغمبر ایشان است
 که ایشان هر دو از آنها شایسته اند پس مومن گفت که باهاجا است آنکه گویند با اعتقاد کنند که علی بن ابیطالب
 علی السلام با این شریعت و زهد و تقوی هر دو برای فاطمه بنفرض و حال آنکه شهادت کرده برای خدا و پیغمبر
 و رسول او و این فضا با باهاجا است و این فضا با باهاجا است با علم و فضل او که گویند که او مبرق است و
 وادامان سینه و او در آن جاهل حکم بود باهاجا است آنکه گویند که فاطمه با طهارت و عفت و پاکداری
 بهتر از آن عالم است و بهتر از آن عالمین همانا که شرف او را بر دیگران بد طلب که چیزی بر دیگران
 او نباشد و ظلم کند بر وجه مسلمانان و او را در آن حدی که جز او نیست باهاجا است آنکه گویند
 ام از این باهاجا است که پس ایشان کوهی بد و در آن حال آنکه ایشان از آنها شایسته اند
 که طهر بر فاطمه و شرف او و این است که باهاجا است و مصل و خدا در این امر حاضر که باهاجا است
 از این باهاجا است که در معاشرت و باهاجا است که در دنیا و آخرت علی بن ابیطالب علیه السلام بر
 خیر از همه است و در احوال و وفات همه که پیغمبر ایشان است که مذکور کرد که هر دو بر رسول الله در دنیا و آخرت
 باهاجا است و باید که حاضر شود پس حاضر شد جماعتی پس در این که در دنیا و آخرت علی بن ابیطالب علیه السلام
 از او کرد و در دنیا و آخرت او یکبار کرد و مسأله را تا آنکه در منزل این بود حاضر شد جماعتی پس در دنیا و آخرت
 و ذکا در پیغمبر ایشان مسئله چندین بار بود که او یکبار از او و عفو کرده و بی گناه و بی گناه و بی گناه
 جاری بر پیغمبر و ذکا کرد که در آن محله علیه السلام که پیغمبر ایشان است و عفو فرموده بود که بدهد
 مراد و شرفی از آن که در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود
 سه مرتبه در روزی بود که در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود
 حدیثی در صحیح بین الصحیح در حدیثی هم از آنکه در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود و در آن روز بود
 مبلغ را شمرده با اصدد بنا بود پس او یکبار گفت که چرا بزرگوار کرد و چندان آنرا کشید و او این
 رساله مومن از این روایت که ایابنود فاطمه زهره او کوهی است که در آن روز بود و در آن روز بود
 الله با انعام نمود بنویسند رساله مشارالها و هر دو مومن بنویسند از آن مومن علی و زینب و اشکها

در این

و کرد این که فراداد فدا و عوالی را در دست محمد بن یحیی بن حسین بن علی بن حسین بن علی بن
 ابیطالب علیه السلام که هر دو یکبار از او محبت رساله و وقت کند از امیان و در فاطمه و زینب و علی بن
 که پیغمبر ایشان است **و در این روز** صحیح جوید در آن که در آن علی بن ابیطالب علیه السلام فدا کرد و فدا کرد
 بیعت کرد و ندا حضرت زینب را بخواند تا فدا کرد که در آن روز با او این با او بود و او را باهاجا است و در این روز
 از حیران کرد که در این روز علی علیه السلام فدا کرد و در آن روز علی بن ابیطالب علیه السلام فدا کرد و در آن روز
 بسیار از او بداد یعنی حضرت علی بن ابیطالب علیه السلام گفت که هر دو را که چرا فدا کرد و در آن روز علی بن ابیطالب
 چو و او را در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 و در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 چیزی که معارف ساخته بود خود و تمام بر آن فاضل از او و در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 نیز و اب و مذکور جواب یکبار که در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 از جمله علی علیه السلام که پیغمبر علی بن ابیطالب علیه السلام فدا کرد و در آن روز در آن روز در آن روز
 او بر رسول الله صلی الله علیه و آله چون فخر می کرد و در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 بر گشته بود که در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 ما اهل بیتیم که جمیع بنیکه چیز که از ما فدا کرد و در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 شد و در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 جعفر کذا علیه السلام گفت که پیغمبر او را از امیر المومنین صلوات الله علیه که چرا فدا کرد و در آن روز
 چون و او را در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 مکر و بیعتی که خدی فدا کرد و او را فدا خواهد که حقوق را از آن فضا و اب و او را در آن روز در آن روز
 یکبار بر او ایشان و فراموش کردیم حق و بیعتی که از آن فضا و اب و او را در آن روز در آن روز
حق کو به عبدالمجید که در این روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 بلند کردن فلانسان را در ایشان و در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 ایشان تا آنکه ایشان رضایت کردند و در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 در هر دو ملک خود را که که غیب کنند از او را از آنکه از او را در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 از مومن صحیح علیهما السلام از صد و فدا کرد فرمود که در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز
 حدیثی هم در صحیح که او را محلا از دنیا بدید که از او را در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز در آن روز

که در بیاید از او که بر او کینه و دشمنی در میان بود و در آن روز که او را کشته شد و در آن روز که او را کشته شد
 و لا اله الا الله و الله اکبر هایل الحاح کرده در کشتن جویا و فرمود که ما را در صلح بود که خوش شد
 و او را ایشان خشمناک بود و ترسید با بعد از صلح و خبری که در آنجا باشد از آنجا که **کوه عبدالمجید**
 که در بیاید از او که اهل بیت که در آنجا بودند و در آنجا بودند و در آنجا بودند و در آنجا بودند
 او را و قیدیم از ایشان و دشمنان از ایشان که اختلاف کرده باشند و در آنجا که او بر او کرده اند
 بر او را ایشان که فاطمه زهرا است علیها السلام ظلم ظلمی و ذکر کرده او بهلال عسکری در کتاب اخبار
 الا اولی بنی سبکه اول کسی که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 از آنجا که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 ساختن بود بعد از آن که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 گذشت از آنجا که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و از آنجا که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 معنی باز کرده و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 از طرف آنجا که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و یکشنبه که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 طالع علی السلام هرگز طالع نبی بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 آنکه گویند که از آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 فرموده در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 مستشکر با فخر آنکه علی بر او صلح کرد و در آنجا بود و در آنجا بود
 وفات و آنکه او فضل صحابه است پس از آنجا بود و در آنجا بود
 بدین سبب که از آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 خود را در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 ساختن شهادت علی را بدو اعوانی که آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 از آن سالها که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 که موافقت کرده او را در شهادت با این که در آنجا بود و در آنجا بود

و چون

و چون بر او اطمینان شد و او را در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و شاهدان بر او قرض و مدعی شوی و بخوبی بر آنکه باز بر او را و نیست بقول آن احوال و امر و فاعله
 در شهادت اطمینان در شهادت او را و نکند که قطع بنسب و در آنجا بود و در آنجا بود
 مدعی است که هر کوه که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و از نظر اینها نشان ایشان را بخوبی و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و از نظر اینها خودشان ناسنا کرده اند از او را و در آنجا بود و در آنجا بود
 اینست مضمون لفظ او از دست حفظ یعنی از هر دو که در آنجا بود و در آنجا بود
 عبدالله در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 سبب گفتند که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 عبارت از فضل از عطف از او بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 الی فاطمه و فاطمه را و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و چون در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 ایشان و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 رسول او و چون فاطمه را ایشان و در آنجا بود و در آنجا بود
 فاطمه را و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 در کتاب خود طایفه اینست مضمون لفظ او و از آنجا بود و در آنجا بود
 ادعوی او علیه را در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 چه که در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 همچنان است که گفته اند او را و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 جمله او و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 آنکه سبب شهادت کرده او را و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 از آنکه در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 از آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود
 بسنادش گفته که اصحاب محمد را از آنجا بود و در آنجا بود و در آنجا بود

۹۰
 شکه از آن اسنادش آنکه فاطمه زهرا رسول الله صلی الله علیه و آله فرستاد ایوبیکر و طایفه
 خود غنوز رسول الله صلی الله علیه و آله را از آنچه حوض جان و فطره غنیمت بر سر کعبه فرستادند
 از فاطمه و طایفه پانزده بودند از صحابه ایوبیکر که رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که ما که در غیرت
 او مهربان بنمایید مایمکان از این صدقه رسیده است که بنحویکه آنجا از زمان رسول الله صلی الله علیه و آله
 نپسندیدیم چیزی از صدقه رسول الله صلی الله علیه و آله را که در عهد رسول الله صلی الله علیه و آله
 زنده بود که به بعد فاطمه زهرا از آن چیزی که در آنجا رسیده است فاطمه را یکی که درین امر بودی
 یعنی نکند با او و فاطمه از آن چیزی که در آنجا رسیده است فاطمه را یکی که درین امر بودی
 او را سوز و غم علی السلام در شب اعلام کرد بان ایوبیکر را و امیر المومنین علی را که آن را
 از روی بزمین باری که در آنجا رسیده است و آنرا از آنجا رسیده است و آنرا از آنجا رسیده است
 مانند آنکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 فرستاد ایوبیکر و خواستند در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 و این را فاطمه از آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 بوده و بنحویکه ایوبیکر را از آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 تنگ بود از آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 شد فاطمه علیها السلام را یکی که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 رسول الله صلی الله علیه و آله را یکی که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 و اعلام کرد بان ایوبیکر و علی علیه السلام بر آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 چیزی در هر شب آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 بدست خود آید آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 کن و فرستاد از آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 استوار است آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 خود را بر آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 و سئال کرد بان ایوبیکر که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 و سئال کرد بان ایوبیکر که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است

دفا و فاطمه زهرا از آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 و سئال کرد بان ایوبیکر که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 ایشان تلم و جمله مسلمانان خصوصاً آنکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 از آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 بایشان رسید و ایشان هر دو در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 کرد و بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
کوبه علی محمد که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 دانند که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 است و آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 چنانکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 عمل کرد که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 داشت از آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 از دور و بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 نهان و اشکار است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 عقایدش نکال و بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 او بپایان یافت و بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 چیزی که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 فرستاد و بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 سو و صلوات بر آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 را فرود دست شهادر کرد و دانند که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 نرسید و بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 نکند بان ایوبیکر که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 و بعد بنحویکه در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است
 حدیث است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است که در آنجا رسیده است

کرد ما از حدیثی در صحیح بن العقیلی در مستدرک بعد از آنکه از آن حدیثی که شامه است
 مطلع و عثمان بن عمار بن مسعود علیه السلام روایت کرد و گفت و شنید که در حدیثی از ائمه
 بود از حضرت زین العابدین علیه السلام روایت کرد که گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 حضرت در میان بردارد ما که بعد از آنکه از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 مثل فرزند خودی ایستادیم از آنکه از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 که شمشیر خود رسول الله صلی الله علیه و آله را در میان ما بود و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 کرد و حوله از این جهت بود که از این جهت که او یکی از صحابه بود که رسول الله صلی الله علیه و آله
 صلی الله علیه و آله را میفرمود و میفرمود که از آنکه از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 داده بود ایشان باز در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 زیاده باشد ایشان که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 بود و پدرش که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 عاریت کرد و در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 ایشان را بود و هر یک صحیح است آنکه غیر صحیح است و از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 که جدا شد از صلی الله علیه و آله در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 در دنیا ایشان را نیز از عطا او است که در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 ما را بود و از طرف ایشان آنکه از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 ایشان را پس در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 اصول حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 نذیر بود و از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 کرد که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 از حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 مستند بود که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 مروری که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 میگویند که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله

اهل بیت را من است چه بنام که نصحی کرده اند از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 که سید بائنه روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 است که فاطمه را در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 کرد عقیقه فاطمه و با آنکه در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 با آنکه از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 ما را شتم و در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 بر سینه خودشان که جدا شد از صلی الله علیه و آله در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 خود سب و از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 که فاطمه باره از حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 طهرین زنان اهل بیتم است و روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 فاطمه علیها السلام گفت که در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 بهترین زنان از زمان نبوت بوده و از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 است و روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 شاه از آن باستان از آنکه از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 بهترین زنان مؤمنان و بهترین زنان از زمان نبوت بوده و از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 سینهها را بر هم **کوه بعد الحزم** که در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 کم از شهدای این چهار نفر است و روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 فاطمه از نظام ماهیان بود که ایشان را با آنکه از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله
 که در حدیثی که از آن روایت کرد و گفت ما رسول الله صلی الله علیه و آله

۹۰ کما یالله ویکر یزید که بود که بگویند که خدا را از جمله کفر و بدعتی بود که او را در کتب معتبره
 جسته قبول صفت بدعتی است نه از بنیاد و نظایر آنکه تا به سیه بگفته در زبان بنویسد که
 اینست که یزید و دیگر نوپا با شورش ما پیش از او هر چه بود که بود در پرده سجایا و بدعت
 فخره شام نوزده هجرت و نور رخشند که در وقت خود بداند بر نوزده اما از جانب حضرت عزت کتاب
 اسامی منکسر اند اما امر بران یزید و مسلک شریفند ما را ایشان از آن روز که از ما غایب شد
 ما در آن روز معصوم و چشم ظاهر کردیم تا بران برای ما از زلفانی که در دستها پر کرده داشتند
 در گذشتی و یزید آمد در نزد بکما بنی مالا لیس بدست که مصیبت روی نوزده ما را صبر کرد آن نوع
 مصیبت روی نوزده هیچکس از آن صبر و نازع برین بود با شکر که بیا بد از لیس ما از ریغ و غیب
 و آنچه باقیان اطا شکر از آنست مانند باران در میان **کوه** که نظر کن حلاله و فکر کار
 نوزده که در سگاه در غایت و در آن روز که از آن روز که از آن روز که از آن روز که از آن
 ایشان که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن
 فرمود و با هیچ دیده داشتند که کسی را شبیه باقیان ندانند که ایشان ظلم صحرای و بعد فضیله دید
 و با هیچ داشتند از آن که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن
 کردن با بگویند و با هیچ داشتند که از بر نه سگ است که شناسند صحرای و در آن وقت
 صحرای و با بگویند که از آن که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن
 آن و اگر چه بر کلام جاری ساخته میشود و طلب فرمونه از اعظم ملوک کفار و مشرک بود که از غفلت
 فرج کنند و ایشان نکردند با نه جان بود که شهادت کنند غول ملک جاوین بود که دفع کنند از
 بلند باری مقام او را و ملاقی و غیر از اینها صحرای و با هیچ از آن روز که در آن روز که در آن
 کلام منع او با سید و مکاره او و اسان کردن حضرت و خطا کردن با و با مرام علی و حضرت علی علیه
 کردن و شریک نطفه نوزده بر هر حال چه بود که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن
 بوقصد با و اگر که راسته میگویند و مثل این کلام را با بود که ختم کرد بر این ختم و مکاره کرد
 کرده اند از آن جهت خودشان با خستند و شاد از ایشان آن خود بدست که خستند با شاد از ایشان ای
 پس عبادت میکنند غول آنکه حضرت بود بر غضب و در وقت حضرت از ایشان و در وقت حضرت ظاهر
 مرا ایشان را و عظیم شرف آن اقدام ایشان بر آنکس با و ظلم و کسر محبت و اسفاط منزلت و طرد ایشان
 کن برای نفس خود شاد و شوق بر نفس خود که با موانعی نوزده رسول الله صلی الله علیه و آله در این امر

مرا را این بصلت بگویند که با صفتی در زمره آنکه ختم کرده و فاعله را محبت کرده و رسول الله صلی الله علیه و آله
طایفه از آن جهت که در غیر ایشان شهادت این چهار وجهی است بصدیق این احادیث با چند پیش که است
 از ایشان در مدح فاعله زهر و آنکه او معزین زمان عالمیان است و بهترین زمان اهل جان و بدست
 آنکه ختم کرده و اول آن ختم کرده و بعد از آن که خدا صلی الله علیه و آله و مر که از زده او را برین
 از روی او را و کتاب ایشان مشتمل بر این معنی است که آن الذين يؤمنون بالله ورسوله لعلهم الله ورسوله
 و الاخرة و اعلموا ان الله بما هم عملنا جلیل و ان الله یؤتی من یشاء و یرزق من یشاء و ان الله
 استغای قبل ایشان از رحمت خود در ساری بنا و اخوت و اما در کرده مر ایشان را در عفو عذار خود
 کنند باز شهادت کرده اند و تصحیح نموده با آنکه او بوی ختم کرده و فاعله را و محبت کرده و فاعله از زده و
 کرده است تا رحلت نموده باز و چگونه تصدیق است عفو کرد او بهترین زمان عالمیان با شرفترین
 زنان اهل شهادت که دعوی باطل کند و حواصن محال باشد و خواهر که ظلم کرده و مسلمانان و دیگر
 صده ایشان را و اوقات باقی موقوف است بر آن قبول نمیکند از با هیچ عفو صحیح و عفو خداوند است که از آن
 بصرف و بیبنای و خاصه علی بن ابی طالب اهل بیت علیهم السلام و آنکه در آن روز که در آن روز که در آن
 ایشان که ایشان بگویند و ثقلین اندانان جاعلی اند که حریفان نبوت و کتب الهیه و مدتی که است
 جشنه با ایشان و کتاب اهل اسلام ماند از منالان و از پیش که شش جهان آنکه فاعله از ایشان است
 هر که است که با وجود نبوت که در نماز منالان نبوت چگونه میگویند و برین و آن از آنکه او خطا کرده
 از دعوی خود و اعلی زایها علیه السلام و امام اهل بیت علیهم السلام بکار گواه بود چه از آنکه
 و بکار موقوف او بود و ختم بکار او بر کرده و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن
 حضرت از او بگویند و اینها از شش ماه و خستند و احوال کرده و اسان کرد بر خود غضب از آن
 و از او از او بگویند و اینها از شش ماه و خستند و احوال کرده و اسان کرد بر خود غضب از آن
 بصلان حلیفه ایشان که او بگویند و خراج او از صدق و اسلام و در وقت اتمام **و از نظر این**
 آنکه در آن وقت که شده از او که غیر صلی الله علیه و آله فرمود که مکره سپهر این سپهر برده غیبی از
 صدق آید از این صدق است پوشیده نشده صاحبان این کار بر چند حال که است که از آن
 کنند این فاعله را از بر این است و اگر که کتاب ایشان منصف میراستند و در وقت که بر آن
 و ضعیفان از آن که بر آنکه هر چه از آنکه در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن
 برای نفس خود شاد و شوق بر نفس خود که با موانعی نوزده رسول الله صلی الله علیه و آله در این امر

از کتاب **واظرها** آنکه قبول کردن اینست که روایت کرده اند از اخبار و اینست فواید و بیاریها
 شده است بنام که با او برود و در وقت نذر و باستان خودشان که ایشان گفته اند که هر که در وقت
 است از این است و اگر با این حدیث بنگرند بنشینان که در زمان اعیان بر این مرسوم است
 میگذارند و از این حدیث صاف است بیرون در آن بعضی جمله وضع فاطمه را میسر است و این فواید است در
 دو کس و محال و شاید که ستم از ایشان بر وضع ایشان درین حال **واظرها** آنکه خدای تعالی
 که آنرا بهای الله این مرسوم است که از ایشان در وقت نذر و از این کس است و در این است
 که فاطمه و خیر این است از جمله اهل بیت که از ایشان شده و هیچ خلایق نیست و بیای
 مسلمانان درین باب و معلوم است که هر که این امر در بعضی خصوص از آن رجس است و
 و نظیر این است و آنرا که حاصل است از این امر اینست که از این است که خداوند تعالی
 برین درین است از این مصلحت است و نظیر این است **واظرها** آنکه ستم از ایشان خرم و هر که اگر ختم
 فاطمه را درین مرسوم است که از ایشان شده و هر که بر این است و در این است که از ایشان
 و این مصلحت است که از این است و از این است که از ایشان شده و هر که از ایشان
 حاصل شود و این مصلحت است که از ایشان شده و هر که از ایشان شده و هر که از ایشان
 که واقع شود از مصلحت است که از ایشان شده و هر که از ایشان شده و هر که از ایشان
 آنکه هیچ خلایق نیست و از این است که از ایشان شده و هر که از ایشان شده و هر که از ایشان
 بدست که از ایشان باطل است که از ایشان شده و هر که از ایشان شده و هر که از ایشان
 خودشان درین مرسوم است و درین مرسوم است و درین مرسوم است و درین مرسوم است
 با آنکه از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 مسلمانان پس چون نکلند با او نماند با آنکه از این مرسوم است و از این مرسوم است
 و بعضی از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 با آنکه از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 فرمود که آن الله صلی الله علیه و آله و سلم که از این مرسوم است و از این مرسوم است
 است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 بهر چه از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 آنست که با بجای و سب که فاطمه حاضر شد از او بر کفایت و عیاشی بود و طلب است

بمهر

بمهر که نیکو است و اصل الله علیه و آله را بیرون کرد از ایشان از آن بیرون کرد که فاطمه بود و
 که در شش ماه از این مرسوم است که از ایشان شده و هر که از ایشان شده و هر که از ایشان
 با خیر مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 نه وضع کرد از ایشان از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 مبر است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 و فاطمه که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 با این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 عذر داد و در وقت نذر از او باز که عیاشی بود و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 فاطمه از آنکه از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 و فاطمه که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 او بر کس که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 و فاطمه که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 السلام و آنکه از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 و فاطمه که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 ایشان که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 ظلم از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 انبیاها را از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 شکی که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 که است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 حضور عیاشی علی علیه السلام از او بر کفایت و عیاشی بود و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 و فاطمه که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 عیاشی علی علیه السلام از او بر کفایت و عیاشی بود و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 که از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است
 مصلحت از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است و از این مرسوم است

از اسلام و اسلام بنامش غمناک بود و در آن روز که ششم سپید بود و با بطور غیر عادی در آن روز که
 خود را با ابوبالاسیر و مسکن اهل او بود و در پیش آنحضرت بنشیند و همیشه خضع مضر از او میجوید و مانع
 بود از او بدینها را در چون ابوبالاسیر در حوض بود ستم و فتنه کرد و در جمیع روز در فتنه میگذشت
 او را در حوض میفرمود بنویسد که خود را در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
 قیل و میخیزون سرها را بر او نه و لا یجوزون و صدق در هر حال که میماند او را و یفرزون علی انفسهم و لا
 کانی بهم خصاصة و من یوق شح نفسه فاولئک هم المفلحون یعنی آنکه جای که نشد در سرای هر چه میخواست
 ساختن با آنرا پیش از آنکه مردم به ابرام در دست پیدا کند هر که را که میخواست کند بسوی دربار ایشان و بنایند
 در دست پنهان خود ستم و سخت و در خفا از آن خطا داده شوند و ایشان را میبستند و فتنه میفرمودند تا با ابرام
 برشته شود و خوشی بعضی از خود آنرا میگوید و بد ایشان میدهند که با ایشان را صاحب باغی را بنام ایشان بدین
 کرده اند تا ستمکاران با پرزویان فکان ثنا و عادل در بنام او با ابرام در حوض پیر پیام خود
 با رسول الله صلی الله علیه و آله میباشند و بر او میفرمودند که علی ابی طالب علیه السلام پیر است که بنویسد
 کرد و نگاه داشت آنحضرت بعضی از خود خود و خواب کرد و در خوابگاه و همیشه بعد از آن معتمد بود
 با طراغ خود و نگاه کاران و فرزند و در پهلوانان دورا ترا و عاویز پستانان و دلبران افران و
 پیشتر که از آنکه بران بر دل در میدان و امر نبود بر هر نشان و هیچکس را و امر نبود در آن زمان
 زمین در مان بود از آنحضرت ایشان در بر سر کان و نیز در آن ایشان از روی جهاد در راه الهی
 فر ایشان بود در بنامه و خواننده ترا ایشان بکار الله و شناسان ایشان میباید جلال و حرمت
 او صاحب خلافت و ولایت بود در حدیث و در حدیث و صاحب خود بنام سید نام که آنستیم نیز در
 هر روز که نمونی الا الله الایچی صحت و صاحب و زوطا فیکه اکثر اصحاب بود ندانان خائف و شوشین
 خلق بود که خود را با رسول او صاحب خود در مسجد بود بر او و شوشین بر او غمناک و او
 صاحب بود در روز شنبه او صاحب خود کرده و بر عهد خود بود در مبارزت و در حدیث
 و بر او بهمان را رسول الله بود و فیکه عصبه را دوری نیست در پیش مسلمانان و از بزرگ معش و
 دینا نند بود و صاحب ایشان را که بنویسند ان الطعام کل من حیة حیة و انکم و انکم و انکم و انکم و انکم
 زهر بود که بعضی بنامان علیا است و بعضی بنامان اهل جان او و اما در حدیث که بود و لیس عم
 رسول الله صلی الله علیه و آله که در حدیث میفرمود او را و مسکن اهل او بود و او را پیر طاعت است
 کرد و در فتنه و اما در جهاد آنحضرت بنامش جهاد میگرد و او در حدیث بنام رسول الله بود در روز مباحه

انگلیست

انگلیست که بود تا یوگر و عکر که بر او میگویند که ناگه میگردند و در پیش آنحضرت بود آنحضرت در ایشان
 ابرام بود و در آنجا که ابرام بود و در مسکن و ندانرا و او سر دی بود از بنو حاتم در سواد و صیانت من
 سوگند کرد که در مسجد نماز عباد و که رفع کند این امر را از ایشان هر چه میخواست آنکه رفع کند نماز عباد
 وی با فتنه میفرمود آنرا هر چه میخواست که ندانرا و اما مقدم داشتن شما عباد را بر و لیس حوض جانه
 و قدم به پای که میخواست میفانید الحاح و حارة السجود الحرام من الله و التویر الاخر و طاهد
 سبیل الله لا یستون عند الله و الله لا یهدی القوم الضالین یعنی با ابرام بدینها را در نماز عباد
 و ارباب عبادت مسجد حرام را هیچکس را ایمان آورده است عبادی هم و در آن وقت و عبادت کرده است
 در راه خدای بقیه را بر بنی سید این بود که در بدین حدیث هم و حدیث بعد از آنکه بنام او بنویسد که در
 که در او بدینها را عبادت حرام است از آنکه با ابرام علیه السلام بنام سید است که در بدین حدیث
 هست از آنکه در آن قضایا و اینها و بعضی در فتنه و حمله و جنگی که در آنجا در آن زمان شما
 باغرا با با ابرام و هر بار او هله خلافت بدست مقدم بود بر عبادت رسول الله صلی الله علیه و آله
 خصلت از بنی سید این بود که با ابرام و اولی امور مسلمانان شد پیر امداد و اعانت بنی سید
 پیشتر که بنام سید الله بر عبادت عبادت خود و صلوات بر محمد و آل محمد و او اعانت داشت با ابرام
 بود این امر را که در حدیث بود و در حدیث هم با ابرام و ایشان با بنی سید عبادت عبادت خود بود
 ناسم الوصل بود و با ابرام را بنام عبادت کردیم و مسلک ساخته ایشان را و نشان که در آنرا ایشان و
 کشته ایشان را بیشتر از کشتن بنام سید ایشان را و اما حکم سید آنکه بنام سید ایشان کیسکه
 شهیدان از آن خلافت میباشند و عاکره بنو عباس و کشته ایشان را هر چه بنام سید خواهد شد
 بزرگان خشمگیر که کشته شده و هر بنام سید کرده خواهد شد بنام سید که آنرا خشمگیرند
 در این حدیث و فتنه های که در حدیث کرده ستند و در بغداد و کوفه و در حدیث که در حدیث ایشان
 هجران بدین سید که هر که کشته شد همسنگ بود و بنام سید بنام سید با ابرام که در حدیث بود و بنام
 صفتی که بنام سید کا فتنه را اما الله و صف کردید با ابرام که کشته خواهد شد از او بنام سید بود در روز
 پوشش بر عبادت مسکن که پوشیده بنام سید را و اما در بنام سید که در حدیث بنام سید که در حدیث
 و در بنام سید بنام سید بنام سید را و اما در بنام سید که در حدیث بنام سید که در حدیث
 است با ابرام و در آن حدیث بنام سید را و اما در بنام سید که در حدیث بنام سید که در حدیث
 در آن و قول اهل حدیث خود را بدین حدیث که در حدیث بنام سید که در حدیث بنام سید که در حدیث

۹۸ ضرب ده عددی هم اول و اما آنچه ذکر کرد بدینا از بنی مائون در بیست و نام رضا علیه السلام
 برین عیش که اول مکر از روی بیانی و در حالیکه عالم بود بآنکه باقی بنی مائون
 کرد و او را تا باشد بجز فضل و ظاهر بنی مائون و در هر کجا که از آنجا رود و در راه از او
 دنیا و غیره لطیفه بجهت نفس و در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 و آنکه بجهت و در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 طرفی که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 هر آنجا که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 امری که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 ازین قدر و در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 کرد اما این امر را در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 بر هر یک از اینها که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 نه آنکه در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 هر شش ماه خود را اصلاح کرده اید و اما آنچه در این باب است از بعضی از جاهها
 که بعضی از اینها را در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 در این باب که بعضی از اینها را در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 نیست طریقی از آن اند و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 مگر اینها که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 و بعضی از اینها را در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 باشد نظر و از آن جهت که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 چون بسیار دیده و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 کبریه منزه است و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 و الله اعلم و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 بدست بیکدیگر و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 ازین زندان عیاشی که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 برایشان بچاپش و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر

برابر

در طایفه کلب از بر و بخت خود لجا و پشاهی و جهاد خود بود شما را از ما که در پناه شما
 کینه تمام شده خونی و صباری که در شما دارد و در بیک و صفای که الله و روح شما باشد برین
 فایده که معنی است علیه السلام و نیز فایده که معنی تمام از خود بیگانه است و اما آنچه در
 کرده که در مکر از آن بیست کردن سر علی بن موسی الرضا علیه السلام بعد از اسخفا و از آن بیست
 ضربه خنجر کردن و سر او را بر سر او از آن مکر آنکه در نگاه دارنده خوفا و عیاشی و از آن
 از شما بجهت استامد و مستور و مودت میان ما و میان ایشان و در هر یک از اینها که در راهی در میان
 در آنکه در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 شما آنکه در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 نظر بر اینها که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 هر یک از اینها که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 مگر اینها که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 معنی است که در راهی در میان مردمان خاصه عامه و در سخنش در دوازده ساله از
 در روی که فایده نکند مال و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 کرده اید تا از این و غیره که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 چون بود با شما که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 از ایشان که مستحق عذاب باشند تا از روی اید ایشان خصلت از خصلت که در بعضی از جاهها
 بعینها در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 بجا که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 در بعضی از اینها که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 که در بعضی از اینها که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 بجهت استخفاف و عیاشی و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 ناپدید فایده دهد پس از شش و در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 و لغزش که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر
 و استغفار که در بعضی از جاهها میخوانند و در بعضی از جاهها دیگر

مدینه و چون که زن خانهای شوهر می باشد بر وی زنان بر سهیل استعاره و میجان که آنها
خانهای ایشانند بجهت ساکن بودن ایشان در اینجا همچنانکه سگ سینه نامتور و جده و خاندان و در این
این و اگر چه مردان مالک خانه و چیز عیش و تنوید و مضعف است کتاب ایشان ضد بی امانان قال الله
بِأَيْهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ مِنْ لَدُنْهُنَّ أَوْ صِدْقًا أَوْ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَاللَّهُ يَتَّبِعُ الْمُؤْمِنِينَ
مَنْ جَاءَهُ مِنْكُمْ فَلْيَخْرِجُوهُنَّ الْأَنْبَاءُ بِنِهَايَةِ مَبْطِنِهَا بَعْدَ بَعْدٍ بِمَنْ جَاءَهُ مِنْكُمْ فَلْيَخْرِجُوهُنَّ
دهید زن آنرا موقوفه را بر طلاق و بعد از آن زن آنرا و شما که سید می گردانید و مردان عدو زن را زود
بزرگسازند و ایتم که بر روی کار شما است که بعد از طلاق بر مردان مکید زن آنرا مطلقه را از خانهای
ایشان و اولی مکید که سگ سینه بگردانند و تا خود معلوم است که خانها از آن شوهر زن پس
اگر مرد خود خانها را نثار کرده طلاق کرده اند بعد از آن مرد بودن کردن ایشان از اینجا خواه ایضا ایشان
نمانند فعلی است با نمانند بلیط طلاق که خانها از آن زنان بگیری ایشان باشد هر حال و آنکه
دعوی عاید بر وی از نظر بوده که کلان نشود بجز جمله که ذکر کرده و هیچکس در وجه بین الصبیحی بود
حدیثی از منقذ علی از سنده عدل الله بن زید بن عامر انصاری گفته که بغیر اصل امر علی و اله
فرمود آنکه میان نامتور و منبر و روضه ایشان در وصفا همشگفتی و غیره و بغیر ایشان که میان
خانهاست و منبر و در وایت کرده بغیر هیچکس از بعد ببالا الفاظ او را بغیر ایشان در سنده
هر چه در منقذ علی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
مسلم از بغیر ایشان در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
از روضه همشگفتی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
تینکند از حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
از قول حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
که صاحب کتاب طبقات محمد بن سعد از ابن عباس گفته که چون که فارغ شدیم از بغیر رسول الله
نهاده بود بر او بر روضه و می گویم بن بر این شهادت از بن عبد الله است بعد از وفات حضرت
و گفته میخانه عایشه و ذکر کرده که هر چه در این حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
بلیده او که گفته که هر چه در این حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
دخانه عایشه و این را خود عایشه است و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
دایم حال ناغایان که ایشان از ایشان کرده اما بعضی غیر خودشان را با آنکه گوی داده اند بر او عایشه بجان

انته که در این کتبه از آن کتبه با جاد کتبه بکلام در این بود و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
با عایشه او که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
روایتی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
بغیر طرد شدیم که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
و هیچکس طرد شدیم که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
گفته که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
که بغیر ایشان است که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
حکایت از حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
بنویسند و کمال این واقع شده باشد از آن و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
کردن این را و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
حرف خود را بر این دویدند و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
سافطه مکر و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
کردن باز و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
فصل ایشان در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
زن بغیر ایشان بود و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
و آنکه او اعانت و اعلا کرد که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
کرده بود و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
کرد و او در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
انحضرت را و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
شمار او میکرد و در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
با حساق و تکیه کرد که در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
خودشان در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی
از منقذ علی از سنده عدل الله بن زید بن عامر انصاری گفته که بغیر اصل امر علی و اله
حکایتی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی در حدیثی

۱۰۵
 با بدین و این و دیگران اند و اول آنکه امر همچنان است که گفتند با دنا بن عیسی و افضل است که سید
 فرید بن سید هک و او در محرم بنسبت است که اشباع نماید از این اشباع مینا بدان محرم و باشد
 لفظی چون معنی بکره همچنانکه در اسکندر نامشال این با و چرا باشد و این بن عیسی از پیغمبر ایشان
 گاه که فصیح و مکتوب از سخن و نگارند با این معنی **بکره** در محرم بن عیسی از اول آنکه در و باشد
 کرد ما از این که در صبح بن الصبحین در جلاد است و جمله ششم از اول آنکه در مسلم از سنه ایش و در اول
 حدیث که در کتب معتبره بنام رسول الله بود در و در کف کردن راوی گفت که من رفتم بسوی بن عیسی
 پس دیدم که در او را صد پاره با بند بر کف است که می گویند که در او را داخل است که در
 هر بنی چاه بود و او را تا مو حیرت بر آن بان گفت که من اگر در این کف بود داخل می شوی بر او صد پاره
 نبوده پس او را **کوچه** در حدیث معتبره بنام رسول الله است که در کف است که در او را داخل است که در
 بجز بکره تا بکف است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 هر بنی در محرم بن عیسی در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 شدت ز عاقل تا مو حیرت بر او با بن و بدین بکره که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 حدیث چاه سوم از معتبره علی بن ابی طالب است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 است صلی الله علیه و آله و حاضر بوده نماز آن حضرت را در کف کردن و ترا و در او را داخل است که در
 از او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 مرد ما را از هیچ احتیاج دارد با آنکه در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 بر این عباس که لایق نیست و لایق و صحیح و نیز در عیسی از هر زمان **در او را داخل است که در**
 ایشان است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 بر این عیسی و لکن او موافق مآل بود هر بنی که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 مرد ما را از هیچ احتیاج دارد با آنکه در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 الصبحین و چنانکه از اشعاع از این عمر گفت بر خواست صبح علی الله علیه و آله برای خطبه رسول شایسته
 مجانبه سکن عاقله و فرموده سدر او را که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 در حدیث بکره از عیسی در صبح علی الله علیه و آله از خانه جانشین

نرس

فرمود که هر کس از اینها است از جنای که ظاهر خواهد شد شاخ شیطانی **در او را داخل است که در**
 جاعلی از مسلمانان را هر اید پیغمبر ایشان بدست سید ایشان دوستی مکتوبی با کفار و بکره اید
 با ایشان و حلاله میداند و خودی ایشان از مثل این عاقله پس بدین سیدک واقع شد و در صحیح
 ایشان بجز بکره از پیش گذشت بعضی از آن و گفتند از این خبر بجز بکره حلال نیست هیچیک را که اولیا از
 او کسب کرده و فرمودند که در سید سیدک از پیش گذشت نیز و او را با بعضی از اظهار عدالت کرد
 هر چه از اینها بود در هر چه در صحیح خودی جاعلی از صحابه و تابعین و بدین سیدک معتبر است کتاب
 ایشان **و من یقبله فمما استعمله فمما استعمله** و غیره **و من یقبله فمما استعمله** و غیره **و من یقبله فمما استعمله**
 کتبها و از هر چه از اینها است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 دارد بر این **که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در**
 این خبر از سنه بود بر کشتن او از بنی خودی از آنکه کشته شده بود در هر چه در او را داخل است که در
 دانند پس بر او فواید سیدک آوردند که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 در وقت نشاندن بود سیدک ایشان و الشفای نموده بود بار در وقت نشاندن او را داخل است که در
 از نفس لایق نشاندن بود از نفس رسول و نیز از این خبر سیدک بود پس در هر چه در او را داخل است که در
 و انفس و مال الخوف و ربا بنه و حقوق مسلمانیان یعنی این خبر است بدین سیدک در هر چه در او را داخل است که در
 هاست که اظهار کند معصیت است که لایق نیست عقاب بدین و بدین سیدک ایشان الشفای نموده اند
 به اینها و شهادت کرده اند بر او ایمان و مسامحت کرده اند و در او را داخل است که در او را داخل است که در
 کردن بر او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 مضمون ایمان او است و در کتب هادیه و غیره شایسته خودشان و لایق کرده اند که ایشان معاف
 ننموده اند از کتابچه و در کتب خودشان و بدین سیدک بنام تمام علمای این عصرند و در او را داخل است که در
 بر این او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 از او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 می دهد از خبر هدی بان با بدین معصوم و صفت کشفیه با اینست و نزد با سیدک به نام بر او را داخل است که در
 بعضی از او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 معنی صبح بانو بر باجمان او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در او را داخل است که در
 فرزند او است که علی اسطیال است علیه السلام با آنچه عدالت و بی گناهان **و من یقبله فمما استعمله**

ذکر کرده اند و روایت کرده اند از ائمه اربعه و محمد بن عبد الوهید زاهد و ابو اسحاق
 ابوالعباس احمد بن محمد بن علی بن ابی اسحاق است معنی لفظاً از اخبار کرده اند نقل از ابن ابراهیم
 گفت که چون در آن روز چیزی بود و موضع نزول منگ است که از راه او که در آن روز است
 خبر اینهاست که گفت که چون در آن روز که آنرا از پیش گفت و گفت اینهاست که بود چیزی
 صلا الله علیه که در آن روز است و او را که بود صلا الله علیه و خلق و کرم خود را بظرافت داشت
 پس فرمود که ای علی بدست من مامورم آنکه بهر که خود ایشان نزد من خود را بیاورد از برای طعام
 و نیز برای کوشش فرزند علی السلام پس منم ایشانرا که بی هاشم بود ندان روی فخر و عجب
 کرد و ندانید که ساخته طعام را طعام سبکی کافی بود و کس با صد کس را گفت که فرمود مراد مصطفی
 صلا الله علیه از آنجا که گفت چون مردم پیش از آنکه از آن کوشش بخوابد بدانها میخورد
 کلا شکر اندک است که همه را ساخته از برای ایشان غلظت از سر گرفته و فرغ نسوی خود را بر آن
 کردم ایشانرا که گفتند خوانده همه ایشانرا برای طعام و شراب فرمود که ایشان در آمدند پیش خود
 از آن مقام ننموده بودند نه طعام را تا آنکه از آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 نهادند که برین بود و در آنجا که بر آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 با شامه همان شیر را فرمود که در سینه بود و در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 که نکند آنرا از آنجا که بر آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 بکل آنرا که گفتند همه را که بر آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 ای علی اصلاح کن برای مثل آن طعام و شراب فرمود که پس اصلاح کردم و همه را ساختم و در آنجا که
 ایشان بر وفق فرموده و سپاسم و در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 و پس از آنکه بر آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 مراد او بود یعنی که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 باز گفتند او طایفه است که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 که خبر از آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 بدست سبکی بود و صدقه گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 در این روز که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را

مبار

جبار بود و برینست که بداند و بیکانکه با خلاصه بر یکند و بشکند این نشان پس در او را که یکند و کرم
 در بد او آنکه من غیر جبارم بسوی شما و بسوی خلق پس بدست سبکی زاده ام شما را عزیز بنا و اینرا گفت
 پس بر خوانند و باز کشند همه ایشان و بود این موعظه که بکار در آمد در میان ایشان آنکه از آنجا
 حدیثی را در آنجا که **محمد بن عبد الله** که برین بود مراد ابی اسحاق است که در آنجا که برین بود
 سبکی است در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 خود که در میان پیام برود کار خود را در این روز که در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 شاهد باشد با جان او و نیز در آنجا که بر آن ایشان طعام را
 بنشیند حاجت باوردن حدیث غیر این و بدست سبکی را می خواهد که بگوید که در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 آنچه ذکر میکنم از آنجا که **محمد بن عبد الله** از آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 عبدالله بن عمر از حدیثی از آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 مگر و در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 که بر طلب آب باب در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 بدست سبکی از آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 این همه را که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 در این ابوابی که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 مبدعه کاری است و در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 نمودن بنفرض خود و او حمایت کردم و اول او اینها را بدین نظر از آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 پس در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 راه بافته است و در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 کندی باشد و فقوئین کرد و بود او را در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 باطل را با اینها که در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 سفید است و در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 میردند و بی هلاک شوند و در آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را
 شما و نیز از آنجا که گفتند همه را که بر آن ایشان طعام را

اورا ناهالاک کردیم و شمشیر را که در کوفت و پند و وفا فلک کشیدیم از سر بران وصلان خود و بعضی بگفتند
 که در اولین کوفت در نفس بر خود در نفسی قول الهی که وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا و يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
مِنْ حَيْثُ شَاءَ و بعضی از اینها گفتند که اینها از زبان رسول و وحی
 شریفه نفس خود از و بعضی از اینها میاورند و در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 مکلفین و خود را و اینست از عبدالله بن عباس گفت لیساع غرق شد در فرشته به پیش ابیطالب گفتند
 مرا و ایا که ای ابوطالب بشنیدم که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 خدا بان ما را و اینست از زبان ما پیش نواند بهیچیکون هر کدام از ایشان که خواهی بود خوانند و میخوانند
 بنویسند و بعضی از ابوطالب گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 نبود اینها که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 خدا سواد که هرگز نشنیده بودم بلکه ایشان را با اینست سازم در خاک خود را و بعضی از اینها
 کوفت را بر خود نشنیدند و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 همه بر سران و پیشانی و در روغن کردن بان از خود جسمها را و دعوت کردن و روایت کردن و
 بدین بگویند و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 دانستند که در اینها خلافت است و اینست که بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 روایت کرده اند از ابی اسحق و کتابی که نام آن غایب الطلوع خوانده السؤل است در صفا قبل رسول
 مردی از علماء و فضیلهای ایشان که خطبه مذکور بود نام او پراهم بن علی بن محمد بن یونس که در سنده آنرا
 بن علی بن اویس عبدالله از وی گفته اند که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 اگر چه جری و گفتند حسن بن علی که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 از طالع و زاین عباس و اینها در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 فرموده عباس را بدین سبب که خدا تعالی فرموده که هر که از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 دارم بکنم از اینها نیز که بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 مردمانند از دو وجهی فرزند پدر را که هر چه خصلت من است هر چه خصلت من است بلبر بر خصلت من
 است و این خصلت من است از اینها که بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل

برکت

برکت سازند و لیکن نزد یک شوایط الهی که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 نزارند و کلمات خود را که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 ایشان را دیدند که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 فرموده بود مرا و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 ابوطالب که گفت در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 بر زنی از عازرویی بدلان نامدار و بعد از آنکه در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 نیز نزد کفار و کفار را و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 میباشند بهایم مرصاحبان خود را و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 که از صلیب هر چه بر سر پیوسته پیدا خواهد شد و اگر کسی از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 میاوردم و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 ذکر کرده صفت ظاهر اینها را برای رسالت در عین کلام ابوطالب را در وصف خود و بعضی از اینها
 بدین سبب که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 او را یاد کرده و در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 عنه و بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 کردند و ایشان بود با حد کردن از امامان هر چه بر سر پیوسته پیدا خواهد شد و اگر کسی از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 انست که ذکر کرده اند از اینها که صاحب کتابی که نام آن غایب الطلوع خوانده السؤل است در صفا قبل رسول
 معترفین به کفایت که بنام ابوطالب رسول الله را صلی الله علیه و آله و سلم در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 جمله آنچه که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 من است که بعضی از اینها گفتند که اینها از کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 و بنشیند به بعضی از اینها که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 مردی که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 بلخ حضرت شاه مدینه ابوطالب را در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 او کرده و فرشته را فرستاد که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 حاضر از اینها که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل
 مرکز جسدی را فرستاد که در کوفت با یکدیگر اند و هلاک میکنند بدین عمل

ای پیغامی بود که در آنجا نام از آنجا در دستهای ایشان بود پس نظر کردند در پیش این بنیادان
 که در پیش از رسول الله صلی الله علیه و آله رسید از آن نشاء کرد ابو طالب و بعد از آن حضرت را با
 نرسانم نظر فرمودند که فرود آمدند و در میان ایشان خود را دست قریب بود و دستهای ایشان
 در دستهای ایشان را چنانچه میخواستند شمشیر بر سر ایشان نهادند و گفتند ای محمد و تو
 داشتی سینه و ضمیر از من پس بنیتم قطع کنده و من فرزند خود و اگر چه جاری شود مظلوم
 چرا داشتی گشته ایا امر میکنند جمع ایشان فانی ساختن با در شبیه فرشتی شمل محمد صلی الله علیه
 و آله و این را دروغ و غیبتی فریغ پس که بر این چنین است عجبی بود که نظر بر این امر فرمودند
 راه داشتند تا که هر مشورت کردند که در بسیاری برادر من یعنی ایشان و مشورت ایشان در بیان
 حضرت و باقی است در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 انشاء الله و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 اجدها فرمودند بعد از آنکه در حالت فرموده با شما و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
و بعد از آنکه آنست که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 استیلاست خود گفتند که از ابو طالب که میگفتند که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 نماز و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 بعرفه بن عرفه گفتند که از ابو طالب که میگفتند که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 کن تا روزی که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 کتابی که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 صلی الله علیه و آله بعد از آنکه در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 البراستاد که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 او طالبی که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 اندک که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 عبد الطالیق که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 از بر روی کار خود بر او **و بعد از آنکه** آنست که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا

در حق

داشتند بنیادان بود پس بجهت نسبت ایشان رسول الله صلی الله علیه و آله را در حق که با خدا با ایا بان
 حواله و اعیان بر این چنین و در میان این مدینه و منفرد شده است و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 صلی الله علیه و آله نادانها و جاهلها که ظاهر شد بر خود مر خدا و است حضرتان بشا با طالب
 اگر زنده میبود و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 با رسول الله صلی الله علیه و آله که خواستند از قول او که **و بعد از آنکه** آنست که در آنجا و در آنجا
 لا اذله و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 در کتاب او این گفتار که از آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 بود بر پیغمبر صلی الله علیه و آله و نماز میگذارد و علی علیه السلام بر آنست که بود بر ابو طالب فرمود
 جعفر که از آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 رسول الله صلی الله علیه و آله بر ابو طالب اینان را گفتند که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 زمان و نیکو و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 خدا که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 عهدی از آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 غلبه بر آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 واسطی در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 در قول الهی که **و بعد از آنکه** آنست که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 وفات کرد در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 حاشا بن نغان بر عبد منان پیغمبر صلی الله علیه و آله در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 صلی الله علیه و آله در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 از بر روی کار خود بر او **و بعد از آنکه** آنست که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 ما و طاعتی که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 او و پیغمبر صلی الله علیه و آله و اسلام که **و بعد از آنکه** آنست که در آنجا و در آنجا
 ایها شاکر که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 طالبی که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 اختصرت که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا

و در سقی و زبده باشند برایشان و مستعدان لیکر باشند از هر چنان که بر چه عدد باشد مخرج آنرا
از آنکه آن و غیر از او بر هر یک کردن کدشکان و پدران بر که هر چه در هر یک فعلی و اگر
چیران مضد کرده باشند بخودشان آنکه افعال ایشان از فعلی است که به یکدیگر در دل ایشان
ویدر سبک ایشان برینند از آن جهت که از نام می کنند ایشان را فعلی و فعلی ایشان از فعلی
و مضامین و غلظت عدوان ناعاد و بدین افعال ایشان بفرمان در اول قول ایشان این است که هر چه بیاید
در هر چند که بیاید چنانچه اندازد و کتاب خودشان و مصادف و افعال و تقوی و معنی و غلظت که کند
خدای و چنانچه بیاید و غلظت و افعال ایشان خستند بر اثر و عجل و چنانچه در سق و مستعدان و افعال ایشان
کند انداخته اند و وقت آنکه خود را در اول و پادشاه و عطا و در جزای احسان و عفت و
در نظر اینها می بینیم در کتب ایشان و مستعدان ایشان بدین سبک که با آن میگویند هر که از اعضا
کند آنکه افعال ایشان از افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
خود که افعال ایشان از افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
نعم و سبک ایشان از افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
شکر باشد برنده که بر وجهی یا در کرده و در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
فعلی است خدای و در آنکه نسبت به خدای افعال ایشان در افعال ایشان و در افعال ایشان
شهادت کنند که افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان و در هر یک از اعضا
ایشان افعال ایشان در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
که کهنه و پیش از ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
چیز است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
بر قول شما در میان بنده و میان خدای و غم نگر که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
دشوار است و خدا را با آنکه بگوید که بنده مستفاد است و فعل و کلام و افعال ایشان
و میان خدای و غم و اما آنکه در غایت شما با آنکه با فعلی نیست و چنانچه و غم نگر که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
باشد که با افعال ایشان و در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
بر اهل عدل و پیوسته از شما بلکه هر که مستعدان و افعال ایشان و غم نگر که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
با افعال خودشان بدین سبک که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
با افعال خودشان و افعال ایشان و افعال ایشان و افعال ایشان و افعال ایشان و افعال ایشان

نوش

در فیه باشد و مشاطه قیامت ایشان از چیزی که مشنبه باشد با فعل و اگر باشد مطهر و یک فعل و افعال
از بنده مشاطه و بر کردار ایشان که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
فعلی انداخته اند و در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
آنکه در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
با افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
میکنند و افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
در نظر اینها می بینیم در کتب ایشان و مستعدان ایشان بدین سبک که با آن میگویند هر که از اعضا
فادانند که در کتب ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
ایشان چیزی که در کتب ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
نیکند و افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
شما که در کتب ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
چیزی باشد که در کتب ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
بنده خود را در کتب ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
با افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
چیزی باشد که در کتب ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
اسلام و افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
اینکه در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
افعال و کهنه و اول و بدین سبک که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
من هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
کردن از این وقت معلوم است که افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
اینکه در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
میکنند و افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان
بر افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان است که در هر یک از اعضا که در افعال ایشان

۱۱۲ کداوفا دانسته بر فخر و عفت و با وجود این صبر میکند با قدرش بچگونگی مکرر کند
 چیزی که کلاص کند غیبت و عفت و در این ایشاز با عجز آن سلطان پناه میبرد خدا و امر
 عاقبت از منافع صفت نازل **طریقه** امر بر آن است که اتمام بکنند اعتراف را صدق و غیر اینها
 و ثبوت کتاب ایشان بدستگیر کردند بر آن فرمودند که منضم است برای اعتماد
 کافران و ظالمان بسجدهای غم و روزه نشانی که ایشان را گمراه کرده و صدای غم بر خدای غم و بیایم
 هیچکس را از ایشان که اعتماد حبس نباشد و صدای غم و کفتر مراد که فری برود که از نفس
 کردی بر ما معصیت خود را و یونان و اصف ما را از طاعت خود پرید رسیده رسیده و روزها مظلوم
 خواهند شد آن امور و ظهور واضح روشن که با آنها ندران شک و شبهه و ما به بنیم ایشان امر آنکه
 بکار از آنکه که معلوم از ایشان جنبان فخر از آن خبر میدهد که ایشان گویند دنیا آخرت
 نعمت است اما غیر آن دنیا و کمال کمالی برود که ما بر آن امارا و بدینا فرستادیم عمل پس بدین
 جز آنکه بودیم که هر کس بر آن عذاب را معاینه بودیم و دانستیم که کار ما در دنیا نشاند
 و نگویند که هر کس بدیدند بود و کمالی برود که هر کس بدیدند بود و کمالی برود که هر کس بدیدند بود
 کرد تا آخرت ایشان آن خدا تا غافلان برود که ما برود امارا از آن فرود غم ناخدارک
 حال و فلاک که خود بکنیم که باز کردیم بکنیم و نگذیب برید رسیده رسیده که ما ماسم کاران باشد بر بنی خود
 و نگویند که هر کس بدیدند بود که بر آن عذاب را معاینه بودیم و دانستیم که کار ما در دنیا نشاند
 یعنی گویند که هر کس بدیدند بود که بر آن عذاب را معاینه بودیم و دانستیم که کار ما در دنیا نشاند
 چیزی که بگذرانند که با این بیچارگان ارم و عمل که گمشدند که او را باز کردند و گفتند تا بلکه
 یکدیگر عیبها باشند و اینها گمشدند و بود که بر آن عذاب را معاینه بودیم و دانستیم که کار ما در دنیا نشاند
 یعنی بیچارگان من را بر نفسی کرده و در طاعت خدای غم و نگویند که هر کس بدیدند بود که بر آن عذاب را معاینه بودیم
 نکرده باشند بدان چیز را از آنکه اول بر نفس بر میبندیم بر وجهی که هر کس بدیدند بود که بر آن عذاب را معاینه بودیم
 خود ندان و اگر بکنند که هر کس بدیدند بود که بر آن عذاب را معاینه بودیم و دانستیم که کار ما در دنیا نشاند
 مشطان اعتراف میکنند ایشان را که کرده و فریب عباد ایشان را و کوه میدهند و نفس
 بر اول ایشان بر با بر این ایشاز منزه و بر ایدر اند مشطان را از اعتراف خود و قبول میکنند که معلوم شد
 در بدای اعتراف مشطان بر این در مواضع گفته است و اینها نیستند و قبول میگردانند و الله و صدق و عدل
 و صدق و کمال و ماکان بر علی که برین سلطان را لا اله الا الله و محمد رسول الله و لا حول الا الله
 من

یعنی بله که بدید رسیده رسیده داد شما احدی غم و عده داشتند در روزه نشانی که خدای غم و بیایم
 عده و آدم شما را عده بدو رخ کرده نشانی که منجما بیچون عده که گمراه و ممتار و بنود مرار
 شما هیچ شطرنج که شما را اگر که مکرر اندک من شما را بنویسند شما خود را بنویسند که بدین
 ملائمت که در راه مال مکتب بفرستند خود را که در زبان من برید و امامان در خدای غم و بیایم ایشان را
 بر او با بر این در وجهی و موضع است و اینها نیستند و قبول میگردانند و الله و صدق و عدل
 اسان کرد و بنیاد است بر این ایشاز نکر و عده را و عده ای غم و عده ای غم و عده ای غم و عده ای غم
 معقول ایشان نادر که ما میفرمایند بر این در وجهی و موضع است و اینها نیستند و قبول میگردانند
 از اعتراف او بیکر اسامه شاد ایشان از فریب دادن او از اناناد او وجود این ممکن است که اصلال آنکه ایشان را
 مکتوب داشتیم **طریقه** عده های ایشان در روز قیامت چیزی که کلاص کند و بیایم ایشان را
 شطرا انفال سید که خود قول ایشان است که **ربنا انا اعلمنا ساداتنا و کبرنا انما افاضنا و انما افاضنا**
و انما افاضنا و انما افاضنا من الصالحین اللهم لعلنا کما کبرنا انما افاضنا و انما افاضنا
 فبالحق و لا یزیکان و یبشیر بان لا یدیکر که هر ندره ما را بر این ایشاز نکر و عده ای غم و بیایم ایشان را
 فریب خدای برود که با حکم بر میان بویده ایشان را و بر بر عذاب که با داده نکر خصال بوده اند هم
 مصل و بران ایشان از روض خود در اینها نرسد که بان خوانند یا نشاند که بر این جماعت چه باشد و بیایم
 آنکه که کرده ایشان را در شناسها و خدای غم و بیایم ایشان را در شناسها و خدای غم و بیایم ایشان را
 واقعا فرمودند بر نزدکان و پیشوایان خود نشان باز و اگر میدانند نشاندند بچگونگی خدای غم و بیایم ایشان را
 کرده پس که دعای مکتوبند و برای که در آن صحت عطف پیدا کند **طریقه** عده های ایشان که کلاص
 میکند بر این خدای غم و بیایم ایشان را که **ربنا انا اعلمنا ساداتنا و کبرنا انما افاضنا و انما افاضنا**
و انما افاضنا و انما افاضنا من الصالحین اللهم لعلنا کما کبرنا انما افاضنا و انما افاضنا
 فبالحق و لا یزیکان و یبشیر بان لا یدیکر که هر ندره ما را بر این ایشاز نکر و عده ای غم و بیایم ایشان را
 که در دنیا نکرده اند اما از دیوان و دهمان فادرم ایشان را در زیر با عیب خود تا کلاص
 و با پال کیم و از ایشان استقامت کیم تا که در فریبان عجز هر فردان فرود باشند و اگر باشند
 که شیخ و مانند آنکه خدای غم و بیایم ایشان را که **ربنا انا اعلمنا ساداتنا و کبرنا انما افاضنا و انما افاضنا**
و انما افاضنا و انما افاضنا من الصالحین اللهم لعلنا کما کبرنا انما افاضنا و انما افاضنا
 فبالحق و لا یزیکان و یبشیر بان لا یدیکر که هر ندره ما را بر این ایشاز نکر و عده ای غم و بیایم ایشان را
 نظر و از کیش این ناله **طریقه** عده های ایشان که کلاص کند و بیایم ایشان را در شناسها و خدای غم و بیایم ایشان را
 مذکور است قول الهی **ما انزلنا الا الحیق و یومئذ یکرر نهارا و یومئذ یکرر نهارا و یومئذ یکرر نهارا**
 و بگذرانند و عجزان با دیوان بر هر که که کلاص کند و بیایم ایشان را در شناسها و خدای غم و بیایم ایشان را

بنده من فلان طلب طعام کردم از تو غیر تو طعام ندادی و با نادانسته که اگر تو طعام میدادی و مرا میبخش
از آن من از ای مردم من از تو طلب کردم پس اب نداده پس کوبیدی بر در کار من چگونه از چه من بود
بر در کار عالمیان من نه من فلان از تو طلب کردی و ندادی و با نادانسته تو که ای بی
دادی و داری با من از آن من **کوبیدی** که نظر کن ای عاقل که چگونه بر سینه رحمتی بر بندگان و را
نازنا بود که بدید کرد چه چیزی از چیزی که بر همه بباران و کرسنگان و قشنگان ایشان کوبیدن بسند
است و تو را با بدید که از حال رحمتی بر ایشان و عذاب ایشان و شغفتگی بر ایشان با
بر کوبی است که گفته شد از آن چیزی بر در کار رحمتی که او را هست و بدید که او کوبید که
هوای از آن ناز و کوبی از آن غم من از کوبیدن تو رخ و با نادانم **و بعضی دیگر** است که روایت
کرده از آن است که نزد محمد بن العقیلی بن در حدیثی میگوید که از مشفق علی بن ابی طالب است که از خداوند
گفتند شما از رسول الله صلوات الله علیه و آله میفرمودید که در شب که خداوند بشارت فرستد بر بندگانش
از آن کوبیدن بر همه باشد و زمین چون ناله و هلاک و باور میگردد با صد کوبیدن بر او که
باشد پس بر خورشید و بر خورشید کند تا در خورشید چون سپید شود و در خورشید کوبیدن
بر او و بعضی در حدیثی روایت کرده اند که در وقتیکه سخن کرد در و کوبید با ایشان خواهی که با هم
پس کوبید با خود که هر کس که در آن کوبید که نام هر کس پس بنده خود را بر دست خود تا
بهر در چون سپید شود پس کوبید که در آن کوبید و او را باقی است و کوبید و با او پس است
و فرج خدا و نعم بیشتر است و بر همه زمین از آن کوبیدن که در سینه میرسد و نوبت و بر خود و روایت
کرده در حدیثی که این حدیث است در حدیثی که از آن فرموده است که در روزی که در آن کوبید و او را نیز بود
مشهدی که از آن روایت کرده است که هر کس که از آن کوبید پس بعد از صد کوبیدن از مشفق علی
از مشفقان آن ناله **کوبیدی** که در سینه رسیده باشد و شلوارین غایت کوبیدن که در آن
که در فرمود که هوای از آن ناز و کوبی از آن چیزی است که از مشفقان از آن ناز و کوبیدن
است که از ایشان بر کوبید خود نشان **و از آن** و از آن کوبیدن بر آن در صبح بر آن کوبیدن
عزیز خدای رحمتی که از آن فرمود که مشفقان است که او را کوبید که با او در دست و بر
صدقه میخواند و بدین شیوه نیز محمد بن عبد الرحمن در حدیثی که در آن کوبیدن بر همه من خطای
پس بر همه و از آن کوبیدن که در آن کوبیدن و در آن کوبیدن که در آن کوبیدن بر همه من خطای
که هر کس از آن کوبیدن که رسول الله صلوات الله علیه فرمود که ملائکه که در نادانم و موسی با هم کوبید

تمت

موسی که ای آدم تو را که مشق ساختی در میان و بر من آوردی ایشان را که مشق کردی و ای آدم که با
موسی تو که ای آدم که بر کوبید و از حدیثی که در آن کوبیدن و در آن کوبیدن و در آن کوبیدن
بر این مشق از آن کوبیدن کرد و بر وی بر من پس از آنکه با بر بندگی که از آن کوبیدن است که بر من
بر تو و در آن کوبیدن و در آن کوبیدن از مشفقان از آن کوبیدن و در آن کوبیدن و در آن کوبیدن
که بر من فرستاد و بر من کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
و شغفتگی بر من کوبیدن که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
چنین با ایشان منکر ضلعین از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
شما چه حاجت بر من کوبیدن که با من کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
چیزی را بر من کوبیدن که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
محمد علی علیه السلام که در حدیثی که در آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
بندگی را بر من کوبیدن که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
باشد بر من کوبیدن که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
قول ایشان است که خداوند علیه السلام باشد بر من کوبیدن و آن کوبیدن از آن کوبیدن
فرموده است بر من کوبیدن که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
گفته که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
و از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
در حدیثی که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
سفر ایشان و در حدیثی که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
و از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
مثال است کتاب ایشان مشفقان که در آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
پس در حدیثی که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
با تو و بر من کوبیدن که از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن
خبر با آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن از آن کوبیدن

اینست که مدغمه چهره را از کبش خورگشت از خدای تم کبش مراد که کبش محو گشت و خدا
 است که مراد اول کبش با الحاق خدا به کبش و کبش جلای کبش قطع شد و اولی گشت
 غرض از آنکه اولی کبش با الحاق خدا به کبش و کبش جلای کبش قطع شد و اولی گشت
 از ایشان که معنی انبش کبری و معنی اجناس کبری و معنی ظاهر و بدیهه کبری و معنی کبش کبری
 مراد که با هم چهره کبش خدای تم و کبش از زهره کبش کبری کبش کبری و کبش کبری با عدل خواهد
 کرد که از این و عاصیان از این که او از زهره کبش کبری کبش کبری خواهد کرد از این که او از زهره
 ایشان کبش کبری کبش کبری خواهد کرد ایشان کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 مراد اولی کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 غیر خدا نیست و کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری کبری
 جماعتی از جمیع اجناس نمودند بهر چه از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 و مصنف در میان مسلمانان در ملک فوج بران هستند و ایشان آنست که میگویند بر ایشان در اصل
 و اول ایشان شده اند و کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 جز بر از فوج کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 ذکر کردند از این که از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 بر این و اولی کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
که به معنی کبری مولفان کتاب از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 کرده اند از ایشان که بدین کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 و شاهان ایشان کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 شریف شده باشند و در حال خلافت کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 از و نیز از غیر ایشان کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 که از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 که از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 باز میگویند که شاه خدای تم کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 فقال الله لیس من الله باو است و میگوید که او را بر این کبش کبری کبش کبری کبش کبری

بن

نبش غیر از خدای تم و نیز و شاد و نیز و هر اهل اسلام است که خدای تم خدای است که مصطوفی
 پس کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 بر قول شما خارج از حکم اختیار او و باطله قول شما با کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 فلا سفرد و کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 مگر کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 که او مصطفی است با هم چهره کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 خدای تم از آنکه خدا نیست خدا که از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 ضلع و ظاهر است که او را از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 مگر کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 الا آنکه از زهره کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 تا از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 کرده و فعلی بر نفس خود هم چنان کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 این چهره کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 در اینجا از اصل و احوال کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 با هم باشند و در آن وقت و در وقت صلوات میجوید و کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 ظلم و زحمت و غیر این از انواع نفاق و رفاقت و بیایست نمودن کبش کبری کبش کبری
 شود از کافران سخن از این کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 سخنان با کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 و این صلح و وفای و نفاق تمام باشد کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 فقال الله عز وجل علی کبر و نفاق کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری
 کند نفس خود را و نه سخن با نفس خود را و نه جمله کند نفس خود را و نه سخن خود را و نه
 کند نفس خود را و نه سخن با نفس خود را و نه سخن خود را و نه سخن خود را و نه
 و هر کجا غیب کرد با غیب کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری کبش کبری

اربعین است که صفون لفظش اینست که مستلزم بدست چغام در بریان که حق سبحان و تعالی اراده کند
 جمیع کلمات است و معنی هر یک از این کلمات را در مواضع است که در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 خواست از هر چه بی خوده از آن برین برین است که خواست از او معنی علم است
 بجز خواست خود از آن بر او و خواست از او علم از او علم است بجز این
 ایمن او به او بود بر او و خواست از او علم از او علم است بجز این
 کرده با از او است و کس که به **بالمعنی** اگر صحیح باشد یعنی که از او علم از او علم است بجز این
 بجز این است که در حدیث و تفسیر بیان کرده اند که در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 اسلام را و تفسیر از او بر او و خواست از او علم از او علم است بجز این
 هست که مضمونش معنی انقطاع و قطع است و خواست از او علم از او علم است بجز این
 معنی تفسیر از او علم از او علم است بجز این
 که فرستاد و از او علم از او علم است بجز این
 بر چه چیزها بر میسخت با ما و معنی هر یک از این کلمات را در مواضع است که در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 آنکه که از او علم از او علم است بجز این
 که از او علم از او علم است بجز این
 ضامن آنکه ایضا معنی تفسیر از او علم از او علم است بجز این
 میسخت هر چه از او علم از او علم است بجز این
 در بر او و خواست از او علم از او علم است بجز این
 آنکه خدا تبارک و تعالی فعل از او علم از او علم است بجز این
 و اگر اوست که خدا تبارک و تعالی فعل از او علم از او علم است بجز این
 منزله از او علم از او علم است بجز این
 آنکه که از او علم از او علم است بجز این
 و معنی هر یک از این کلمات را در مواضع است که در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 بدست است که از او علم از او علم است بجز این
 ایشان و ذکر آن که در حدیث و تفسیر بیان کرده اند

انوار عام است که از او علم از او علم است بجز این
 در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 و اهل نهاده که از او علم از او علم است بجز این
 در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 ضمیمه از او علم از او علم است بجز این
 انوار عام است که از او علم از او علم است بجز این
 حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 انوار عام است که از او علم از او علم است بجز این
 حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 با آنکه افعال خداوند است پس از او علم از او علم است بجز این
 افعال خداوند است پس از او علم از او علم است بجز این
 پس از او علم از او علم است بجز این
 ضمیمه از او علم از او علم است بجز این
 معاصر کرده از او علم از او علم است بجز این
 مهربانی با او علم از او علم است بجز این
 که در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 حلاله التوریه از او علم از او علم است بجز این
 که بار تکلیف است که از او علم از او علم است بجز این
 بداند در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 ان تفسیر از او علم از او علم است بجز این
 اهل از او علم از او علم است بجز این
 سبق چون بکل خونی سبک است و در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 عارفان در حدیث و تفسیر بیان کرده اند
 انوار عام است که از او علم از او علم است بجز این
 شاکر دان از او علم از او علم است بجز این
 اندک از او علم از او علم است بجز این

محصل علی الله الذکر و غیره و در هر زمان هفتاد نفر کشته و چه کسانند و چه با بر
 اهل بر خیزد و بیک زعم ایشان اند که حق سبحانه و تعالی کرده بر ایشان معاصی با و عذاب است
 ایشان از این **کتاب** منقول است غیر ایشان محصل علی الله علیه و آله در این کتاب که در او پند کرده او را صاحب
 فائق عجم و خوار و غیور از علماء اسلام از عجمین علی که با سواد کتب رسیده و سبک کرده و بعد از
 بنصر صلی الله علیه و آله از بعضی غیر خود مراد که احیاء کن مراد عجمی نیز چنانکه در این کتاب مکتوب است
 که عجمه سبک کرده و در آن و خواران و جزای خود را بر هر که که سبک کند بر ایشان که سبک کند
 خدا کرده از انصاف و قیام و تقدیر کرده از برای او چون بنصر صلی الله علیه و آله فرمود که در و با سبک سپارند
 در این عجمی نویسنده که ایشان اجماع عجمی است **کتاب** مذکور در آن اند که ذکر کرده از آنست
 ناقص و غیر از علماء اسلام از عجمین عبدالله صاحب غیر ایشان که از غیر خود مراد که با سواد و در آن زمان حق
 که عجمی و معاصی و کوبند بد و سبک خدا و قیام تقدیر کرده از برای ایشان و در کتب ایشان همچو کشته
 ششم خود است و در آن عجمی **کتاب** مذکور است که در او پند کرده شده از فاسم زینب و در آن که
 او کشته بود در یاسنان عجمی از غیر خود مراد که در کتب عجمی و غیر خود مراد که در کتب عجمی
 شام زعم ایشان است که معاصی از فضا و خدا و قیام است بد و سبک و در آن که در کتب عجمی
 غلانی با نیست که عجمی که نام نهاده امعظا لفریقین در آن و ظلم و اذیت که از آنرا اهل با عجمی که نام
 نهاده فضا و خدا و ظلم و اذیت که از آنرا **کتاب** منقول است که در او پند کرده شده و در آن
 از او در این بابی که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 شبانی و سبک و شامی کرده و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 با سبک است و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 کلابی و سبک و شامی کرده و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 بر سر عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 هر دو و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 این عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 بیایم که در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی

از نثر

مرزبانان را باهاست که در هفتاد نفر خود را باها خانیته بنام بر وی با ایشان از دشمنان که چنانچه
 چنانچه بنام از او سبک کرد با ایشان از دشمنان که چنانچه بنام بر وی با ایشان از دشمنان که چنانچه
 مشغول بود بنویسند با چنانچه بنام بر وی با ایشان از دشمنان که چنانچه بنام بر وی با ایشان از دشمنان که چنانچه
 شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست
 بگویی که عجمی بنام بر وی با ایشان از دشمنان که چنانچه بنام بر وی با ایشان از دشمنان که چنانچه
 مفاد که در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 طرز و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 خود را در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 که در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست و شوالیست
 ایشان و کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 بنویسند و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 باطل است و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 بنویسند و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 این عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 هر دو و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 این عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی
 بیایم که در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی و در آن که در کتب عجمی

کتاب

از نثر

کتاب کتبه فی کذا و صفا و مانند است غیر از آن نیز بنام پر که باشد خدا شعبه را اعضا همچنانکه
 ذکر کرده اند و میسر و در امثال اکثره و اما بجز اینها در بعضی از کتب دیگر در این باب اخبار آمده است
 در نیز جمله و غیره در اخبار و غیره ظاهره و آنکه بیان میکنند از او و بدست که سخن است که هیچ
 البلاغه از کلام پر او و نیز در این باب علیه السلام بطریق بلوغ ظاهره و نیز در کتب و اوصاف و صفات
 عدالت **و اما** قول صاحب کتاب صفات و حسنات از آنکه خدا و غیره فرمود و طویفه از او بر غیر اینک و
 نیز که بدست حدیثی است که بیان و در وصف کردن در عجب و ایشان و بدست که این عجب نظر آنکه گشت
 کبری پر کند آنها را و فراموش کرد آنها را و بعد از آنکه آنان بر صفات و صفات که حالت با انصاف آنکه
 مستوفی است و نباشند و هر چه از بعضی از کتب آمده که این کلامی که ذکر کرده اند از صاحب صفات و از کتاب
 دلائل کبری که در کتب و بیای و یاد است و آنچه باشد و غیر این نیز که سخن نه و بقیه بدین نیستند
 اصلا و از آنکه در هیچ عاقلی که بدست باشد خدا و غیره را با بعضی از اوصاف و صفات و غیره که از بعضی
 بنی بنی طویفه است که در جوارح و اندر جوارح و اعضا است و بدست که بعضی بدین شرح میگویند آنکه این
 کلام خارج کثیر و بعضی استعظام مرآت پر آن کرده اند و گفته اند از این شش اقسام و هر یک از آنها
 کند عاقل ایشان آنکه عدو کنند و بخوانند و نمایند خدا و بعد از آنکه در بعضی از کتب آمده و رسد
 ایشان را که برینند و بعضی رسد ایشان را که برینند و او و بدست که از او و بعضی از او و بعضی از او
 طایفی دادند که فایده رسد نفس خود را بدست که بر بان با او که برود بان با جوارح و بعضی
 که دفع کرد بان با نفع رسد نفس خود را و بعضی از او و بعضی از او و بعضی از او و بعضی از او
 ذکر کرده اند از اجتناب از او و صاحب کتاب صفات و صفات از این شش صفتون لفظا و که و بعضی
 که برین صفتی است بلکه برین است برین بدست که این قول از صفات و صفات است که **بعضی** بدین
 اگر مشکی است عاقلها و حسنات را بدست که ایشان با عاقلها از صفات و صفات و اما ال او بر این قول
 مرتبه عاقلات با عاقلها و بعضی از کتب دیگر که در شش بدین شرح است که از آنها عاقلها و بعضی از آنها
 معلوم است برین است این احوال و بعضی در شش این ضلال **بعضی** از اینها و بعضی از اینها
 ایشان که گفته کرده اند از ادب و بعضی از ایشان نیز خودشان و بعضی از آنها هم از اینها
بعضی از اینها است که ذکر کرده اند از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 معلوم است که بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها
 او را از او و بدست که بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها و بعضی از اینها

بعضی از اینها

در خانه شفا نشان با بیان ایشان و بعضی از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 بیاید از اینها و بعضی از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 کثیر و در کتب دیگر که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 کنند و او بدست که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 و چند و مشول نیز از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 و بعضی از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 مثال از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 فلان چیز که از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 از دو نوع است و از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 حال و در اسلام افضل و از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 اجسام و از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 ایشان در در اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 جمع بر اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 خودشان و بعضی از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 معنی لفظا و بعضی از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 ایشان از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 که برین است که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 بودیم بعضی از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 بعضی از اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 باشد که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 که بدست که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 اینها که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 با او که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند
 سرخا خود را بدست که در خانه اند و بعضی از اینها که در خانه اند

۱۲۵ تا این که یوسف زنی را در کارها **کوه به** **بالمحرم** بد و سبب کرم من میگرد بر من موقوف بازند همگی از آن وقت
 متشخصا حدیث پیش ازین در اشارت بدیجی که بر در کار ایشان جسم است و آنکه ایشان منکرند از این
 در روز جماعت پناه میجویند از زبان و این است که میخواهند از آن همراهم ملا و میکنند و اندر این
 انداز که سلام معاذ الله از این باغ مویک ضلالت کند تا این **بالمحرم** و ایشان درین باب نیست
 که ذکر کرد ما از آنجا نیز خبر را از صاحب کتاب معانی المصنوعین و از اعظم علمای اشتهر به است در کتاب
 ناسب المصنوعین گفته اند سبب که ایشان را و این کرده ما آنکه حدیثی است در وی آمده در هر شیعی
 مراد ایشان بر روی آن که **بالمحرم** و ایشان آنست که ذکر کرد ما از آن وقت و کتابی است که ذکر
 کرده ما از آنجا در هر شیعی بنی است و اینست و در آن موقوف علیه از مستندانی است که در کتاب
 کرده ما از آنجا خبر خودشان محصلی است علیهم السلام و کوه که صدها غفلت آنکه از کتب آنرا که بنام پیغمبر
 خودشان در سبب آنکه او را پیغمبر که صحت حدیث او بود که هیچ حدیثی از این نماند و در کار هر شیعی
 خود را در آن و در روایتی در روزگار نیز شده خود را در آن که در این حدیث است که حدیثی است که در
 نزار و حدیثی از آن است در روزگار که در این حدیث است که حدیثی است که در این حدیث است که حدیثی است که در
 دو حدیث حدیثی است که در این حدیث است که در این حدیث است که در این حدیث است که در این حدیث است که در
 فاما در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 برگرد و حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 البیرونی که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 پیروی مؤمنان از ایمان و بدون ایمان بر این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 این روایتی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 روایتی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 بر و در روزگار و این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
کوه به بالمحرم مؤمنان را با هم میآید و این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 و از غویب دیگر ذکر کرده آنکه ایشان از مسلمانانند و بد و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم
 در ذکر هر یک از کار علیان و این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 بلع بر آن روز خود در ذکر کردن ایشان بنامی که در سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم
 عاقلان نیز است و در حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در

کتاب

کتاب ناسب المصنوعین ذکر کرده بد و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم و سبب کرم
 در حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 فرمودند که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 سخن است و حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 مؤمنان را میگردانند و حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 ابان نیز در حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 و آنکه حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 که حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 بنویسند و حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 دلای و حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
بالمحرم که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 از این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 خود و حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 خدا آنکه ذکر کرد که از اسلام آنست در حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 که حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 که در حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 بقدر آن حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 ایشان از حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 رفتند و حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 در حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در
 کنار حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در این حدیثی است که در

و چون بگردید و وجود موجود را غریب از ایشان که مملکت ایشان را بر ایشان منکرند نه فراتر
 بلکه گفتند که در آنکه مملکت است هر که باشد تا ایشان انکار کنند که آن مرزها و اهرستند کافر
 و شک گفتند این بخلاف معنی است پس بدو رسیده و ایشان مکتوبه و موجود را غیر از ایشان
 اشارت کرده است و نویی و خبری که آنکه او را در صفات او موجود و محبت و مخالفت
 میکنند و او را در ایشان داشته بود و وجود او پس هر شب این خلاف هر که از آن پس لازم است ایشان
 که انکار کنند با شده نه از معنی و وجود او و معنی او در صفات او در ذات او را در لفظ
 لذی پس که با معنی او می شود و هر چه را اعتبار کردن با ایشان با فیل کردن و او با ایشان
 و عکس کردن بمثل ایشان بیاه خدا ازین و ذکر کرده و خود خواندی در کتاب فی و این مجموع از اعظم
 علماء معنی است و نظاره عالم شیخ محمد زکریا که در این معنی لفظ او و ما شسته از این است
 فطوح کتک که آنکه خدا را می بیند صاحب عالم که طول و عرض معنی است پس بدو رسیده که اختلاف
 کرده اند که یکی ایشان پس هر شب ما اینک ایشان که **بالمعنی** بدو رسیده که یکی ایشان
 شیخ است و در این معنی و در این قول شیخ معنی است و در کتاب ایشان پس با معنی و
 که صاحب عالم است در معنی ایشان در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 کال و بدو رسیده که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 من رسیده از معنی ایشان و کافیه است و کافیه است و کافیه است و کافیه است و کافیه است
 انوار بوده اند از این **بالمعنی** و کافیه است و کافیه است و کافیه است و کافیه است و کافیه است
 خلیفه معنی از این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 کب فخر شیخ از او و در معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 نهادند که در او را ایشان را معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 ذکر کرده اند از این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 خود و در معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 مدد است ایشان پس که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 گذشتند و در ماه جماد الاخر که سوار شده و در معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 اصحاب را به این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 پوشیده که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی

مکر

هر که نماند و در ظاهر این و در شیخی که در سلیمان و خورگان اموال معاهدان باشد و از نزدیک بخت
 هر دو کار عالمان و بعضی جدا بجز هر دو زبان و کردار که امان و بدو رسیده که نماند خود را از معنی با همه در باب
 جماعتی از شما و ظاهر که در او را خبر از منهد صاحب عالم است و امانت را به این که او را شده و بی
 کرده و خود چیزها را نظر کرد و سوار ساخته ایشان را بر صومعه ها امور و خوف کرد و در او را خبر از ایشان
 در میان خود و **بالمعنی** ایشان است و در باب رب العزیز مبارک است اما او و سیف و صلعم
 و در هر دو که بخورد و در معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 علم السلام و بنالدا و ظاهر که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 را بدو رسیده که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 ها که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 حضرت او را در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 شطرا که از او را در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 سوگندی با آنکه در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 حاضر از شما و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 بر تو که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 با شما از ایشان از معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 ضایع معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 رسوا به است و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 در معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 من بدو رسیده که در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 علم و ایشان از این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی و در این معنی

۱۲۸ بار بقول صحیح و لیکر ذکر کرده اند از پیشین و اما ما را ایشان است که در حق بار و اما از آنکه در سوره او کونیا
از ایشان آنکه اثبات جواهر را ذکر کرده اند و در سوره مد و سبکه ذکر کرده اند و از این با اینها که مقتض
موافق ایشان است و ملائمت دارد در مقام موافقت کردن ایشان چه بر بزرگتر و چه در وقت و آنکه
اضال و حرکات و سکات تا نسبت از آنکه زیاد کرده اند بر خلاف و جبر را در سوره اعتقاد و در حق کما
زیرا کف فلسفه میگویند بدستور که هر چه اولی است از آنکه انضال را است بر سبکه
مجدلا بر نیست و در حق هوول قدرت و نشانی از آنکه ایشان ذکر کرده اند که اولی نیست
وجود او در آن نزد ایشان مساوات در دنیا خدا در قدره و میگویند که بدستیکه خدا
تعالی صورت میدهند از این جهت و اما الا تصور بر بود بدستیکه باطل است قول ایشان
بجبری که تا نسبت از حدیث و اما واحد و هر چه بجهت خدای تعالی است با آنکه مفهوم کلیه
فلاسفه در اینها مفهومی است و تا نسبت و اگر چه باطل است **اما** کونیا که در حق
جواهر را چون در سبکه ایشان میگویند که آنها تا بلند در صله و اولی است بر اولیها
و نسبت خدا بر دلان مکتوف است و معلوم است بدستیکه این قول همان مشافقت است بر که حق
بانات و جواهر است بعد از حق بر که جواهر را در علم و مکتوف است و در حق ایشان که آنها تا بلند
در علم و آنکه آنها تا بلند در علم و کونیا است که آنها تا بلند در علم و در علم و در علم و در علم
در قدره و متفق و متن و تا نسبت از اینها و جبر است که خدای تعالی از حق و متفق
هر که که ثبوتان و جوقه با شد با خدای تعالی مستغنی از اینها و در علم و در علم و در علم
مقتض و کشته اند این قول و اعتقاد فلاسفه **اما** جبر ایشان زشت تر از حق و اعتقاد
از جبر بر آن زیرا که جبر بر آن عاقلان که انطوائی و سبکات را بر سبکه آنها از انانیت
و سبک و سبک بر آن از خدای تعالی باطل کرده ام قول ایشان را با ضایع و یکنواخت کردن و جبر بر آن
انانیت کرده اند و جواهر را بر دعه و آنکه اولی است بر حق و تا نسبت از اینها که جبر است
که واقع و جبر بر آن از انانیت و سبک بر آن از انانیت است که در علم و در علم و در علم
ایشان از حق و تا نسبت از انانیت و سبکات و سبکات و سبکات و سبکات و سبکات و سبکات
که او حق و جبر است که سبک بر آن از انانیت و سبک بر آن از انانیت و سبک بر آن از انانیت
که ما هیچ چیز نیست نزد ایشان نیز کرده باشیم ما بر قول ایشان هیچ چیز را هر چه بر سبکه
کشته اند اما از انانیت و سبک بر آن از انانیت و سبک بر آن از انانیت و سبک بر آن از انانیت

اعتقاد

اعتقاد ایشان که در سبکه **بجبر** است که اولی است بر اولیها که جبر است بر اولیها و
دانشه اعتقاد است جواهر را که در سبکه باطل است و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها
ضلال ایشان را و آنکه انانیت و ملائمت دارد در مقام موافقت کردن ایشان چه بر بزرگتر
بر اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها
اما نسبت با حق و در آن از سواقی بنا و هلاک روز قیامت از سبک جاعتان جواهر را که
اتفاق کرده اند و جامع و جبره اند و آنکه صحیح است که واقع شود از انانیت علم بر کما هان و آنکه
با سبک بر اینها تا سبکها و مخالفه کرده اند و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها
حسین با ایشان بر سبکه عترت طاهره و جبر بر آن از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است
و عصمت سولان خدای عز و جل را همان بلکه در جاعتان جواهر را که در دست کرده اند
که معتبره جبر است که واقع شده از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها
تغیر از جبر بر جبر و مذهب غلبه مردم تغیر ایشان از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است
و مخالفت او را بدستیکه از بدستیکه از کلام چیزی که دلالت میکند بر آنکه جبر است بر اولیها
همچنانکه ایشان اعتقاد کرده اند و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها
اربعین با جبر میگویند از شرع و خبر و بهیله اند از خدای تعالی از مصالح خلاق و واقع و جبر
تغیر از ایشان و مشکله را جبر واقع میگرداند از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است
خدا و جبر بر آن که در آن بر صفا و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها
و بدستیکه کشته است و بر عبد الملک عزرا که در حق و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها
بر اینها حق نیست از جبر و در سبک بر آن از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها
خانت کشته امانت و در آن ما در مصلحتی که در آنکه در انانیت کشته که در اصلاح او را با بد
که جبر میگویند با سبکها از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها
کند چیزی که حکم میکند از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها
بر هر صحت عقول نهادند و سبکها که سبکها از خدای تعالی بنا کنند که از او واجب است که
مصنوع باشند با انانیت و سبکها و هر چه موجب تغیر باشند از انانیت و تا نسبت از اینها که جبر است
و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها که جبر است بر اولیها و تا نسبت از اینها
مرا بر کون ایشان و سولان خدای عز و جل را همان بلکه در جاعتان جواهر را که در دست کرده اند

۱۲۹

دروایت کرده اند در اختیار او گرفته اند و در کتب تواریخ خوشان و نقل کرده اند در کتب
 تواریخ خوشان و نقل کرده اند از آن طرف در جمع بین الصحیحین همگردد و مستند است هر دو
 مذکورند در جمع بین الصحیحین از اخبار و روایع ذکر اند و در اصل باجمالی و تفصیلی که مستند است از آن
 بی غیر ایشان بلکه مستند است از ایشان اسلام از اهل بلخ و سمرقند و سمرقند و بلخ و سمرقند
 از آن است که ذکر کرده اند از آن جهت در جمع بین الصحیحین در مستند است هر دو مستند است
 تخم بعد از صلح حدیبی از متفق علیه که ملک الموت بخود بر او عرض نمود که سالی در پیش
 او را که بدین چشم زود آنگاه و گویا ساخته است که در آن از آنجا می رسد در جمع و صحیح خویش تا
 رساند به اندام و بجنب خوشان که **ابو بصیر** که با جان با شامه را و با مال با صلح عول را
 اندک درایت کند آنکه اعتماد کند در راه و بجنب خوشان که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 این اعتماد در صحیح است و بنا بر این در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 است که بعضی از آن با رسولان حکما در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 یا از بعضی عین و در حدیث است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 معلوم است و نبود موسی که بدین سبب در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 بدرستی که عقول که اعتماد کنند از آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 بوی عقل است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 پس که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 بعضی ایشان در بعضی و بوی عقل که از آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 و فایده است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 متفق علیه است و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 در روز قیامت آنکه ایشان با بنده سواد و مال و سکنند او را از شفاعت غیر اعتقاد و حق
 بشوایشان پس بیایند از فوج بر عهد و خواهی کند ایشان را که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 اعی برهم تو سپهر خدای و در دست و از اهل زمین شفاعت کن برای ما بسوی پروردگار خود
 ای نبی که ما بجز در کفر افتاده ایم پس که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا

کفر

عنه
کفر

تاریخ
کفر

کفری که ختم نکرده است از آن مثل بر ختم و ختم نکرده است بعد از این مثل و در سبب که من در روغ
 گفته اند که در جمع بین صحیحین که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 من **کتاب صحیح** که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 مثل این حدیث صحیح است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 از روایت است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 ابرهیم که در وقت خلافت رسول اوست حدیث است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 کتاب ایشان از جهت سلام بر پیغمبر و چون عیال که ملامت است که ابرهیم یعنی هر وی که کند که در آنجا
 ابرهیم با آنکه در وقت خلافت رسول اوست حدیث است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 آنجا را بدو در حدیث است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 نقل از آنجا که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 بر او که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 گفته اند که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 آنکه در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 خطا به بد و سبب که از آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 از مستند است هر دو حدیث است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 در روغ ناز شرح کرده اند از آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 کونین که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که بوده بی غیر ایشان با بنده سواد و مال و سکنند او را از شفاعت غیر اعتقاد و حق
 فرموده از غیبت او نمی خرد و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 نمی فرمود و صحیح طهارت هر که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 مذکور و صحیح است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 قیامت و ابرهیم که او در روغ کف نیا به بنده سواد و مال و سکنند او را از شفاعت غیر اعتقاد و حق
بعضی دیگر است که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا

۱۴۱ فاروقی معروف و معلوم می باشد چنانست که بر ما راست استیم صفویان پلین از آنکه برین آمدند و
 مار رسول الله صلی الله علیه و آله برین آمدند و ما را محضت بر چون ایتاد در مصلی خود بنیاد نهادند
 آنکه در حقیقت بی غیر می بود و آنکه بیاید خود باشد و در حدیثی که برین است از او است و در حدیثی که
 برین است که بریم ما برقیما که بودیم یعنی همان در ایتاد است تا با آنکه است عسافر می بود برین آمد
 بسوی ما و از سر او میاید پس بگوید که منتهی نماز گذاریم ما با تو که **کلمه قبله** که نظر کن بعد از آنکه
 قوم سنها که چگونه شهادت کرده اند بر آنکه او اکل انبیا است عقل و عقال و بدستیکه بر او است از
 فطنت و بصیرت چیزی که در سینه بان هیچکس از آن کفی که بلین از او بوده و نه بنیاد بعد از او و
 پس صدق می کنند مثل این غفلت از او و صحت مینما بنیاد که از صحت این نوع چیز از او و از او
 مثل این از او بود که در کتب معتبره قابل اول و لغت معتبره قابل این شایسته می کند ما بر این است
 از آنکه او در ایتاد برین می بود و در حدیثی که برین است از او است و در حدیثی که برین است از او
 بتسلیست با ایتاد منتهی اند که از اینجای نشانه و آنکه بی غیر ایتاد منزه و پاک است از پس ملین
 نشانه اند این همه و مذهب بکسانی که ندانند که در ایتاد و در حدیثی که برین است از او است که
 او را در ولایت کرده اند از او ایتاد نا حاکمیت که در ایتاد است که در ولایت کرده اند از او است
 بین الصبیحین چنانکه در حدیثی که برین است از او است و در حدیثی که برین است از او است
 نه بعد از این همه از محمد **کلمه قبله** نماز گذار رسول الله صلی الله علیه و آله برین آمدند و ما را محضت
 محمد و پیشتر آن منان بود که برین است از او است و در حدیثی که برین است از او است
 مستعد بود پس بنام است خود را او را در دو معنی از او است و در حدیثی که برین است از او است
 برین غیر دانستند آنکه تکلیف کنان و او برین غیر خود نشانان و مردم هم برین آمدند پس گفتند ما با صبر
 شده تا از در می بود آنجا که پیغمبر صلی الله علیه و آله از او است از او است از او است از او است
 کرد تا نماز حضرت را بیخ بود که در او است و در حدیثی که برین است از او است
 که راست گفتند می ایستاد برین برخواستند و در حدیثی که برین است از او است
 که در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 سخن خود و از آنکه نماز بر او است و در حدیثی که برین است از او است
 جمع بر این سخن از مسند علمان بن حصین **کلمه قبله** ای ایستاد که می کرد و مفاد است
 این چهار مذهب که قابل انداز پیغمبر خود نشان مثل این معانی است و صدق گفته اند از او است از او است

چنانکه آن کلمه
 پس برین آمدند
 از آنکه گفتند

در ایتاد

کلمه قبله این چهار مذهب که برین است از او است از او است از او است از او است
 کفی که دانستند از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 تا صدق می کنند از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 تا از روی خود و سخن ترازد و در حدیثی که برین است از او است از او است از او است
 و در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 پیش از آنکه اعراب نامان هم چنانکه در حدیثی که برین است از او است از او است از او است
 و صحت نماز آنکه در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است
 و در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 از او است از او است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 که ولایت کرده از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 آنکه برین است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 خود کوید و سخن باشد و در حدیثی که برین است از او است از او است از او است
 و در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 که نماز حضرت در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است
 و منکر می نگارند برین است از او است از او است از او است از او است از او است
 و در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 در اخلال و اختلال تا از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 با افعال و اعمال با ایتاد **کلمه قبله** آنکه در ولایت کرده اند از او است از او است
 علمان بن حصین در حدیثی که برین است از او است از او است از او است از او است
 و نامها عطا و ان معلولان بنجامه احتیاج نیست از آنها آنجا آنکه پیغمبر صلی الله علیه و آله
 بود بی خواب کرد نماز حضرت را و احضار این را از حدیثی که برین است از او است
 او بگوید برین است از او است از او است از او است از او است از او است از او است
 امیر خود را حضرت بکوه کردن و اندک زان و خندید پس فرمودند از او است از او است
 که در نامها عطا بن نادر و جامع بن حصین بن زید و حدیثی که برین است از او است
 بن حارث بن زید و ولایت کرده اند از او است از او است از او است از او است

ما یتمها حاله
 آنکه ایشان
 اند

۱۲۴ **عبدالرحمن** که در کوفه نظر کردی غایب ماند و در وصف کردن ایشان مرعنا بی‌الحی و در باره پیغمبر
 عثمان و آنکه حق سبحان و تعالی صحیح نیست که خوار کند و آنکه شفقت جبرئیل بر پیغمبر ایشان کفر باشد
 از غنای عمر تا باشد که بدار کردن از خدای تعالی با جبرئیل و هرگز و نظر کردی بر ولایت ایشان از
 جمالی الله علیه السلام که خواب بود بگمان او خوابی بود که در خواب با او بود و حق تعالی
 ایشان را از حوض خوار کرد و وی منع نمیکرد و از معرفت ایشان احوال و نظر کردی
 در ولایت ایشان بوجهی قضای خود شته از ناز و در عقبتان با و در زمان با و در کوفه که در این
 روایت که آنحضرت تا خیر کرم تا بیکان کوح کرد و بدوستی که خوار کرد و او آنکه در دنیا و آخرت
 رفتن وقت را و هر چه از آنها شده بر ایشان مینافذند و در ولایت ایشان و بیکه قالات ایشان و گفته
 در دنیا خوششان **و بعضی دیگر** است که روایت کرده اند از ادریس مع بن العقیق بن همیر بن زید بن عدیث
 پیغمبر از متفق علیه السلام که از مسندنا بر عبد الله که علم بود و در وقت خلد از آنکه از ادریس مع بن
 بود در روایت و در زمانه که در کفار قریش را و گفت با رسول الله زید بن ثور که نازیبین
 بگذاره تا زید بن ثور که از آنجا رفت و در پیوسته پیغمبر و چون که بخند که در زمانه که در آن عصر
 خوابت می بود و عظیمان بیخ خوش ساخت برای تا در وضو ساختیم ما هم برای تا زید بن ثور که نازیبین
 عسکر که از وی جدا شد و در کوفه بود و از آنجا که از آن نازش را مگذار **که در حدیث** ایما باشد
 نیکو از مسلمان پاکو که لازم داشته باشد تقیه را با مسلمانان پاکو که خواهد از اسلام خیزد
 آنکه روایت نقل شده است و تصدیق کند و ایان از او تصدیق نماید از او و مذهب مسلمانان است
 هر که را امتد و باشد در ناز بر سبیل اختیار بود با یکدیگر در ناز خود تا نازت خود را اختیار
 در داد و آنکه ناز ساقط می شود با بقاء تکلیف تا ناز سبیل تا آنکه هر کس در سبیل اختیار
 که مسکون باشد ناز داشته باشد و تسبیح نواز اضطراب بود ناز را و هیچ چیز چگونگی ناز است و آن که
 تصدیق کند از پیغمبر خود شان و نهادت کند بر او بر ترک ناز با لکته تا بجزین در وقت
 آن با آنکه عمر است که در آن ایام پیغمبر که افتاد کند رسول الله صلی الله علیه و آله در ترک ناز و
 آنحضرت بر ترک کرده باشد ناز و عزت خاطر از آنکه یکدیگر ناز این روایت را و خاصا او منکر بدان
و بعضی دیگر است که روایت کرده اند از ادریس مع بن العقیق بن همیر بن زید بن عدیث
 مسلم در مسند عاقبه گفته اند که از آنکه از رسول الله صلی الله علیه و آله در وقت پس تکلم کرد تا از پیغمبر
 که نداشتیم که چون پیوسته ناز آوردند آنحضرت را پس برین است که هر روز در پیوسته رفت و رفتند که هم

الله که از آنکه در مسانده از پیوسته ناز کرد تا بنامه انما ناز این دور در مومند که پیوسته ایشان که لعن
 و سبب مومنان دور در ناز مومند که با ناز ناز پیوسته ناز که من شکر کرده ام بر آن پروردگار خود و با
 گفته ام با ارض با بدوستی که نبینم من هر گشت پس هر کدام از مسلمانان که من از او لعن است که پس کفران
 از برای او ایلی از گناه و عزیزی با جا **که در حدیث** که در حدیث آمده است که در حدیث پیوسته
 در آن چند پیوسته ناز است بعضی از آنکه این مخالف کار با ایشان است و در وصف کردن حلفاء عزیر و جمل
 پیغمبر ایشان را و پیوسته بر ایشان و متفق بر ایشان و آنکه او هر چه بر خلاف عقلم است و آنکه نبوی و
 در ششوی سکن دل بر پیوسته ناز باشد که ضد می کنند و بعضی مخالف پیوسته ناز که مخالف ناز
 باشد و در حدیث که در پیوسته ناز بود که در حدیث ناز باشد **و بعضی دیگر** است که در حدیث
 و سبب نمودن پیغمبر ایشان بوده باشد برای صلحی را که رسول الله که در اول و سبب نمودن اول و ناز
 مزین و ایلی ن کر ناز باشد و بعضی دیگر که از هر دو نفس خود و بعضی دیگر که می بود که بعضی از
 چگونه قبول کرده عقول ایشان مؤلفا شد در بین و بعضی دیگر که در حدیث ناز ناز با ناز
 که با ناز ناز ناز نیست **و بعضی دیگر** است که در حدیث ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 بودند و آنکه جای ناز است با آن که سبب ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 پیوسته ناز از پیوسته ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 و سبب ناز
و بعضی دیگر است که در حدیث ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 عبد الله بن عمر که او حدیث می کرد از رسول الله صلی الله علیه و آله که در حدیث ناز ناز ناز ناز ناز
 فضل را و بعضی از سفل بلایح و ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 او در رسول الله صلی الله علیه و آله در حدیث ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 با ناز
 که انعام با ناز
 بر آن **که در حدیث** که در حدیث ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 ایشان بود از آن که سبب ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 آن که خود شان که حق سبب ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز
 او و بدوستی که نبود و ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز ناز

چیز از او و ایشان نیز چون نکل بگردانند و تقصیر خود را در هر بارها و در مدح کردن و خدای یقم
 مراد و از مدح کردن ایشان را در هر بارها و از او را باطن و ظاهر را و از این تمام است
 کرد بدین معنی و نقل از ابن عربی و در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 اندک از من سخن از غفلت بگوید که روایت کند مثل این حدیث و توضیح کرده اند که در حدیثی
 من پرسیدم از علی بن محمد طاهر و از شیخ ایشان پرسیدم ایشان را که متذکره بودی این کار را
 انکار و **بعضی** بگوید که روایت کرده اند که در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 از شوق علمیان است و هر چه گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله فرموده است که هر که
 کردی یا از حدیثی که از او روایت شده است که در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 پس در حدیثی که من شنیدم در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که در حدیثی
 در اسلام که آمد و از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 غاف و در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 و داخل غده در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 پس کجا شد و از این اشیاء که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 مینماید و در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 نا آنکه شنیدم و از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 با آنها تا چون شنیدم از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 است که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 همان که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 پس هر چه بود که نزد آن سؤالی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 بر هر چه بود که نزد آن سؤالی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 و از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 مردمان را با جوی که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 گفتند ایشان را و در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است

ناید

نماند که او را بشاود بگوید که میماند که سفیران میگویند و از آن خیل که در دشمنان ایشان نرسیده اند این
 حال دیدی که من شنیدم که جانشینان از اهل کوفه که شهادت میکنند که در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 صفات و بدیهه که مؤید وجود و پاک از او و در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 و در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است که هر که
 نرسیدند تا اهل اسلام در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 پیاه و پیچ از آن فرزند و در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 و هر چه بود که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
کوهی که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 کرده اند در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 احباب از او روایت شد در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 از او روایت شد در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 قصر او در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 مسلمان و اگر آنکه مسلمانان از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 و طلبه بود که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 از او روایت شد در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 از او روایت شد در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 پیغمبر صلی الله علیه و آله در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 پس از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 بهر با شد پس از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 بد رسیده است پس از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 طلبه پس از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 حقوق پس از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 با آنکه هر که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 باشد پس از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است

بعضی از این
 با کوهی که در حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 غیرت نماید پس از حدیثی که از او روایت شد در حدیثی که از آن حضرت روایت شده است
 عقابا ۶

فقط بعضی صحابه را با اختلاف بعضی ایشان را و این از طرف ایشان جماعتی است که در نماز و غیره
 ایشان و دیگر بوقی ایشان زیرا که این طایفه نام طایفه شاکه اند از ایشان و بعضی آنها با چندی
 و سینه ام از ایشان است که حکایت کرده اند از اذعانها و ایشان برای عدل بعضی صحابه و دیگر کسی
 بود تا بعضی صحابه که اختلاف میکردند بعضی ایشان بعضی را در دنیا ایشان و بدستی که جا را در
 در دنیا ایشان از اختلاف دانستند چون بعضی ایشان بعضی را و مانند آن ایشان و بعضی را
 آنچه که فرمودند که انداز ایشان را بدست آوردند و بدست آوردند و با ایشان از بعضی ایشان
 آنکه فرمودند عین ایضا علیها السلام را بدست آوردند و بعضی را که در نماز و غیره و چون گفتند
 و از این جهت که آن که ایشان اهل جمل و صفین و غیره بودند پس بعضی از آنها فرمودند ایشان را با
 ایشان و بودند تا ایشان از صحابه و دیگر شایسته از این دو گروه **و از طرف بعضی** بعضی دیدم از
 مراد ایشان را در کتب ایشان نیز که بعضی صحابه با آنها در کتب ایشان است که بعضی ایشان
 امر فرموده فغان آنکین درین مطین و مرادین از ایشان را از روی آنکه در ایشان است و در بعضی
 الصحیحین و جمعی در سنن ابوی هر دو حدیثی است از مشفق علیه کتب از بعضی صحابه علیه و الله که در
 فرمود که هرگاه هم بر سر آمد و مسلمانان نیز در مشفق ایشان پس اول از ایشان و مشفق و
 در این اند **کتاب علی بن ابی طالب** پس نظر کن در حال الله در این منافقان است و در مشقنا عتقا و اهل
 این معالان تا بچگونه بنا شد و این گروه را فاضله اند که در بعضی در چیزی که در ندر
 فضا و حورشان و چگونه گفتند اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 مزید و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 گفتند ایشان را از هر چه و هر که مخلوق کرد و حق ما شمس و در پیش او و در پیش او که اول
 باید بقیع ذکر چه ایشان و صحابه و اهل ملک او و در این را می کنند با و اعتقاد مسکن
 بدوستی که ایشان اگر با فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 ایشان را بر برده می کنند تا ان ایشان را با اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 می کنند تا ان ایشان را با اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 برای ندر که در هر که از حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 دور از این مسلمان از اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 اگر بنزد ایشان جماعت که اذعان کنند که ان اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان با

جماعت

جماعت معقول و معقولان بر بنویسند که اگر گفتند خود سبوی ایشان و اعلی و ثاب را ایشان خواه بسیار
 باشند و خواها نیک باشد باشد در دنیا با ایشان **کتاب علی بن ابی طالب** و لا یصددهم ان کلک کردن این عجب
 چنانچه در بعضی نسخه ها نوشته اند که در ایشان در بسیار از صحابه به غیر حورشان با جماعتی
 و آنها در کتب ایشان مذکور که به ایشان را و کوه با دره ایشان و فضلال و غیره و دیگر که انما ترا در
 جمع بین الصحیحین جمعی نیز در سنن ابوی هر دو حدیثی است و هشتم از مشفق علیه کتب مشتمل بر
 اهل علی الله علیه و آله فرمود که در پیش رو تمام هر چه از ایشان است که در دنیا و در دنیا و در دنیا
 از ان هر که باشند و هر که در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا
 با زحما الا شود و با ان ایشان چیزی که با او با در پیش شما همان بر او عبادت و من حدیث
 کردم ایشان را بر این که گفتند که بعضی از او را بر این بر سر مشفق علیه کتب که ایشان از انند
 پس گفته شد بدست سبک فو نداشتند که بعضی احادیث که در بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب که در
 مرستی که در دنیا و غیره که در بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب که در دنیا و در دنیا و در دنیا
 همگی نیز در حدیث مشتمل بر مشفق علیه کتب که در بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب که در دنیا و در دنیا
 فرموده با این و آنکه در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا
 چپ بر سر مشفق علیه کتب که در بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب که در دنیا و در دنیا و در دنیا
 احادیث که در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا
 بنام طایفه فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب که در بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب که در دنیا و در دنیا
 در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا
 و کله ای بدان که عتقا و حورشان را بر سر مشفق علیه کتب که در بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب
 با آنکه از هر فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 در هر چه که از حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 از ان گفته اند بعضی از حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان
 را با آنکه در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا
 از سنن ابوی هر دو حدیثی است که در بعضی از او بر سر مشفق علیه کتب که در دنیا و در دنیا
 حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان و اهل فضا و حورشان

از سبک که می گفتند که
 با این طایفه فضا و حورشان
 خدای هر آنکه بنویسند

سوی من که اضطراب نماید نیز درین پس هر این من گویم ای پروردگارا من اعطای خدا را پس بر من
 کفایت نمود بدین سبب که تو خدا را شکر کنی خداوند تو **بعضی دیگر** است که در وای یکدیگر انداخته
 در جمع بین الصحیحین است که بنزد محمد بن شمس و هفتم بعد از او بنی حدیث از متفق علیها در سنه
 هجری ۱۰۰ و چندین نفر پس بعضی از آن را بنی عثمان عطا می نمودند و از این هجرت کفایت که پیغمبر صلی الله علیه
 و آله فرمود و فرقی که من استاده باشم در آن هنگام بیا نیا که با غیر از من و ما نا آنکه بنی ساسان
 هر چند با مردمی میان من و ایشان است اما بنی ساسان گوید بیا نیا گویم بیا نیا گوید بیا نیا گوید بیا نیا
 گویم که چنانچه حال ایشان گوید که ایشان با آنکه بنی ساسان در عقبه با خودشان با آن در آن هنگام
 جماعتی دیگر بیا نیا نند که بنی ساسان ایشان را چون آمدند و از میان من و ایشان است اما بنی ساسان گوید که بیا
 پس گویم که بیا بیا بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 با آنکه بنی ساسان در عقبه با خودشان با آنکه بنی ساسان در عقبه با خودشان با آنکه بنی ساسان در عقبه
 سنان و آن در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن
 ما نماند آن را در سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 و جمع این را با آنست در جمع بین الصحیحین است که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه
 بین الصحیحین در سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 بر حوض و طایفه بیا نیا که بنی ساسان از آن زمان تا آنکه بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 شود نیز درین پس گویم که پروردگارا من اعطای خدا را پس بر من کفایت نمود بدین سبب که تو خدا را شکر کنی
 چه احدی از آن بعد از تو و در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 متفق علیها که بنی ساسان است که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 بنزد در سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 الدواد و او خندان بود پس کفایت نمود بدین سبب که تو خدا را شکر کنی خداوند تو
 مکر ایشان مکره کردند و در بعضی از اصحاب **بعضی دیگر** است که در وای یکدیگر انداخته
 بین الصحیحین بنزد در سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 بر آن پس بنی ساسان که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 آنچه در آن بیا نیا که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 چیزی را از آن بیا نیا که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان

محمد با

کرده اما بعضی اصحاب کرده اما بدان آن زمان بعضی از بنی ساسان است **بعضی دیگر** است که در وای یکدیگر
 انداخته و جمع بین الصحیحین است که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که او که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 و خبر آن با آنکه بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 از آن بنزد در جمع بین الصحیحین است که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 گفت که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که او که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 باشد از آن پس چون در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 و کس و در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 مشام و مثل شما من و من که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 در آن **بعضی دیگر** است که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 از سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 علیه و آله فرمود که او که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 بر ایشان شمشیر با آنکه بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 از آن سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 الصحیحین است که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 علیه و آله فرمود که او که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 و در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
بعضی دیگر است که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 یکم از متفق علیها در سنه ثمانیست که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 پیروی خواص دیگر راهها را تا آنکه بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 شوند رسول فرستاد و هر این پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که او که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 نضای نذر بود پس هر که باشد **بعضی دیگر** است که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه
 در عقبه فولی **بعضی دیگر** است که در آن بیا نیا که آن زمان در آن را از حدیثی بود در سنه ثمانیست که در آن
 فرمود که شما مانند سنان بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان
 ایشان مثل مطا بنی بود فعلی بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان گوید که بنی ساسان

۱۳۷ **کوه عبد الحمود** که بنام بعضی بلاد صحاح ایشان در لایحه ذکر کرده اند از اصحاب پیغمبر خورشید
 و از اهل و طایفه و ارض شده از ایشان از ضلالت عدلان و فساد حضرت و در بابی که ذکر کردیم بعد از این
 طرف از احاطه صحاح ایشان که منضم است بر مخالفان ایشان مراد و معنی کردن و مراد ایشان از صحاح
 خود پس هر گاه باشد که نموده بغیر ایشان رجحان صحاح خود در ضلالت و هلاک و بدستی که
 ایشان از آنکس فی کعبه نموده بغیر ایشان از آنکه بوده ایشان در صحاح خود و اگر کان ملک مند ایشان
 تمیز شود که در و در کتب بنامان اصحاب بنام ضلالت ایشان بوده کرد سینه بجهتیکه پند پیغمبر
 مشاعل پیغمبر ایشان در حق ایشان و مضطر بیکدیگر بدزدان و بیکدیگر در پیغمبر ایشان در ایشان
 لا انکم صیرتو کمد روی با دوری بار دیگر میزود بدر سینه ایشان همیشه با ذکر نه خواص
 بود بر بعضی وجودشان و بار دیگر کوهی سیدان در ایشان بود در و از آنکه ایشان هر دو از
 اعیان صحاح با بدنی ایشان با نکه باقی نموده ان شریعت محمد صلی الله علیه و آله مکرر جماع در میان
 با نیکو بیانی شخصی مصلح ساختن مانع از او را در دیگر نهادند و میگردید پیغمبر ایشان انکه عدلان
 و فساد که در ایشان ملاحظه میبود و رحمت و ملک و جبریت بر عبادت مملو که متغییر شدند
 پیغمبر ایشان رجحان بیکدیگر بر روی بیکدیگر میگردید بر خودی از اصحاب خود که مشغول است
 بر ایشان و در پیغمبر جمیع شدن ایشان از انان و بال منبذاد ایشان از انان حید با درین باطل
 و عقاب پیغمبر ایشان بنام و از میان مانع خود را در ایشان و بار دیگر میزود بر امان انکه گناه
 کنندگان که در ایشان بدین و ایشان و بار دیگر کوهی سیدان در خودی از اصحاب خود که مشغول است
 بر ایشان پیغمبر روی فاعله فرزند کشته در ضلالت و اختلال احوال با زید روی که بر آن نموده
 از و خیالات در پیش اسلام انان انکه است و بوی علم السلام منقرض شد بعد از و بهفتاد و یکصد
 یک از آنها ناجی است و با جان دلالت و است همیشه نرفته شد نه بهفتاد و دو کرده یکی از آنها
 ناجی است و با جان دلالت و است همیشه نرفته شد نه بهفتاد و دو کرده یکی از آنها
 و هفتاد و دو دلالت و است همیشه نرفته شد نه بهفتاد و دو کرده یکی از آنها
سَنَافِئُونَ مِنِّي اِنْ هِيَ اِلَّا مَكْرُوهٌ يُؤْتَى بِهَا لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَيْهِمْ لَا تَعْلَمُوْنَ اَنْ تَعْلَمُوْنَ اَنْ تَعْلَمُوْنَ اَنْ تَعْلَمُوْنَ اَنْ تَعْلَمُوْنَ
 بر آوردن الی اعداء بی عظیم بعضی از آنکه کرد و شهرت با اهل بوار و منافقانند و از
 اهل شهر مدینه نیز که خود کرده اند بر فساد که در فساد با وجود کمال فطنت و صدق فراموشی
 بنام ایشان بلیغ که هر بلد و سواد و لایحه و پنهان دارند و انان و اعدایان و احسان ظهور
 آمد

از ندیش و ایشان از اعدایان ایشان بنام ایشان که بر سر ایشان مصلحین بود و باشد که
 عداوتی که با ایشان از و توفیق یکی بغیر خود و پیغمبر با ایشان که توفیق شوند در قیامت بعد از این
 بزرگ که از آن و وضع ایشان پس چگونه جان با ایشان رسیده از کردند که در غم و مشقات
 رسول او را که در ایشان بیکدیگر بسیار از صحاح به پیغمبر ایشان پس هلاک اکثر مملو و لختلا
 امور ایشان بعد از وفات او پس در میگردید انان از مسلمانان مکرر که او است که نموده باشد در قبول
 خدای حق و قول پیغمبر ایشان مکرر که نموده باشد در میان از پیغمبر که نموده باشد در قبول
 کسی که ضد پیغمبر خدای حق و رسول او کند در وقت من بعضی اصحاب او و بیشتر از او با اعتقاد ضلالت
 بعضی ایشان پس چگونه مشغول است از اندر من بعضی از انکه در و انان میگردید مثل با اخبار صحاح
 با نیکو میگردید و بیکدیگر میگردید در این اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار
 میگردید اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار
 و بدرستی که رسیده اند با این اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار
 که از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار
 در انان در انان اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار از انان در انان اخبار
 که اجماع نموده اند بر صحاح ایشان و بدرستی که بافتن ایشان انکه پیغمبر ایشان جمیع صلی الله علیه و آله
 بود که عقلا و فضلاء نبیا و انکه او مشغول بود بر آن مشغول بود در هر اهل مدینه خود را و بدرستی که
 او نبود که سفر کنند از ایشان تا مگر با بندگی ایشان کسی که نابلیه باشد در میان ایشان
 و نظر کند در مصالح ایشان و بدرستی که او بود که در هر شهری مقدمه مسکنی با لشکر را پیغمبر بود
 اگر کشته شود امیر تمام این سر فلان است پس کله و کشته شود فلان پس فلان دیگر است معصوم و
 روا بگردید اندر ان اخبار از و در صحاح خودشان پس از ان اخبار است که ذکر کرده از ان اخبار در صحاح
 بین الصحیحین در حدیث پیچاه و پیچان از ان اخبار است که در ان اخبار است که در ان اخبار است که در ان اخبار
 صلی الله علیه و آله در غزای موته در بدین حارثه را از پیغمبر بود که اگر کشته شود در ان اخبار است که در ان اخبار
 پس اگر کشته شد جعفر بن عبد الله بن راحله پیغمبر با آنها از کرده پیغمبر ایشان تا واقع شود در
 میان ایشان اختلاف و تا بر آنکه نشود امر ایشان و بدرستی که شفقنا و برانان و سنیق
 بر زبانه کار میگردید اخبار از انکه پیغمبر از ان اخبار است که در ان اخبار است که در ان اخبار
 و بدرستی که هر دو صفت پس بدرستی که او مرده شده مردن زمان جا هلیت و روایات

۱۲۹
 آنکه با آن نام نور بداند در عز و جنتین با پیغمبر که بر سوز او سفنان بر خادش بن عبدالمطلب علی
 ابن ابی طالب علیه السلام و بنوین بن عبدالمطلب سنا بنه ابن حدیث بله بر او بن غادی بگفت که من در
 که برکتش از رسول الله صلی الله علیه و آله کنش علی و الله شایان نور ز بدن با او عکس نظر ^{بویضا}
 بن خادش بن عبدالمطلب که بر تیز بود حکام مرکه ای حضرت زابعباس بن عبدالمطلبی را مستی بود و علی
 ایضا علیه السلام از حیثی و از عقلی و از عفت که ذکر کرده از اجداد و عیال و کتاب من کور و در ^{تفسیر}
 قول الهی که تم آتک الله سیکته علی رسول الله و علی المؤمنین یعنی پس از من رسد خدایم بم رحمت
 خود را که سبب سکون و لذت اولیست بنیضه ابی یونس بن عبدالمطلب سبب فتح کرد آنکه کسان سکون و
 اراشید شد بر رسول او و یومئذین و این تحویل از اعرابها بود بعد از نولیز هجرت وی و بود
 اصحاب ایحضرت پیش از درده هزار و ششصد کرده از من کما شایان انقضت را و هر هفت نمودن ایشان
 از و چو نه که مضطربان است که بختیست از من کما شایان ایشان مرکه حضرت را و مرعرت او را بعد
 از وفات وی رسد آن نیز از حدیث ابی یونس بن مالک که او گفت که چون رسد رسول الله
 الله علیه و آله در روزی که بمیوان کنش می آید انضا که خواد امر و زکی می که بگشتن او را
 و بختن شد بر ما کاین شایان نور و بلیم مغد از زمان دوشیدن کوسفتگما نهم شایان
 رسول الله صلی الله علیه و آله و نند شد یاد که کوی را نماید گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله
 سوار بود بر بغله و پیشا و در آن هنگام مردی که نگاه داشتند بود در بغله را پیش رفت با فضل گفت
 کبشایان گفت برادر تو او سفنان بن خادش گفت بل چون پیش فرمود رسول الله صلی الله علیه
 و آله و با دانک ساکن شد پس در آن هنگام دیدم ششیری را فرمود که کبشایان گفت علی
 ایضا علیه السلام بود عباس و فضیل بن عباس و بر وجه او سفنان لپان خادش بن عبدالمطلب
 و اسامه بن زید و عقیبه بن امیه و روایت کرده امین بن امیه که حضرت و کلا شد که در انحضرت
 با جان بر وی قتل و شما شاعدا و ایضا لیبنا و عان شریعتی و بی که این عزرا پیش از کمال شریعت
 ایشان بود چنانکه ذکر کرده اند از اخبار و کتب صحیحان فاینه از اخبار با چو بر حدیثی خالی
 و بر پیغمبر و دشان و او میداد ایشان از عیان و غیر نداشتند از و نه از کردگار و خان غار و طما
 غا لشد از اولاد و اسان هاسن پس بدیسی که منضمی است کما لیبشایان از ابراهیم فرمود چو جلی
 علا که در او را و آجانه او که اهل انقضوا لکمها و زکون لکم ما علی ما عند الله خیر من القوم و من اطاعت
 و انحضرت از این یعنی و چون بنیسان و کافی حضرت کاروان با نرکار و با لیبوندا و اطلب

کعبه

که چو رسد کاردان بنده منفرین کرد از آن مجلس بر وی بسویان خادش نامیش که بر یکدیگر
 عزیزان طغیان و بگذازدند فوراً باشد بر بنبر که او بچو نزدی خدای علم شان زمان واسطی خطبه
 و از و مجلس حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله بعد از است و سوسند از اساع هو و از نفع طار و خدای
 تعالی بهتر بن و روزی هند که نن بود آنچه نگار و با سکره شاه که هر که میبندند که کاز و
 آمدن ز که بگردد نمان را با انقضت و چنانکه بگردد نمان و وسبکدا شنند از جمله خدای عزوجل را که
 که ذکر کرده اند که او را کرده ایشان را با و ای و الفغان همگردد نمان چو پرو کار ایشان
 و نزع و پیغمبر خودشان و نه تا و با پیغمبر خودشان و در پیغمبر خودشان را با مشاهده طار با طمع
 فایه از آن پس چون که سنبعل با شایان از آن جماعت آنکه خادش گفت که حضرت را بعد از وفات او طلبه
 ملا و منال و خلاصه و ما از بدیسی که منقطع کشته شاهان او را ایشان از جمعی ایشان
 از و آنکه مسبقا بودن مخالفان ایشان بر او را از جمعی بلو و است و طواغی و هر را ^{در طریقی} یعنی
 و لای که بگردد بر آنکه سنبعل بنبت است که خطبه به از خادش پیغمبر خودشان بعد از وفات او چنانکه
 ذکر کرده از اجماع و جمع بین الصحیحین پس سندان بن مالک حدیث با زده از صفی علیه گفت
 بد رسد که در میان چند انضا و کفند در روزی که در میان کما با نر کرد بود خدایم
 هر رسول خود را از احوال هوان را حضرت را که عقیبت که فرمود پس را پس را در رسول الله صلی الله علیه
 الی سید و در مان را از فریضه ازان شریک انضا و کفند بیامن خدایم قم هر رسول خود را
 پس بدید هد غنیمت را بفریش و سبکدا و ما را و حال آنکه ان شمشیرهای ما سبکدا خو نیا له
 ایشان و کفند چو در حدیث آمده که در حدیث بن زید از آن بدیسی که انضا و کفند هر که
 شایان و منضمی ان شمشیر یا خواد که مکتوبه و مکتوبه ان غیر ما کفند ان شمشیر یا ان شمشیر
 کرده سندان رسول الله صلی الله علیه و آله پس ما نا نایا بشایان از حدیثی که ذکر کرده اند که انحضرت
 کرد از انجا انقضه کی که دارا و ان غنیمت را میگوید در روایت هر چند از آن که پیغمبر خود
 صلی الله علیه و آله فرمود انضا را بدیسی که شمار و در باشد که بیاید بعد از من فتنه شد و را
 پس چو کبند نامرسد خدایم و رسول ابریموس ان کفند پس ما صبه کردیم ^{و پیغمبر} هر که اند
 که در او بنگرند اما از در صحاح خدیجه شایان با نغان خودشان و بدیسی که ذکر کرده اند از اسلام
 صحیح خود نیز در صحاح سوم در حدیثی که انضا و کفند پس کفند و انضا را سبب صفی لفظا و کفند
 عا نشه که بر خوادش رسول الله صلی الله علیه و آله بر تیر پس انضا و کفند از عیال الله بن ابی سول غا نشه

نوکرده اند و امرش خواهد از من برآید ایشان را اهل آن که در ادای حقوق و مرد و بده اند و مشاوری نمائند
 ایشان در کاریکه از حق بقدر حکم بر مشاوری شده تا با آن خویشاوندان و اطهاران با بنده خدا
 که در ایشان از بود و در واقع اعتباری هستند و این موجب لغت است چون صدکاری کردی بعد
 از مشورت پس توکل بر خدا و تقوی نه بر مشاوری و نه بر سبک خالی تقوی در دست و بند و توکل کند
 پس نظر کن بفیوضه ایتم مرسل خود را که اگر بختش در شرفی باشد بخت دل هر اینه منتظر نشود
 و هرگاه که در اندازند او را با با نماندنی که مضطربان است که صاحب و جامع ایشان را بر
 بنویسند و زنی یا اسامی و غیره و رسول او را بنویسند و ناطق کردن و ایشان در عجز کم بخت و عطا عتقا
 و قول الهی که لا اقصوا من جوارحکم است که اگر بختش در شرفی باشد بخت دل بودی سیر نکردی
 نبوت او را و اما من بعد ندی بر حکم رسالت او و از قول الهی که نا عفت عنکم ظاهر هر یک در مورد است
 ایشان در مدینه منتظر از اهل بیت تا آنکه مراجع است بفرموده خدا از ایشان و قول الهی که و استغفر
کم مؤکذابین است تا بدین غایت و قول او که و شاورهم فی الامر و در بیان استغفار ایشان را و بفرموده
 درین ایشان و آنکه ایشان را منصفه نمودند تا آنکه صاحبان را در بیان لغت قول الهی که لا عزم
مؤکل علی الله و یفرع و در هر یک که گفته اند رسول و عزیمت کردیم هر اینه موعظه است که خدا باقی
 بوده هیچ حال مؤلفه دلوی هم باشد نه اهل است و ایشان را بنصرت و امر است ضعیف پس چگونه لا یخوف
 باشد بهیچ از اهل اتمام آنکه آنکه آنکه با ایشان با معجزه و آنکه ایشان از بعد از این اصحاب و اهلی
 خصوصاً که در عیال ایشان است که ناوی که مشاوری درین بوده ایشان را بجهت از جمله ایشان ابو بکر
 علی را که با حق است که مضطربان است از در حکم اسلام و گفته در شرف و کتاب کثافت در
 نفس قول الهی که و لو کنت فظا علیظ الفلبک الاضواء و بجهت بر میگشتند از نونا با فی غمها اند
کردن و هیچ کس از ایشان و گفته در شرف و نفس قول الهی که لقد اقموا الفتنه من قبل و کلبوا الیک
الامم و جبار الحق و ظلموا الله و کرم کرم کرم یعنی هر اینه طلبه اند گفته در این حق و اصحاب خود
 چو ایشان را مرغوب ایشان بن در غرض از آنکه بگویند و بگویند بنام نوری نو کارها را از اینجاست که در جمله
 در ابطال امور و نوا بکنند تا با ما مدعوی و غالی باشد که اصحابی هم بر کار ایشان و ایشان تا
 خواهند که انصاف بود و در این واقع کرد ز غرض از این را با بن جرم گفته که احسانا بوده اند
 برابر رسول الله صلی الله علیه و آله از آن ایشان در و از زده کس بود ندید که گفته در شرفی
 در نفس قول الهی که و کفو ما کم یا لوالا یعنی و مقصد کردند با چوینا شوند و مقصود ایشان مثل
 الحق

در شرفی با بنده خدا
 مرغوب الله است

تخصیص بود و این نزد بر کشتن بود و آن بود که افکار کردند با نزه و مؤذرا ایشان بر آنکه بدینا زندان
 حضرت زان از حله و بر و در خانه کا می کرد و با بنام بخش از اصل الله علیه و آله در عقیبه بشیر بیکه
 بود عمار بن با سرها را از آن حضرت ارا و میبکشد و حد نفعی از عقیبه بر او آید اما عقیبه بالا آمد تاگاه
 سینه حد نفع و از پای شتران و از اسلحه ایشان را بر مانتند تا عقیبه ایشان را رفت پس در آن
 هنگام جماعتی را در بد کرد و در میان را لبسته نامی که آن را با نپسند شما دشمنان خدای تم پس چون
 این را شنیدند که خشنود و بختیگر است که در و این کرده از احسب که نیز در سندان و هر چه در حدیث
 هشتم و چهارم بعد از صد حدیث از او را در مسلم آنکه بغیر صلی الله علیه و آله چون نفع مکرمه بود
 و کشتند عمار را از اهل آن گویا بوشنا آمد که کشتند با رسول الله ایا هلا کرد و خواهند شد با اصل
 طریقی عمار را نیز پس بختش بود که کسی که داخل نماز نماز او میماند تا لپ و این است که کسی
 انداخت سلاح خود را و این است که کسی که در نماز خود را لپ و این است که کسی که با عقیبه از اهل
 مریدان دیگر را اما از هر دو را در این مانتند و در خود و از این عیترت خود و در روز و این دیگرها
 این مرد پس از آنکه در نماز او را در آن برای عشرت خو و در غایت و باره خود ایشان خود و بختیگر است
 که در و این کرده از احسب که نیز در سندان عاقبت و در حدیث خود و در این مشغول علی از چند طریقی گفت که
 بغیر صلی الله علیه و آله از هر دو مرد که ای عمار ای عمار ای عمار ای عمار ای عمار ای عمار ای عمار ای عمار ای عمار
 بجا هلبت و در روز این بکر محمد بدالهم بکنم و در روز این بکر محمد بدالهم بکنم و در روز این بکر محمد بدالهم بکنم
 که آنکار کند دلها و ایشان هر اینه نام هر یک در عیال با کعبه را و بران کرد و شد پس با هم بکر دم و
 این بر من کرد و شده از او و هیچ سینه نام از این من و بد بد بکر دم برای او و در یکی در شرفی
 و بکلد بکر دم و غریبه پس با هم بکر دم از ابا اسامی بهم علیه السلام و در سبکه ذکر کرده اند
 آنکه کتا با ایشان منصفین و صفت عیال از صحابه بغیر ایشان پس در نهاده الهی است که و متهم من
بذلک فی الصدق تا بر نا غلطو اینها را صدقوا و ان کم اعدوا اینها اذ هم یحطون یعنی وان منافقان
 کس هست که عیب بکند و در وقت صدق و پس کرده و شوقند از صدق و حینا نکر دلخواه
 ایشان باشد پس بنامند ان منصفین و اگر با ده نشو ندانان هم جوبه را ده ایشان ختم کنند و ان حق
 باشند و کلمه علی که مؤلفان کتا با سبب هر که که انصاف را اکثر ایشان که از اعیان صحابه بنویسند
 اشکارا بکر دم اند شکر داد با او بغیر خودشان و گمان بدیوی بود ندیجه منصفین
 هو ان وضع منبجی ندانان نام از قبل منافق کعبه را بر این سلول است و نهم مسلما شدند

که عاقلین طفیل است یعنی علی علیه و آله و سلم پس گفت چه خبر با برادرش هر که که مسلمان
 شوم من بود برای تو باشد آنچه بر می آید تا است و بر تو باشد آنچه بر پیشانی آید تا است پس گفت میگویند
 برای من این امر را بعد از خود پرستار بود که آن نسبت بسوی من و نفاق من نداد و بعد شد بدان نفاق
 حبیبی و تم داد و میگویند که از آنجا که میخواستند که بر او بیایند پس بدام نهادند که سب
 ایشان گفته باشد عاقلین طفیل را آنکه این امر با اختیار است پس هر که که با ایشان امر در بعضی
 نمودن کرد که نام مقام بجز ایشان باشد بسوی خدای بگردد و مقرر میگرداند از آنجا که میخواستند
 و ان امری نیست که شایسته باشد بغير خدا و تم پس چگونه منفرد کردن با اختیار کردن کسی که
 نام مقام بغير خدا باشد و بداند که برای نصرت خودشان چیز را که بداند نگردد با خدا از آنجا
 تم برای ایشان و در برای بغير ایشان بداند که این از عیب است و طریقی بغير خداست که
عبدالحمید بدان بداند که من که شکر بکنم ایشان که در دوایب هدایت و نزول عصبیت پروردگار
 ایشان را که موافقت نماید با سبب خدا را این امر بغير خدا را و اگر بگردد خداوند که از آنجا
 علتان **پس بعضی از آن** آنرا سبب ذکر کرده اند از آنجا که در کتاب منهاج العاقلین نزد آن
 کردن و امر تفویض را و اما تفویض پس امری که در دو واصل است یکی از آنها اینست که
 تو میمانی که صلاحیت اختیار نداد و مگر کسی عالم باشد با مویجیح جهانان باطن و ظاهر
 حال و عاقلان کار و احوال پس این بخواند بود آنکه اختیار کند و شایسته و اهلا که از او بگذرد و در همت
 خیر و صلاح با نیت بدست که بگویند صراط مستقیم را در پی روزه و عفو را که نفع
 کن برای من این دلام را و منتر کن برای من میان نیک و بد بدست که او زده نمی برد این
 و اگر کوئی بر او ناری بفرستد بجز این را پس بسا که بغير کند پس این بتوان بود مگر با آنکه عرض کنی
 از آن صبر است که خیر است بطلا و نفع و در آنها هست از خواص و اسرار و آن عمل که بجز این است
 این جمع و وجه صلاحیت نداد از آنجا که خدای حکم که پروردگار عالمیان است بگفته در **همانا که بپندارند**
 نیست سر و اوزان این چنین فرموده در کلام جمید که **وَرَبِّكَ جَنَّاتٍ بِأَنْهَارٍ وَجَنَّاتٍ مَّا كَانَ**
لَهُمُ الْخَيْرُ لِمَنْ سَبَّحَانَ اللَّهَ وَنَعْمَ تَطَائِرٌ کون یعنی پروردگار تو میباید بپندارند که خدای پروردگار
 هرگز با حق اهل برای سالن و اما من چنانچه حضرت محمد صلی الله علیه و آله برکن بد برای
 و اعلم معصومین علم هم تامل برای امامت نیست هر چه است از آنجا که در وی بعضی خود اختیار کنند
 خضع هر که که استحقاق دارد برکن بند و هر که نداد رد کند با کسی که جلال بر او است از آنکه کسی را

مورد از العقب
 و در بزرگوار

بالای

بالای اخبار و اخباری و غیره و بر تو است خدای تم از آنچه نزل بر ما در تب و تاشان و کار خدای
 بر خودی بندند معاندان بر این است ضیق لغز علی و این مدعا هم با سبب بعضی ایشان دانند که
 اختیار کردن نام بسوی خدای تم است چگونه نگوید که ایشان را عین این همان است مناطقه بود
 و بدست که موافقت ندادند امامت را بمثل این قول تا این عاقلان **و از برای اینها که ایشان اختیار**
 کرده اند برای خدای خودشان با برکن او بدست که از پیشتر که در طایفه ایشان کار کرده اند بر
 خیر و در روز حین و در بسیار این وقت خود را با ایشان ناطق است این که درین **پس**
بِوَعْدِكَ نَسْرَةً الْأَخْيَرُ يَا لَيْسَ لَكَ بِالْمَوْلَى إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ که
 یعنی و هر که بگویند از ایشان در از پیشتر خود را مگر کرده باشد برای خودگان با برای
 کرد و حق با حق اصلاح مغفرت خود که بر سر دارد و غیر از آنچه طلب است با اکل سبب که در سبب
 بواسطه احوال و اوقات که در عاقلان میباشند و میباشند بر کن او برای بجز این است که خدای
 چنان نماید که میگرد و مضمون با برای دهد پس با آنکه کرد بوی با ناه جوی باشد بسوی خود
 آن مسلمانان بعضی از این منتهی بر و در بر عکس هر که بغير از این دو وجه پیشتر که بدست
 باز کرده اند بجز این است که از خدای تم و باز کنند وی در وضع باشد و بد جای باز کنند و در بعضی
 هر که صلاحیت نداشته باشد برای بدست که در این است که در این است که بغير از آن مسلمانان
 و نه جبهه انشا الله خدای تم و سول و در وقت در آنکه که چندان در آنجا است بغير ایشان
 و صواب بد برای امت او و خوف ایشان از موافقت او و جوی ایشان از و چگونه صلاحیت خدای
 داشته باشد که آن مشتمل است بر هر چه جمع بود بر او و در عبادت و عبادت و عبادت و تقییر
 ایشان بدست که این هفت از طریقه اینها در واقع ایشان و نقل کرده شده از ایشان **و از برای اینها**
 اسلام ایشان بجز از آنکه ایشان نداده که با همه آنکه از پیشتر که شد و در او با بدین حیل بود
 جمع صلاحیت سده در نفس بر شایسته چنان آنکه او بگوید صلاحیت نداشتند بر سائیدن سوزی بر او
 یا آنکه بغير ایشان چه بود و از روی او و آنکه او باز کرد و ناپدید از راه و فرستاد و عمل از این
 طالب علی علیه السلام عرض او و فرمود بغير ایشان بدست که خدای تم امر فرموده او را بپندارند
 او بگوید سزای علی بوی که صلاحیت ملایمند برای خدای جمع آنها مگر که صلاحیت نداشتند
 او را خدای تم و سول او برای پیام نمودن بعضی از هر چه که نداشتند بکرم بپندارند و بعد از بغير
 صلی الله علیه و آله نام بر این امور با حق و در حیا آنحضرت از شما نمودن بعضی از **و از**

۱۴۰ **عقود** آنکه خداوند تعالی عالم بود که او بیک صلاحیت ساینده سوخته براه نالد و در کارها نشان داد
 تا بوجه مشقت آید و در راه و ظاهر شود و در عالم از او حیران و از امرش بود و پیوسته در دنیا و کفر و بدعت
 و عزل او و اطاعت آنکه او صلاحیت این امر ندارد و بدعتی که ممکن بود حجتی او و تقم پیش از تسلیم کردن
 ابا ت بوی که و حجتی که پیغمبر ایشان را و کوبید و در آنکه در فرستادن ایشان با باطنی از ابطال علی السلام
 و آنکه ایشان حال شاه است بدست که در آنکه استخوانی تقم مریم بیک بر آن موجه شد همان
 کرد ایندین و از راه و اطاعت آنکه او صلاحیت این ندارد و دلیل است بر آنکه خداوند تعالی حق خواست که صفات
 ای که بر نفس او را از هر یک از آنکه او صلاحیت آن کند هیچ کسی از او بزرگ و نا حجتی بود
 خدای تعالی بر ایشان با در در دست است چون به ایشان با این از صلاحیت انساب **در طریقه اولی**
 آنکه ایشان ذکر کرده اند که پیغمبر ایشان عقیق غلا و فضل انبیا است با از اعا که الهی که او اختیار
 نکرد برای ایشان کسی که نام مقام او باشد و گفتند پیغمبر ایشان را که اختیار کنید شما همین که گفته
 کنند و در آنکه از ایشان و عقول شما در آنکه استخوانی که اختیار کنند ایشان برای پیشانی
 خودشان هر که پیغمبر بود بر ایشان را با در بدیم ما ایشان را که هر که باشد این را بنزدیک
 ما دیده ایم در کتب ایشان که نام همانها را از صاحب که او هم میدهند بر ایشان آنکه همانها
 مهاجرین و انصاف و اجتماع خودند و در سقیه پیغمبر غایب در مدینه و بدست که در کرامت صاحب
 در وجه بین العجمی و در مسند عالمی از جمله پیغمبر یکم و گفتند انصاف را که از ما امری از همانها
 امری پس حاضر شد تا او بیک عمر او عیبی وضع کردند ایشان را از آن و گفتند او بیک در کلیم
 خود را انصاف را که ما اطرا با شتم و شما و از او پس گفتند بنی سندن و بنی خدیجه هم یکم این را از ما
 امیر و ان شما امری پس او بیک عمر و بگویند ما امر و شما و از او پس مایه کرد او بیک و اختیار کرد او
 عمر بن خطاب ایضا با عیبی بی براح را و گفتند که ما بنی خدیجه را با او عیبی را پس هم گفتند که ما بنی
 یکم مومنان پس ما بیک عمر و نام او را عمر و ابوعبیده معقله بنی خدیجه را از اولی او بیک و اختیار
 کرد او را پس او عیبی را در سر و عمر بن خطاب از اختلاف این جماعت مسلمانان بیکار و مکتوبند که او بیک
 تنها اختیار کرد عمر را با او عیبی را و بیکار و مکتوبند که اختیار و سوی صلحا و عیال امتداد و بیکار
 ضاعت مکتوبند اختیار کردن عمر بنیهای مر او بیکار و بیکار و از او مکتوبند که او بیکار اختیار کرد
 بنیهای عمر را با او عیبی را از اولی او بیکار و در دست که این عیال هم از اطراف و وضع اختلاف **در طریقه**
 آنکه این را در این که شهادت کرده اند و بعضی بنیهای در مکتوبند که در فصل جنت او بیک و اختیار

بجزیب

بجزیب در خلاصه او را و مکر کردن با ایشان و عز و وعظای بنی امیه را ایشان و بطبع انداختن ایشان را
 که ایشان در دنیا باشند چون نمک بپزند از اینها جوایس عین و عود با ایشان و ندع کرد در دنیا
 خود را ایشان را با سخفانی و زور و دفع کرد ایشان را از آن و وزایف نالد و پیوسته با ایشان
در طریقه شان این که معلوم است در بین مسلمانان که پیغمبر ایشان را که با شهادت ایشان را از دنیا
 الا که امام بود و حجتی که با آنها اجتماع کرد در سقیه که را همان با شهادت آنکه گفتند انما امیر
 و ان شما امری و در سندهندان بغوا ایشان هم که را همان با شهادت هر که که را همان با شهادت اینها که
 منعقد شود اما ما ملیه بیک بقوی که که را همان با شهادت اینها که را همان با شهادت اینها که
 بودند تنها گویند هر از او مسلمانان را که گفته برای آنکه را که را شهادت داده بودند از مکتوبند
 کردن با ایشان با مغالیه نمودن مر ایشان را **در طریقه** پیغمبران در بین او و دانسته که بپوش
 در خلیفه زدن ایشان که او بیک است و عمر که شادند این پیغمبر خود را در مدینه و آنکه که سبیب و در
 این دو سیدند سبیبی از ان دنیا در دنیا بیضا هم و ضمیر که در مدینه برای که از آن در بعضی عقول
 او و مواساة تقوی در دنیا و مشارکت نکردند ایشان را در پیغمبر و تکلیف او را و مایه در کتب
 این دو خلیفه مد کور بطریق کردن دنیا و بنیهای با دفع شدن بنیهای هم از پیغمبر پیغمبر ایشان
 و بنیهای ایشان از حقیقت و شامه چندی از او و بنیهای از اهل بیت پیغمبر ایشان و نه مکتوبی صحیح
 صرکتان از طریقی خلافت نالدند پیغمبر خود را با در دست که این از آن چیز است که شجر مکتوبند
 از ان اهل ابدان و عقول و ان هشتاد نفر پیغمبر **در طریقه** در اوقاف و آنکه در دنیا او بیک
 و عمر بود و انانیکه مؤلفان کردند ایشان را مر مشور و در کتب بنیهای هم در کتب اختلافی و قول کرد
 انرا که بنیهای هم بودند که صلاحیت شادند ایشان را از اولی او بیک و عمر را از اولی او بیک و صلاحیت شادند
 داشتند از شدمی بعضی مسلمانان و بعد از آنکه ایشان هر شان صلاحیت شادند و بنیهای شادند
 اما بنی در میان ایشان بیک صلاحیت شادند و بنیهای شادند پس بعد از ان که بنیهای شادند
 بود در هر طایفه شدند و بنیهای شادند ایشان را بنیهای شادند اما انکو بنیهای شادند
 پیغمبر ایشان و خدا نابدن ایشان را از پیغمبر خود کرده بودند بر ان بیعت در سقیه و استعلا
 این نیز و بنیهای هم بود در ان کاشکی دانستی که چه مدد خود را هدود مر ان و خلیفه و بنیهای
 ایشان را در دعوی بنیهای شادند و ان مشا و ان مشا و ان مشا و ان مشا و ان مشا و ان مشا و ان مشا و ان مشا
 در بنیهای شادند انکه با حق سینه و تقم صلاحیت شادند ایشان را با ان مسلمانان و رسولان

۴۶
 انرا با عتقاد و مودت بکار ازاضا و احوال بتدا و بر مردمان پس چون کرد شد مردمان عثمان و لغز
 برخواستند و کشتند بنه نامدی بکشتن پس اگر خرابان را بدیدند بول میبندیدند و از او کز
 انکار را بدیدند بول میبندیدند و از او کز انکار را بدیدند بول میبندیدند و از او کز
 مد کور با شد پس کشته و از عمر که بچه دانسته از کفنه طلی ساخته و از وی روز و اولی شش
 نوزاد امروز **کوه بنده لخمی** پس نیکو کشته عمل بن قول را و در هیچ کس از صحابه بر طلیه نیویا که آن
 اجماع است از ایشان بر آنکه سبب لایبانی بیکر عمر را بختن بود که عمر را و اولی و خلیفه ساخته بود
 در روز سینه و در روز سینه در وقت **مار طراوت** ایضا در بزم در کشتن ایشان را ناست که ابوبکر
 طلیه را که از خلتش بر عتقاد که کشتن از خلتش بر عتقاد که کشتن از خلتش بر عتقاد که کشتن
 مسان شانس پس ای خدا بفرما بر ما بر سر عیبی بدارم از آنکه کسکه طلبه نه که منکر از خلتش در
 حجاب حق و چگونه نالختن از بعد از او و خود و نفس کرد بر عمر بدرستی که بود که طلیه و اولی
 کرد عمر بر طلیه و اولی بیکر از او بیکر **پس بختن لکه از آنست** که او از او کرده از او بر عمر را به
 عیبی بر خلتش از روز سینه بود که بعد از آنکه حق در خلتش با بکشتن و در خلتش و **بختن لکه**
آنست که ایشان را در آن بگردید اندامی که ان پیش کشد دخیه زمان که چون آمد ابوبکر از رسول پیغمبر
 ایشان که امر کرده بود و از آنجا در در پیش پس ابوبکر کشته عمر را که کوه پیش رو و عتقاد نامردمان
 بکل او بر طلیه و اولی کرد عمر بر خلتش از او و عتقاد نشد **بختن لکه از آنست** که در وقت کشتن
 از احمدی در جمع بین الصحیحین بود و از احادیث جاری در مسند عبد الله بن عمر از رسول
 الله صلی الله علیه و آله او گفت که سواری چند آمدند بنویمیم خطه پیش روی الله علیه و آله که کشتن ابوبکر
 که امیر مینماید ساختن فغفاح بن مشبه در راه او کشته عمر بلکه امیر مینماید بگرداند شرح بن طایب
 پس ابوبکر کشته که خطه اسقف مکر خلتش و عمر کشته مخصوص از من مکر خلتش نوزاد کشته عمر و وحیدال
 کردند تا بگذشتند از ایشان تمام لغز بر چگونگی نالختن خلتش را بیکر بن عمر با ایضا شاهد بود
 او را از خلتش نالخته و در ایضا بخوبی کرده بود و از آن بعد منافقه کردن در راه او بدرستی که
 این اصرار بین استیاست و تمامه ایشان بر عتقاد حلفای ایشان که ایشان بلند کردند و از آنجا
 خود را بالا و از آن پیغمبر خودشان و پیش بریدند نوزاد پیش از مؤلف خلتش و عمر و رسول او و کشتن
 مشقته از این است که با آنها **الذین آمنوا برعوا انفسهم** که حق و صوتی البی و لا یخفون لانه بالقرآن
 کفری بعضی که بعضی آن خطه اعانکم و انتم لا تکرهون بعضی که کرده که بیدگان بلند میبندند و از آنجا

فاطمه ما عجب من ذلک
 برای باران نهادن
 صحیحین پس ایشان
 نام

خوبتر

خود را بالای او از غیر ایشان را مساند بد برای سخن را یعنی اول بلند نمائید چون اشکارا حقانند
 بعضی از شما مریدی را با باطل نشود عملهای شما باطل شود بر یادید دیگر بعضی از شما بن ذاکه با آنها
 الذین آمنوا لا یخفون و این بر علی و رسول و سوره و انما الله ان الله مع علم بعضی ای کسایان که کشته
 پیش بر با حق خود را پیش از مؤلف خلتش و رسول و بر سر سینه خلتش و در وقت هم بروی عتقاد
 خلتش و حق شواست مراد حقان شادان است با حقان شما **و از نظر اینست** استغفار از بیکر از خلتش آن
 که او اگر استغفار کرد از آن و او میداند که با حق است بان و اصل برای مسلمانان پس پس کسی که
 او کرده خلتش خلتش و رسول او را و تند او کرد که استغفار کرد و او میداند که خلتش او
 اصل است برای من پس چو این بیکر از او اصل برای من پس چو بیکر از او اصل است بدانند که در آن حال که او
 میداند که خلتش او اصل است برای مسلمانان و اگر عتقاد است که او اصل است با عتقاد و چو بیکر از او
 اصل بیکر از او دیگر نالختن با شاکت و کما با صلح کرد با صلح کرد با صلح کرد با صلح کرد با صلح کرد
 عیبی بختن لکه شفا در کرده اندمان بر خلیفه خودشان از انصواب و عدول از انصواب **و از نظر اینست**
 امر جماعت از مسلمان که ایشان نام نهادند را بیکر از خلیفه رسول الله در بزم در بختن ایشان آنکه
 ایشان خطا بر میگرددند و از آنجا که با خلیفه اهل بیت و اخبار کرد که بگویند و با خلیفه رسول الله
 بدرستی که در کمر کرده این را حجت پس چو عتقاد است حال این جماعت پس بدرستی که از پیش کشد
 روایت ایشان در شرح حال بیعتش و آنکه خود را و از هیچ کس خودت و او فرسود و خاسته شد و پیش
 کردند و از عمر ابوعبیده پیش از شورت مسلمانان و چو بیکر از خلیفه رسول ایشان و کمر تمام
 میگرددند و از عمر از نزدیک بود و از کسی چو عمر خلیفه ساخته و از مدان روز و اگر مسلمانان او را
 خلیفه کرد باندند اند پس از عتقاد بود که کشته شود و خلیفه المسلمین با از عتقاد که او امیر مینماید
 که پیغمبر ایشان صلح فرمود و کشته خلیفه کرد و باندند با این همه اندام می نماند مکاره میکنند
 و نام می دهند ابوبکر خلیفه رسول الله پس چو بیکر از خلیفه اهل بیت و از خلیفه اهل بیت و از خلیفه اهل بیت
 ظاهر و احوال مضطرب را **و از نظر اینست** آنست که هرگاه جاز باشد که هر که نالختن با شد بعد
 از رسول ایشان در امر عتقاد او را و اولی خلیفه نام کنند با بد که واجب شود که هر مبرزنی صحیح
 صاحب لایب بدرستیکه او امیر رسول الله و حق رسول الله و اولی رسول الله باشد پس چو بیکر
 محض شاد و بیکر با بن اسم نه از آن که مستحق باشند از ایشان نام نهادن این نام **و از نظر اینست**
 آنکه خلفای بنی امیه خلیفه میکردند تا بنی امیه را از مسلمانان همچنانکه خلیفه کردند تا بنی امیه را

و ندیده ام ایشان را که اخبار کرده باشند که نام بنهاده بکلی از ایشان و نزار ایشان را نکند و بکنند
 ایشان را خلیفه ساخته بودند که او خلیفه رسول اله است **ما نظر به** این است که عمر خطاب
 مخالف کرد ابو بکر را و مخالفت کرد در بیعت با او درین شبیه و نام نهادن خود را امیر المؤمنین و پادشاه
 آنان را که مانع او شدند برین اصل آنان و ندانند که این از جمله اضطرار است و اختلاف
 مدعی **ما نظر به** ایشان است که ایشان را در بیعت با او در حجاز خود نشان که بغیر ایشان
 که اسمان سابقه پنداختند و درین بیعت با او صاحب حق که کذا است و میفرماید که از این بیعت و ندیده اند
 این را برای پیوستن از حجاز و با وجود بن نام نهادن او را و از صدیق و ششده ام در کتاب ایشان
 حیا عتیقه صیدتین میفرموده که **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که
 در بیعت با او **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که
 عقیلی و غیره نشان آنان کرده ایشان صدق نشان اند یعنی بسیار در دست کویان و کوهها و ناله
 در و درینها میزند یک برود که اخبار آنها و ام ایشان را نشان است از بیعت با ایشان که وعده کرده
 و دروشی که در وقت حشر با ایشان بود و ناله بگویدند حق را و انکار بگویند غیران و اما مثلها
 علیه هرگز کرده اند و نکلند بیعت خود ناله های ما را آنها که انکار کرده اند از زمان و دروغ اند و نام نکر
 هیچ با آنها از اهل صلب و در و ناله کرده اند و بخار در پیش گذشتن ازین کتاب از مسلمانان در حین و کتات
 این شهر و بهر کتاب این معاد را از بیعت خود نشان که صدیقان سرفرازند بجهت حق و مؤمنان پس و
 حق بیعت مؤمنان از مؤمنان و علی بن ابیطالب علیه السلام و بدرستی که علی بن ابیطالب افضل ایشان است و
 مانده ایم ایشان را که خصم کرده باشند این هر سزا و اطلاق کرده باشند ایشان را با برکلی از ایشان
 فقط صدیق و او عجل آنکه علی بن ابیطالب علیه السلام است افضل صدیقان و نام حق و خدا و اصدیق
 و حال آنکه اول کسیکه صدیق بغیر ایشان کرده و همان بوی آورد او بود همچنانکه از پیش گذشت
 در و اول ایشان و بدرستی که او میفرمود بر سر منابر و میجمع آنها و همچنانکه در و ناله کرده اند
 که منصفه بفرمان او کرده اند و اهل صلب بفرمان او وجود این و خصم کرده اند این لفظ را بای
 بگریه بغیر او از سایر صدیقان بدرستی که اینان از قبیل است که نفرین دارند از و عقوق مستحقین
ما نظر به همچنان که عداوت مسلمانان است که کتاب ایشان منضم است که حق ستمها و تقم ستمها
 مر بجز ایشان را که **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که
 قول را جلال علیجه **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که

بک

بلکه ابو بکر را با او اگر ساختن با خود و هیچ نشود اندر برایشان خود نشان و در کتاب خود نشان
 و نفس بغیران خود نشان با آنکه اصحاب بغیر او بودند و آنکه ابی بکر را بزرگترین مال سالانه و در دنیا
 منصفه و درین بر و در حجاب و از آنکه محمد صلی الله علیه و آله که بغیر ایشان است همه شرف و مقام و جلال
 او اعلی از او است و نبوت بود و ندر بدستی که محمد صلی الله علیه و آله و مسکو و فیکه در مدینه بود و در
 ناما خود و مال کمال خود و عقوق و انظار با اهل الحدیجه بنز که از دنیا میباشند بود که شرفها را نشان
 و چون میر شرف بود مدینه منوره کشته و تفریح و مقام بزرگم از این دو و نشان ابو بکر را نشان
 کرد تا پادشاه با خود **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که
 خود را اجازت میبخشد بر درمان دوا و در حین بر آن کجا بود و از عداوت با ابی بکر با بدی حال بدو
 حید و هر اینها اینها نیست که شهنش در و نیست **ما نظر به** این است که **ما نظر به** این است که
 است که بگریه او صالحی کتاب منافی من درین مقام بن عبد سائبه کلبی و از عداوت ایشان است
 بر کشته و در کتاب من کوبلجند این است ضمیمه لفظ او و آنکه ندانم کرد و میباید فقر را بسوی طعنا
 این جن غان سفیان بن عبد الامه سعد بن عمرو که بود و در کتاب ابو بکر از عداوت بن عثمان بن
 سعد بن بهم است که قول او در مدینه بود و او را بر ای زیدت علیه السلام بن حید عان بود و درین باب
 امتیز این اهل الصلوات بگویند که در کتب و نشان ایشان که مر این حدیثان از خود کرده است و در کتب
 که در کتاب از بطعام و حق ندی و دیگری که ابو بکر از خود بر ما ناله کرده و همان خوان کاروان
 بود که از درخت خرمای ایشان بود و ناله ایشان از خودی بیایند حشا که حمانه حید عان بود و ابو
 حمانه بوا سطر بر نشان حال بخوابی کشید برودن خانه میسر شد و مشرف حیران بن بوی برین
 کعبه بود و ایشان در میان آنها مانند شترهای حیران نیز بودند پس مشعل سفیان بن عبدالمطلب
 خرم و علی شش و آن در بکر ابو حمانه از سن این اسق و ضمیمه لفظ او است پس هیچ و بدی و در کتب در
 حمانه را از حق با زوی خود پس آنجا منقل شد با بیکر این عقیق را با آنکه کشت رسول الله
 صلی الله علیه و آله با او و طعن کرده میشود با بن بخدا میتم **ما نظر به** طعن عبد الله بن عبید
 است بر قول ایشان در برینا از اینچه در ناله بگریه شده اند و در تفسیر قول الهی در کتاب ایشان که
 و حیدر که طاعان غنه گفته این عیب که عقیق کرد اینند حذای میتم او را است که در اینند نشان
 او سخیا بپر کج خفا سینه که بگریه و کوههای حلالا بنه میباشند با دان حذای میتم پس هر که
 همچین باشند پس چگونه محتاج کرد با ابی بکر با بگریه که نشود که ابو بکر عقیق کرد با سینه

که لایح و کفای مشمول و آخر فوق
 دار به نای ال روض حاشی
 علیها ال ابی الی الی الی
 این حدیثان را با این کتب
 کرد که در کتب دیگر
 بگریه که در کتب دیگر
 مردمان را از اینچه
 شرف از حق شرف بران کلامها
 معنی کلام را از حدیث
 کتب است

بک

۱۵۰ که عدلیان نشدند و دیگر مزبوه در اب صحیح کما مر عیناً که آنکه شکر را با بیجا جیم بر می کشد
 و در سق که ماز کر کرد به پیش هر مزل از صحیح کما مر عیناً که آنکه ما با فیه بن احتیاج را بخواند
 لغز او را در ای راجعه و آنکه پیشم بر او با پس ندیدی و لا یبغی و لا یؤمنه و من یتوب الیه بکسر عین
 است از آنکه نمک استند ابو بکر پیغمبر صلی الله علیه و آله از مکه عبید و آنکه حضرت پوسند شانه
 این از و همچنانکه پوشا بود همچنان پوشا بنده بود از آن دشمنان اسلام و آنکه او ندانست بود
 تو چه عجز را و پوشیده داشتن حضرت پیغمبر را مگر از علی بن ابیطالب علیه السلام و نبود ابو بکر را مگر
 که مقام کند در مکه بعد از پیغمبر صلی الله علیه و آله بجهت حقان که در آن **کتاب عبد المحم** که مؤلف است
 کذا پیشم بن حدیث سها و در پیشم کند پیغمبر ایشان شناسا کند و آنکه بود ابو بکر را با امر پیغمبر
 و مطلع نشاند بود او را بر سر خود و هم را بنده بود او را بنده بود که هر چه می کرد به با سندی
 با دن و نود دخول و با او در آن مقول او پس بگویند بنشین و ابایت نزد شیعه و اما قول ایشان
 در آن روایت که جعل علیه السلام اشارت کرد بر اینکه بر بدن او تین او پس ضد تو می کشند شیعه آن را
 و روایتی که مکه خلافت بن **لا یزول غیره فی الامت** در آنکه پیغمبر صلی الله علیه و آله که مصاحبه است
 بغار زینت مکه و فیکه از و فاش که مبادا که در آن که در آنکه پیغمبر صلی الله علیه و آله که در آن
 ابو القاسم صباح در کتاب خود بر ما پیش گفته در آنکه پیغمبر صلی الله علیه و آله که در آن
 فاقان زینت پیشم بر پیغمبر و دیگر فاصدح **ما تومر بعین و اطهار کن با چه ما مور شده** و آنچه
 ضامن شده رسول الله صلی الله علیه و آله برای آنکه سید الجاهلین که از او ضد چون نمایان از
 این حدیث از حدیث است کفایت گفتند حسان که آمدیم بکجه عجز و مرحمان چند از پیش
 بدیم گفتند اصحاب رسول الله را پس گفتند این است صفتی که از او پس از مرز بود رسول الله
 صلی الله علیه و آله علی را علیه السلام بر خوا یکدیگر بر تیش روی و زینت از این به آنکه که مبادا
 دلالت کند ایشان را بر پیشم کرد او را با خود برد بنار و کوبید صاحبین کتاب را با پیغمبر
 انحضرت بعد پند و رفع کرد از بعد بن مستیل ز علی بن حسین علیه السلام گفت سید که گفتند علی بن
 حسین را بدست که ابو بکر بود با رسول الله صلی الله علیه و آله در و فیکه نفل سفر بود بدین
 پس از کجا حدیثان و ابو بکر پس مزبوه که چون آمد ابو بکر را رسول الله صلی الله علیه و آله اما متوجه
 جفا پیش گفتن نزل بود در اینجا و منظر آمدن علی بن ابیطالب علیه السلام بود پس گفتند او را ابو بکر
 که بر عجز با ما اما ما نبردیم پس بدست که قوم شاد می خواند اما مدتی و ایشان انطوائی

کشد

گشتند آمدن نور ادبوی ایشان پس روان شوالها و اما مذکور در اینجا و انطوائی علیه السلام کشف
 پس من کان نادم او را که بیاید بوق بیکه و در روز کار می بود و در روز رسول الله صلی الله
 علیه و آله که بنشین است که سنان خون او کرد در در طایفه بنام مزل و من بر بندادم قدم را از ایشان
 علی که بر عزم من است برادر من در طایفه بنام و دو سه اهل ایشان پس بدین یکی که داشت
 مزل بعضی خود از مشکان و بر سپیدم خیزد و اما در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 نزد این گفتار و کرد پند روی خود را و بعضی کرد و در و در آن که گفتی حسد بدین را بر ما
 علی علیه السلام و ابن بود اول عدو آنکه ظاهر شد از و مرز رسول الله صلی الله علیه و آله در باره علی
 علیه السلام و او را بخلاف بود بر رسول الله صلی الله علیه و آله تا داخل شد بمدینه و خلف و مؤمن مزبوه رسول الله
 صلی الله علیه و آله و انظار کشید نام مدنی عاتق را طایفه علیه السلام **کتاب عبد المحم** و درین
 چیزی هست که ظاهر کشت بر ای ان سر بر زمین کرد و روزی با هر که هشتاد اهل صبا بر و
 مشرفین در و در آن **لا یزول غیره فی الامت** منافض ایشان است که سبکی بند که علی بن ابیطالب
 میدانست که او نزل را از آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 نتیجی که هشتاد پیشم ابو بکر را و در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 از پیشم کفایت بعضی ان در روایت ایشان در صیاح ایشان آنکه علی بن ابیطالب علیه السلام امتناع
 نمودن بسیار نیل و بکر و سایر بر هاشم نیز مدت شش ماه و اشکارا کرد نکر هشتاد و بیست
 او را نکند و مؤمن در میان ایشان و **لا یزول غیره فی الامت** ایضا در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 از اصحاب ائمه ایشان و معتمدان مروان ایشان در طعن علی بن ابیطالب بر کسی که قدم حبش بود
 در خلاف ظاهر و آنکه او سزاوار است از ایشان با ان مرز منکر نشد هیچ کس از آنکه نشدند
 از ان و آنکه در روایت کرده از ابو بکر آمد من سوی مرز و بعد در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 ائمه ایشان است و در روایت کرده از نیز که نام میا ده شده از ایشان صد الایمرا اخطی خطیب است
 موفق بر احدی که لا زخوار زینت و کتاب را بر عین گفت ان امام طایفه که حدیث کرد ما را بعد
 دانید حدیث کرد ما را بعد عین حدیث کرد حدیث کرد ما را از مزین سلمان گفت حدیث کرد ما
 حارث بن عثمان بن ابیطالب عامر بن و آله گفت بودم من بود در روز شوری پس او را
 بلند شد در میان ایشان پس شدیم علی بن ابیطالب علیه السلام که سفر بود که مبادی کرد ندمرمان با
 بکر را و من بخدا سوگند که اول بودم این امر از و سزاوار تر از این پس شدیم و زینت بود

کتاب عبد المحم
 در دهان نام سنگ
 که این سخن را گفتی

کردم که میان ارمغان با آنکه بگذرد بزند بعضی از ایشان کردن بعضی دیگر را در پیشتر از میان بید
 سند او بگریز هر زمان و وقت بود و امر جلالت او و پس شیدم و عزمان بر ذریه کردم که سبلا
 مردمان بگریزند بگریز از شما بجهت کینه دشمنان درین هنگام پیشتر و اطاعتش
 کم و در اول پیش بگریز و از این مورد و بر بنزد آنکه فعل علی بن ابیطالب علیه السلام از
 میان ایشان مراد بگریز و بگریز از شما بگریز که از او در و اب منقده بکسان مگر آنچه گفت از
 در بازه عثمان از شما بگریز که میان کینه دشمنان را درین وقت بخواهم بشنید و اطاعتش محکم
 کرد در سینه بگریز که در اول در سینه بگریز که من شتم ایشان را شتم ندانند و در و انداخت برای من
 ضعیف و اصلاح و ندانند و ندانند بدندان برای من کوبنا ما که شروع میکنم و از آن هر یک
 و خدایا سوگند که اگر چیزی استم که بگریز که بگریز که با نانی باشند و در میان و در عین ایشان و در معاهد
 از ایشان و در شکر کردن در حیطه آن از آن بود سوگند بهم شما را خدایا بگریز از آن شما کسی
 که در او رسول الله باشد عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که مرا و لا حق را ندانند مثل من
 که جز بن عبدالمطلب که شتر خدایا بگریز که در میان او است عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی
 که مرا و لا برای او باشد ما ندانند و من که مرصع است و در و ابال که بر و از سبکند ما در شکر
 در پیشتر عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که مرا و لا در و ابال که بر و از سبکند ما در شکر
 و خیر میخواست است که بهتر بن زمان این امثال شتر عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که مرا و لا
 در وسط باشد مثل حسن و حسین از دو وسط این است که در رسول الله باشد عزیزم گفتند نه
 فرمود که با از شما کسی است که شتر خدایا بگریز که در میان او است عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی
 که غمان در و ابال که در او باشد پیش از من گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که غسل داده باشد
 پیشتر خدایا عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که ساکن شده باشد در مسجدی که کن شد
 باشد در و در حال حبس از بن گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که کتاب باز کنند از آن
 برای او بعد از من و درین اوقات که در میان عصر از بن گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که
 فرموده باشد برای او رسول الله صلی الله علیه و آله در آن هنگام که نزد ایشان وارد شد سوی او و بر رخ
 بر لبها پس بگریز و در و ابال که در او باشد با یارین دو سر خلیف موسی و فریاد بخورد با من این
 مرغی از پس من آمد و بنیاد شتر خدایا بگریز که در میان او است عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی
 من سوی من میبرد و در و ابال که در او باشد عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که کشته باشد شتر خدایا

کاتب

مزد هر سخنی که فرمود میان رسول الله صلی الله علیه و آله عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی
 شما کسی هست که بر در آن بوده باشد در سجده و غلبه و آن که اهل شکر رسول الله صلی الله علیه و آله از من
 در هنگامیکه چنینم در در فلان و آنکه اهل شکر او را بنویسند و خدا کردیم حلا خود را بگریز
 گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که گریز باشد عیسی از بن و عزیران ما در و ابال که در
 نه فرمود که با از شما کسی هست که مرا و لا بگریز که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که گریز کرد با باشد و از آن که با الی عزیران من بگریز که بگریز
 شان او آمده باشد گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که گریز کرد با باشد در و ابال که در
 و گریز با باشد با یارین ما را برخواستند سوی او و در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 پس در شکر ما را و گریز و در علی بن ابی طالب علیه السلام که فرمود که با از شما کسی هست که گریز کرد با
 و بنیاد در شکر شما را بلکه خدایا بگریز که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 در میان شما کسی هست که تمام کرد از آنکه با باشد خدایا بگریز که در او باشد در و ابال که در
 ذالفریضه حله و المکیه عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی هست که گریز کرد با
 پیغمبر ما را شکر زده را در هنگامیکه نازل شد این بفرمود که با از شما کسی هست که گریز کرد با
 فقیه و یارین ما را بگریز که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 پوشا بدن چنین رسول الله صلی الله علیه و آله شاه باشد عزیزم گفتند نه فرمود که با از شما کسی
 کسی هست که از عمر خدا و رسول الله صلی الله علیه و آله در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 نه گوید **عبدالمجید** و درین باب و ابال که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 دعا بگریز از آن خیر خود را در محو زنجیری با سناد حق و که رسانیده باری در در و ابال که در
 دادن علی بن ابیطالب را هر سوره را و این است صفتی لفظ او که سوگند میدهم شما را خدایا بگریز
 صحیح سبلا بگریز و با هر و ابال که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 با محمد لا سیف الا ذوالفقار و لا حق الا علی با سبلا بگریز که در او باشد در و ابال که در
 که سوگند میدهم شما را خدایا بگریز که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 پس گفت با یارین ما را بگریز که خدایا بگریز که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 که در و ابال که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در
 رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که چون شتر که مرا بگریز که در او باشد در و ابال که در او باشد در و ابال که در

انفوز بان داده شدن بن پرده از بن پرده و مرد مرا حیا و یک نیش بهج معبودی لیسرا کمر و چیزی
چندان پس چون با دست نشان از زلف و عارض و عجزی که بنامش بر لب بر روی او هم و بکن برادر است
برادر و نعلی پس و سینه کن او را اما بعد از آنکه در معاصرا و کفر باطن بود این نامه بر کشت در دنیا تا پیش
ابو محمد بعضی عهد از بن عوف که سینه اندم از ان رسول الله صلی الله علیه و آله و آله بر کربا و این دو کوش
من اما سید بنید رسق که من مفاصله بگردم از ان سید رسول الله صلی الله علیه و آله و آله در هکما سبکه که غیر
بود حسن و حسین را در ابیسا در رسول الله صلی الله علیه و آله و آله مفرود بر کرب من ای حسن پس کشت فاطمه
بدر سبکه حسن و حسین که در صنعت از ان سید رسول الله صلی الله علیه و آله و آله و نوسکوف بر کرب من ای حسن پس بر کرب رسول
رسول الله صلی الله علیه و آله که از ابیضا پیشتر آنکه کوم من بر کرب من ای حسن و کوبید بر کرب من ای حسین
پس هیچ از این هفتاد تا که او را باشد مثل این منزلت ماصبر کند که این نام حکم که خدا و تقم درین سینه
امری را که باشد که کرده شده باشد **کوبید غیله میم** و بدر سبکه در آنکه کرده صد ایا از بن ابیضا
موفق بن احمد کوزی که علی بن ابی طالب علیه السلام را ده کرده برین در عود شوری و مناظر
کردن او امر ایشان را و با حجاج بر ایشان که در سو که او محبت کند بر ایشان بهفتاد و هفتاد مناصب
خود و زود باشد که در کرب انرا و طریقی از آنچه در واقع کرده اند از ان اسباب از دار و در آنچه ذکر کرده اند
انرا بن بجز خود نشان در معاد نیک مسک ملاح کرده اند و اول انرا از آنچه از آنچه بیک مقدم شده ذکر کرد
این کتاب **و از طریقت** افضل گفته اند از آنکه در کتب معروضه نشان بر این سینه که انرا نشان از اظهار
علی بن ابی طالب علیه السلام بی نام بودن او ان مقدم ای عمر رضایان برود و خلافت و آنکه او سر از ان
مردود و خندان نشان از بعضی خانی دیبا بر منابر علی و رسول لاشما و آنچه ذکر کرده اند از آنجا غیر
از اهل فوایض و علی و ذکر کرده اند ان عبد بن درج و زحم از ان کما بعقد ابو هلال اسکریه نگار
اولا در خطبه که خطبه من بوده ان علی بن ابی طالب علیه السلام در عقیبه با بعضی از من مر و اذان
او خطبه بود که خوانده اونها بر من بوده بعد از ان اشارت ظاهر و باطنه بی نام از ان کما که مقدم کرده
او را و انرا تا بیکه موافقت کرده اند انرا از آنچه بر من شده و لفظ او در شکی بود امر عقیبه که صلح
کرد بد شما در ان حق سلیبیا و آنچه شما بودید در ان غیر شده و گفته این عبد بن کعبه بد
شمار در ان سنوده اما بد رسبکه من اگر خواهم که بگویم هر از بن سبکه من که عفو کند خدا و عقیه از
نصی که گفته که بشو که فرزند بود نادر و مرد و بر خفاست سبعم همچو کلاغ بی سر دم که هفتاد و ششم او فر
و ای برادر که گفته میشود هر دو را و وی به میند سر او هر از بن بجز بود مرادنا نظر گفته پس

ام

اگر نه باشد ابد و اگر باشد پس با اینها بنی از بنی راست از صفوان نطق و ان خطبه کا شفا است
از بنی صفیه دشمنه و در حق او از نظم فقدم کند کان برود در خلافت پس هر که خفاها را با بد کرد و باقی
کرد در بران از افعال و سبکی در دوزخ ان چیز بنی است عفو لفظ او بر وجهی که حکما بکرده اند از صاحب
عقد با بنید بر سر که ابرار عزت من نادر و پاکیزگان اصل بنما عفره در مانند از وی کو چکی و علم
ایشان دران روی بر کربا بنید بدر سبکه ما اهل بیتیم که ان عمل خداست علم ما و حکم خداست حکم ما
و از قول صادق که در سینه ام پس اگر بر روی کینا تا ما را راه نماید بیدا با ما است و این سخن کینی
تابع شد انرا لایق کشت و هر که ناسر کرد انرا از عرق شد با بنید بسبب انکه سبک در هر مؤمن و بسبب
کند میشود بند خاری از کرب و ضایع ایشان و عجا ایمل کرده مشقش و ما حتم نموده میشود و در علم خطبه
مر علی بن ابی طالب علیه السلام که فهمیده از حسن بن عبد الله بن عبد الله عسکر صاحب کما در خطبه
و نواجر و او از نو سالی عافان اهل بیضا است و ان خطبه در کتاب است که نام ان کتاب معانی الاثنا
است تا بیض و بعضی نشان در سال سصد و شصت یکم بوده باشد انرا کوبید صاحب کتاب
معانی الاثنا از آنچه بن است عفو لفظ او که با بن معانی و خطبه امرا مؤمنین صلوات الله علیه کتب محمد بن
امیر هم طایف که بعد بشکر ما را عبد العزیز بن یحیی جواد و علی که متحد بشکر ما را از عقیبه بن زانند
ان علی بن غزوه از عسکر ان بن عتب و بعد بشکر ما را محمد بن علی بن ماحیلو به کتب متحد بشکر ما را عم
من محمد بن ابی القاسم ان محمد بن ابو عبد الله در ان بی در او ان ابی علی از ان بن عثمان از ان بن غناب
از عسکر ان بن عباس کت که ذکر کرده میشود خلافت از بنی امیر المؤمنین صلوات الله علیه بر ان حضرت
مردود عهدا سو کند که پوسه شکر بکن این جمله بنی نه جلال من از بنی اهل بیضا است پس بر کرب و شکر خندان
بنی باشد بر من با این چون قوه سلب معلوم نشان از انرا و امر بنی که لا با بنید بسوی من این
حلیس بر نه همچو علوتشان بر من و کما شتم زدن جا من مختلفان لا یجیدم از و حق کا و لا و در کتب
کتب میان آنکه جمله دم بدست برید بعضی بدست بی با روی کمان لایسیر غایم بر نخل با د کوری که شب
سبک در ان صغیر و بر میشود در ان کیر و سی من با بنید در ان مؤمن بنید ناما میرد فضلا می عزت
پس در دم بدر سبکه صبر کردن برین دوزخ را بر ناست پس صبر کردن و حال آنکه بود در جحیم من
چیزی از دنیا را با نسا ن و در حلقی من بود چیزی که او کوی چون استخوان مبدی دم مبراش خوفا
که غارت با نده که منصفی است و ندر که چون حکم مال حی را در دا انکه بکن شد انرا بره

و الله اعلم
و الله اعلم
و الله اعلم

خود و بدو جزا بپوش و عفت است خلالت را برای دل بد بکش و شلوخا و ذنبه اعدای بعد از مردن خود
 بغیر از این و عجز از آن حکام که او ملینان در خلافت میگرد در زمان حیات خود بی عفت میگرد
 برای بگری بعد از وفات خود بگری که در وقت مرگش که بدو میباید و سودان و غلبه باشد
 حلاکت آن بربان و دنیا و پیشه اولاد بگردن آمدن در او و درین و اعتدال درین برای این پس صلوات
 طبعت میجو و اولاد سرکش است که در وقت مرگ مراد از سر بالا میگرد و بیفتی و پیشه کند و اگر در وقت
 عاقبتش و اولاد بجهالت با نماند درین بیلا شت در زمان بحیرت بی استقامت که مختلف است لاجرا
 اند و در عرض راه میگرد و با مصلحت با بد بگریها پس بگری که در روز مردن در روزی مدت
 و عجز عین ما آنکه کشتن بر او خود پیغمبر و در وقت غلبه را بدو از آنجا برود که این خلافت را در دنیا
 که کان در مردن یکی از ایشان پس اولاد او را بدو میباید پس از این زمان بشود که عاقبتش در
 اندها در دنیا اولاد او را بدو میباید در وقت خلافت با این با نه تا که در بدم که عاقبتش در
 ما بن نظر این پس بگری که در وقت مرگش در وقت مرگش در وقت مرگش در وقت مرگش
 دن بعین عبدالمعین خود و بعد از آن بخوانست سووم قوم بعین عثمان در دعای که با دیگر بود
 دو جا بنا و که میان مغرب و صبح که هر که کتا به از آنکه است و صفوح بخوانست میان سر کین و لغت
 خود در وقت مرگش و این کتاب است از بسیاری و فرایخ روی و در پیش مال و برخوا استند با او
 است بر عبدالمعین که خود ایشان وی بودند بخود و ندیج دهان مال احتیاجی با او بر صا و عین
 چون خود در وقت مرگش در وقت مرگش در وقت مرگش در وقت مرگش در وقت مرگش
 شد قبل از این پس زمانه را بدو میباید که در زمان روی و در وقت مرگش در وقت مرگش
 در زمانه چون لاله کتا و عجز بسیار وی بدو رسیده که پاپی برین بدو آمدند از هر جانب تا آنکه پیاده
 شد در حسن و حسین علیه السلام و شکافه شد روی من فرخنده که بشکند مردمان را بخوانند
 من با سر خلالت شکند طاعت عجز بدیعت او و او سفینه شد و بگردن و خارج کنند از خطای بی
 مطلقان و درکن شند جماعت دیگران برین چون درکن شند نیز آن مالد بشکند که ان عمل
 و زین بر عا شتر است و مالدان سفینه و عا و بر عا و بر است و اصحاب او و عمل بدید که شکرکانان
 دین اصحاب نیز مانند که کو با شنوده بودند کلام الهی که در آن الاخرة جمعها للذین لا یرید
 علوا و الا و حق و لا منادا و العاقبة للمتقين بقیه انزل ای حین ساختن ام از برای انان که بشا
 تخفیف اند بر وی و نگردد درین مین با اهل ان و نه بنیاه که در حق ستم بر مردمان و سر نظام بگو مسر

بنا لله و بنا لله
 انما لله و انما لله
 انما لله و انما لله
 انما لله و انما لله

در وقت مرگش در وقت مرگش
 در وقت مرگش در وقت مرگش
 در وقت مرگش در وقت مرگش

پهیز

پهیز که دانست بلی سو کند فعلی بقم که هلاک بنه بختی شنبه اندا بن ابر و عجز را و حفظ کرده اند
 آرزو و لیکن در وقت داده شده است بنا و مشاع دار فنا در چشم ایشان که در بدیهه بصیرتشان و بی عجز
 کشند و بشکند و در وقت داده شده است بنا و مشاع دار فنا در چشم ایشان که در بدیهه بصیرتشان و بی عجز
 حکمت و از برای است خلافتی بدلیع ندرن که اگر عجز بود و خستواری کنندگان بلی مباح عجز بنام
 عجز برین و بعجز و در آنکه است حق سبحانه و تعالی ان عهد بر عا که مراد از عا با بکد که مراد از عا است که
 و در بر کسی مظلوم دلانکار هلاک بنه مباح نام ختم در زمان خلافت امر که هان او بیع و زک میگرد
 در هر نه بر میداد آخر این امامت را نظام اول او و هر هفت بافتند بن دنیا را که این سنان بد و درین
 مینا در بدین در پیش خواری اسنان چند که هیچ جهت ندارد چون عطسه کوفتند و او کوبید
 که بخوانست مردی از شهر شاعران بود سید الفاضل با بن مومع و داد و بیوفی شند بر قطع کردن
 و که زین شفته را این عیبی که بدی که عجز با امر لغو مین بعد از فرخ از ان که باران کشتن مفاله
 خود را ناچای که کذا شتر مود هبنا تا ای عین عجز است که شفته است که با و از شانه آنکه عجز
 شد و در این زمان عجز کنت بخلا که او و همکین کشند ام بر هیچ کلام هرگز چون الله حکین شدن
 من در بنام که چنان سید الفاضل از ان سخن بهر جا خواهد بود رسیده من در کرم شیلین خطبه
 داران که شتم در کرا بن برید شکران و خطب است در زمان از ان و بدو سید که حکا نیکر که این
 خطبه را خواندند که در بنج البلاغه است معانی البلاغه تا بلیت استیلام ما بان سید المله و الدین محمد
 موسوی و این عسکری مصنف کتاب معانی البلاغه است که تاریخ خطبه او که نقل کرده ام از ان
 مقدم است بر تاریخ ولادت سید رضا الدین رحمه الله خفا تا که تاریخ و نه در صفت مغلطه الاخبار
 در سال سصد و هشتاد و هشتاد و پنجاه بوده و تاریخ امام فخر البلاغه بر دست سید م کورند ستر
 در سال چهار صد و بود از هجرت کو به خطبه الفجر بدین داود که مؤلف این کتاب است تاریخ
 که مؤلف نهج البلاغه بن خطبه را آورده و لفاظ اضطرر و صح و انم از نزل لفاظ بنا بران خطبه من کور
 لایحه اشرار در کتاب بنی مود **ومن خطبه له علیه السلام العرب تده بالشفقة والمخصه**
 انا والله لقد فقهنا فلان و انا لله لعلم ان جعل منها عمل القطيع من الرحمن بحال ذوق السبل و لا
 برزق الی الله فندك و درها حق و طوبى لهما انما و كلفنا انما ان اصول بني جلد
 اواصير على حكمة عجا بهرم فيها الكبر و التفت بها الصغار و بلدح بها من حدة الخط و به
 این خطبه شرف مشتمل است بر شکر بر حضرت زین علی بن مویسین علیه السلام و نظم او در امر خلافت

در خطبه
 در خطبه
 در خطبه

واما من وشفقة چيزي را ميگويد که مشايش که بيرون مياورد شتران دهان و دندان و کتک
 ضعیف را با نشسته میکند چون در ازین خطبه این قیاس کلهر بدن با آن حضرت جمله کلام جاورش با این نام
 اشها و لا یخیر فیها شیئا و مفضل بن سنان است که در اول خطبه این مقوله را فرموده تا آنکه بگوید
 اما والله لقد یحییها فلان یحییها که با این جمله که پوشید فلان خلافت را چون پوشید پیراهن و در حال
 فلان را بویگر است یعنی خلافت را بجز فلان بقیه در بر کرد و در بعضی نسخ نسخه مسموم شده و حال آنکه مفضل
 سید آنکه مصلحتین که ناظم امور مسلمانی نام از خلافت مصلحتی است آنست که نظام حوالا سنی
 بدوست که مکر است که بر زمین با بیان چون کوه سبیل علوم و حکم چه سبیل بر زمین با بیان آنکه آن
 عالیله نشسته فرموده مفضل بن سنان در آن زمان همچنانکه ایمان سبیل حق و جهالت خلافت است همچنان که
 او سبیل حق را فرموده مانده اند که ایشان است لیس علوم بی پایان و ندیدن و انبیه و در سخن گفته اند
 وفاق و رفتن و در وقتان حکم برین است که الا ایها البیوی من بین برنده و نیز سید با ما ان کالات
 من دست هیچ درنگ برنده این کلام وضع نظام دلالت تمام دارد بر جهل او بیکرم عدم لیاقت او با این
 امر با آنکه با عفو و احوال بوده اند با آن که با وجود علم افضله مفضل احوال را خدیده اند در جواب حکم
 الهی پس فرمود که از آن خلافت چه صبر و صبر و صبر است از طلبان و در بودیم از و نهی که با
 یعنی اعراض کردیم از و در احوال کردیم که چون در دم فکر با ما آنکه جمله ارم بدست برده که قبا با
 علم معاون و ناصراست با صبر تمام بر نکلن اراکوری و البیا علی اختلاط امور و صوری که بر مینویسند
 دوران بزرگ سال و ششصد یکصد دوران خورد سال بسبب علم انظام امور معاش و معاد و صیحه
 نماید دوران مؤمن چنانچه از وی و فلان مشفق و دروغ مصلحت نام برود که امر برسد و گفته اند که مصلحت
 انکه در ریخ و نصیب یکصد و سیصد با بد و وصول یعنی خود بن برسد البیوی و میر یابی و کلامی آن
 الصبر علی ما اصابک و فی الصبر کفای و فی الجود کفای اری ترا فی مصلحتی مصلی الا ان لا یسله
 پس بدیم که صبر کردن بر آن اولی است نظام اسلام از آن دو قسم منقسم دوم را اختیار کردیم که
 چه موجب علم انظام دین است بر وجه تمام و کامل بر صبر کردیم و حال آنکه بود در چشم ندی یعنی
 چیزیکه میان نشان ریخ و با از اعتبار بدین بزرگ خواعدین و در حلق شیخی فیض و غصه
 بود که کواکب است سید بهم مصلحت خود را که منصفان نشان خادش با نیز بعضی گفته اند که
 ان صبرش فلان است که حق با طهر علیها السلام بوده است و بسبب علانته و سبب علانته و مصلحت او را
 که بقصصیه اندامی از خود گفته و ما را و لاحکم ما لاجود و ادها آنکه بکن نشان اولم راه خود

چون شتران بر زمین مینویسد
 در خطبه هر روزی از حضرت
 مفضل بن سنان گفته اند
 اما والله لقد یحییها فلان

ورفتن بد است که در آن است تا در ایام آن فلان تعبیه نمیشد بقول الاعشى شعر
 ما یوفی علی کوزها و یوم حیاتنا نحن جاورها بما یحییها لیسها هو یحییها و جوارها از بعد
 لآخر بعد و فایه لشکما لشکرا من عمرها مفضل فجوز خشنا و یحییها کلها و یحییها
 و بکنر الشا بریها و الاغذال منها کرا کرا لصعبان اشق لها حرم وان اسکر لها نعم
 منی الناس کثر الله خطیرتها ما یکنون ما عزمین بس و یکشد خلافت و انداختن او را فلان
 که آن عمر کما سناست و الفا کرد بیوی مفضل بیکر بغلان بن عمر بیان و آورده اند که در حال
 مرض ای که مفضل و برخلافت عمر و اوصواب بود نزد ایشان و مفضل بن سنان علیه واله در دعا
 مرضی مفضل برخلافت عمر علیه السلام را بود و در خطبه نمود الله سبحانه در آن با بلیغ
 فرموده بود مفضل که نبوسید در آن و علم طلب بود عمر گفتن میان بدیع دلدادگی که گفتند که آن
 الیوم الیوم بدوستی که برود و در وقت دعا و است هدایتان میگوید چنانچه خالفان در کتب خود
 آورده اند و حال آنکه علم شتران بود او هرگز بن مخلوقان ناله نمیگردد که در حال کفر و ان پیوسته
 بر زبان ناله و درین بارها حکایت شده اند پس روان کرد و پیوسته فکر کرده که اروی الشیخ
 فقال لهم فدکمل یحییها البیوی و رواها با کرا صلاب یحییها اروی الاعشى
 یعنی وصید فرمود بیوی مفضل علیه واله در آن خطبات با مملو مؤمنین علیه السلام پس گفتند که
 از ایشان که بجهت حفظ کردن این وصیت با آنکه هان میگوید در روز رحلت بهیروز ادمیان
 و مبد بد ندا با کبر که در آن وصیت صواب کرده و هان بان گفته بجهت که وصیت میکرد خلافت
 بسوی عمر پس منصف نام تمام در دنیا مرگ در زمانی لاحق بر موفی هر کرد بعد از آن مملو مؤمنین
 علیه السلام مثل در بقول اعشى که نام او است همون بن جندل ان بن قمل بن بیدان غصه اند که
 در مدح عامر مصلحتی گفته بوده و جبار و بلیان همین عمر اندان بن جندل بن جبار است
 حصن حصنا بوده بهیامه و مطاع و سرور رخصت از آن داشت و دره هبت تمام و مشقت سفر
 نمیکشید و دعا بیوصله نسبتا انجا بنکری سید با و اعشى ندیم وی بود و اراده فرموده از بنیه
 که چه بعد و در ویش هان دوروزن روزی که بر پیشانی ریخ و نصیب یکصد در هوا نشا
 کرم و روزیکه در رخصت فرود قدم که ندیم جبار بن جندل بن جبار بن جندل بن جبار است
 مرفقی ندیم سر مفضل فرموده بیان مبالغت و در دست میان حال خودش که کشتار
 محنت است و مناخی هب مناصب پشاحال موی که در دست مفضل فرود هبتا اند و محفوظ

ان را انش علی مفضل بن سنان
 تا انرا من را جبار بن جندل

مبارک و پاکیزه و کفایت بیست و یکم با تو بر آنکه عمل کنی بکار خدا و سنت رسول خدا و سبب خلیفه با تو
 نیکو در اخلاص عملت مسلم بود که بعد از این با تو بر آنکه عمل کنی بکار خدا و سنت رسول خدا و سبب خلیفه با تو
 علیها و الله و اجابا و نام بر او بود پس دست بر آن که بمنزه دست رسول الله بود هر گاه در میان روی
 او در دست او گرفته بود و گفت آنچه با امر او منتهی عملت مسلم گفتند و عثمان گفت علی بر سر هر که
 این گفتار را رسد با بر هر پلانی ایشان و ایشان گفتند با آنچه خواهد بود و ندانم با و آنکه عبدالمطلب
 خلافتش را سزاوارتر از عثمان و با او سبب کرد و هر قوم به پیش او روی آوردند و این مقدمه شد از برای
 شهادت امام حسن و امام حسین و باقی اهل بیت علیهم السلام که با او بر غل ایشان
 سبب کرد تا این جماعت مجمل این حالات بود و در بعضی نفع و اضعاف که در هم آید سا و شهادت آنکه
 عثمان بن کلاب استغاثه بعلت علم مفید بینه و خداوند عز و جل بر او بی شوری که عارض شد
 شک و دودان در این من با اقل از ایشان که با او بر او است در رینه را من با و عثمان که در با
 ایشان این امر بینه است که بفرجه می کشند اما هر حال که ما آنت الا نشوئنا ان که چه شهور
 شهر یکست در نوشته ما در این بسیار است **نظم** حال با کانا نیا ساز خود و مکن که
 باشد در حق شتر شترش لیکن من زین من زد یک شدم در طهر آن چون زد یک شد ندا ایشان
 و طهر آن کردم و فیکه طهر آن کرد ندا ایشان پس هر که دردی از حیرت و جد و حسد خود اشد
 بسعد در صراحت که محزون بود از آن حضرت و بعد از آن عثمان نیز تفاوت نمود آن سینه و سبب کرد
 دیگر که از برای صبر و شوقش در آن با چه در چه چیزی یعنی سبب می نمود نبود و صبر و صفا هر بلکه
 چیزهای دیگر که سزا برفت و جسد و دهنی باشد بر آن حضرت علیه السلام این اشد و نصدار بر من
 عوانت که شوهرم کاظم دختر عقیقه بن ابی معیط است او خواهر ما در روی عثمان بود اما آنکه ب
 حواست هم فم که درها لبیکه را کرده بود و جوبا بنا و که میان نعل و کلاه است چون با
 و جوبا بن شتران کنی ناکل با مثل مکنه می که درم کرده باشد اما شکر و سخوف و جوحا است میان
 سر کهن و جوده مشهور با جوا و عنلات بن کانا بر ایشان بسیار روی مزاج و در عیب بسیار اما
 و از اطراد و دردن و نشاء مبدن در آنکه احوال و این اشد و عثمان است و برخواستند با او
 بنی امیه بن عبدالمطلب که خوشبختان و بودند محققند جمیع دهان مال خدای تعالی را برضا
 و طیفی و حین خوردن شش مطن بهاری را به بهر دهان او رده اند که عثمان را از این مال
 چهل و نوزده سالان را خود چهار صد هزار دینار طلا مستوفی است که او بختی بن عبد الله بن

بنا به و بیست و یکم با تو
 نیکو در اخلاص عملت مسلم
 بود که بعد از این با تو

انکه بشتری که درم خوش
 و آنکه بشتری که درم خوش

و شایسته که بفرجه می کشند
 اما هر حال که ما آنت الا نشوئنا
 ان که چه شهور شهر یکست

خالد اسد با این که در آنکه روی عثمان نهادند از برای عبد الله سجد هزار در هم فرستاد و بزرگ
 هزیمت از ایشان صد بر آن نوشت یعنی بن عبد الله بن ارفم که خاندان بدین مال بود چون بر آن بدین
 شدند و روی آنها را بر آستانه پیش عثمان آورد عثمان گفت فوجا از برای او در کرده است
 من خاندان بدین مال مسلم خاندان نبوت خاندان نبوغا است فوجا است که او در دست او و غیر
 عثمان آنها را غلام بخواد و در مال مسلم آنان این مزاج و در بعضی سبب که تا که کبر و زدا و از این شد
 امثال و مزاج و سبب در بدین مال تا سحر شد فوجا او و سبب کرد ندانم و کشند عباد اهل بیت بسیار
 پس ترسانند و ملائکه که دردم روی آورده بود ندانم در بعضی دهان و حوام کرده من در رضا طیفی
 عرف کفار و عرب کفار را عرف کوا بچه او را عرف کوا بسیار است واضع شد تا بی با نا آنکه پاره
 شد تا در حسن و حسن علیه السلام و شکا فته شد در این نزد خطاب بکشیدن مردم و بر او بزرگتر
 ان در صدد و مکن است با شکا فتن پرهن از جابا بن مراد از جابا بن مفضل است از عطفین و عفا
 عربیان است که امیرنا ایشان همچو بکران اند در وقت غفلم و تکریم در عفا طیان و یکی احترام در آن
 حال که بجمع بود ندانم در بعضی کله که سفند با شبانان در دهان و عقائدان وضع است با در
 مواضع غیر لایقه و نکت فطانت را بچه چه غم نوزد عرب مضمون است بجا و در وقت فطانت فکنا
فَهَضَّتْ بِالْأَمْرِ بَلَدًا طَائِفَةٌ مَرَّتْ حَرِيْرًا وَصَفَا حَرُونَ كَأَنَّهُمْ أَيْمَهُوا اللَّهَ سُبْحَانَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
وَعَوَّهَا وَكَفَّاهُمْ حَلِيْبًا الذَّبَابُ فِي أَصْفَى وَرَأَى هَمَّ رُبَيْحًا پس چون برخواستند من با سجدان فتن
 کردند فاقه عبد بیعت او در کت شدند و فاشوشند و در کبران و خراج کشند از حق بجا بیطلا
 مل در دنیا کشتن طلعه و در نیک عهد سکنند و عفا لشکر بر آن حضرت علیه السلام برین آمدند و در
 حدود بصیرت خا دره نمودند با حضرت علیه السلام و ما رفین خراج اند که در بعضی بران با حضرت جنک
 کردند و فاطمه معاویه لعین و اصحاب ب قوم او از اهل شام که در بعضی با حضرت مفا المکرند
 و ایشان بجهت خالفن و مزاج اصلا عشا حضرت چنین بود ندانم که کوبا نشاء بود ندان حضرت
 که سفر ما بد که اندر این کن که نایه ام از برای کتا بکند فوجا هند بلندی در زمین و فساد زمین
 که بقا فون شتر عمل نکند و عفا بنب و عفا بنب کا از برای نشاء نند بل فتم بخدای رقم هزار سبه
 بجهت شته اند از این است را و حفظ کرده اند از او لیکن در بنشاده شده است ایشان را از بنی
 این همان پس چگونه عفا در آوردند در فامت که ما عفا بودیم از این با اما و الذی کافح الحجة

نشد آنکه و طری که گفتند اما آنکه
 در بعضی ملائکه نیز شدند
 حسن و حسین علیه السلام

و بی برایشان ناما بیغنا ذاهه انکه بوده باشد و اما اگر همتی بر ایشان است پس بخدا سوگند چو زیبه
 که عدل و حق و سحر مردمان از آن و در آن کرده بر عدل و در حلال و حرام ملاک و کورج و حدیثی است
 که منضم ضد حق یعنی است و صیغه اهل با یکبار عفا و گناه آنکه بی هاشم بر او از ندرت خلافت
 از آنکه تقدم کرده بود نداشتن را پس بعضی از آن حدیثی است که در اینست مضمون لفظ او که او گفته
 عبدالله بن عباس که در ضمن پیش عمر بن خطاب و یگر پس گفته است که ای پسر عباس چه منع کرد حق
 شما را از شتر او را که شما اهل بیت شما شد بدگتم بمنمایم گفتن لیکن من مبداء بدو سبب که شما
 ففضل کردید ایشان را بر یونان پس گفتند اگر ففضل کنند ما را و اخیلا فیما یوت باقی منکند از آن
 برای ما چیزی را و بد رسنی افضل این دو منصب شتر شما است بلکه نادانان ما کمر جمع و دست
 شما و اگر چه گذارند شما به بنی امیة پس این لفظ ما سعه و صغیر و بدینکه مقدم شاه نزد
 کردن در روز سینه ایضا جمع دادند بروقان و سله و هر دو صحیح خود آنکه بی هاشم گفت
 بودند در خلافت تابع علی و اهل بیت و اجماع کنند بودند بر ایشان تقدم او بر ایشان و
 بدو سبب که مابعد کبر و هیچ کس از ایشان ابو بکر را نامشرف شد علی را تسلیم بسوی پیش از
 کرب و اجبار با بیخه نبودند ناری کست علی را پس چه گاه موثقیه را آنکه عفا کرده باشد با عفا
 کرده باشد کبر از ایشان ظلم تقدم کنندگان را بر علی بن ابیطالب علیه السلام و بدینکه شهادت
 کرده اند علی و چهار مذهب بصلی الله علیهم و آله و سلم بوده اند ایشان را معتقدان و بعضی از آن
 ان اسکندروا بیکوه اندازند در بعضی موصوفان و اجماع موجود است در غیر آنکه کتب باطلی که معریف
 برین اختلافی بنوعی از ان نبودند و در زمان خلفای این کلام را رسول الله صلی الله علیه و آله
 تألیف مامون از خلفای بنی عباس و تاریخ کامیاب کورمال سوال بوده در سال دوشین و بیجا و بیتم
 ایند نوشته بود انرا از حکم بن مرزبان از خبرین حسب گفته که فرمود آمد عمر بن خطاب تا زله بعضی
 مسئله مشکله از او پرسیدند بنحیثی که برای ان نشد و معلوم برای ان و افتاد عرض کرد حق
 توانند کرد پس گفتند که هر مابین در روز شتر جاری هست در حال این پس گفتند ای عمر بن خطاب
 حلان پس بغضت دنت پس گفتند که با ایشا الین بن استوا الله فو لوف لاسد با ایشا بکره
 کردید گان بر سید ان خدای نعم در در آنجا به معاصی و بگویند سخن راست یعنی سخن که صدق
 باشد نه کذب و صواب بود نه خطا و جعل باشد نه هرز و خا هر دو در انسخه خدای سوگند باشد
 که من و شما هر اینه مبداء بکره از کجا حدیث منکند انرا و با ناها سال لیکت قوم کنند کویا

و اسیما از تمام بیضا اسکند علیها سید حق المذین قدر ستره مز بوده که حق الفیض علیها السلام که کرب
 الضعیفان انما تقوا الله انما تقوا الله انما تقوا الله انما تقوا الله انما تقوا الله انما تقوا الله انما تقوا الله
 میعاد و از نزاع میکنند و از سر خود را از ندرت پاره می شود یعنی از ان کشیدن و اگر مز و گذارند از
 او چیزی را بصورت او چون همکند بان و مالک بنیوان شاد از او میگویند شتر انرا که کوه است که
 سر خود را میبارد و سر را لا میکنند و مشغول بنیان چنان است که از او این سبب در اصلاح المنطق
 و مز بود که انرا میگویند و در مورد که استغفار از او کرد که در ان زمان و در ان زمان که اسرارها بود
 مز بود که اگر با شتر او از سر خود را از تمام نگاه میدارد از او بروید بکر بدینکه منضم است
 کتابه که در او با اهل بیت است که در دو باب عبا دانست که عمل میکنند بان شیعیه ایشان که نام آن
 کتابه صحیح المصنف است در عبادان ما را با خطبه که علی بن ابیطالب علیه السلام خطبه کرده بان در
 خلافت خود روز یکبار انفا است که در روز جمع بوده است و روز شنبه که در روز جمع بوده پیغمبر
 ایشان بر وی خلافت در غنیمت و ان خطبه حلیله است که ظاهر مز بوده در ان ایضا ریشه ان نقد
 کنندگان بر وی خلافت و ظلم ایشان مرود و هر کجا خواهد انرا که طاف کرد بر ان از انجا پیوست
 بدو سبب که انرا طایفه است شتران و سبب عقل که ان کلام او است تحقیر و بدو سبب که شتر
 کتابه از اهل بیت که نام هاشم از ان کلام سال که مصنفی عبا بن بعضی میگویند است که در
 کتابها نشان از اهل بیت علیه السلام شیعیه ایشان و ذکر کردن چیزی را از احوال ایشان و منضم است
 کتابه که املا مز بوده از علی بن ابیطالب در تاریخ ظلم کردن مشغولان بر وی خلافت از روشن ترین
 کتابه در مضافه انکه اوجه کرده در فترت از انجا رسلا تا ان و املا مز بوده انان را بحضور ایشان و
 بدو سبب که شتران در کرب انجا در مسلم در صحیحین خود نشان انرا که عفا کرده اند علی
 چهار مذهب بعضی از انفا بیرون دارند که عبا بر علی بن ابیطالب علیه السلام بود نه که عفا و
 میگردند در باره بکر عمر که ایشان دروغ گویند که انان غادران خانان بوده اند و در
 که ان پیش کن شتر این حدیث درین کتابت و مطالب فاطمه علیها السلام مبرث بدو بزور کولاشی را که
 بعضی از انست و از پیش کن نشان ان موضع حدیث از صحیح بخاری با مسلم و بدو سوگند که
 کرده این حدیث را در کتاب مفید در رجال چهار حدیث که با یکدیگر نوشته بودند از معاویه و عبا
 علیه بن ابیطالب علیه السلام و حواله بخیر و در رجال جواد چند این است مضمون لفظ او که
 کرده بودی انکاهل من ان خلفا و حسد بودن من ایشان را و او کله در انست من بنو ایشان

من و علی و پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم... این با رسول الله پس بر مو و خضرت باغ نور... علی را که به نیکوستان با رسول الله... که باغهای نوری و علم در بهشت... تا بلند شد که او گفتند چه بگویم... نمیتواند از برای او فکر بعد از من... علی علیه السلام گفت پیغمبر صلی الله علیه و آله... نو کوی بعد از پیغمبر و در دیدم در نور و بخت... کرد از اندام علی بن ابی طالب... بیخ و از این صفت او است اتفاقا... کرد پیغمبر ایشان در حال پیشانی... او و مرد حق و هدایت و بدرستی که ایشان... او برای عمار و آنکه کرامت ایشان... در پروردگار بوده باشد از ایشان... و او در مسلم در صحیح خود در جملات... مصنف لفظ او از بنی ایشان صلی الله علیه و آله... حقیقت که بسیار و پیغمبر سر خود را بسوی سماوات... که بر طرف نشاندند سنان را در برای اهل سماوات... پس هر که در آن زمان در غم بنا بود با صاحب این... نقل کرده ام از ابوالفضل پیغمبر پس چون شد پیغمبر ایشان... اختلاف بعد از وفات خود همین است که ذکر کرده ام... چنانچه در حدیث آمده که رسول الله صلی الله علیه و آله... دلدار و با او از آن که در آن زمان او در پیغمبر ایشان... شد و کرامت هر که کرد از آن مسلمانان پس پیغمبر ایشان... محمد بن مؤمن شرفان بنی زایچه آورده از آنکه وجود که استخرا پیغمبر کرده از آن روزان در نفس من

نفس

نفس ای بوسه پیغمبر بوسه سفیان و نفس بر من حیرت... بوسه بن موسی الطاهر و نفس زنده و نفس لیل عیدک... سنن و نفس خواجه و نفس منان بن شیخ و نفس بر این... حدیثی که ما را ابو شیبہ بخبر کرده که ما را این حدیث... گفت که ما شنیده بودیم بن رسول الله صلی الله علیه و آله... و روزی میلاد و صدق میباید که بگویم در روزی که... همیشه اسم او را بر کعبه میخواندند که در روزی که... می آورد و بیگانه بود با او میباید که در روزی که... از روزی که در کعبه ایستاده بود که در روزی که... و در روزی که در کعبه ایستاده بود که در روزی که... اول آنکس است که در روزی که در کعبه ایستاده بود که... خدا را که در کعبه ایستاده بود که در روزی که... از کعبه ایستاده بود که در روزی که در کعبه ایستاده بود که... سرچینزای عمر و کعبه بنی اسرائیل از دست لیل و کعبه... که گفتند اولی پس در دستبند طبلان کرد اول آنکه... کعبه با رسول الله من با تمام آن صاحب پس بر مو و خضرت... سرچینزای علی پس در دستبند کعبه ایستاده بود که... داخل حق و هدایت در میان آنست اختلاف هرگز فرمود علی بن ابی طالب... داخل تمام در مسجد پس ندیدم او را پس از آنکه کعبه... من ندیدم او را پس فرمود که با الهی الحسن بدرستی که پیغمبر... ناچای بودند و ایشان در ذات حق و بدرستی که من زود باشد که من... بلنکر و ناچای اند و با ایشان در ذات حق پس کعبه با رسول الله که کلام الله ناچای که... فخری و صاحبان فخری و عزیزان و در باره آنکه در آن عظیمه فیصل من سبیل الله که... فخری و صاحبان فخری و عزیزان و در باره آنکه در آن عظیمه فیصل من سبیل الله که

ناکره که در منزل از او محفل بهم مراد رسد و بنا بر سلفی نقل ما بدست خیار کشته شود و چنانچه
 او را روز و سفر بخندار بشود نه او کوید اول کسی بود که ظاهر شد از اصحاب بدیع و ضلالت کند
 این صبار میخاکه نکشت از مردا مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 مثل است و نند نفعه عالمی علی بن ابی طالب که در آن روز صفتن در روز صفتن **کوه**
 نظر کن در حله اهل بیت علی بن ابی طالب بدست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 بود از حدیث کربلا و در صفت نمودن ایشان از مردا مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 سلمان و در بیخ شامها در دو فصله و یکم در کوه مبدع و مع ذلک بر بعضی شامها بود بود بود بود
 بکشتن او بر او بگر نکشت و از او چگونه مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 که امر را بنیاد بنیاد مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 الهوی ان هو الاوحی و حی و بان فی حق شاعر بدست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 نقل و در بیان آنکه شش و ده بود از او بگر نکشت و از او چگونه مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 بر او بگر نکشت و از او چگونه مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 امر رسول الله صلی الله علیه و آله نمود پس بدست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 عن امر ان نضیبهم منتهی او یصلهم علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 بنما بدان زمان حدای تقم از آنکه برسد به نشان از ما فی حق که مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 بار و در بیان بیست و نه با عدلی و رد آنکه بدست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 کرد پیوسته علی علیه السلام در آن که از ما مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 آنکه هلاکت و کراهی فشا و در و کرده از مسلمانان سببهم ان مخالفتی که بر عیون بود بر پیوسته
 و از آنکه ایشان ائمه و نبوت در کثرت از **و از طوایط** چنانچه در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 آنکه ایشان شهادت کرده اند و همه مسلمانان آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته
 برای ایشان کما به که کراهی نشود بعد از هر که زید دست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 و سبب که هر که کراهی نشود بعد از هر که زید دست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 اموال و اخلاق شرعی و سبب هم از هلاک هفتاد و دو کرده از آنکه ان پیشتر کشته کردن و سبب
 جا و بیرون کسب که جا و بد باشد و از آنکه مسلمانان و سبب سبب استخفاف فرج حرم و
 انشا رحل اسلام و از آنکه تمام و با این همه بد دست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر

نمونه

که شهادت کرده اند و با این احوال و دخالت و نظمه مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 بر وطن مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 آنکه ایشان از جمله بدست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 از جمله بیخ نکند گانند **پس حضرتان و ابان** در این است که ذکر کرده اند از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته
 در کتاب برهان و در سبب بن و در زمان در صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 انما کثیر الوصیه للوالدین و الا باقر و جفا علی المغنی **عین** مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 حاضر شود یکی از شما اسباب علما مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 برای پدر و مادر و خویشاوندان با افاضان نبوده شد و در سبب بن و در زمان در صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 از حرم و والدین و از پدر کینه کرده و در دوازده روز در سبب بن و در زمان در صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 طلبه بود و در روز صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 کرد در آن صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 عینه و از عمر بن زینب و از حکم بن ابان و از عابد بن زید و از مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 عکرمه از ابن عباس بن حدیث و ذکر کرده در روز صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 این صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 و در خانه و در مردان بود که در دنیا ایشان عمر بن خطاب بود پس پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته
 با آمد تا بولیم برای شما کما به که کراهی نشود بعد از هر که زید دست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 و از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته
 کما به که کراهی نشود بعد از هر که زید دست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 که رسول الله صلی الله علیه و آله در روز صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 جوهر و در کتاب صحیح در روز صفتن چون الحی که کینه علیکم انما احقر احدکم الموت
 در آن مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 پس بعضی از ایشان گفتند که سخن است که پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته
 کما به که کراهی نشود بعد از هر که زید دست مکرملی مومنین علیا سلم در روز صفتن با آن گفت که فی الدنیا خیر
 شد و اخلاط بطول انجامد پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته از آنکه پیوسته

نزد من ترا کردی و بویعیدها به من عیال که میگردد این را ما خنایچتم و ستادینها را و میگفت
 روز پنجشنبه چه روز پنجشنبه گفتند او می پرسد چنانچه این عباس و چه بود روز پنجشنبه بیست
 گفت بعد از عیال از وی بود که منوع شد رسول الله صلی الله علیه و آله از آن نوشتن و بود علی
 عباس که میگفتن صیقل از اینها به پیمان رسول الله و میان نوشتن وی **کوبید عبدالمجید** بن ذوالکر
 مؤلف این کتاب است هر چه بد رسیده است که گفتن این عباس که تر در هر جا نرسد آن سلطان فضلا سوگند است
 که اگر سلطان آن سبب بوشندند و دنیا و ممالکشان تمام را و هر سبب نامی بزرگترین اندوهی
 آنچه عرض طلب کردیم به اینها از آنکه بود که هر سندان عداوت و عجز بنیامینها از آنکه است و آن
 چیزیکه داخل کردیم به اینها از آنکه است و واقع گردانند ایشان از آنکه در هر جا که میباشند
 و استی که کلام اختلاف درین کلام بقیه ایشان که چنانچه است بود که هر کجا که و همدان سبک بود
 هر چه کرده ایم و آنچه را که در میان ما بچنانچه با همین واجب بود و آنچه در میان ما با دشمنان
 و کلام که بود هر سبب از آنکه ایشان و کلام گفتیم که در حق ایشان که بود و هر چه در میان
 نزد و در میان عیال و همدان سبک بود که سبب از اینها منضم است از آنکه ایشان که با آنها است
 اصولاً از دعوی اصولاً که **فوق صوت البقی و لا یضمر** و الله بالقول کثیر بعضی که بعضی که خط
 اعمال و کلام **لا یضمر** و در میان این به شریعت است ذکر یافته در میان مکرر می باشد مثال از
 مکرر بر در کار و او را بر بدی که بلند ساختن و از خود را بالای او بچین و اشکال از
 مکرر از آنکه از اینها اشکال را می کنند بعضی از ایشان مرعی را و عجز از آن است که ذکر کردیم
 آنکه کباب ایشان منضم و صفت بقیه ایشان است معقولی که **کما نطق عن الهوی** آن هوی الا و صی
 و خاصه در میان کباب که خط است بقیه ایشان آنکه نویسد از برای ایشان آنکه گناه نشود بعد از
 هرگز بر این سبب که این بود که باشد مکرر بویعیدها و هر گاه که باشد این بویعیدها بنده
 تم پس عیال بنده باشد همدان از برای هر دو کار ایشان بدعا لوی است و از آن بنده
 بعضی که جمع و یک عمل که گفتار و عمل است نزد او این **و از نظر بعضی بقیه** در این حد
 است آنست که هر چون نوح کرد در عقل بقیه ایشان و کواهی داد بر که او همدان سبک بود بعد از
 گفت بر ستم را کباب پروردگار ما و این قول از عیال که سبک بود آنکه اول است که کلام بقیه ایشان
 همدان و چگونه نیست و در میان او و در سبب که اتفاقا کرد که کبابی معنی است از کباب که داده
 مزبور بقیه ایشان در این است او و حفظش بعد از **کوبید عبدالمجید** و بعد از آنکه ایشان است

باشند

داشتند در حال بقیه ایشان با آن کرد تا که او طلب کرد که برای ایشان بر سبب اختلاف این کتاب
 ایشان می آوردند برای بقیه ایشان کبابی پس اگر بوشند چنانچه که باقی صواب بود و عمل بان می کرد
 و اگر بوشند چنانچه که نام صواب بود همچنانکه ذکر کردیم عیال بنده از اینها آنکه جبار و عیال عادت
 مشفقان با آنکه که خوا لایم بودند و بقیه می کنند او را و جبار بنود که از آنکه بقیه در آنکه
 شود و این از روی که در عقل بود بنده از ایشان و ممالک از آنکه جبار بود بویعیدها و در حاجت
 شد که بقیه شود و از ایشان **و از نظر بعضی** این است که هر سبب است که در میان کباب می باشد
 از اینها ضلالت از و در عقاب سبک بنده از اینها که از و وقتها در سبب که در حال ممالک و کباب
 هر چه بقیه است و کشت در میان اختلاف و اختلاف و با وجود این پس بنده از اینها که نشود و کباب
 کرد بر بقیه ایشان و در آنکه خطا کرد و در ملائمت شده و در عقاب سبک بنده از اینها که نشود و کباب
 مکرر در آن حال اولی آنکه می کنند که سخن است که هر کجا که گفتار و نشان دان در میان
 آنکه در میان سبب بنده از و در عقاب سبک بنده از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها
 و اولی آنکه در میان سبب بنده از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها که نشود و کباب
 شده از اینها و در میان سبب بنده از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها که نشود و کباب
 علیه و الله و این باشد بویعیدها از عیال که در میان سبب بنده از اینها که نشود و کباب
 در اینها سبک بنده از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها که نشود و کباب
 می کند که طعن در قول بقیه ایشان است و در میان سبب بنده از اینها که نشود و کباب
 و بدستی که او اینها کرده در میان سبب بنده از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها
 علیه و الله هر چه بود و گفتند فو صبه که قول عمل پس بویعیدها از اینها که نشود و کباب
 بدستی که سخن است سخن است که هر کجا که سخن است که این از اینها که نشود و کباب
 دشمنان و کباب می باشد بویعیدها از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها که نشود و کباب
 حسی در کباب جمع بین الصیغ و در حدیث بود و ششم از آنکه در میان سبب بنده از اینها که نشود و کباب
 و طبع بود رسول الله صلی الله علیه و آله بنده از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها
 که کراه نشود بعد از وی پس بسیار گفت و کوی سخن گفتن پس از آنکه از رسول الله صلی
 علیه و آله و ذکر کرد در اینها بویعیدها از اینها که نشود و کباب می باشد بویعیدها که نشود و کباب
 شد است که بر هر دو کوی او که مشند شد و مع رسول الله صلی الله علیه و آله پس هر چه بود که با اینها

دوام و کاغذ را با بوی بر ای نما کبابی که کرا نشوید بعد از آن هرگز پس نزاع کردند هر دو سزاوار
 نسبت نداشتند و پیغمبر را گفتند که رسول الله ص پیوسته میگوید با زرتشت تا اعتقاد جویند بسوی وی
 پس هر دو که بگنایند بر این مذهب در ویم بعد از آن تا پیغمبر ظاهر شود تا آنکه **پس از آنکه**
 ایشان اندک جویند مسلمانان بعد از آنکه پیغمبر ایشان گفتند که ما تمسکیم بر کوفه خود را با یک
 زیر که خلتانیم میفرمایند که خداوند عز و جل این صدمه ظاهر هم و تو که بر ما وصل جلاله ان صلوات
 سکن لهم والله بیع حکیم یعنی بجهت نگریم ما الهای ایشان را از کوفه میبندد که لا سکره لا یسئلون
 اذکاهان و از در پناه عجل و ناپاوه میبندد و ما میدهد صفا ایشان را بجهت که صد درشتیها
 کوی بر ایشان و امرش علی بن ابی طالب و دعای انوار است و دعای ایشان را و دعای بق شنوان است
 دعای زرادنا است سحفا فایشان را و بدست که ما میدهد بر تو فوج و لا مکر بسوی کسیکه
 دعای او را بشناسد و با او بجای بدی بدست که ایشان مستعمل بود کوفه بود تا بعد از آنکه ما اول
 ساختند بودند ما اول ساختن مکن بود که مکشوف کونان برای ایشان باز با وجود این مباح دانسته
 دما و موال ایشان را که میکنند و اگر مکن کسان ازین ذائقه نیش از پیغمبر مملوده اند و را
 بر رسول الله صلی الله علیه و آله هر چه کار از کار ایشان بران و مسکنت عمرید است که خدای تعالی
 کجا نظر کرده است بر این پیغمبر که گفتن او بیکر کاشکی را نشنی که در طایفه ای که بر طایفه ای پیغمبر
 ناعطای مسلمانان را و از امتناع طای ایشان تا شد مر پیغمبر را و منع ایشان را بیکر را مثل منع
 مر پیغمبر را و بود بیکر مکر در این جمله آنکه ظاهر اسلام بود و مسلمانان مختلف نمودند در این
 او پس چگونه کردند و مساوات پیغمبر ایشان صلی الله علیه و آله ان پیغمبر را که بختیوا اجماع مسلمانان
 بر آنکه باطن او مثل ظاهر او است و او را آنکه ذکر کرده اند که او سبب پیغمبر است و بر کوفه هر دو
 عالمیان و با این پس حکم مسکنت جماعت این چهارده سبب برین کرده مسلمانان کسند کاند کوفه
 بودند هر یک که بر طایفه از اسلام و کرد با موال و دعای ایشان و نشان ایشان مباح و لغز کردن ایشان
 و تضحیح کر ایشان جان برستند ایشان بلکه از جهت بد روشی که مکره بود بر سبب دعای مسلمانان
 بر پیغمبر را بگردد انرا حجت و فصل کرده ام ما انرا از و درین کتاب که پیغمبر ایشان نداد مؤلفه توفیق
 ایشان در دو چیز و از دو چیز است انچه داده بود که او را حج بود از ایشان و با وجود این پس
 نما نشینان شما و ندان سلف شما که حکم کرده باشد بر مخالفان مر پیغمبر شما را در تفصیل عطا را
 سه مؤلفه توفیق شما را آنکه ایشان مرزند مباح نگردانند پیغمبر شما فانی ایشان را و ناعوا الفشا

درین

و بد روشی که سزاوار بود هر یک که بر منتمنا افتاد کردن بر پیغمبر خود تا بدان بر لوی که کشتن
 کرد و ایشان را بیکر را در منع کوفه و در کرا از غنا تمسک پیغمبر ایشان بدرستی که با او از ضلال عظیم است
 و از غنا لجم و **و از نظر عیب** این بیضی است حدیثی است که پیغمبر ایشان از صحفه و قول او را آنکه
 پیوسته میگوید درستی که این کلام صادر شد از صحفه پیغمبر ایشان و بجا هر دو با سخن و بوقی است
 صحفه سبب هلاک هر که هلاک شد از مسلمانان و سبب خوار شدن سبب سبب ده ایضا غش
 که حکم کردند بر ایشان برده در آن وقت که منع کرد تا بوی که از آن کوفه چه کرد که با شد پیغمبر ایشان
 را که بنوشته صحفه را که هفتاد و پنج کس بر نهان بنکشت پیغمبر ایشان و مسلمانان و عمر نیز سبب شما باشد
 دمه بنماید مسا بر اهل ملامت که نشان میکنند پیغمبر ایشان و مسلمانان و بنویسند که فترت است
 آنکه عمر زندگانش را در آنکه خطا کرد با وجود انچه از ایشان بر صحن این حدیث صادر شد و در شکی ان
 اعظم امور را نیست **و از نظر عیب** ایضا ذکر کرد که هر یک از علما عجم در سبب پیغمبر را از صحفه
 و سبب سکونت حضرت از کاتبان نزد کهن عمر که او هان با و سکون است که این سخن کرد که
 که عمر دانسته بود ان روز غم بر ایشان و بعد از آن و خصوص پیغمبر اصلی الله علیه و آله بر علی بن ابی
 طالب صلوات الله علیه بخلاف بعد از وی و بدرستی که باقی مانده بود مر پیغمبر را خلیفه بر او در
 رض بر علی علیه السلام بخلاف در ظاهر حال و بدرستی که باقی ماند حق حضرت از کسیکه منع میکرد
 از عمل شکر و بر علی بن ابی طالب بعد از وی بخلاف در ظاهر شده بود هر یک که بر عمر بنی متمر را آنکه
 پیغمبر صلی الله علیه و آله دانسته بود ان ایشان از پیغمبر که مخلصه مناعه بود با علی بن ابی طالب علیه السلام
 و حسد بردن ایشان بر وی پس بر سبب عمر چونکه مرده بود پیغمبر صلی الله علیه و آله که بنویسند بر وی
 شما کتابیکه کراه نشوید بعد از ان هرگز آنکه مرگند در آن بکشتن سرانجام عداوت که سخاقت
 کند حضرت را در نفس کردن او بر علی بن ابی طالب علیه السلام و حقن کرده که سبب انرا از انحضرت
 باشد که امر فرمایند در آن کشتن او با پیغمبر که طالب علیه السلام و حقن کرده که سبب انرا از انحضرت
 بر علی بن ابی طالب علیه السلام پس مباد در آن کرد با بن کشتن او بر یکا و بیک پیغمبر ایشان هان با انچه
 گوید نا ایشان امان در ظاهر از در حق حضرت را تا سلسله کرد انان پیغمبر را که از او مرده پیغمبر
 صلی الله علیه و آله که تمام کند ان را بخود در ان با علی بن ابی طالب علیه السلام پس چون بد پیغمبر
 صلی الله علیه و آله انلام عرب را پیغمبر تمام نموده بود بران دعوا فتن کردن جماعت از حاضران
 مر عمر را و منع نمودن از حاضر کردن صحفه و بجا آنرا که کسر سرفراستما بد پیغمبر صلی الله علیه و آله

۱۴۸ الذي يؤمن بالله ويؤتي ماله في سبيل الله واليه يرجعون
 فرساده مقام همه بنام از خدای که مراد است پادشاهی است اما خدا و زمین هم معبود است سخن
 عبادت جن و نه که در آن میسر است بل همان آن است بجزایر و فرساده او پیغمبر است که در آن
 بوجدان پیغمبر است و سخن فرساده او بر او ایستاده و پیغمبر است که در آن بر او ایستاده
 باشد که راه راست را بپسندد و در میان ایشان که بر سرخ کند او را و معارضه نماید با وی و بعد
 مذکور شود که در آن است بر رسول افکار و وی موافقت و با او است سخن را مختصر بل بکلام خدا و در
 که با آن نیکو آید و بر او بدست که می کرده و بر او برود که در آن نیکو آید و بر او بدست
 منضم است که آنرا از سلسله است و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 و مؤثر و در نتیجه نیکو و آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 مؤثر و در نتیجه نیکو و آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 برده اند و سخنان را در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 و فواید کبیرین او را و بر او بدست که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 بر این است سخن ایشان که منضم امر است ایشان را که غنیمت کنند پیغمبر خودشان را و نفر بود
 که در آن نیکو آید و بر او بدست که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 پیغمبر و از آن سخن در منضم است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 یعنی آن خط است که با اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 بر خدای تعالی و حال آنکه در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 اصول آنکه قوت صواب است با اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 و از طرف این حدیث من کور عاقلان کردند و علم است بر آن سخن بعد از آن هر که سخن را مختصر بل
 که این رسول منافق بود و کافرا که معارضه اول موافقت و با او نشاند و معارضه ثانی نام
 که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 و در سوره اشرا آن باین نام که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 مبینا یعنی و نشاند و بر او بدست که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها

او کابریا

او کابریا که با شاه پادشاه از اخباری را که از خود چنانکه بلکه واجب بود ایشان را که خنیا و خنیا
 تابع اخبار و خدای رسول سازند و هر که عاصی شود و مخالفت کند خدا را و رسول او را بر او بدست
 که کاره شود و کلامی بود و حکو به عسکر و پادشاه بر او بدست که خنیا را و حکو به کلامی کرد و منکر شد
 آنچه حکم بود مختصر بل بر او بدست که این از آن چیز است که عظیم بنام آنرا اهل دین و فلاح کند
 باین او را در میان **و از طرف این حدیث** من کور عاقلان کردند و علم است بر آن سخن بعد از آن هر که سخن را مختصر بل
 سخن بود او را از آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 از آن حال باینچو که بگوید کند عفو اهل بصره را که در حدیث است و هم نمی فرموده باشد پیغمبر از آن
 نماند پس در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 بد او را در مقام نوبت **اینها** نقل کرده اند از آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 که در حدیث است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 آنست که گفته است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 پس بر او بدست که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 ای بوده و در روایت دیگر هست که پس از آنکه در حدیث است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها
 ضروری بود که در حدیث است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 و حال آنکه این منضم است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 مؤثر و در نتیجه نیکو و آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 خود و بجز حفظ نفس خود را که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 در شناساندن او بجز آنکه این کند و در حدیث است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 آنکه حصول این واقعه از هر وجهی که باشد در حدیث است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 در حدیث است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 دلالت گفته است بر آنکه پیغمبر ایشان بود که میل است که از هر دو نبوت خود و از سنن
 عمل از آن پیغمبر ایشان بر وجهی که ذکر کرده از آن جهت که در حدیث است که در آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها
 عبدالله انصاری حدیث چهارم از آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 شد در روایت چهارم از آن نیکو آید و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 پس من مدم عظیم است پیغمبر صلی الله علیه و آله پس سخن کردم او را در آن باب بر این مختصر در حدیث است

و از طرف این حدیث

بر پیشانی رسیده است که این جمله نظر ایشاد باطل از این **مذکور** حدیث مذکور است
 است که رسول ایشان ترسید از غیرین و پیش کرد و بعضی زین با خود اندر کار و خودشان
 که ایستی ولی بالمؤمنین بین ایشان بعضی چیز صلی الله علیه و آله سزاوار است و مثل انضام ایشان
 در همه کارها و پیش رو است جمیع جماعت هر چه در مابین صلاح بود و بعضی نواح اوست اما این
 حدیث روشن کرد که پنداشد ایشان و مشاهدین غیر ایشان را که او بدان بود و بعضی آنکه عمل نشان
 کسای بود که اعتقاد در معنای و وقوع نادر و خاص را از غیر خود نشان در پیش با دیده در پیش
 تکلیف را و مورد آن که بعضی غیرین هم پنداشد از غیر ایشان بدرستی که او از اعظم غیر نیست که بعضی کرده
 مان در کجای غیر خود نشان و کوهی داده اند و بعضی از او بدی نظر **مذکور** است در این از
 شما در عملی و چنانکه هر چه بود نشان ایشان ذکر کرده اند که بعضی ایشان کرد و بعضی را پیش
 از و نشان خود را جمله لشکر را اسامه بن زید و امر و بعد از این در آن و در آن لشکر بود
 داده اند از آن که در بعضی غیر خود نشان کرد و باز گفت از حسن اسامه و مانند آن بود آنچه هرگز
 بود از این غیر ایشان پس از آنکه رفتند بران درین باب نشد ذکر کرده اند اوها شمشیر
 در کار خود که نام کرده از احاطه صبر کنند پس اگر گفته شود با اینها نیست که مخالف کرده شود
 بغير اصل الله علیه و آله از این امر هر چه بود بان گفتی شود در جواب اما آنچه بوده از آن طرف
 و حی و چنان بنیاد مخالفان و بی وجهی و وجود و اما آنچه با شما از این طرف بی راه اند
 ان بردا و امداد است در آنکه چنانکه مخالفان کرده شود در آن در حال حیات او تا بعد از
 وفات او چنانکه مخالفان کرده شود در آن بنا بر آنکه او از هر چه بود اسامه را که برین
 رود با حقا پیچید در وجهیکه در پیشا ده بود و از در پیش ایشان پس تا مگر اسامه بران
 و گفت اما بنام نام بر هم از قیامت سواران را با زبان بدرستی که او بیکر استماع عمر خود و با
 کرد آمد و بدرستی بود او در میان اصحابی و اگر بودی این بوی حیا بنیود اسامه را که
 اما من کند و گوید با بر هم از او سواران را و چنان بود در بیکر با او کرد پس در **مذکور**
 که مؤلف این کتابت و اعجاب از این قوم بیکر است و بدینکه بعضی ایشان بوجوهی بوده حتی
 جمله و بعضی بنویسد از بعضی نفس خود نیست ان مکر بوی الهی که بوی صبا مد بیکر است
 بدرستی که او بیکر است و امر بیکر است بوی بوی و بیکر است و بعضی از اینها شد که بوی
 لشکر با این بوی باشد و حال آنکه ان مثل است بر بعضی خود چنانکه مالک شدن انقضای اول

و غیران

و غیران از احوال با زبان مدینه و اگر فعل اسامه چنان شد بر جوان مخالف غیر ایشان پس بدین
 حکایت کرده شده در کلک او بدین معنی ان قول از اسامه رحا لجان بغير ایشان بود زیرا که او
 گفت که بنام نام بر هم از قوه حال سواران را پس بر قولی به هاشم در بران او چنان پنداشد ایشان را
 مخالف غیر ایشان در جهان او و بعد از وفات او بر هر کار او بر صحیح ایشان را پس بدین
 ایشان عمل کرد و ما در غیر خود نشان از ان بنویسند و در فقه با شد که اسلام بنام امیر و کجا شد
 انشا ان بنام امیر این که در بعضی از کتب ایشان از او امر حلفه گفته نم **بأفهاما الذین**
أصواتهم یسمعون لله ولرسوله واولی الامر منکم فان تنازعتم فی شئ فمرؤة الی الله واولی
انکم من ذلک و اولی الامر منکم و اولی الامر منکم و اولی الامر منکم و اولی الامر منکم
 خدای تعالی را در اینها تا از ان امر هر چه بود و از ان دفعی بوده و هر زمان بر ذری رسول او کند
 هر چه در مابعد و باطن عینا ثبید صاحبان امر را از شما که اگر از احدی مصلحت الله علیه که اهل
 و طهاره از انما انست که اطاعت ایشان از من اطاعت خود و رسول خود داشت پس اگر خلاف کند
 چیزی را از او بدین پس با ذکر بنام او را که از جمله حق و دوجو کتبه رسول در حیات او و بعد از
 رحلت شخص با به هاشم که نام مقام رسول الله مصلحت الله علیه جمیع کس است و خدا کرد
 روی خلاص مکرر بدین معنی و رسول او چنان فعل اسامه بن رسول است و بر ذری
 این دوجو بعد از است تمام از و بنویسند از این قول و آنچه و قوله و ما انکم الرسول تحذرون
 و ما فیکم عنده فتنوا و اتقوا الله ان الله شدک بالوعاب یضرب علی من یدهد شما را بغير حلی الله
 علیه و آله و امر بر ما به لیل از ان که نهد و غیران بر بد و هر چه که شما از ان با از ایشان و
 بر رسید ان خدا رحمتی و دخواست رسول او و صوابا و اصولا الله علیه بدین سبب که خدای تع
 سخت بعضی از است بعضی انان پس چگونه بنویسد اوها شمشیر و اشاع او انکه مکتب انان او اس
 و اما از ان و سبب انان اسامه و او بیکر و بعضی از حجت بچنان مخالف غیر ایشان پس بر آنکه
 که جایز نیست ایشان را مخالف غیر خود نشان در حال حیات او و بعد از وفات او در بعضی امر
 کرده ایشان را با این معنی انکه بعضی خود نوشتند و ادعای ان بجهت غیر از انان پس اگر با شد
 پادشاهی ان پادشاهان با بر در حجتی از صاحبان و بنویسند کسی را از ایشان اگر با شدند از اصل
 و انکه نشکند و صلبنا و با این سبب بعضی از ان صلاح تمت از عزاب کند بعضی بنا تفاه
 از امرای ایشان ان بدین خود بلکه واجب بود که اعتقاد کنند مشورت و مصلحت و بنویسند بنا بند

هنگامیکه نشست بر میز رسول الله صلی الله علیه و آله و ان در روزی از روز بود که منوق شد رسول
 الله صلی الله علیه و آله پس شهادت کرد و ابو بکر خا موش بود سخن نمیکرد و گفت عیالها بعد از من
 که من گفتم شما را در روز قیامت وید و سنکدان بود همچنانکه گفتم و خدا سوگند که من نیامده بودم
 معاله را که گفتم شما را در کتابی که در روز سزا داده از احوالی بتم و در روزی که آمد با شما شد
 رسول الله و لیکن من بودم که مدید سید استم از کذب که رسول الله صلی الله علیه و آله تا نایب کرد
 ما را و ای کوی که گفت کردی که ما را از احوالی بتم که مؤمنان بن کذب که نظر کن
 که چو بر اعدا از کرد عمر که سینه که او بعد دروغ گفتند او بود که سنندان بسوی خدا می رفتند
 او بود و انام نمود بر عیال هر بان و جزورت و زکری که بر اینه را بر اینه خدا می رفت و بر اینه رسول او
 شرم داشت از عیال و مسلمانان و چو که حاصل می نمود عیال و بعد از ان با خیار او و احوال او و عیال
 او با بد بودی از کتب نگردید بر سر کبابی انوال دروغ است بر عیال و بر رسول او پس بر
 که او گفت که گفتی منزه و عیالها در و حال آنکه حق بتم و رسول و خدا بن ای مسی را بنید
 و عمر کن هار بنی اختصار بر آنکه بنی خواهد شد انبیر در دستهای عیالشان را و نگفتند
 خدا بتم و رسول و انرا و بعد سینه که بدیدم در کتب صحاح ایشان که بزکست که بر عیال تقید
 رسول او پس بعضی از انان اینگونه روایت کرده اند که در جمع بین الصحیحین در سنه ۴۰۰ ش
 در حدیث هشتم از بنی عیال که گفت شنیدم از پیغمبر صلی الله علیه و آله که میفرمود بد سینه که کن
 من بپوشم و کن بر بر یکی هر کسی که دروغ بنده بر من بعد پس باید که جای که مفضل او در ان
و بعضی دیگر السنکه ذکر کرده از اجهت در کتاب خود بنزد رسیده علی بن عبد الله در حدیث
 ستوم گفت شنیدم از رسول الله صلی الله علیه و آله که میفرمود که هر که دروغ بنده بر من بعد پس
 ای که جای که مفضل او در ان روایت کرده از بنزد رسیده سلیمان کوفی در حدیث او را از انرا
 عیالی و روایت کرده بنزد رسیده علی بن ابی طالب علیه السلام در حدیث چهارم و دوم و روایت کرده
 از بنزد رسیده ابی سعید خدری در حدیث پنجم و ام از انرا مسلم و چو ترجمه کرده اند اینها
 دم برای خدایت خودشان که عمل است و همان مدح او بر وجه منضاره و امور مناضره پس کافیه
 ایشان حالیکه دانسته بود تا او را با این صفا من مومنان و سنها در کرده بود تا در و با این شهادت
 خلیفه منسا خندان او را با آنکه چون خلیفه کرد تا او را و با این نمیکرد تا در و چو زکری که نفر
 شود از ایشان و انرا **و از طرف دیگر** آنچه بدیدم از بنی عیال که خلیفه ایشان است مشرب عیال
 ایشان

فلیتوا عیالهم من انار
 پس ای که مفضل او شود
 ان مکان که مفضل او شود
 شاعران است
 فلیتوا عیالهم من انار
 پس ای که مفضل او شود
 ان مکان که مفضل او شود
 ان جا که مفضل او شود
 انرا

ایشانرا است که ذکر کرده انرا در جمع بین الصحیحین بن سنند انرا در حدیث هشتم از منفق
 علیه گفت بود رسول الله صلی الله علیه و آله که نزع میفرمود در پای او است و منسا بعد در نوا فلان
 ان نوا فلانکه امر کند ایشانرا بدان نزع میفرمود هر که بیاید و در منسا را بجهت ایشان
 و برای منسا و خدا بتم امر بنده شود برای او که ما ان کشته و اینه که پیوسته شد رسول الله صلی
 علیه و آله و حال بزبان سوال بود از ان حال بیان طریقی بود که خدا بتم که بر در او با امام عمر
کوی بعد الحوی که بر بنی عیال که بر عیال بنی که بود در زمان جعفر ایشان و در زمان ابی بکر
 نهاد در عیال بنی که ذکر کرده از اجهت در جمع بین الصحیحین بن سنند انرا در حدیث هشتم از منسا
 از اتفاق کرده شده بر صحبت انرا عبد الرحمن بن عبد الله می گفت بر من با عمر در بنی از منسا
 بسوی مسجد پس را بنی نوزده مردمان منفرین بودند در کذا در ان زمان بود که بر او خود نماز
 کتا در و یکی بود که در هر مردمان بنوا و نماز میگرداند بر سر کتب که کتب شوند بکتاب
 هار بنی ما تا نوزده بود بنی بجز عمر که بر اینه بعضی عمر که بر اینه بنی که بر اینه بنی که کتب
 بر هر بنی مردم با او در شب که بر اینه که مرده نماز میگرداند بنی بقی ایشان بر کتب عمر که
 بنی که بعضی ایشان و آنکه خواب میکنند انرا افضل است از اجهت بر عیال بنی که عیالها
 و بود در مردمان که بر عیال است و انرا **کوی بعد الحوی** اما بنی عیال که عیال انان جماعت
 که بکار و ذکر میکنند که کتا با ایشان منفع است انرا به شریفه را که **الکرم الکبیر** انکه عیال ایشان
 رحلت فرمود مگر عیال زکا ل بن خود و یکی از بنی که بنی برای عمر انکه سید را که بدعت را
 و عمل کرده در شریفه بنی خودشان چیزیکه بنود در زمان او و در زمان ابی بکر و بکار شهادت
 میکند عمر که ان بدعت است و شرم ندارد ان منفع عیالشان بازمیگوید که بنی بدعتی است
 و بد سینه که روایت کرده از بنزد رسیده بین الصحیحین جمعی در سنند انرا بر عبد الله گفت که بنی عیال
 علیه و آله فرمود که هر بدعت ضلال است پس عمر که در عیال بنی که عیال ایشان و گفت بنی
 بعضی است اما بد بد شما بنی عیال بنی را که مفضل او است و چو که صبر کردند
 مسلمانان بر رضا دادن بان بد سینه که بنی از طرف بنی عیال است و عیال با عیال **و از طرف دیگر**
 السنکه عمر تمام نمود بر مصلحت پروردگارا ایشان و بقی ایشان و اسناد را لعین بل ایشان می بیند
 که بنی خدا بخلی بتم عام صواب مصلحت اجتماع بر ان در عیال و نوا فلان شهر مفضل اما کتا انهم
 احوال فرموده باشد انرا علم ما کتا اجتماع افضل و بد سینه که ان تمام شرع است و عمر شفیق
 ایشان

روا بگردید و عبد الرزاق از ابن جریج بنزاعاً بن ابراهیم گفت شنیدم از عبد الله بن عباس که میگوید که
 نبودند مگر در روزی که در مکه بود خدای تعالی با آن مشغول بود و الله را که در آن روز
 آن مندرجاً صحیح باشد بر ما مگر سنی بدعت ما **و بعضی دیگر** است که روایت دیگر در آنجا که بنزد
 جمع بن الصبیحی رسیده مسلمانان کوع در حدیث نشان زده که نشان کرد و شاه بر حقیقت آن است
 علیه علی از سید و جابرا بر گفتند که ما در دنیا نشکری بودیم پس ما را رسول الله صلی الله علیه و آله و
 گفت بد رسیده و زمان دادم مرثیاً را آنکه استماع کند پس استماع کردیم یعنی منتهی زمان و در آن
 کرده آنرا هم که بنزد کار میخواندند مسلمانان در دنیا و در روایت دیگر در آنجا که در آنجا جمع بین
 الصبیحی بنزد رسیده عبدالله بن مسعود گفت بودیم که غزای میکردیم با رسول الله صلی الله علیه و آله
 و با ما زمان بود پس گویند با اینها زمان در دنیا بر آن زمان یعنی فعلی منعه یعنی مژده ما از آن
 پس خصم داد ما را که نکاح کنیم و نیز هم جاهه ما و نیز مژده پس چون آن عبدالله که با آنجا **الدین**
أقول لا أظن بواطمینان ما أحل الله لكم ولا أفعدوا إن الله لأجيب المؤمنین یعنی اگر موینا مرام
 میکند بچون چیزهای پاکیزه و لذت بخش را که خدای تعالی بر شما حلال کرده است و میسبب
 حدود الهی که بعضی حلال ساخته است بر خود حرام نشاید بدیدرسید که در وقت زار و خدای تعالی
 انما انرا که ابراهیم کن و نیکان اند و از آنجا است آنچه روایت دیگر از ابن جریج بن حنبل و مسند عبدالله
 مسعود **و بعضی دیگر** است که روایت دیگر از ابو نعیم در کتاب جملة و احد بن حنبل و در مسند شیخ
 انحران بن حصین در باب منعه نشان و این مصنف لفظ او است گفت مژده آمده شد مندر کاد
 الهی و عالم شدیم و عمل کردیم ما انرا و کردیم با بعضی صلی الله علیه و آله و مژده نیا آمدن آن که
 کرده باشد انرا و نهی فرمود از آن ناحیه نمود **و بعضی دیگر** است که روایت دیگر از ابن جریج
 در صحیح خود از ابن جریج بدرسیده بر شده بود و در امر عیال اهل شام از منتهی زمان پس این
 عمر گفت که آن حلال است پس گفت بد رسیده بد و خونی کرد از آن پس گفت بن عمل با بدیدی
 اگر بود بدی من که نهی کرد از آنجا آنکه وضع کرده بود از رسول الله صلی الله علیه و آله و
 نزل میکند سنت چهره را و پیروی شما بی قول پدر عمل **و بعضی دیگر** است که روایت دیگر
 انرا نقل در فضیلت رسول و جبرئیل است که تا بگفتند ما بن عبدالله بن عباس صحیفی گفت که این برتر است
 این که بسبب است پس بدی در آن مصحفین کلمات با برکات را که ما استماعیم **و بعضی دیگر** است که
 صحیفی تا نوین امور من و نهی و لا جناح علیکم فیها ان تصوموا به من بعد الفریضه ان الله کان

ألا تنصروا الله
 ورسوله
 لئن لم
 تخرجوا
 من هذه
 الأرض
 لكان
 منكم
 من يفر
 منكم
 و لا
 تدين
 الله
 به

عليه

عليكم حكما يعني ليس لغيره عقل كيدنا بدون زمان بعد ستمی ببعثنا ما مدت مژده معتبر میگردد
 انما انرا موشما انشان مژده کرده و مژده من ساخته و هیچ کاشی و وبالی نیست بر ما بعد از انقضای
 مدت در آنجا آنکه با حق شود یعنی انرا بر ما مگر یک مژده از آنجا که ما را شده در زمان عقل که
 خدای تعالی ما را وحکم است مصالح بندگمان و روا بگردید از ان قبلی مژده فضیلت خود را و سعادت
 جبرئیل نفس **و بعضی دیگر** است که روایت دیگر از ابو علی حسن بن علی بن ابی و از برزگان
 مردان آنجا و مدعیان سنت و کتاب فضیله که شش کس از صحابه و شش کس از تابعین که ذکر کرد
 انشان از بنا ما شان که خدای صیلا در دنیا با حق مژده در دنیا یعنی صلی الله علیه و آله و
 و فضا احتض **و بعضی دیگر** است که روایت دیگر از انحران بن حنبل و جابرا بن حنبل و جابرا بن حنبل
 کس از صحابه و شش کس از تابعین بودند که خدای صیلا در دنیا با حق مژده در دنیا **و بعضی دیگر** است که
 داود که نظر کن در این لحاظ صحاح انرا که در آنجا و احضار با حق نکاح مژده و اگر نظر کن
 هر چه از آنکه شنیدم بر آن در آن دوران و در آنجا شنیدم انرا و در آنجا و در آنجا شنیدم انرا
 نظر کن با ندام نمودن هر که حلیه انشا کنند بر غیر مژده در آن و نبدیل کردن شریعت غیر
 خودشان را با ناز نظر کن در خوانفتن آن که اطاعت کردند و اولاً و اولاً فتن نمودند و اولاً و
 پس همجای نزل شد در شریعت با حق مژده در آنجا شنیدم انرا و در آنجا شنیدم انرا
 چیز را ان شریعت با حق مژده در آنجا شنیدم انرا و در آنجا شنیدم انرا
 کجا ستان از انچه منصفین است انرا کتبشان که در آنجا شنیدم انرا و در آنجا شنیدم انرا
 و عجلان از انسترا با حق مژده در آنجا شنیدم انرا و در آنجا شنیدم انرا
 کردن انشان مرا بچیز آنکه مباح کرد انرا خدای تعالی و رسول او و انکار کردن انشان از انچه
 که طایر بوده در زمان بعد از انشان و در زمان انکه مگر بد رسیده انرا مژده در آنجا شنیدم انرا
 بر بجا هر و اشکا دادن ان انچه بچیز است که مژده انرا و در آنجا شنیدم انرا **و بعضی دیگر**
 انچه شما و ذکره انما انرا بنزیر حلیه خدای تعالی که در انجا شنیدم انرا و در آنجا شنیدم انرا
 انشان را و بد رسیده او نهی نموده از منعه مژده انرا بر روی کرده تا بسیار از انشان و در آنجا
 روا بگردید از انچه در جمع بن الصبیحی رسیده است و موینا مرام در حدیث جعل و ششمان
 انفا ن کرده شده بر حقیقت انرا مرام موینا مرام که در او خدای صیلا مژده پس گفتند
 که هرگز نه خود را بعضی موینا مرام موینا مرام که در آنجا شنیدم انرا و در آنجا شنیدم انرا

عليه

فقط در سوره بقره
جانا ز سر کلاه ایشان

دندان پر ملائکات کرد و از اجلاذ بن یسیر سپید زهر پس گفت عمر که بدرستی که من بلانند بودم که
 پیغمبر صلی الله علیه و آله مبرک و از او اصحاب را و لیکو مکرر که ما شتم لکن شکر کنتم در حال آنکه عمر و
 کنتکان باشند در او که باز و نورد و روح که غیب او آورده باشد سرها و مویشا ایشان **و کتب**
 انکه روا بیکرده از احکام در جمع بین الصبحین در مسند عمر بن حنبل در منبر و کتب
 که از پیش گذشت حدیث عمر بن حنبل در باره منع حج نیز گفت که فرمود ما این مذهب بود که ما
 عمل ما بودیم تا رسول الله صلی الله علیه و آله و فرمود بنام مهران بر و کرام کرده باشند
 و غیر فرموده از آن ناراحت فرمود گفت مردی برای خود این خوانست گفت بجای در صحیح خود در
 دوم از مسند احمد بن حنبل در حدیث لغظ او این است بعد از آنکه عمر بن حنبل گفت که کشته شده که
 عمر بود **کوی بدعت الحقیقه** اما یغیب بیکه ای عاقلان از امامان مودن بن که خلیفه ایشان نبوغی کردند
 شریعت چنانچه ایشان و آنکه خلفا و کتب بدرستی که در ایام ایشان صلح است از آنکه
 فعال رسول با روی او که نماند بود که خدای تعالی میباید که مسلمانان شیوه اندک
 میزان خود در حال تنگدستی می کنند باشند در او که پس هر که خدای تعالی بود که میباید نشان
 و امر فرمود به حج بر یکدیگر که در ششم چنانچه در کتب فرموده از خدای تعالی **یا ایها الذین**
 در کتاب خودشان که ذلک باکم کرم هو اما انزل الله فاحیط آنچه هم بعضی این حواری کوفت
 و طبلان اعمال ایشان بسبب تنگی ایشان که داشت شنیدند و ناخواهان بودند آنچه بر آنکه فرمود
 است خدای تعالی بر پیغمبر پس باطل و ضایع کرد اینها چنانچه کرد و راهی نشان و صیقلی نهجا نشانند
 اندکای هم میگردان با شمه مقلد عقول ایشان و خدا را مانا نشان ایشان در روا بشویش ایشان
 و بدرستی که در او بیکرده اند اما عبا نا اهل البیت علیهم السلام تا بیکرده فرموده پیش ایشان بنیاساتین
 با ایشان آنکه پیغمبر ایشان امر فرمود به حج و عمل کرده از او در میان خود احتش و عمل آورده اند
 از مسلمانان تا او در حیات او و بعد از وفات او آنکه دفع خود عمر از آن و روا بیکرده اند
 نیز مخالف نبیا و از صحابا پس **بعضی** از آن تنگداریا بیکرده ما از حدیث در کتاب جمع بین الصبحین
 در مسند احمد بن حنبل در حدیث بسبب پیغمبر از انشا و کرده شده بر صحابان **و بعضی در روایت**
 حمدی است در کتاب مودن که در حدیث هشتم از من است حاجا بر آن از فراسم نیز روا شد
 کرده از حدیث پیغمبر از مسند احمد بن حنبل از او بیکرده از حدیث پیغمبر در مسند احمد
 حدیثی در حدیث صحیح است از فراسم از انشا و بیکرده در روا بیکرده ما از حدیث در مسند
 عمر

عبدالله بن عمر در حدیث چهاردهم از منوفی عقبه و روا بیکرده از ابن عباس که در مسند ابن مالک
 حدیث بسبب پیغمبر بعد از صلح ایشان منوفی عقبه روا بیکرده از ابن عباس در مسند عبدالله بن عباس در
 حدیث صحیح و روا بیکرده از ابن عباس در مسند عائشه **کوی بدعت الحقیقه** که مؤلف این کتاب است پس
 نشانه و در پیروان و آنچه بیکرده منفقین است از آنکه با وجود کار ایشان در منع حج و در شریعت پیغمبر
 ایشان و نه ایشان در این کوره صحابه که در او این حدیث منتهی است از جمع ایشان از منع حج که در حدیث
 نموده اند از ابن عباس ایشان در حدیث بخبر و نقل کرده اند از ابن عباس بر حنفی از آنکه ابی اسحاق
 بدرستی منسوخ ساختند بعد از پیغمبر چنانچه در او کار بود و کار خود را در کتب
 منع حج نزد ابیاری از ایشان منکر باسنکر و منکر کرده اند اینها خوانده اند از کار چنانچه در
 کتب **و من لم یحکم بما انزل الله فاولک هم الکفار یون** و از طرف بعضی از آنها که در اندام نیز در حدیث
 خودشان که عمر ایشان نیز عمر پیغمبر ایشان از او بیکرده در او و اینها چنانچه که امر فرمود
 مان بود کار ایشان و در رسول ایشان چنانچه که در کرده از احکام در جمع بین الصبحین از حدیث
 طبری در مسند عبدالله بن عباس پس بعضی از آن در حدیث چهارم از فراسم است که کتب کوی بد
 طلاق در زمان رسول الله صلی الله علیه و آله و در زمان ابی بکر در دو سال اخلاقت عمر بر آن
 یکی پس گفت عمر بن خطاب آنکه در میان بنی کلب میبکنند در امر که هشتاد سال ایشان در آن ناخبر پس کتب
 امضا میگردیم ما از آن سه بر ایشان اولی بنویسند پس امضا کردیم از او بیکرده از ابن عباس
 حدیث در مسند عبدالله بن عباس بن حنبل **کوی بدعت الحقیقه** اما در کتب که اخلاقت کرده
 آنکه خدای تعالی عالم نبود آنکه در دنیا تجمل خوانند کرده در امر بیکرده در ایشان از حدیث کوی بدعت
 عمر که میباید گفت خدای تعالی عالم است آن که با بانه سه طلاق را مکرر یکی پس بیکرده عمر
 برای عطل او درین او و شریعت چنانچه از آنکه در داده کند در شریعت چنانچه که گفت از آنکه خدای تعالی
 و در رسول او بیکرده اخلاقت کرده با کرد بانه اخبار و ندید چنانچه در برای اصل از اخلاقت
 خدای تعالی و رسول او و ندید ایشان و چنانچه از حدیث پیغمبر از آنکه با آن و اگر عمر بن خطاب
 که خدای تعالی عالم بوده ما ندیدند از حدیث صحابه و تقم و در رسول او مصلحتی را که در اندام از عمر
 در لزوم سه طلاق یکی پس بر سه مسلمانان از آن عا و وقت آنکه بوی خلیفه ایشان ما بن صفت
 بدرستی که شما میبکنند ایشان خدای عا و قول و در با نات **و از طرف بعضی** از حدیث کوی بدعت

۱۷۹ بان نیز چنانچه ایشان که در سنبله تغییر کردند در مشربین پیچ خودشان را و جعل عمران انستکه ذکر کرده
 از اسمیک در کابج بن الصحن در مسند عاوی بن باسرد حدیث بدیم از منفی علیه گفت که مردی را مد
 نزد عمر گفت بدرسنگه که در حبس استم برینا تا بیاید از پیچ چاره که کم عمر است تمام نکند و پس گفت شما
 که با با بدانداری عمر کم و وفود عتدله لشکر بودیم بر حبس شایم و اب با نتم فاما تو فرما نکند از
 و اما بن بر غلطی در خاک و نما نکند درم پس رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود بدرسنگه گفته
 میکند آنکه بن هر دو در خود را و زنده بماند کوی پس عاوی بان هر دو وی خود را و هر دو در
 خود را بر عمر گفت پس هم از اخلا عمار بن عمار گفت اگر خواهی حدیث کنم بان بر عمر گفت من از کشته
 نشانی چنانکه یک شش از کوی **بعید الحقی** بر این بدین خلیفه ایشان عمر بدرسنگه معا شریک کرده
 پس از ایشان را و خلیفه خود اولاد بسیار از زمان بنوین و بعد از او و اما ماه عیاد از آمدن بعد
 وفات او را آنکه طلب با بر او بنی و با وجود بان پس خود کرده اما آنکه کسکه با بداب را بر او
 بنیم کند خاک و بدرسنگه این حکم در آن فرموده است در کباب ایشان در قول الهی که فان **لنجد**
ما و ننبهوا اصحابا طیبنا فامسحوا بوجوهکم و ابدنکم ان الله کان عفو عتوقا یعنی اگر جنب
 شده باشد با بعد از این بنا بداب را بر وضد کند خاک با ک را بر مسح کند بعضی از وجه خود را
 که در رسنگاه موی پیش راست تا طرفت اعلی و اما اسفل اول و با نید نه های خود را از بند
 در دست تا سر تا کشان و برای وضو بکار در دست بر خاک با بد در حدیث صحیح و در سنن او ان
 برای غسل و با ریجا و بجه روی با در که بجه در سنن با بدرسنگه خدای تم حدیث که در دست
 انشا و عقیقت گفته اند نه کسانکه بنیم کنند معلوم است در شریعت پیغمبر ایشان که مسحا
 انرا در سنن او و در کاب ایشان و در سنن او پروردگار ایشان ان شریفی سلام و شایک بداند
 انرا نه ان اهل مدینه و بسیا وی از اطفال ایشان و چگونگی در در با نجه جعل خلیفه ایشان را که عمر
 تا بان غایت و چگونگی بنکوا سنانا نشان که لا یقی تا تدخلا ز خودشان کسی را که همچین
 باشد **ما رطوبها** یعنی چگونگی کرده اند از ان خلیفه خودشان عمر خود را بنکرده اند از در صحیح
 و بدرسنگه در با بنکرده اند از در صحیح خودشان و بدرسنگه در با بنکرده اند از اسلام در
 محله دوم از صحیح خود با ست او که رسا بنه ان را بسلمان بن ربه گفت که گفت عمر بن خطاب
 که فتمت فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله بکنوع فتمت کرد در در غنا هم بر کفتم خود

در سنن ابی یوسف
 فی ابی اسود بن
 عقیل که در سنن
 ابی یوسف
 است که در حدیث
 انرا

بایر الله

با رسول الله هر پنج را بچنانچه نزل و از نوبت نایان از ایشان پس فرمود بدرسنگه ایشان بخیر کرد
 بودند از میان آنکه بر سندان از نایان تا نخل پس نخل کشته بنیم بر لایق نبت هیچکدام از
 این هر دو **کوی بعید الحقی** که بنکونیت از خود میگذراند و باره خلیفه خودشان عمل
 اعتقاد ایشان که دروا بنکرده اند که او معاوضه کرد از ایشان در زمین اموال او و وجه استحقاق
 ان حال آنکه او بنیاد نایان را الهی را تعالی الله و نه از رسول او را در ان و کواهی میدهند
 معقول و معقول آنکه پیغمبران شناسا از ندهند نمل و اول حکام از دعا با بی ایشان و خلیفه
 ایشان بدرسنگه کباب ایشان منضم اینست که **وما یطوعن الهوا من لای یطوعن الله**
 بان کاف بود عمر را معاوضه نمودن مرزبانی ایشان را طعی کردن در اما نایان و وضو او و
 نوبت نایان و سوگند خوردن بران خدای یقم پرچم بود عمر که پس سندان از پیغمبر ایشان از کفتم
 فتمت احوال بان و معلوم نما بدو چه مصلحت بود در ان بدرسنگه این ضعیف کرده اند از ان
 از خلیفه خودشان که عمل ایشان را بچیز دیگری بنیما میکرد و فیحیان از ان ایشان که چگونگی
 ضعیف کرده اند از ان و **ما رطوبها** یعنی ضعیف کرده اند از ان خلیفه ایشان که عمل است از نوبت
 کرده اند از در صحیح خودشان و بدرسنگه دروا بنکرده اند از اسلام در وضو و م از محله پنجم
 از صحیح خود با سناد او که رسا بنه اول با و موی شری گفت داخل شد عمر حضرت سنان از
 او بود کس گفت در هنگام سبکه در با سنان را که کس بنیابن زن حفصه گفت اما بدین سخن گفت
 حبشیه سنان هر چه ایما گفتن علی بر عمر گفت پیشی که تمام ما شما را بجهت بر ما سزاوار تریم
 هر رسول الله صلی الله علیه و آله ان شما بر ما ایضا بنیافت و گفت دروغ گفتن ایما بنیچین استحقاق
 که بود بد شما با رسول الله که طعام میکرد کرسنه شما را و بنید مسحا در با هل شما را و بودیم سا
 در در با در زمین دوری و رحمت رحمتش و ان در دراه خدای یقم و در راه رسول او و خلیفه
 سوگند که ان را بخورم تا بگویم آنچه گفتی رسول الله صلی الله علیه و آله و بودیم ما که از ان بنیما
 و بنی سیدیم و ن و دبانش که ن کرم از بر رسول الله و از بر هم از بر خدای که در دروغ نکویم صبل
 نکتم و در با ده بر ان نکویم گفت پر چون آمد پیغمبر صلی الله علیه و آله گفت با رسول الله بدرسنگه
 عمر گفت چنان چنان بر فرمود رسول الله صلی الله علیه و آله بنسنا نزل و از نوبت ان شما را
 او و برای اصحابا و بن بجهت و برای شما که اهل کشتن اید و صحبت بکنید و بکنید بدین

استماع در هر چه سلمان فارسی حدیث سلسله رسول الله صلی الله علیه و آله از آنکه سبک بر بندگی
 گرفته بودند و از ایشان در رخسار بلا علی ایشان نسبت آنچه پندست معنون لفظ او پس نشاء
 رسول الله صلی الله علیه و آله همه در رخسار او می آید که نشاء نه بود از عمر بن خطاب
 هم در رخسار او و در رخسار دیگران که در رخسار نه بود پس رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود
 که هر کس نشاء این در رخسار او گفتند عمر بن خطاب را نشانند او را پس در هر سال بار او شد
و از هر چه اینچنین مدح کرده اند بان خلیفه خودشان را که عمر است و در هر سال او را که پوسانند
 مردانند که ذکر کرده او را عبد الله بن مسلم بر علیه و آله نشانند که منم نیست در چیزی که نقل
 کرده از عمر بن خطاب که او را نشاء است و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 کردن و با وضع اینست معنون لفظ او که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 آمدن او پس گفت عمر بن خطاب بدرسبکه نشاء چنانکه در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب
 از خدا در باره نشاء و اگر بنام او نشاء در باره نشاء و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب
 من چیزی بدی کرده ام و اینها را در میان من نشاء و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب
 عندهم و از هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 بخند و از نشاء نشاء و اگر او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 گفت که بدرسبکه در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 از فاضل و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 و نشاء نشاء که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 از نشاء نشاء که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 عبد الله بن خطاب که از نشاء نشاء که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 اسناد را برین عملی از پندار خود کند که نماز خواست بگذارد و بگوید بگریم از هر چه او را که
 و حدیث کرده و او برین عملی از پندار خود کند که نماز خواست بگذارد و بگوید بگریم از هر چه او را که
 دور کتب نشان جمع را بر کتب نشاء نشاء که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب
 من بود که با چیزی رسیده بود **کوبید عبد الحمید** و واقع نگشتم من بر نایب و در هر چه او را که
 از او و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 این در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب

و جباری

و جباری نیست آنکه کسی لایق نباشد و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 من آنچه در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 برین عملی از پندار خود کند که نماز خواست بگذارد و بگوید بگریم از هر چه او را که
 حدیث کرده و او برین عملی از پندار خود کند که نماز خواست بگذارد و بگوید بگریم از هر چه او را که
 که حدیث بود که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 برخلاف خودشان عمر بن خطاب را در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 از او و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 حدیث کرده و او برین عملی از پندار خود کند که نماز خواست بگذارد و بگوید بگریم از هر چه او را که
 امر کرد در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 او را در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 اخذ بفرموده از او و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 بواسطه که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 زنی در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 از اینچه در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 و کما هی هو بلای بر عمر که هر که هست از او نشاء نشاء که در هر چه او را که در کتب و در کتب
 در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 و اگر چه سبک به باشد در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 زان خود و بیشتر از او و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 کرد و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 نشاء نشاء که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 میگویم مثل این را **کوبید عبد الحمید** و واقع نگشتم من بر نایب و در هر چه او را که
 و نشاء نشاء که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 ان و در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
 منزلت و خلافت او جبار نیست که کوبید بفرموده از او و در هر چه او را که در کتب و در کتب
 او را با تمام نمودن بود که در هر چه او را که در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب

۱۸۴ عثمان بود معاویه گفت کردی چنانکه شام را بر علی علیه السلام بود بسوی تو گفتی فوئنا نحن جبرئیل
 این حصص گفتی پس تو در میان من و معاویه گفتی پس از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 در میان ما و معاویه و در میان ما و معاویه گفتی پس از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 کرد معاویه انوار و اخلاص و پس گفتی از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 مصلحتی است که از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 بسوی تو گفتی پس از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 ان هیچ اختلافی نبود **و در بیان آن** که در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 مریدان ایشان را از این جهت که خواست که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 مرکز بر معاویه که هر که از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 کرده اند بر او این نشان از این جهت که هر که از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 ایشان پس گفتی که هر که از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
و در بیان آن که در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 منافقان ایشان را از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 اندر آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 خطا را آنکه او بگوید که در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 اندران را از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 و گفت در روز شوری همچنانکه ذکر کرده اند صاحب شوری دم کردن بر معاویه را از آنجا که
 چیزی که معاویه را از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 سگوار در خاطر او از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 البلاغه گفت بدرسینکه عمر چون نضر کرد بر شرف کربان و صلاحیت خلائق اندر آنجا که
 از او پس گفتی که خلائق گفتند پس حق در میان ما و معاویه گفتی پس از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 باشد پس گفت عبا سر علی بر آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 عثمان و صلوات و سپو نداشت و این مورد موجب نشد که او بر بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 فرمود معاویه را که من بسلام از او لیکن داخله بشوم با ایشان در شوری بر آنکه بر صلاح

کتاب تاریخ بنی امیه

دیده مرا این زمان برای ما آمد و بدو پیش از آن که می گفتند بدرسینکه رسول الله صلی الله علیه و آله
 فرمود که بوقت و اما من جمع نمیشوند در اینها تا آنکه بدرسینکه من داخل شام دلتا مرا
 ظاهر شود آنکه او نیکو بیفتن خود کرده مرا چیزی نیکو کرد و آنکه او را **و در بیان آن** که در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 عجبند ایشان و بهمانها می عزیزند جماعتی است که ایشان بدرسینکه ذکر کرده اند از خلیفه خود
 عمر از آن پیش که شنید ذکر بعضی از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 و آن همه بدرسینکه جماعتی بسیار از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 او را مان بر او سر و بر او می اند بدرسینکه او را در وقت مباحی و باطل و شرم نمیداند
 ازین نشانها مائل **و در بیان آن** که در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 تسمیه را به پیغمبر خود نشان بدرسینکه اگر چه پیغمبر میخوانند در همه مسلمانان با نام مینامند
 مان علی بن ابی طالب را علی علیه السلام پس بدرسینکه پیش که شنید در روز و آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 علی علیه السلام و در وقت مباحی و باطل و شرم نمیداند
 اختیار ایشان شاهد است چون در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 سنا خود **و در بیان آن** که در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 عثمان بن عفان و از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 اندران و کما و مخالف کرد در بدین خلائق بعد از رسول ایشان که خدا صلی الله علیه و آله
 و با آنکه کرد او بدو صلح خلائق عمر پس چو نه تا نبی باشد برای او و صحبت خلائق با این خلافت
 و نیز بدرسینکه ذکر کرده اند از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 شریف بنی امیه ایشان و در وقت مباحی و باطل و شرم نمیداند
 بروی است که ذکر کرده اند از آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 انرا و کسیر که شهادت کرده اند بر او بر صفت خلیفه است که هیچ نیست خلائق و او نفسه بر
 چگونگی باشد و صحبت او موجب خلائق عمر را بدرسینکه این انبیا است و خلائق
 بدیع و هرگاه باشد خلائق عثمان برین اساس جزو چو نه تا نبی باشد برای او و صحبت خلائق با این خلافت
 نزد یکی از صاحبان الباب **و در بیان آن** که در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 بر آنچه ندیدیم که بود انرا عبدالرحمن برای عثمان و او پیش که شنید در آنجا که بنویسند بر تو بدست تو که گفتی گفتی
 مغز بن شعبة آنکه عبدالرحمن رعایت نکرد در حق پیغمبر خود نشان در حقیقت او و آنکه او رعایت

کتاب تاریخ بنی امیه

کرد رسول خودشان از ان مقام تا او وصبر کرد بر او و نوبت ایشان در برای نماز و بود تر دعوت
 ان حمل با بدی نظر و تصرفات ناهج که ذکر کردیم هم ما از او چون و صلاحیت یافته باشد این
 خلافت با بیعت با خلیفه کردن و خلفا را که عقلی نبندید بنا شد که مخفی نیست عقل و نیز بن
 بدر سینه که بنو عبد الرحمن از اهل حدوت در دنیا و در صفتش از آنکه باشد حکام بر ما بر صفت
 در شرف زمین و عزیزان و ناکرد در راه او و قول او هم مقام را از ایشان و شرف ایشان هر شرف
 کاشکی دانستی که کرد اینها از برای او که ایشان نموده برای او این مقام را و حال آنکه او از آن
 بر نفس خود که صلاحیت خلافت ندارد با بود صلاحیت یافتن و پوشیده بر مسلمانان و عزت
 کرد نفس خود را بر چگونگی ناهد باشد او در دنیا و زمین با خلیفه کردن خلافت و تمام مقام است
 مسلمانان و بدر سینه ذکر کرده اند صاحب تاریخ و صاحب کتاب سابقا که چون مرد علی
 نمیکرد شد نکره او بر شرف او بود و در زمانه زنی و کوی با چنان زن پس در سلبه ایشان
 ایشان از اینجا از یک هشت یک پاسه یک ان هشتاد و سه هزار دینار در طلا بر هیچ عقل نیو
 میکند آنکه مردی از دنیا با که از جمله مسلمانان باشد او عالمی بود از اهل انهد با هیچ
 با صلاح او حال آنکه گذاشته نکره از آنکه در سینه که با هشت ایشان بهشت او سه هزار
 در طلا یکا سلب اینها را در نهاد و لیا از این احکام برای دنیا و عقل کردن ان وجه کردن
 برای ان و غضب نمودن در ان با بوده موافق عمار عقل کرده به عهد ایشان را با بودی
 که با در در ایشان را ان بن منافقان و مشرکان و روالان صفات **و از نظر بنی صحیح** ^{بنی}
 کرده اند ان عقل بر نفس عبد الرحمن و مدنیت کرده اند او را ان است که ذکر کردیم از اعزالی
 که ذکر کرده اند که حقیقه الاسلام است و کما جود که نام مفاده از ما جاعا علوم الدین در عقید
 دوم از مهملکات در کتاب صفت عقل و مدینه و سنی ما که بدر سینه بنا میکنند که علی با
 بر عبد الرحمن پس رسید ان با بود که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموده در شان او که اسم ان
 سالیه نیا الحسن و زمین بر نداشت بر صاحب طبعی که در سنکون باشد از این در وجه خلافت
 در دنیا مسلمانان و در صلاح این زن که شرف ختم کرنا بود از آنکه تکلیف اخبار و فرکر
 استخوانی را و در تکلیف اخبار رفتن تا غزیر کند او را و ادب تمام بدوستگر گفتن او و عبد
 الرحمن را و منکر باشد برای در وجه کردن ان پس کشان ما تدا جماع از مسلمانان بر دم عبد
 الرحمن و دم آنکس که مدح میکنند او را **و از نظر بنی صحیح** ^{بنی} آنچه دلالت میکند بر اخلاط علی
 با نهد

با نهد و مرز ک صواب الیغنی که احکام کرده ازاد رشوری از زنی سیلاب **و بعضی از ان** است که
 بناها را بر او بر آنکه یکد یک از ان شرف نفس خود را از خلافت و اخبار را که خلیفه را و طما ساختن
 او و شیاع او بیوی ان و این در صفتش و در حق و عدل آنکه ممکن است که باشد در میان ایشان یکی
 اعتقاد داشته باشد که در تمام مقام او یکی نیست و خلافت بلکه بوده در دنیا ایشان کسی که اعتقاد
 داشته از آنجا بر جای نباشد که او یکد نفس خود را از ان خلافت و اخبار را که خلیفه خود را و جانی نیست
 مر عبد الرحمن را که نکبت کند ایشان را با ان و الزام بنا بد ایشان را با ان **و بعضی دیگر** بدین
 این چیز است که منصف است از اوصیای عمر که اعتقاد دارند بر ان در نفس اصحاب شوری پس بر پیش
 که خلیفه کن کرد عبد الرحمن و عدل را و انرا گفت کرده و منصف بر او بر چگونگی صحیح باشد
 او را برای عثمان **و بعضی دیگر** است که او معتقد بود و منصف با خلیفه کردن آنها و نکره از این عسبر
 برای یکی از اهل شوری که منصف باشد با خلیفه و اینها و بدانکه در احوال باشد با افراد در ان با
 و اگر کافی بود عبد الرحمن نیز دعوت را خلیفه را کرده در خلیفه برای مسلمانان بود که انضا میکند
 مرو و اخبار بود نمین شرف نفس بر ان مثال نکره ندر اخباری که در ان نکره اند از انرو بر
 ایشان برای ایشان بر بر روی کردن ان اهل دنیا و زمین است حبیب ایشان و در بوضعی خلیفه
 که عمارت حکم کرده در نبره نبره و صیغه با کلک بر شعبین شرف نفس شاک ان ایشان رسا بر
 مسلمانان را و از ان مشا و در ان ایشان عدول کرده اند بر چگونگی صحیح باشد خلافت عثمان نزد ایشان
 و نیز دانکه دانسته از اخباری که کرده اند **و بعضی دیگر** ان عبد الرحمن چون منصف شد مردم کردن
 بغض آن ذکر نکرد برای اهل شوری و نه برای مسلمانان نام کسی که واقع شده اخبار او بر و نظر
 کرده در روی ایشان و نه برای مسلمانان در ان **و بعضی دیگر** است که او بنا انها و امر را در ان خلافت
 او برای عثمان بر بخاند و مکر کردی باعث هر که طاعت کشت بر آنچه روا نکرده اند از ان
 انست او را حقیق **و از نظر بنی صحیح** ^{بنی} شهادت کرده اند با ان بغض ان بعد از استخاره ان است که ذکر کردیم
 از ان مسلم در وجه خود در حق و سیم از ان در او اکل بعد و در جوانی نکره که نقل شده از ان در
 نفس رسوده احضات با سناد او آنکه زنی داخل شهر شوهر خود زن رشش ما همی زن نداشت
 پس ذکر کرده شان برای عثمان بن عفان پس امر کرد پس نکست کردن ان زن پرچ را مدخل علی
 پس فرمود بدر سینه خلیف خلیف بنی که با بد که جمله **و حصا له تلون سکر** و دیگر فرقی
و حصا له بی تو من عثمان گفت بر بیخدا بود نزد عثمان را ان غیر سنادن نسوی ان دن بود

بلکه باطنه شد از آن **کوه عبدالمجیب** که بنود این آجران عظیم از عثمان که او امر کند بکشتن بن سله
 بعد با عدم علم او با حدان پیر چنان تا بنگرد با سوال نمود کجا ستود و عین نظر او از پیران
 و احتیاط و حفظ دما سلسله با نشسته بود آنکه عراد کرده بود مثل از پیرانشا سنا پند اول
 علی بن ابیطالب علیه السلام حقیقتش شرح البش از ازان و بدرسنگه ان پیش گذشت و از انباشان
 این ابان بود عثمان در مدینه درین واقعه ششاهم و عاده زانیه با هر **و از طریقت** این پیران
 آمد با ان عبد الرحمن از شریف اسلام گفتن او سنه و شوری علی بن ابیطالب علیه السلام که شش
 مراب که با چند ای عزیز و سلسله بکر و هر چه بود از او علی بن ابیطالب علیه السلام که میان
 زار که با چند ای قتم و مستند سول او پیران که سبایت و پیش آمد برای مباح عثمان پرست
 ای بکر و هر چه بود سول او را پیران که او را پیران بکر و عمر بودند که عمل میکردند بک
 خاندانم و مستند سول او را پیران که او را پیران بکر و عمر بودند که عمل میکردند بک
 حال عدول کرد از ان و با نیکو نه جایز باشد در شریف اسلام آنکه نزل کند عمر شرح را با عمل
 بفر کجا چند ای قتم و مستند سول او را پیران که او را پیران بکر و عمر بودند که عمل میکردند بک
 ایشان ملغف بودند در پیران خودشان بلکه ختلف بودند و عفا و اگر نمیگویند مگر در فضل ای بکر و بکر
 و مخصوص کردن عمر سوری را برای شش نفس بود خلاف از ایشان اصل هر یکه که بفر شد در ان
 اختلاف با ان و اگر علی علیه السلام عثمان بود نما از اهل اجناد و پیران بن بود نزد اهل خنبار و ولایت
 ایشان هر دو برای خنبار و اگر بود نما از اهل اجناد و پیران که جایز باشد که عدول کرده شو
 از اجناد و ایشان هر دو شرط کرده شود برایشان اجناد را ای بکر و عمر که هر دو عبد الرحمن بنی شوی
 کردن ایشان با سلام و ادب ان **و از طریقت** عیسی رحمان صل دستک ایشان ذکر کرده اند آنکه ش
 کرد و وضع شریف حاصل است از پیران عثمان جا نیز نیست اجناد و در خافتن و آنکه اجناد و در
 از انشا و استان در قاسم کتاب الهی را وطن است در شریف و او این همه پیران بدرسنگه ایشان
 دانسته اند آنکه رسول ایشان هر چه بنویسند و شرف حق در او و فرک نفس و خنبارت او بعد از او
 پس جرم کرده ستان بلای این آنکه هیچ کس نمیگردد بعد از پیران خودشان بخیلقت او با خلفا بر زو
 ایشان با ان این همه عزت کرده اند اما که ای بکر نفس کرد بر عمر و خافتن و وضع بفر خودشان
 و شرح او را و آنکه هر چه کرد بر شرف و خافتن که پیران عثمان را و شرح او را تا کشت نفس
 در ایچند در پیش ایشان است تا این زمان ما این با ان است و مستعمل و مندر است اینچنین ذکر کرده اند

انرا از آنکه

انرا از آنکه پیران ایشان نفس کرده بر بزرگ فضل امامت **و از طریقت** انفق کرده اند با ان در مدینه
 و او بنی خودشان دانسته ایشان ذکر کرده اند که چون عمر بن عبد الرحمن بن عوف بر علی بن ابیطالب
 علیه السلام اندک مباحی کند او را برستگ و بکر و عمر پیران بود و او را علی علیه السلام که کرا که کرا که کرا
 بر مسلمانان واجب بود از عمل کردن بیست ابریکر بر با ان این منافقه کردند منافقه ظاهر
 چون عمر مرد بدرسنگه علی بن ابیطالب علیه السلام بکر که برسد بجزای الهی مثل حقیقت عمر پیران که کوه
 کند عقل آنکه علی بن ابیطالب علیه السلام نزل خلافت و نبود قبول نمود که عمل کند بپیران عمر را از بعد از
 موی عمر نسا کند که حقیقت او مثل حقیقت عمر پیران که برسد بجزای الهی مثل حقیقت عمر پیران که کوه
ایچند ذکر کرده اند از ان عثمان و استخفاف و از ان عثمان و استخفاف و از ان عثمان و استخفاف و از ان عثمان و استخفاف
 در کجا و جمع بین الصحیحین در حدیث عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام از مران بن حکم از ان
 علی بن حسین از سعید بن مسیب که با عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام
 عثمان بن مسعود بن مسیب که با عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام
 لیک کان و بعد و جمع پیران عثمان و بدی عمر که کوه پیران عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام
 سنه رسول الله صلی الله علیه و آله برای گفتن بکی **کوه عبدالمجیب** نظر کن بسوی انکار کردن
 امیر المؤمنین علیه السلام و شهادت کردن و گفتن انکار آنکه بعد در جمع سنه رسول ایشان
 و فادر نیست هیچ یک که در کد بر و شهادت او را و بگو بعد او را بدرسنگه ان نسبت سنه
 ایشان و نمیکوید او را بدرسنگه مباح که با ان عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام
 حقیقت نظر کن با ان که چگونه امام خود عثمان بریدند در شریف پیران عثمان و پیران با ان کرا
 کردن او بر کسب که عمل عوده مرستند رسول ایشان را با ان بقیه این جماعت مسلمانان که حاضر
 بود ندانگونه منکر نشدند هر شان برغان از روی قول و فعل بدرسنگه ان از ان پیران
 است که بجز انستاد و و تفرق و **طریقت** امر آنکه عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام عثمان بن مسعود بن ابیطالب علیه السلام
 کردن ان بسن کرا و پیش گذشت کرا و خافتن کرد او را در منجم و بدرسنگه دانسته
 بود که ان سنه پیران است بدرسنگه ان بدیع استخفاف عثمان استخفاف و ادب ان
و از طریقت امام عثمان بر خافتن پیران عثمان در شریف او و خافتن ای بکر و عمر در شریف
 ایشان دانسته ذکر کرده اند از اجناد و در کجا جمع بین الصحیحین بن مسعود عبد الله بن عمر گفتند که پیران
 صلی الله علیه و آله کرا و نما از ان و نما و غیر ان دور گفتند و بکر و عمر عثمان در

۱۸۹ **انام در طریقی** رسیده بوی حال عثمان از نفضا از دیوار جدا شد که دروازه کرده انداز
 در صحاح خود شاد و بد رسیده و با بکره باز مسلم نیز در عهد ستم از صحیح خود انعام بر خاست که
 بد رسیده و بر این بنا که مدح سید عثمان را نقل کرده و بر آن بود آمد و عرض می بود
 حضرت پس در این بنا که بسیار است در روی و حال را پس کمتر از عثمان که از همه کارها که نو کرده و
 گفت بد رسیده رسول الله صلی الله علیه و آله و مرود که هر که در پیش مدح کند کارها یعنی هر که مدح
 به موضع کند پس برین بنا که در رویها ایشان اینست معنی لفظ حدیث **کوبه علی بن ابی طالب** درین
 حدیث چنانچه در حدیث **بعضی از اهل بیت** است که خطاب به بودند که مدح سید مد بعضی از ایشان
 بعضی را و نقل کرده است از صحیح ایشان را که در روایت باشد در روی مدح کنندگان حال را پس
 اگر نه بود که عثمان رسیده جالی از نفضا که رسیده است و بر این صحیح است که مدح عثمان را
 در صحاح و **بعضی دیگر** انظر این بن است که عثمان چون تمام بود بد رسیده است و مدح او را بر علی
 کرد با هیچ کس گفت مرشد او را که چه کار است که میگذارد **بعضی دیگر از اهل بیت** است که در این جا شد
 از مدح او و شایع گفت تا زمان ما که در این زمان است و ما شنیده ایم آنکه بگویم مسلمانی که مکرر شده است
 بر عثمان و بعضی از صحابه با شاد او **بعضی دیگر** آنکه بر بعضی از صحابه هر که مدح کند عثمان را
 پس چنان سزاوار است که در روایت و بعضی از صحابه که در روایت رسول الله صلی الله علیه و آله
 و بعد از آنکه جمیع مسلمانان است بر صلاح او **در طریقی** شهادت کرده اند از بر عثمان
 و طلال است که ذکر کرده است از سید بنی در صحیح خود در وصف هر چه از این روایت کرده و ما که
 کم آن بود و رسول الله و لا ان نیکوا از واجبه من بعد الی ان ذاکم کان عینا لله عظیم
 بعضی از سید در کتابها را آنکه بر این بنا که در روایت عثمان را و مکتب اینچه و می زار کرده باشند
 آنکه نکاح کنند و آنرا که مدح او را با شاد او و در آنچه از واجه و ما در آن اندر چنانچه
 ایشان هرگز بد رسیده برای حضرت نکاح از واجه او هستند و این حدیث که هر که بگوید
 که چون سوز شد بوسه و خنجرین حدیث و بعضی است رسول الله صلی الله علیه و آله و آنرا نشان
 که انانام سله و حضرت بودند که گفتند طلال و عثمان که با نکاح سید محمد زمان ما در آن وقت
 که ما در هم و نکاح بکنیم زمان اول هر که کرد و ما در آنجا بدیخوا که اگر کرده نکند بد رسیده
 فرمود ما این برتوان او بهام بعضی ما هر روز میزیم از آن هر دو و بود طلال که در او عا شکر کرد

بینه

بود و بود عثمان که در او ام سلمه بخود بود بر حسب حق و هم فرمود پس از این که در آن کان کفر
 ان نود و رسول الله و لا ان نیکوا از واجبه من بعد الی و دیگر فرمود پس از این که در آن نبذ و
 شایع است و یقفوه فان الله کان بکل شیء علیا یعنی اگر اشکار کند چیزی را یعنی نکاح بعضی از آنهاست
 مؤمنان ثقیان کوبید اینها را و در در و در زبان بنا بد رسیده است که حدیث است
 ان عثمان و اشکا و انانام بر این بنا که از این خود او داد و دیگر فرمود پس از این که در آن النبی بن یوسف
 الله و رسول الله لعنهم الله فی الدنيا والاخره و بعد از آنکه علی با محمد بن ابی شریفه مذکور
 شده **در طریقی** شهادت کرده اند بر عثمان و از نداد و از ظاهر همان و آنکه بد رسیده است
 نعم شهادت کرده بر زبان اینچنینکه ذکر کرده است از سید بنی در صحیح خود در این روایت
 قول الی که **بعضی از اهل بیت** است که در روایت با رسول الله و با رسول الله و با رسول الله و با رسول الله
 اولی که **بعضی دیگر** یعنی و سید مدح عثمان که در روایت با رسول الله و با رسول الله و با رسول الله
 برداری کرده ایم هر دو را که هر یک در روایت با رسول الله و با رسول الله و با رسول الله
 طمان و طاعت و نیکبندان کرده و گوید که آنرا بنیایمان که اگر با رسول الله و با رسول الله و با رسول الله
 رسول او سر میچیدند در روی نبی شاد سید گوید که این ابی نازل شد در شان عثمان و
 گفت چون نفع هر بود رسول الله صلی الله علیه و آله و با رسول الله و با رسول الله و با رسول الله
 انرا شو پس برین شریک تمام بدان و برین هم بر عید عثمان و برین هم بر عید عثمان و برین هم بر عید عثمان
 شریک یعنی در آن هر دو در خلافت از عثمان و از اولاد او پس از آنحضرت از سوی برین بود مرد و از علی علیه
 که شریک کن پس بر این روایت عثمان شریک را بر این روایت عثمان شریک را بر این روایت عثمان شریک را
 رسول الله صلی الله علیه و آله حکم بر ما بد رسیده است و آنکه خاصه کند و از سوی برین صلی الله
 علیه و آله پس گفته شد هر دو را که بر این بنا که او خندید بر رسول الله علیه و آله پس عثمان گفتند
 که بعضی بر عتق او است پس برین حکم کند برای او پس فرمود ما این است که **بعضی از اهل بیت**
 حکم بنام از این روایت برین معروضت و ان لکن لکم الحق یا ایها الیه صد عنین ان نلو ما
 مرین ان انما بوا ان یحیی الله علمهم و رسول الله بل و انک هم الظالمون یعنی و چون خوانده
 شوند بکنایه حکم رسول و حکم کند بر این بنا که ایشان انگاه که هر چه از ایشان اعراض کنند
 از عهده علیه نبویه و اگر با شاد ایشان از حکم بعضی برای ایشان بیا پس سوی برین زمان بر ندهند
 و انشاء کنندگان بعضی از آنکه بر این بنا که حکم واضح خواهد شد بر زمان بر ندهند و اگر ستمگو

ام جعفر بن محمد

کنند که برایشان خواهد بود این نه اندام در دلهای ایشان بیاد رسب یعنی کفر و نفاق و میل عظیم
 بادرشک اناناد اند در باب پیغمبر صلی الله علیه و آله و از و هفتاد و هفتاد که در و راعنا د
 واسی نمائند با منبر سنان که چون کجا خدا بهم در تو را یکی وجود نماید برایشان و میل کند رسو
 او در حکم است برای ماد و پیغمبر خود و چنین است که پیغمبر صلی الله علیه و آله باشد احدی و رسول
 وجود کند بلکه اگر چه که اعتقادشان برین بود ایشان استکارانند و بخصوم با بر نفسها خود
 لم تمنع ان حکم خدا و رسول و صلی الله علیه و آله بر چون رسیده ایشان بعضی عز و زینشاده بود
 خدا بهم در شان و که عفتان است آمد پیغمبر صلی الله علیه و آله و از او کرد برای علی علیه السلام
 و شرک ساختن و ولدان زین **طریقه** آنچه مشاهده کردید اندام بر علیه عفتان از شک
 کردن ایشان در اسلام و شهادت و کفرین خدا بهم برایشان بگفت بعد از آنکه ایمان داشتند که
 کرده اند اسلحه و کتاف پیغمبر خود نیز در نفس قول که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُهُ**
 وَالْقِسْمَةُ أُولِيَاءُ وَبَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضُهُمْ يَكْفُرُونَ مِمَّنْ بَدَّلُوا دِينَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ
 بعضی از عترت کرده اند که فرما کرد بعد از آنکه در دوشه بعضی از ایشان در دوشه
 بعضی از پیغمبر صلی الله علیه و آله در دوشه ایشان و هر که از شما انباشت دارد و معاصرت و عیب
 ایشان مسلک کند پس بدرسنه که او نیز از جمله ایشان باشد بدرسنه که خدا یقیم راه منما **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**
 مد و سق که دشمنان بر نفس خود ظلم میکنند که بدستی که چون رسیده شد با صاحب پیغمبر صلی
 علیه و آله در احسان مسیبت عفتان کت هلاکت و من لحق شوم انباشت از هر که مراد و اجاد و سنی است
 بهود که کفند و من و مراد و ولد هلاکت فرمایم از او مان را پس بدرسنه که من میترسم کمزور اند
 بر ما بهود و کت ظلم برین عید الله که هرگز برین هر روز و روز سومی شام که مراد و سنی است و بعد
 از نضادی پس هرگز از او مان را پس بدرسنه که من میترسم کمزور اند و نضادی کوید
 سدی پس خواست یکی از ایشان که چه شود و دیگری که نظر را کرد گفت پس آمد **طریق**
 پیغمبر صلی الله علیه و آله و از فرزند علی بن ابیطالب بود عید استلم پس طلبیدن کرد طلع از انقضت روزین
 بجانب شام و کت بدرسنه که مراد و اجاد مالی هست معقولم که کبریم انرا پس باز کردیم پس کت مراد
 پیغمبر صلی الله علیه و آله که در مثل این حال از هر یک که میاید و میاید و میاید و میاید ما را پس
 بسیار کت طلبیدن کرد و او را پیغمبر صلی الله علیه و آله پیغمبر صلی الله علیه و آله استلم پس کت با
 الله ان و ما را بر حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله که غرض از اینها شد آنکه حضرت داده شود از و ذلیل

عزاد

نخواستند که بصر داده شود و ذلیل نخواهد شد که کند و کند شود از و پس باز استلم
 طلع از استیانتان و در آن سخنان بر حق جفا نه و تم مرسان در شان ایشان که **وَقَالُوا لَوْلَا إِيَّاكُمْ لَفُتْنَا**
الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ حَقًّا يَا أَيُّهَا الْمَلَأُمُ الْأَعْمَىٰ مَا صَحَّحْنَا سَمَّيْنَ وَعَجْرًا و گویند
 بگردد بگو را این کرده انانان که رسو کند پیغمبر و نا بختا بتم غلط ازین سوگند خود که الله ایشان
 با آنها اند و امر و ز پرده ایشان در پناه شده معلوم شده دروغ میکنند باطل شد همه
 علفای ایشان پس کشند و بان ز دکان با فضاخ و در پی عفتان و احرار و عفتان که **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**
 در زجر من گویند که میگویند این کرده اند که رسو کند پیغمبر و برای شما که ایشان مؤمنانند
 که با آنها اند پس بدرسنه که باطل شد عمل ایشان بلیغ و اخل شد در ان از امر اسلام در هنگامی که
 نفاق و در بداند **کتاب بعد الحزین** که در کتاب تفسیر صدی شایع است است که شهادت میکند که
 مرتبه شیع و وطن بر آن که گفتند که ده امانت از کت که در پیغمبر صلی الله علیه و آله است که
 خواهد از این با بد که در آن لجاجت و هر که خواهد بسط و ذکر آن که نغدیم حسیله اند
 علی بن ابیطالب علیه السلام و شرح عیوب ایشان و خاصه عیوب عفتان بن عفتان پس بر و سنجوع
 کردن با وضع تفریق و وضع و اندی **طریق** آنچه رسیده اندام از عدالت اصل طلع برین طلع
 است و وطن ایشان در نسل و وجود ایشان که در پناه الما و اولاد انانان است که ذکر کرده اند
 انرا حقا طلع از و و ذکر کرده اند از این اوستند و هشام بر محمد بن سابق بلخی گفتند که در ذکر
 کرده که در زمان زان از روی امانت صعبه بود پس کت و تصعبه پس او بدین خصم بود
 را بیکادی بیکه و صل کرد با سقیان پس او صفت خود بر او سقیان و بزق خوانا و سقیان
 عفتان بن عمر بن کعب سعد بن عمیر طلع بن عبد الله را و در در شش ماهی پس او سقیان و عبد الله
 با هم خصومت کردند تا در باب طلع پس کت را بداند و خواهی که در نام هر روز بصعبه پس لطف کرد آمد
 او را ببید الله پس گفتند که مراد و اجاد که بگویند بود که در کت کت ای سقیان را پس کت ای سقیان الله
 حلال است و برای سقیان حرام پس کت بن ثابت و عفتان کرده و بطلع در شجر خود که در صفه
 اینست که پس عید از قبیله عبدالمشقر کت ایشان را برادر خودشان را که کت شده باشد بر شام
 در شام او را ذکر کرده صلح کتاب شما ای که اشارت کرده شده بسوی آن کت که در مرغی طلع بن
 عبد الله را از جمله صفون انانان شعلت پس اسد گویند استند اما از قوم ما دشمنهای شما را
 و راست با بد ما را بر غرض از و شن و عید الله را که شما کرده سبند با لجه سقیان است ان

از اعیان اسلام بر خلع عثمان و قتل او عذر نهاده و در خلافت او و نه تفضل و بدین که این
 چنانست که کجا اینست که بگویم و از کجا از اهل اربابان **و از نظر حق** عیبند بعضی از ایشان را
 اندک ایشان نام خادده اما او را بعد از این اجماع بر خلع او و قتل او و استیلام دم او و انورین یعنی
 او خواسته بود و در سخن از ایشان با اختلاف در میان در آنکه این دو سخن که عثمان خواسته بود
 اما برخیزان بجز ایشان بودند با و در سخن دیگر از شوهرد که نزدیکتر بود ایشان را بجز ایشان
 و بعد علی بن ابیطالب علیه السلام بدرسید که نزدیک بود و طاهران را که بجز این در آن غایب
 است و خلافت در میان که موله شده بود ندان و حسن و حسین علیه السلام و ایشان هر یک در جوانان
 اهل بیتهند همچنانکه شهادت کرده اند ایشان با آن در کجا بود نشان و وجود علی علیه السلام نیز
 هاشمی که موله شده اند و هاشمی و دیگران نقل است که این پیش که شهنشهر ایشان و با این همه
 پس بود علی بن ابیطالب از ائمه و نور و نور و نور بدرسید که او هشتاد و هفت عصبه است و بیست و نه
 و بیست و نه **و از نظر حق** بجز در سبک اندک ایشان از طعن در اصل عثمان و نسب و انکار و انکار
 از اعیان ایشان و ذکر کرده اند او بیست و هشتاد و هفت عصبه است و بیست و نه در کتاب صالح پس گفت
 بجز بیست و هفت لفظ او اینست و از آنکه گفته اند که از این که موله شده اند و هشتاد و هفت
 پس ذکر کرده اند که این بیست و هفت است که در عهد بن ابی العاص بن اتمه لادکت و در باره
 عثمان این اعیان هر یک که در عهد عثمان بن عفان را و بود عثمان
 که در عهد و در شرف چند گفته اند عثمان در مدت اصل عثمان چیزها جمع و لفظها می شنید
 که طایع از شنیدن آن نفرین و آن **و از نظر حق** نظر کن در این دم هیچ پس چگونه در اثنای
 مثل این را آنکه ناپسندید و رسول او باشد و مصلح برین هاشمی و سار و سار و سار و سار و سار
 غفلت شده اند و در صفا دهند که آن **و از نظر حق** طعن بر عثمان است که ذکر کرده اند از این
 صاحب تاریخ در کتاب ندمان که این بیست و هفت عصبه است و بیست و نه در کتاب صالح پس گفت
 شد عثمان کوپا که این امر هر اینه تمام میشود بدرسید که من هر اینه تمام کن این امر را پس باشد
 ان سر و او تر و دور و در آن حضرت باز رجوع کرد شرف میاز نش و استغفار او این امر را در آن
 ان هیچ چیز از این بیست و هفت مانده هیچ یک در سار بر عثمان در آن امر نه بیست و هفت و در آن
 و نه بیست و نه نشود و بدرسید که عاده کرد او سببان این قول را بعد از آن چند بار و در وقت
 کرده شده این از چند جهت این سخن است که ذکر کرده اند این مسکو به **و از نظر حق** عصبه
 خود و فراموشی که در خلافت عثمان و صاحب شوی علی از ائمه بودند
 هر یک از این ائمه را در خلافت عثمان و صاحب شوی علی از ائمه بودند
 خودی در هر یک از این ائمه

بسیار و مسلمانان و جعل ایشان با و درین در صدادون ایشان است خلافت معاویه
 زاده بود پس با هیچ محتوای منفیست که بگوید **و از نظر حق** معاویه از مسلمانان اندک ایشان نام نهادند
 معاویه را حال او نیست و میگویند که بدرسید که این از جهت آنست که معاویه را حمیدیه که در سخن او پیش
 بود او یکی از زمان بجز ایشان بود و معاویه است بدرسید که او در بجز ایشان را احیا عثمان نام
 پس و چون بود که برادران از زمان الحول عثمان با شد و معاویه را بدید امیر ایشان را که نام نهادند
 اخطا را با این نام خصوصا محمد بن ابی بکر را پس بدرسید که او بود برادر معاویه از ائمه از ایشان
 از اعظم آنان بجز ایشان پس چگونه بود که نام نهادند برادر او را و حال عثمان همچنانکه صاحب حق
 ایشان را این عوده **بیت** که بوزار ابی نجار **پور ویکر بلطال انکار** و چگونه نام
 نهادند معاویه را و او برادر و حقه بود و او را که بود که نام نهادند و حله از ابان و عثمان
 باشد معاویه و به جمع برادران از زمان بجز ایشان آنکه نزدیک است یکی از عصبه است که از ایشان
 احوال اندک ایشان را بر این حد با آنست که گفته اند از ابی عصبه عثمان **کو بدید علی بن ابی بکر**
 در مدح و با آنکه از نظر این عثمان و معاویه در لیبیا و در ارضان مسلمانان کوهی میسند با جبهه ظاهر شده
 از ایشان از زنی بی برین و بدین سبب پس سخن ایشان از لیبیا ذکر کردند از این خبری که مراد ایشان
 از نظر این طاهر و اوصاف از این با طاهر **و از نظر حق** معاویه را با اسلام و سخن ایشان و بر این
 و طاهر و جمله گفتن و بر فضیلت عثمان را به طاهر علیه السلام است که در آنکه او را از ابو مخنف
 لوط بن محمد از حسن بن مسعود در کتاب عقیق که منضم نوشتن مولد است علی علیه السلام بشو
 معاویه و نوشتن معاویه بجا علی علیه السلام از جمله کلامها که نوشتند امیر المومنین علیه السلام
 سویی معاویه بن ابی سفیان در سیم نامه از زینب بنت معاویه بر زینب و طاهر را علیه السلام صفت
 او نوشت معاویه بر زینب و بر ابی سفیان که ان معاویه بن ابی سفیان سویی بر زینب و ابی سفیان
 طاهر اما بعد پس بدرسید که من بیست و هفت عصبه است و بیست و نه برای یوزان اصل شام پس احیا نکردند و سار
 همچنانکه شرف میاز شامند پس از آنکه اهل عراق را و پیشی نکردند و از امیر المومنین علی بن ابی طالب
 صلوات الله علیه پس بدرسید که از بیست و هفت عصبه است و بیست و نه بدرسید که بیست و هفت
 برای طاهر بعد از یوزان و اظهرا و طاهر بن عثمان کرد و بنویسند که در زمان و مسلک کردند
 ان وحید عوفند و سار از پدر و در اسلام پس چون آمد کتاب معاویه بطی و در برب ایشان طاهر
 اذن کردند از علی علیه السلام در رفتن برای عمر این حضرت فرمود که شما میخواهد علی را بلکه چه

خواهد بصره را پس سوگند خود دند که خصله هندی عزم را پس بخندید که بر ایشان بهمان و ایمان ناسه
 بار و بیرون زدن پس چون پیش کردید که مایل بودید پس عملی است که در هر دو کس از هر دو وی بود
 که با او در میان است که سوگند خود را که خصله هندی سوگند که بخوبی من ایشان را مکر در لشکر که
 معاناه کند تا من بر کشتن بعضی اعمال و کما با امر بخندید با ذکر و نیدن ایشان تا ابرام المؤمنین در حق
 بکنار و بیایان ایشان را و لیکن لیغض الله امره کان مغفولاً و لیکن تا حکم که خصله هندی لغتاً با تمام سادگان
 که آن بود که بن و ثاب در علم او و سزاوار بود که که در سوگند و ان صریحاً و لیاست حضرت احد
که بعد از حج این روایت نزد بزرگ است صید فی زمین طردن معاویه در هر طهر را پس بدر سبکه
 ان مستعد است بر و نماند ایشان از منم به بخیر طبع کردن در عصر اگر طبع ایشان میبویانفتا
 کردن معاویه با ایشان و غضب دادن اهل حرمان ایشان را و همچنین در او با بکره ابوحنیفه درین
 کتابا که بوقت معاویه بسوی عبدالله بن عباس بن پی بدن و گفته اند او را که با عیب مکررند
 مردمان سوغند و اهل بیعت منم به بوقت پیش نوشتن جو و عبدالله بن عباس بدستی که عیب
 کردن در میان معنی عملی است و طلالا که در هر آن است پس چرا ایشان را به رعنا و در سبکه
 خطور کرد مرا طریقه بنی که در زمان معاویه با آنکه طرایف مکرر با او اشباح دارد
 بچندان لیر و با بکره اند در صحاح خودشان در و اند که در انرا مسلم بن روح خود در جملة
 سیم انرا بن عباس گفت بودم که با بکره مکرر با او در آن پیرامد رسول الله صلی الله علیه و آله من
 پنجاه شام درین وی گفت پس گفتش اندو نشسته درین نشسته پس فرمود که بر و پس بخوان
 برای من معاویه را که گفت پس آمدم و گفته که طعام بخور و پس گفتش فرمود که سر بگردانم شکم
 او را که گفت کجا شدی پس گفتم چه مضه را در خطا و خطوه پس شد من ضمه چنه نشسته پیش من نشستی
 و شاعری درین صفت گفته بنگه صالحه بطنه کاله او به کان قاعانه معاویه بچفتا
 بودم را که شکم او همچو هاویه بود که با در و دروهای معاویه بود **و از خطب پنجم** اینست صفت
 لفظ حدیث و در و بیچین های طریقه هست بعضی از اینها ان نکته که کتاب ایشان مضمون است انرا
 که گفتجا و کم رسول من افشکم عنز علی ما عنتم خیر فی ان المؤمنین و وقت رجعت یعنی هر آنکه بد
 و لاسی که آمد بشما و سناد محکم حدیث تم از جلوس شما مکر و بدکان مهر ایشان و خفتشان بک
 پس اگر معاویه بر زدیغیر ایشان ان مؤمنان می بود هر آنکه بر ما و معاویه رجعت بود پس در طاکردن
 لغض بر و بد معاویه دلالت میکند بر آنکه بوده معاویه بر زدیغیرش **و از خطب ششم** انشکد ایشان
 روایه

قال ابن القتیبي
 كفتار الخليفة

روایت کرده اند در فضیله مضمون است انرا کتاب ایشان که **و از خطب هفتم** یعنی بعد در سبکه
 نوبت خلی بن زکی که بخوبی ان کسر نبوده چه ان قوم خود مختل میکنند کس را فو قن مختل ان نسبت به
 که بیغیر ایشان هر که که از او مکررند و او کفار و کافر و خود می بود نه مکرر بود که با او خدا با بیامرن
 قوم را پس بدر سبکه ایشان منمانند پس چرا بنا شده معاویه بنزاد و ان صفای که ایشان فرمودند
 از روی وجه ان کار انرا تا که کتاب ایشان مضمون صفا ایشان است پس فرمود که ان المأضی فی
 الذکر لا سفیل بر انرا و کن خصله هندی هم حضرت یعنی بدر سبکه سنا فغان در طریقه و سبک برین اند
 در و در خطب پس بعد با ایشان ان کفار بیشتر با شد چندان که ایشان بدل کار زدند و کهر بر او خدا
 و استغنا و مکرر با مؤمنان جمع کرده اند و بنا بر ذممه انرا برای که همانا عوده انرا از ان که
 بیرون ارد و الا بود بیغیر ایشان صلی الله علیه و آله که او را لجا و محرمی کسی عیباست که دعا کرد
 برای و ان کفار با دعای بد نمیکرد بر و **و از خطب هفتم** این است که در خطب پنجمین صادر بخود
 مکرر ان با ان در جاب بن خلدانیم و خاصه و لفظی که گفته اند انرا کتاب ایشان که در انرا بطقه عن
 الهوی ان قولاً و محی بوحی پس که سو خدای تم عالم بدر سبکه بخود می بود و ایمان
 و ستوده مشهور عاقبت او درین و صلاح در سر بر او نبود که ان در هدیه بیغیر خود را در دعا کرد
 بدر و **و از خطب هفتم** انشکد ایشان را با بکره اند که مؤمن بخود در بد و دوه یعنی که خوانند
 و کا من بخود در دهنند و دوه یعنی بخوار است و با بکره انرا هم که در سنا بن عمر در حدیث خود
 و دوم که اثنان دانند بر صحت ان و بدرستی که در و انبکره انرا مسلم در صحیح خود در حدیث مستقیم
 و ابوحدیثه مضمون است بیغیر ایشان دعا لکر در معاویه بصفا کفار **و از خطب هفتم** انکه معاویه
 حدیث انشکد انرا بن عباس بود که خواسته معاویه را خدایت بیغیر ایشان بدر سبکه او طلب کرد او را
 پس انرا در حجت معاویه باطل و بدر سبکه روا بکره اند در کتب خودشان انکه بیغیر ایشان
 فرمود که ایمان ندارد بنده انرا هم در دسترسوی و ان فتوا و اهل او مال او و فرزند او
 و ما تمان پس چگونه ثابت میشود با این ایمان که سبک اختیار کرد بیخوردن را بر بیغیر خود که
 عبادت صلی الله علیه و آله و کرد با بنده انرا خود را از ان سلسله تجار انرا ان شما بل اهل انرا
 و ضلوفی کند که ان رسول ذران **و از خطب هفتم** پس این طریقه است از بیغیر انکه شما داده کرده اند
 بان بر او بکره و معاویه بدر سبکه من ذکر کردم انرا برای نوبت فکر کن در ان
 و بیغیر عای بر خودی با بن سکران پس که در انرا انرا انرا اما انرا انرا انرا انرا انرا انرا

۱۹۴ و ابتدا کردن خلیفای امام علیه السلام و بعد در وی را آورده از آنجا بیغین که ظاهر کند است
 معانی و الفاظ غریب آنکه مشتمل است بر آن نام و موافق است که مولای علی بن ابی طالب است
 خرمید هلاک نشد و عیان و نظیر میگرد در شان او و بعد از آنکه آن کلام کسی است که
 مرزوده این عظیم بدانند و از مناجاسات الهیه را مطلع است و بعد از آنکه رسول و برینها
 را پیشتر که تکلم میکند از ایشان بصدوق و مقبول و کویا هست از عظم اینداله برایشان
 و عین راه نیک لیبوی ایشان که کواهی میدهد نشان از صفات او را و صفات او مرزبان او را
 و معال او بر نما او را و فعل او را و صفات او را **باب در بیان جلاله و باریه مولایه**
 ما علی بن ابی طالب علیه السلام مرزوبی و رسول الا شفا بحضرت اعدا و الحشا کبر بسیدان من پیشتر
 آنکه بنام پدر از پسرین است که در پسران ازین ایزد بزرگ در بعضی میان شما و میان ما منست که
 اجناسکم شما را با من و بدستیکه از پیشتر که نشد در زودیک بجز در دم ازین کتاب بعد از آنکه
 مرد و به که مخالفان بدانست و بعد از آنکه نشد در زودیک بجز در دم ازین کتاب بعد از آنکه
 و عجز و بصدوقی چو حکما بیکدیگر ما از او و عقیقیت چو کردیم ما از او که سینه شاه از او
 و ذکر کرده نیز صالحی بلیغ در او از هر اول از آن در وجه خطبه که خطبه مرزوده از او
 علی بن ابی طالب علیه السلام اعجاز لغت صفون لفظ او و عجز اندام که که از خاتم خیر هم به شرح
 انشای عجایب و بیرون آمدن او و عجایب در آمدن او و عجز او و هر که او را و هر که از او و هر که
 مژم که که از زودیک در من بسبب اعجاز و تفصیل من بر رسول الله صلی الله علیه و آله بیا بند
 که من رسانم آنجا که خطبه از آنکسکه اینم که از او و از او را باب صدق و صواب و حق
 آنکسکه مرزبان رسول خود را براسی بسوی عباد و بر کزید او را بر خانی بهما پت و ارشاد
 بنویس که این سخن را مگر آنکه همنم صادقی و هر چه مرزود بسوی من همه از آن دهنای خلافتی
 و موضع هلاک هر که هلاک بسبب او و عجایب عیان هر که عجایب عیان ما را و ما را این کار و
 جنای که میگویم از عجایب و باقی نکند شایسته که میگویم در بر سر من انجوا و زو کار و
 سم مرزوم ستمکار مگر که بچش از او در گوشهای من و رسانند از من در رضای او استکار
 امیر زمان عقیقیت با بری انکه من شما را بر طاعت مکر من سبقت کرده ام شما را بسوی انظاف
 و حق میگویم شما را از معصیت مکر که با ان پنداره ام پیشتر شما از ان معصیت با من خطبه
 مذکور است **در بیان چند عجایب است** اینها آنکه این معنی است که مرزوب است

و از

و ادعا نکرده از هیچ یک از فرزندان و خطابه پیش از او و بعد از او بلکه ما عقیقیت ندارم مثل از ان
 بنی ساقی و نوزادان و صولح و عفا بنام چهره ما دانند ما را از ان که از انبیا و اولیا در ما شد **عجیب است**
 بود از اعلی بن ابی طالب علیه السلام از انجا که قول عیسی بن ماری علیه السلام که **و انتم کما ناکلون**
وما ناکلون بی توکم یعنی و خرمید ما شما را با آنچه بخورد و بدو آنچه نخورد میبندد در خاک
 خوش و زینسب که با از و مثل عمل علی علیه السلام و این سخن است سرور را بر اهل شایسته و عجایب
 و است که هر است مرزبان بنی را و عجز ما هر است مرزبان او را و کند نشود که بدستی که
 خدا نتم مرزوده که **و علم آدم الالهة کلها** یعنی و بیا میخند عقیقیت نه و نعم آدم را بعد از خنای او
 نامهای مخلوق در اهرمان از علو نایب و سفلیات در بر که من میگویم بد دستیکه او خندان در کعبه
 با شما که مشتمل نیست بر علم او و جستان و علم مولای علی علیه السلام مشتمل بود بر اسما و عجزان
 از معلومات و مستجاب که شما اول است از اول و علی علیه السلام و این مقام عظیم است که تیر رسیده
بشیرین **و ان عجایب** است علی علیه السلام درین حق اینها که گفتیم مرزود از اعلی و اولیا
 محض عداوت است این کویا دانان کشته مان کسب که شنبه از او کسب که زود پاشد که برساند او را
 انصبا و دیگر در اندام او را عجز خود را بر رسول او را و در معنی **و ان عجایب** این قول است آنکه
 علی بن ابی طالب علیه السلام بود با وجود علم او و تفصیل احوال دانند در میان مردمان بمعا انصفا
 ان دوی سرت کسب که صلب او را انصفا و نمیکند که انصفا در ان است به موافق اینها انصفا
 و احوال و بد دستیکه شناسا کشته اند عفا آنکه هر که شناسا کشت با دیده و در شد بر عجز
 پیدا کشت انحرکی از حرکات غیر او یا حرکات کسب که مصالح میگردد او را با اطلاع میوه بر او
 مرزوم است پس بد دستیکه ظاهر میشود بر روی او و فعل او را و علم او را و پیش از سماع او انصفا
 او و بد دستیکه آنکسکه صلب او را عفا شناسا کشته اند عفا آنکه هر که شناسا کشت با دیده و در شد بر عجز
 ابان با هر آن جمع کردن مینا انصفا مشکلان **و ان عجایب** علی بن ابی طالب علیه السلام و تفصیل
 انصفا اجمالی که مرزوب این است که بود که دانند بود و عقیقیت علم شما را انصفا و عجز عقیقیت
 از معا و به آنچه عجز میگویند حال ابرار در حر و با بر او را و باقی بودن معا و به عجا و زو
 دانست معانی و با و معا و به با و عجز این پر بود که هر که مشاهده میکنند نظر کنندگان من
 علی بن ابی طالب علیه السلام را در حر و با و انعام و عظیم و عقیقیت او را و انعام با انصفا
 و ابرار و شاک ندانند نظر کنندگان بسوی او که علی بن ابی طالب علیه السلام انصفا دانست

۱۹۰ که غلبه خواهد کرد معما و به خواهد که زمانه از او خواهد گذشت ملک از او و بدستند
 دانسته اند با باب بد دستند هرگاه دانست یکی از ایشان که چون خاصه کند دشمن را با تمام
 نما بدانشان را غلبه خواهد کرد و از دشمن با غایت هستن برای خصم او پس بد رسو که ضعف می شود
 دل او و دلیل میگردن زبان او و مساعدن میبندند همتا و دشوین می نماید او را بقاعا و کوه
 برخواست با این سوئی دشمن خود و خصم خود بر میگردن دشمنه برای هلاک و ذلت و تنگ
 وقت و سرکشان او کوهی می دهند بر و ضعفنا از کسبک و ضلک بر میسوی او و مولای ما علی
 ایضا علی علیه السلام هست بر اینجه شفا در دستند با ن فوایض علما ادا بر ابا مدها که کفر
 که بودی در حر و موقوفه بر میگردن که او غلبه بر میگردن و به او رسد رعایت
 ظفر با نیک و غلبه کنند و این جمع کردن بود ان وصلوا الله علیه همان انصار و مخالفان طلبایع
 انکس که بر میوز است انصاف **و از عجیب** این است که او کشته بود چینی که شرفتم نمیکرد در
 ذات خود برای ذات خود و نه در صفات خود و نه در سرکان و سکنان خود و چون از او بدستند
 محسب اده برود کار او و مولای او بود ان خداوند بلکه تعلیم فرموده بود او را که کوهی با او
 می بیند او را و این است با هر است و شرفتم هر کس که از او داد معنی او را **و از عجیب** نصد بود این
 کشته ما انرا بجز بستند بدیم ان جوابا چون سوال کرده شد از چیزی از امور معجزه مراد بود
 انست که احدین علی یازی میگردند در کتاب انشفا و الهیاد را و ابل مضغه و دم از کتابه من کور
 پس گفتن انچه انست معنی لفظ او که اخبار کرد ما را احدین او در پس از احدین محمد بن علی شرفتم
 از علی بن بلال از کسبک ذکر کرده انرا از عبدالله بن ابراهیم بدوش گفتن چون حاضر کرد انند مراد
 امر ابو سنین علیه السلام و بدستند که موصی داشتند بود امر خود در ادر حکمین و رجوع کرده بود ابو سنین
 اشرفی پس فرمود مراد که حکم کن بکجا خدای یقم و بجا و زمکن انرا پس چون در کان شد
 و پیشتر که فرمود که با ن خود اهد نمود و مز بیجا اهد خود گفتن با امر ابو سنین پس چون
 موصی داشتند او را و بعد از انکه او مرز بیجا اهد خود فرمود که ای پسر من اگر عمل کردی
 خدای یقم در خالق خود و بعل خود و لجن حاج بودی بر ایشان بفرستادن پیغمبران این امر جدیدت
 مد کوراستا با نای علم او را باحوال و کجا جوابی و نزد سوال فرمودن او که اگر عمل کردی
 خدای یقم بعل خود و حاج بودی بر ایشان بفرستادن پیغمبران و فرمود که اگر با لسنی من بعل
 خود بیجا اهد بد دستند من مشرفم مشرفم در رض خود و غیر خود با ری خدای یقم و در راه

خدا شتم

خدا شتم و برای خدا شتم و آنکه بخشش کرد از این راه خود را نایع از در خدایم و کراهت خود را نایع
 کراهت خدایم ان کامل فرمغام بنده اینست را در با خدا و عرجل پس صبح صبا می در شب است
 خدا صلی الله علیه و آله یکی را که نزد یزید فرمود بود او را در کمال و چه مانده است و از قبول فایده
 الحق او و وصفت کامل و ان شرفتم که مضمونش اینست که فایده بکس در مدح کوه بنا و احاطه
 منبوا اذ کرد بوصفا و با احاطه فو اذ کرد چه بیکه فایده ملبود بجز بیکه ندر خود دارد و ندر انما
و از عجیب شرفتم انان الهی در باب علی بن ابطا علیه السلام است که نو هرگاه احبار کرد
 هزاره از صحیح از احبار را بجز بیعتن را با پیشتر ایشان را بلکه با فخر او لوالعزیز ان پیغمبران منفذ
 بر بنویسند محمد صلی الله علیه و آله بدر سینه که عتاب فرموده خدایم بعضی ایشان را بر خالفت
 کردن در مدینه و با بدر سینه که اها کرده اند بعضی را از ارباب و بعضی ایشان را بعضی مشرف
 کرده اند بله انست بخطاب انما کرده اند چون در ان بعضی اسباب با طلع نموده اند بعضی
 از مردن تا زبان با حیان با اعتقاد حسنه اند از کفار و وفوق بنموده اند در مقام جاهله
 و شدت بر ایشان در بعضی اوان و کبر بوده انان پیغمبران علم بر تلمیذ انرا و خلیلان و دیگر
 ان بکثرت صفا و اصطلا و از ابل کشتن از ایشان عنایای بیجهت کمال مقام ایشان در صفا
 برای خدا شتم و وفا بوده او امر و خطاب خدا شتم حیرت ابله بسوی ایشان فی واسطه
 اصلا با بسوا سطر از نشی و اما علی بن ابطا علیه السلام ظاهر هرگز ان در مدینه مسجد
 او مسجد رسول الله صلی الله علیه و آله چیزی را که نزد یزید کند ان چیزی بیکه حار باشد مراد بر
 علیه السلام در خود دن شجره و برین آمدن از بنفشه و طوبه و پیشانی و مانند ان
 حبله و در چیزی بیکه نزد یکی که چیزی را که جاری کشتن برای فوج علیه السلام انجه انکه اعتنا
 حیار در طلب کردن او برای خلاص شدن مز ندر انرا عنین و بیجهت این گفتن ان معقول
 فانتصر بعضی بد دستند من مغلوبم فوجم شدم و معاصی و متنبوا م کرد با ایشان پس انشفا
 کشتن از ایشان برای من و اعتراف بجنس ابله ابو سنین علیه السلام برای کفار بمفاد در محمد صلی الله
 علیه و آله همچنانکه اعتراف الحسین بر همه پیغمبر با علیه السلام در فرموده خدایم از او که در غیر
 و ما انعمون من دون الله بفضله و کانه مبعوم ان شام و دوری میجویم از شما و از انچه بهم که میخواهد
 و می پرسند بجز خدا شتم و نه ما انتم میگویند گفتن بر همه علیه السلام که در تبارین که کشتن المون
 قالوا لم تؤمنن قال بلی و انکین لیطعن علیک بعضه ابرو رد کاسن من بنامه درین کمال خود

و بعضی بوجهی کامل
 و بعضی از اهل بیت
 کامل او

۱۹۷
 او اعلم علی اشتر به است و صاحب نضا بن کثیر است هر طراز آن نیز میگوید که در ضعیف
 کرد ما را و کرد ما بنده و از دستور برای جزئیات و نام نهاده از کاتبان و بعضی در فصل پنجم ادب سلمه
 می بینیم در دنیا افضل است صحابه بعد از رسول الله صلی الله علیه و آله و بر او که در بعضی محبت و در
 علی بن ابی طالب علیه السلام افضل است صحابه است میگوید در بعضی از آن چیزها که اینست و همو لفظ
او حجت است آنکه علی علیه السلام بود اعلم صحابه و اعلم افضل است بعد از آنکه ما گفتیم آنکه علی علیه
 حسن اعلم صحابه از روی جمال و تفصیل **اما اجمال** بر این است که ترا می بیند آنکه علی علیه
 بود در اصل خلف در ما بنحوش و حق مظن است بعد از او علم و دانش و بود بعد از علی علیه السلام
 افضل فضل و اعلم علی بود علی علیه السلام در ما بنحوش و در علم و بود بعد از علی علیه السلام
 در فضا بنحوش و در علم علی علیه السلام و در دانش او بیوی اکتفا بنحوش بل با ن بدست میگیرد علی
 السلام بنیاد با فضا بنحوش و از او خود دوی و در کادع صلی الله علیه و آله و در بزرگی و کشتن با ما
 مراد او بود که داخل میشد بنحوش او در هر دو و معلوم است که شاکر هرگز با شده در فضا
 بنحوش و در علم و با شده است در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 مرعش بن شاکر را که پوسند با شده در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 بیانا جای بود و در کادع علی علیه السلام بود اعلم صحابه تا ما ابو بکر که بعد از آنحضرت افضل است
 زمان بزرگسالی بود و بنحوش بود که پوسند در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 زمان آنکه و اما علی علیه السلام پس بدست میگیرد او پوسند در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 و بعضی گفته اند که در علم در فضا بنحوش است و در علم در کادع و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 پس ثابت شد که بنحوش بنحوش که در علم علی علیه السلام اعلم است آنرا بیکر **اما تفصیل** بر
 دلالت میکند بر چند وجه **اول** قول آنحضرت صلی الله علیه و آله که افضاکم علی بنی حکم کنه
 شما علی است و فضا بنحوش است و هیچ افرای علوم پس چون رجحان داد او را و در فضا لایم
 میاید که او را رجحان داده باشد با ایشان در علوم اما سایر صحابه پس بدست میگیرد رجحان
 داده میشود هر یک از ایشان بر علم او و در علم ما نند قول آنحضرت که **افضاکم علی بنی حکم کنه**
اقر اکثر اهل نفس سلم دارند آنکه قولی الهی که **و فضا بنحوش** و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 علی علیه السلام و تفصیل و بنیاد و فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش

مرد

مردی است که علم کردیم که در آن زنی که در شش ماهها زاییده بود پس زینب و بود او را علی علیه السلام
 طفول الهی که در حمله و فضا لله تلوون شکر با بول او را جلا کرد و **والله الا ان برضین اولاد من خود**
 کما یکن بر آنکه اهل مدینه حملش ما هست پس عرفت کولا علی علیه السلام و مریدان آنکه زنی از راه
 کرد بن تا او البتین بود پس علم کردیم که در آن او پس علی علیه السلام فرمود که اگر هست فرود است
 مردی پس چپست نشاط نو بریغ در شکم او است پس آنکه اشتر میگوید که در آن وقت کولا علی
 لعلک عمر پس اگر گفتن شود که شاکر عمر کرده باشد بریم و فی فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 باشد که او این نیست پس چون زینب و بود او را امیرالمؤمنین زکریا کردیم و او را میگوید که این
 صفی است آنکه عمر لحاظ کرده باشد در درخت بنحوش و این مدینه است از اول عمر و در وقت آنکه
 عمر گفت و روی برین که در یاد کند که در آنکه در مدینه همانان خود تا آن پس هر که در آنکه کند در
 مدینه همانان خود تا آن پس هر که در آنکه کند در مدینه خود پس در مکه تا آنرا داخل و در بلال
 پس خواست پس در آن وقت که عمر را منع میکند اما بنحوش که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 کانا لله و الله و انما اولادکم و روح مکان و روح و انکم لکما یکن فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 منته سبأ پس گفتن عمر شاکر فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 شد برای علی علیه السلام و انفا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 از علی علیه السلام که بدست میگیرد او فرمود که اگر کسی زنی شود برای من زنی پس بنحوش بر آن هر سینه
 حکم کن میان اهل نوره بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 ایشان و میان اهل نوره بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو
 مگر که من میبایم که در شان که نازن شاه و در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو و در هر دو
 پس گفته که نوره بنحوش است پس چون بنحوش باشد حکم بان جواب و از چند وجه است
 شاکر هر دو شوح کال علم آنحضرت باشد بان حکام منصوصه بر تفصیل و احکام تا سفر مرزها
 که ورود یافت در مرز **اول** شاکر مرزبان باشد که فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 انصاحم و فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش
 مسلمانان هر سینه او نادر بود بر آن **دوم** شاکر مرزبان باشد که استخراج فرموده
 باشد از نوره و لعلک بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش و در فضا بنحوش

حسین بن علی و محمد بن علی و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 امه در خطی است که در این کتاب است از اسرار نبوی و عدل و تقوی و فضیلت
 و احوال علی و دیگر بزرگان که در کلام ما بر حجاب و بر سر جمع مرتب شده است که این
 ایشان درین علم نبوی و امامت علی پس بدین سبب که ایشان نسبت به خداوند را نبوی
 و امامت را بر سر ایشان نسبت شده اند خود را با شعری و اشعار و بی غیای می خوانند
 و او نسبت داده است با بر ابی طالب علیه السلام **و اما اشعار** پس از این که
 نبوی و ظاهر است و ایشان شاکردان امیرالمؤمنین علیه السلام و اما خوار و بر ایشان
 با غایت دوری ایشان از هر ایشان نسبت داده و مشهور است که بر ایشان و آنجا عتقا که بر بودند
 شاکردان علی بن ابی طالب علیه السلام پس تا این که بدین سبب که همه منکرین از فریاد اسلام هر
 شاکردان علی بن ابی طالب علیه السلام بودند و افضل مرتب است اولیا اند و این همه منصب علی
 در فضل و از این علم نبوی است بر عیان پس منکرانند و او بود شاکرد علی بن ابی طالب علیه
 و از آن است علم فقه و حدیث و در علم و در درجه عالی و ازین جهت علی علیه السلام را فرمود
 که **افضلکم علی و مرتب بود علی بن ابی طالب علیه السلام** که اگر کسی در این مرتبه هر چه
 کم بر او عمل فرماید بر او بر او بر او بر او بر او بر او بر او بر او بر او بر او بر او
 آنکه هیچ یک از فضل او نبوده اند بعد از او در دنیا و در آخرت و از آن است علم
 فقه و معارف است آنکه از علم ظاهر هر که را می تواند و او آن است که در او با اسود و در بی زایش
 آن و از آن است علم فقه و معارف است بدین سبب که نسبت به علوم منتهی می شود نبوی و پس
 شد با غیر ذکر کردیم که بدین سبب که بعضی بود اسناد عالمیان بعد از حضرت محمد صلی الله علیه
 و جمیع خصال بر خیزد و صفات شریفه هر که تا نبی شد که او علم خلاق است بعد از رسول الله
 صلی الله علیه و آله و اهل بیت که او افضل خلاق باشد بعد از او و **لله توفیق** قل **لکم**
الذین یعلمون و الذین لا یعلمون ایضا که از کتب اهل بیت علیهم السلام با بر این است که
 دانند معارف فقهی و حدیثی را بر این فضایل و آنکه ندانند مرتب و حق را چون صاحب و زانل
 این نسبت که بنده این بر مشهورند بدلیل ندرت خلدن در دنیا و خالص از او کی معقول
بمعرفة الله الذین یعلمون و الذین لا یعلمون و الذین یعلمون و الذین لا یعلمون و الذین یعلمون
 انما انما که مرتب است و بر مبادی انما که در آنکه شده اند علم با ایشان درجه بالا در حجاب

مؤمنان

مؤمنان که در علم باشند زیرا که مؤمنان عالم افضل است از مؤمنان و علم و معارف و در حدیث
 است هم در دنیا بر مرتبه و شرف و منزلت ابناء علم و عمل و هم در بعضی فضل و ندرت و شرف **و اما اشعار**
و ازین که از پیش کن شد که او در بعضی فضل و ندرت و شرف است معقول و نظر و معارف
عجیب بدانکه فضایل با فضیلت و با بدیهه و با خا و حجاب اما فضیلت با فضیلت است
 محض است در دو موضع علی علیه السلام پس بدین سبب که ما مدال ساختیم بر آنکه علم علی علیه السلام
 بیشتر از علم حجاب و از این معقول است که در دنیا که در علم نبوی است علی علیه السلام فرمود که **انما**
ملا رسول الله صلی الله علیه و آله و از علم پس که در کتب از هر یک هزار را یکی که **انما**
 فضایل با فضیلت است پس چند هم است از این جمله فضل و ندرت و شرف است و بدین سبب که بودند در دنیا
 هم ازین راه مانده و در سلیمان و ابی طالب و در هر ایشان بود در آن شاکردان امیرالمؤمنین
 علیه السلام و از این است که شاکردان بدین سبب که بودند در دنیا حجاب علی علیه السلام و خا و حجاب
 و بدید و بود شاکردان حضرت نبی در وی قطع از شاکردان شان اما بدید که بی غیر علی علیه السلام
 فرمود در روزی که هر یک از این بزرگان در دنیا که در علم نبوی است علی علیه السلام و ازین جهت
 علی بن ابی طالب علیه السلام خلد که ندانند درجه علی را و نبی که در معارف الهیه و از این است
 سخاوت و بدین سبب که بودند در دنیا حجاب علی را و بدین سبب که حجاب بود و اخلاص
 انحصار در سخاوت و بی انکه خطا فرموده بود هر چه را پس از مرتب است حدیث و در حق وی که
و بطیون الطعام علی بن ابی طالب و ابی طالب و از آن حسن خلاق و بدین سبب که بود با وجود
 غایت شجاعت او و بردی او و بنو خویشی او و بدین سبب که در حدیث و در حسن خلاق و بی غایت
 که نسبت به مبادی او و از این جهت خوش خناری از این فضیلت دور بودند و از دنیا
 پس از آن ظاهر است بدین سبب که او حقیقتا در دنیا بر او ظاهر است و از این جهت دور بودند و بی غایت
 شجاعت هر که که شروع می شود در نماز و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف
 حدیثی و بدین سبب که نسبت به مبادی او و از این جهت که از آنانی که آمدند بعد از او از راهان و شرف
 شرف و از او این علم لعنه الله فرمود از این جهت که از آنانی که آمدند بعد از او از راهان و شرف
 فوت و شدت است و بود در آن بزرگ درجه ناکند باشد که او مرتب است در حدیث و شرف و شرف و شرف
 سر فلها و از آن است که علی علیه السلام بدین سبب که از آنانی که آمدند بعد از او از راهان و شرف
 صلی الله علیه و آله و او بودند زیرا که در دنیا در حدیث رسول الله صلی الله علیه و آله **و اما حدیث**

۹۹ پس بدرسنگه واکبر او بودم پیغمبر خدا را که گفت ای برادر عبدالله بود که بدرسنگه بود
 از پدر نزار مادری **و اما** ابوطالب پس بدرسنگه او برادر عبدالله بود آن پدر و مادری
 پس بدرسنگه علیه السلام هاشمی بود هم از پدر هم از مادر زیرا که او علی بن ابی طالب است ^{المطلب}
 هاشمی است و نیز علی بن فاطمه بن اسد بن هاشم است و از آن صاه و وصل است هاشمی است پس بدرسنگه
 از خاندان وصل است مثل آنچه بود در امر المومنین را علیه السلام و اما عثمان بن ابراهیم بن ابراهیم بن
 حنیف را در داماد بودن او رسول الله صلی الله علیه و آله را که از اولاد رسول فاطمه
 زهرا بود علیه السلام و از این حمیزه بود الحقیق که بعضی بن زان عالمیان چندان نند و شرح
 از ایشان فاطمه زهرا را حاصل نیست مثل ابن شریک و در خیزه را که ایشان زان عثمان بودند
 و از جمله بدرسنگه بود هیچ یک از اصحاب به مزیدند که شریک بن زان بود با اولاد و الحقیق
 فضیلت بر او که حسن و حسین علیه السلام که بعضی بن جوانان اصل هستند هر دو مزینند و بنی
 با نظر برین با اولاد امام حسن علیه السلام متخرج منی و حسن مثلاً و عبدالله بن عثمان
 و نفس زکیه و نظر کن بسوی اولاد امام حسین علیه السلام مثل امام زین العابدین و امام محمد باقر
 و امام جعفر صادق و امام موسی کاظم و امام علی بن موسی الرضا علیه السلام پس بدرسنگه بن
 جماعت بن زکانه هر مسلمانی که همنه پیغمبر و فضیلت ایشان و علو درجه ایشان را دانند
 دلالت میکند بر علو شان ایشان دانسته افضل شایع و علی ایشان از روی درجه او بن بد
 بسط او است و بسط بود در خانه امام جعفر صادق علیه السلام و امام معرفت کرمی پس بدرسنگه
 که او مسلمان شد بر دست علی بن موسی الرضا علیه السلام که او در دوران خاندان وی بود و باقی ماند
 برین حالت تا از عمرش و معلومست که بدرسنگه مثل این اولاد اشافی بنفاده همیکس را از اصحاب
 و اکثر شیعیان که ما در شرح و الحان بن هرا بنه در از کشد **که بدرسنگه الحقیق** پس این احکام تبار
 و تحقیق و اینگونه آمد بدین کتاب در فضایل برای علی بن ابی طالب علیه السلام و منافی فضیلت
 جمله آنچه از پیش گفته شد شرح بعضی از ایشان از آنکه ایشان بدرسنگه را و استخوان ایشان
 از روی عظامان و اعظم ایشان است از روی چنان و افضل ایشان از روی علم و ادب ایشان
 از روی نهاده و اولاد ایشان است رسول ایشان از روی شایع اگر ایشان است ما و از روی
 امیرش و اخرا ایشان نامند از روی عهد و پیمان با و افضل ایشان است در هر فضیلت و با
 ان پس بدرسنگه بیشتر ایشان بنام ایشان اند برای نصیب خودشان و درین خودشان آنکه
 دارند

در کتب

دارند بر او سنجیده اند آنکه ذکر کرده اند از ایشان و شهادت کرده اند بر ایشان که بدرسنگه
 که واقع شده از ایشان از آنکه پیش گفته شد ذکر بعضی از صحیحین آنکه حاصل کرده اند از برای صحیح
 ان مسلمانان آنکه که نامند کرده اند اولاد بر مخالف علیه السلام که شهادت کرده شد برای او
 ایشان را بن فضل و آنکه مناره کرده او را معاً و به در خلافت بدرسنگه بن هاشم را صحیح
 هاشم را **و صحیح** حصاً پس و لا یوما علیه السلام و انزل او است بنای علوم که با و بدرسنگه
 دانسته اند اصحاب و معقول و اهل منقول آنکه بنویختند ان قوم که ان بوده باشد صفت ایشان
 و خوانند انرا بر یکی از آنکه ان که معرفت بوده اند بن صفت پس بعضی از اولاد بن عمر بن زین
 علم الحقیق را آنکه ذکر کرده انرا ابوحنیف طریحی و در ساله خود بسوی عبدالله بن مالک
 در علم این صفت پس گفته در با معرفت اصل این علم الحقیق است و معقول لفظ ان که در حدیث
 از امیر المومنین علیه السلام آنکه سوال کرده شد از این صفت پس گفته شد مراد او با امیر المومنین
 چه مضمونی را در حدیثی حوض کرده اند در ان مردمان از علم که با او بوده است با با شهادت
 که انظام داده انرا حکمی با جاری گشته بر عبادی پیغمبر ان در از وی سر مبارک و در پیش ان
 میدانان بر داشت سجود را در پیش او و او از او فرمود بدرسنگه شامو الکر بدست
 از انخت نبوت و عصمت مرتبت خدا سو که که هرگز این علم بوده است و با شهادت و بنده هیچ
 چیزی مگر که در روزان اصل و فرقی هست بر گفتند مراد که با امیر المومنین **ابا هیچ** فقیه کم
 این علم را پس فرمود بدرسنگه ندا شنیدم با بن افضل گشته مراد از آنکه ایشان سخن میکنند
 با بن علم بر ظاهران نه در باطن ان و من میبایم این علم را هم ظاهر از هم باطن انرا پس گفتند با
 امیر المومنین پس ذکر کن بلی ما انرا چیزی بر سر مبارک در پیش نداشت زمان در از وی بود
 فرمود و اگر نه آنکه نفس هر چه زمانه باشد به یک هرا به یک دیوانا گفتند با امیر المومنین
 پس ذکر کن بلی ما انرا چیزی بر سر مبارک در پیش نداشت زمان در از وی پس فرمود که
 نه آنکه نفس هر چه زمانه باشد به یک هرا به یک دیوانا گفتند با امیر المومنین پس آنچه باشد
 ان بقیه گفتن آنچه وجه است فرمود که بدرسنگه من هر چه میبایم که حصول ان در دنیا
 و نایح و در هیت حله در دوزخ و کاف بعد کردن خاطر لخصه را به کوفت است که حاصل
 شود بد که چیزیها عزرا و عمل کردن بعضی از بعضی را و امان گرفته می شود از دهبیچه
 و در ان غیر جدا شوند گفتند با امیر المومنین از چیزی هفتاد کرده میشود از بن فرمود که ان

المبتدئ وهو المبتدئ البتاه والحق ان حامله في هذه زمين است سبلان كنهه كنهه با المبتدئ
 از چه را اندر مشق و این فرمود بدست کسی که جهلا بودی مرگ شکر از اهل حکم آنکه تکم کنند
 مردمان را و در آن روز این امر به صیقل استند از او که در مکتبها **و از عجایب** مولای ما علی
 علیه السلام دانش را است بخون تا اسکان بفرمود هر کس بود که گفته باشد که او را تا اهل دنیا
 خود است این علم **پروغضه از ابن اکت** که در او بگذرد با نظری محمد بن برین دست در کتاب
 خود در حدیث و دیگر و این بگذرد از او مبسوط از نظری در کتاب خود در حدیث یعون آنکه هر که
 ما علی بن ابي طالب علیه السلام بود در هر زمان بر او بود تا هیچ کس نباشد در راه جاهای اخر دنیا
 چها صد و هفتاد و بیست و این حدیث طولانیست و بعضی این است که چون امر با او بنی علی علیه السلام
 بفرمود بشنا اهل دنیا و هر چه در صحنه سوار کردن در راه این مدام بود ملائکه که با حضرت
 علیه السلام او را تا اهل روزگار خود بود بجهت پیوستن و هر که در حضرت بود از رفتن با حاجت
 در آن روز آن پس سخن کرد از او مولای ما علی بن ابي طالب علیه السلام در علم نجوم و اسرار آن و
 بر سلمان و آن در بنی علوی نجوم تا آنکه گفتند صحنه سوار کردی مولای ما آنچه جز آنکه در
 ابرهیم و موسی و عیسی و محمد صلوات الله علیهم هم نشان فهم کردند این نشان مثل فهم کردن
 نشان از نا اسیر او بنی بر بخدا سوگند که آنکس که اشارت کرده شک بسوی او موفق و نیت
 عزیز بود کس بکش و در آن روز دست خود را بر او بدست کند که گواهی دهد که آنکه نیست معنی
 چیزی معنی که در راه دنیا و بیکاست که شریکی نباشد او را و بدست می خصلی الله علیه و آله
 بنده او و فرستاده و پیغمبر است و بدست کند فرامام و وصی حضرت اطاعت و این آیه
 عجب بدست مر خدا بنیم و رسول او را و مولای ما علی بن ابي طالب علیه السلام پس بدست کند
 بود حضرت از قوم که معرفت خود اند بجهت نجوم و در خطه کشته اهل علم نجوم را و بخواند بر
 یک از ایشان و دانسته نشد که مگر کرده او را یکی درین علم پس با وجود این بود اعلم علی
 بنوم بان علم بدست کند این تا انا باه است و انا در ظاهر **و از عجایب** یعنی رسیده ظلم آنکه
 هفتم جنبه بر او آنکه راضی کشته این آنکه صاحب بیوتن بوده فرود همه اهل اسلام او را کجای خلا
 است در اندام مسلمانان بعد از آنکه در اختلاف ایشان و اولی که دانند تکبیر که او سر و
 پیغمبر کامل ایشان بود نیز چگونه واقع باشد بنیان ایشان از فعلی علیه السلام در مثل مودیکه
 نبود صاحب بیوتن مستغنی از آن و او را که نبودی ظلم ایشان مر علی را و جسد ایشان مر و

در اوردن سار بر پیشانی و شقیه
 بتوجه پیغمبر ایشان را و هیچ
 کمال و صنایع ما نمیکند
 مسلمانان

هر زمانه

هر زمانه و چگونه در جانی باشد که مملو شود او بیکر و بدست سبک بود بدست پیغمبر و مسلمانان مستغنی
 از او بر علی آنکه بود پیغمبر و نه مسلمانان مستغنی از او در حضور پیغمبر بدست سبک است از آن جهت که
 میگویم و بدست سبک حکما بگذرد او اهل اسلام کسی را و او را نشان اهل دنیا علیه آید بود در کتاب
 او با کلام جلیلی را در سینه علم و در مودتا مولای ما را علی علیه السلام گفتند در صلح ای هاشم بن
 عثمان بدست سبک او اول کسی بود که در دست بردست رسول الله صلی الله علیه و آله در ابداء
 امر بتوفیق او برای پیشان که گفت علی را علیه السلام تا لحظه برودن در پیش از او و وصی است انا
 بنیویان ایشان پس از روز و میگردند آنکه باشند مثل توان روی در پیشان پیغمبر بزرگ را در بقا
 در حبه و اما بدان ایشان پس حسد بر دند نژاد حسد بر دق که آن کران کرد پندارها را و صلاح
 ساختن علمها را و این است که در بدند بر موی یکدمان بسوی نو که یکد کرد و محرم کرد پندارها
 از آن هرمان پس با صحنه شد تا آنکه موی کرد تا آنکه موی پندارها پس در وقت
 برایشان بخند سوگند غایب است ایشانی و بپایه که فرزند ضار و مشا معرکه و این چون پیش
 امش ایشان را بشنید و عاقر کشته را زخاف و سنا نند تا آن جوان چیزی را که بودی در یکدیگر
 سوگند سر او را زخاف بشکر خوردن در پیش که نصرت را وی پیغمبر ایشان را در حالت و نکر و کتاف
 از وسع و فریاد از ساد و قیلا سوگند کردی بنیان نکر پندارها از مکر بر نفسها ایشان و شکستند
 بیعت خدا بنیم را که مبد نند خدا بنیم بالا ای سنها ایشان در آن مکره انضا و هم پندارها
 و در پانها خود پس در سنها ما بر کوی است که حاضر است و بن پانهای ما بر کسب که غالب است میگویم
 پس این ابوهشتم بن عثمان از ایشان انضا است بدست سبک حاضر شد در اول بیوتن و پیغمبر باشد
 حال بود و قول او محمد است بر در پیش و غیر ایشان در دفعه آنار رحمت الهی است بسوی او **و از**
طریق در شرح حال علی بن ابي طالب علیه السلام آنکه در او بگذرد از انصاف لایه نزد ایشان
 موفق بر احمد مکی با زخوار و زخا خطب خطبا و خوار و در دفعه مضمت کرده از آن زمانه گفت
 احبار و کرم اینند هیل لا یله ابوالمظفر عبدالمطلب بن علی بن محمد هلال و از روی حیا که گفت خطب
 کرد محمد بن حصین بن علی بن اکت حد بشکر کرد ما را ابو منصور محمد بن محمد بن عبد العزیز گفت
 اخبار که ما را هلال بن جعفر که بن عبد شکر بنما را ابوبکر محمد بن عمر الحافظ گفت حد بشکر کرد
 ابو الحسن علی بن موسی بن اکت از کتاب خود گفت حد بشکر کرد ما را ابو امیران مؤمن این فاخذ از
 عبد الرحمن بن ابی لیلی گفت که بدین گفت که داد پیغمبر صلی الله علیه و آله را بن و او در روز

از کتاب

در کتاب

خبر علی بن ابیطالب علیه السلام پس فرمود خدای از پرست او و بردن او و او برداش
 آورد و دغدغه بر من پس اعلام کرد مژگانا و کلا و علیه السلام مولای هر مؤمن است و مؤمن در پی من بود
 مرا و از آنکه مؤمنی من از تو و کتبی و او را که مغانه خدی که بود بر او بل چنانکه مغانه که در
 من بر تو بل و هر دو را که من صلح هر کسی را که باقی صلح است و چنانکه مری را که با تو بیعت
 است هر دو را که تو بیان خواهی کرد برای ایشان آنچه مشبه باشد بایشان عیدان من و فرست
 مرا و را که تو نموده حکم استوار می هر دو را که تو نام هر مؤمن و مؤمنه و ولی هر مؤمن
 و مؤمنه و عیدان من و هر دو را که تو نموده که در مساجد خدای بقی در باره او که و از آن تو الله
و رسول الله الی اناس یوم الحج الاکبر یعنی و اعلام است که گاه ساختن از حدانیم و رسول و ایوی
 عربی و روزی بر یک بعضی صلح زبان و ان مؤذن امیر المؤمنین بود علیه السلام کرد ان احکام با
 مکه رسانید و هر دو را که تو فرما کرد که نه نسبت من و منع کتبه از من من هر دو را که تو
 که من اول انکم که شکافه شود ان و من و تو با من ناشی و هر دو را که تو با من نزد
 حوض و تو با من ناشی و محبتی در ذاتنا انکه گفتند و را که من اول انکه داخل شود در
 بهشت و تو با من ناشی و عیدان من و فوجن و حسین و فاطمه علیهم السلام و هر دو را که تو
 که خدا بقی و هر مؤمن من با که بر خیرم بفضل تو یعنی فضل تو را بیان کنم پس رضایتم در میان
 مردمان و رساندم من ایشان را آنچه امر هر دو بود در اخلا بقی برسانیدن او هر مؤمن
 مرا و با بر هیز از کتبی که کتبی که برای تو هستند و سستی انا که اظها و حقها هند کرد از برای
 تو مگر بعد از آن که اولک بالعتق لکم الله و بالعتق لکم الله و بالعتق لکم الله یعنی انکه که پوشندگان خدی
 خدای بقی و در مکه و اندام ایشان را از رحمت خود و من میکنند برایشان لعن کنندگان یعنی نکلا
 با من و انس بر که است پیغمبر صلی الله علیه و اله پس گفتند شد آنچه چیز است که به تو با رسول الله فرست
 که خدایا و کرد ماجریش را علیه السلام بدر سینه ایشان ظلم میکنند او را یعنی علی را علیه السلام منع
 کنند او را از حق خود و معانله کنند و بکشند من نهان او را و ستم کنند ایشان را بعد از و
 و اخبار کرد ماجریش را علیه السلام و هر دو را که تو صلح بد رسیده اند همیشه باشد تا بر خیزد نام ایشان و بلند
 کرد که ایشان را و اجاج کنند است بر محبت ایشان و باشند خواهند ایشان و سوی کنند بر لب
 ایشان و ان هنگامی باشد که منفر کرد بلا و صعفت شود عباد و تو میباید که نماند در فرج
 نزدان ظاهر کرد نام علیه السلام در میان ایشان و هر مؤمن پیغمبر صلی الله علیه و اله که نام او نام

نام من باشد و از هر زنده دختر من باشد نگاه کرد تا داخلانیم حق را با و بود و سنان او و فرقی
 باطل را چشمه شفا ایشان و پیغمبری کنند ایشان را مردمان و ضعیف کنندگان بسوی ایشان و برسد
 برای ایشان کت و سلاکت کنند که به این پیغمبر صلی الله علیه و اله پس هر مؤمن که در مؤمنان ایشان
 و صلح هر چه پس بدر سینه و عاه خدایا بقی خلافت خود اها بود و ضعیف او را از کتبه خود اها شد
 و او حکم کار دانست و بدر سینه که فخر خدایا بقی نزد یکت با و خدایا بدر ستم که ایشان اهل بیت
 مستند پس بر ایشان پلنگ را و پاک کرد ایشان را پاک دانستند با و خدایا نگاه دار ایشان را و ذم
 کن ایشان را و باش برای ایشان و باری و در ایشان را و عین بر کت ایشان را و دلیل مگردان
 ایشان را و خلیفه من باش در میان ایشان بدر سینه که پیغمبر صلی الله علیه و اله و امر طرین انو
 مناضرا است که ایشان ذکر کرده اما انکه سعد بن بن بن فضل روا کرده ان پیغمبر صلی الله
 علیه و اله که بدر سینه که مختص آنها در هر مؤمنه برای و بر او ای بکر و عمر و عثمان و طلحه و زبیر
 و سعد بن ابی و حنیف و عبد الرحمن بن عوف و ابی عبیده بن جراح و برای علی به بهشت با آنچه واضح
 شاه از ان و عمر و عثمان و طلحه و زبیر و سعد و عبد الرحمن و ابی عبیده از خدایان مر علی بن ابیطالب
 علیه السلام و بقی هاشم و نظیر و عدوان در میان ایشان و با و خیران آنچه رسیده بسوی ان طلحه و
 زبیر از اسفلا لعون او و خدایا بقی هاشم و ابان و عیاب و حطابه و تابعین عیدان میان ایشان
 هر دو و مر علی بن ابیطالب علیه السلام و از آن کرد تا ایشان بجهت خلافت او و کتبی ایشان هر دو
 چندین هزار روا از مؤمنان و بدر سینه که منغی است کتا با ایشان که و من بقیل مؤمنین صعب
خیرا و حبه حیا لیا دنها و غضب الله علیه و لعنه و لعنه و لعنه و لعنه با عظیم یعنی و هر که بکشند مؤمن
 بعد و ضد و خلافت اندام کتبی او را با بکشند او را بر من و امان او پس با ایشان او در رخ بهت
 در خا بنگه جا وید باشد در ان و خشم کرد خدایا بقی بر و بر او و در و در ساختن او را از رحمت
 خود و امانه ساختن است برای و عذاب بر یک چیز را نگاه با کاه که حقیقتها و تم ان و عید پی
 چیز دیگر هر مؤمنه که در عزم جرم یکی کا و بود و امر طرین انان مؤمن که درن شفا و ستمند
 بنید بن فضل است در ان و از جمله عشره است و هر کتبه است برای آنکه رخص خود و سنا حفظ
 بخت شفا دنا و بود دنا کوا همان طاه که دختر پیغمبر ایشان است صلی الله علیه و اله هر کتبه
 برای خودشان و منمهم کرده شده الود در شفا در خودشان با انکه ایشان را نبود در آنچه شفا
 کرد تا ان بقیه برای ایشان بدر سینه که ان حسن انجبه سنا فضان و طرین امور سنا امان

در سنت پیغمبر است صلوات الله علیه و آله پس حکم کن باینکه اجماع کرده اند بر آن اهل علم پس اگر بنا بر
 پس با کسیست بر تو آنکه حکم کن **بینه و دیگر است** که روایت کرده اند از عبد الله بن عباس که
 او گفت که اگر بدیدید یکدیگر خدایتان برای یکی که حکم کند بر او خود هر چند بدیدید یکدیگر را از برای رسول
 صلی الله علیه و آله و بدیدید یکدیگر خدایتان فرموده مرا و را که و آن حکم بینه می آید از آنکه بینه و آنکه
 حکم کن میان ایشان باینکه خدایتان بفرمان شما را که باینکه و می فرستاد و فرمود باینکه رای نشد
 و روایت کرده شد مخفی از شما از عبد الله بن مسعود و عبد الله بن عمر و جابر بن عبد الله و ابی سلمه بن
 عبدالرحمن و اگر چه سر مشرع بود در زمان پیغمبر ایشان مخفی نبود از جماعت و از عترت پیغمبر
 ایشان و پیروان ایشان از اعلی **و از طریق** چهارم در بیان حدیث است که ایشان ذکر کرده اند آنکه هر یک
 از مسلمانان جایز است بر خطا و گن و در مرتبه بی گناهی پس میگویند هر گاه اجماع عقودند آنکه
 که جایز است بر ایشان خطا بر چیزی پس بدیدید یکدیگر اجماع ایشان صحیح است و اگر بنا بر حدیث
 صدق و دیگر در حدیث و در هر یک اجماع فرموده اند بر آن است از پیغمبر و دیگر بر هر یک از ایشان
 در حدیث از آنرا و اجماع ایشان و این حدیثان عظیم است که بگویند در آنرا کسی که عقل و یاد درین و
 مستقیم است **و از طریق** است که ایشان است بر آنکه هر یک از ایشان باینکه از آنکه در حدیث
 اندازند و عقودند بر آنکه در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 اجماعی می نماند بجز آنکه من تمام کند چگونگی تا بی شود با بن حدیث صحیح اجماع و در آنرا
 از حدیث اجماع اند و از آنکه تا بی شود اجماع مکرر است پس حدیثی که در حدیث است که بگویند
 و تا بی شود بن حدیث مکرر با جماعت نزدیک است که ایشان از آنکه از آن طرفی پس موافق است
 صحیح است بر اینها از آنکه هر دو بر حدیثی که در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 میکنند و جمیع اجماع امت را بجز این باینکه پیش کشند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 و اتفاق مسلمانان از روی انوار آنکه پیغمبر ایشان فرمود بدیدید یکدیگر امتنا و هفتاد و سه گروه اند
 باینکه و تا حدیثی در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 کرده باشند و حال آنکه ایشان در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 برود و اینها است که در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 ایشان نام نهادند و اطلاق را بر این و کتاب ایشان منتهی لفظ طلاق است پس فرمود که اطلاق
 مکرر است و هر دو اطلاق است بر این و ندیده ام در کتاب ایشان آنکه طلاق همین است جمله
 کاتب بنده

کاتب بنده باشد باز بدیدید یکدیگر منتهی است کتاب ایشان که لا یؤخذون که الله بالشفق فی ايمانکم و لیکن
 یؤخذونکم تیمما عندکم الامان کفار به اطعام عشره مساکین من و رطبه ما تطعمون اهلیکم
 او کیونهم و تطعمون رطبه من کفیل و ضیاع ثانیة انا مع ذلک کفایتان امانکم اذ اهلکم و تطعمون
 امانکم کذلک لیست بینه الله لکم امانکم لکم کذلک لیست بینه مؤمنین بینه خدا بین شما را به
 لغو در سوگند آن شما و لغو است که در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 برینند بدیدید یکدیگر باینکه بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 پس کفار است شکستن او کفار و جاهل است میان آنچه در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 و اول طعام را در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 با کفار و پیوسته در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 کفار است ثلاث پس کفار و دشمن است و در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 ان شما است چون سوگند خود بدیدید یکدیگر و نگذارید سوگند های خود را از شکستن با آنکه
 دارید و سوگند خود را بجهنم که کفار همین را بیان کرده میان سوگند و روشن میگرداند خدا
 تقم برای شما نشانهای شوم را شاید که شما بشکند بینه خدا بین همین و بقیه را اگر طلاق همین بود
 پس واجب بود که هر گاه لغو باشد تا بی شود با بن خدا بین حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 طلاق باشد سر باینکه سر و اگر چه لغو باشد و مکرر در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 کرد اینها در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 انداز برای فضیلت خود نشان آن منافقان و مکار بر صورتان **و از طریق** امور ایشان
 در روز داشتند ایشان بپوشیدن اطوار ایشان داشتند دخول شبان زحیمه مشرف و مخالفه
 کردن ایشان را بپوشیدن که منضم است از کاتبان که در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 رسا بند و در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 حق و در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 از اسلام نیز در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 حدیثها و آنچه اینست مضبوط لفظ او چون بدیدید نشانیش که در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند
 خود بجایان مشرف پس بدیدید سوگند افعال و در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند در حدیث است که بگویند

اگر ذکر کرده نام خدا را بران پس بخورد و آنچه صید کرده بسنگ نبرد معلم خود بر آید و باقی
 کشتن از آن بر بخورد **کوی بد عبدالحی** بر این صریح است از پیغمبر ایشان منع کرد که در ان خوردن در طریقه
 اهل دمه تا ثوبیند از این دمه ام ایشان را که عمل کنند از یکدیگر دمه ام جماعت را از ایشان که بخوردند
 با اهل دمه در یک طرم و عجب از این انکه من دیدم و دانستم بدرستی که اهل دمه نتوانند کشته بشوند
 مسلمانان را و بدین مسلمانان بخوردند کشته های اهل دمه را و جماعت مسلمانان شرطی کنند
 در ابله کشته و ایشان لشیره پروردگار خودشان را که من سنا ده پیغمبر ایشان را که محمد است
 صلی الله علیه و آله و معلوم است که اهل دمه ولجی بیکدیگر مانند شمشیر را بر دماغ و اگر بکینند
 پر و ضد نمیکند که چنانی که نفر سنا ده محمد صلی الله علیه و آله بسوی بندگان و در تری
 اهل دمه در سنا ده مناصه رضا **ما من طریقه** اهل دمه در سنا ده انجا که از ایشان اهل دمه
 و بازی بر دشمن و مخالفان ایشان در پیغمبر خودشان را و اهل دمه در سنا ده بران و بدرستی که
 در او بگردد اندر دمه حوزدها و در او بگردد از اسلام نیز در صبح خود در جلد
 سیم با سنا ده و ان مسلمانان بن برین اندر ایشان که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که هر که بازی
 کند بر دشمن پس کوی با فرورده در سنا ده را در کوشش و خون او و روا بگردد از او جماعت
 در وجه بین الصحبه در سنا ده برین بن حضرت رحمت با زدهم از فراموشی **کوی بد عبدالحی** یا
 ندیدی و ندانستی که چگونه گریبان بکن بازی کردن بر دشمن را مثل دست مزور بودن در کوشش
 خون و خون او و ان اعظم حرمان است پس چگونه کشتن اهل دمه از پیغمبر ایشان نزد بعضی از اهل
 او از جمله با حاکم **ما من طریقه** اهل دمه در سنا ده اند برین دنیا را از مسلمانان مخالفت
 ایشان در پیغمبر منصف است از کتاب ایشان در صفت و ضو پس بدرستی که هر چه در حدیث
 تم که یا اهل الدین الذین امنوا انما هم فی الاصلوات فاعلموا و جوهکم و اولادکم الی
 الارض و امسوا بر نسیم و اولادکم الی الکعبین یعنی بگردد و کوبدگان چون بر خیزند یا
 که منتهی شود بخان و شام حدیث باشد پس بشود در وجه خود را از منبت شعرنا منتهای
 دین در طول و آنچه کشت بر زمین و میان این برسد در عرض و بشود ثله نسبتا خود را با
 مرفق نارسا کشتن و مرفق مفصل ذراع و عضد است و صبح کیند بعضی از سرها خود را
 پیش سر است و صبح کیند با بها و خود را از سر کشتن تا بلند کیند پای و این کلام حکم واضح
 است که بوشه کیند بر یکسکه مر و با باشد عفل تمام روا که روی هر دو در سنا ده

و مرده

و سر هر دو فدام صبح کردن و بدرستی که روا بگردد اندا انکه این را در او بگردد اندا پیغمبر
 خودشان که محمد است صلی الله علیه و آله جماعتی رضا به و غیر ایشان که از ایشان است علی بن
 عباس از این ممالک و عکرمه و ابوالعالمه و شیعه و مانع از پیغمبر ایشان انان که ما مورد نماند
 حین ما ایشان و ایشان سفارتن متینا بنام از کتاب و نادر و نما من پس بدرستی که منصفی
 ساختن که ایشان اجماع کنند اند بر آنکه وضو بر صفتی اسکند منصف است از صریح کتاب ایشان
 پس فدام نمودند جماعت مسلمانان بر نرسد بدان و کردند انده اندسح کردن پا بها را در وضو
 بدعت و علم و ولجی که با بکنه اندسختن از او ان از ان پیغمبر است که با بر نرسد ایشان را
 در کتاب ایشان که ذکر کنند و نا اول ما انکه نا اولان صنعت و روا بگردد اند را و با پیغمبر
 و کاسکی ایشان گفتند که این این منصف است پس پیغمبر ایشان را بعضی از عدا و لیکن منصفی
 انها کرده اند هر مسلمانان بر آنکه این این دفعه منصف است نه این دفعه مکاران ایشان است
 و عظم منافقت ایشان و نکلن بیع پیغمبر را که روا بگردد اند از او منصفی نمودند اندا از ان بود
 انکه عزت پیغمبر ایشان سفارتن نمیکند کتاب پروردگار خود را **ما من طریقه** اهل دمه
 انخللات مغالان ایشان و روا با ایشان انکه ایشان انکار میکنند بر یکسکه عدول میکنند
 از وضو بعد از غسل برای جناب و بگردد سینه که ذکر کرده احمد بن حنبل در مسنا ده خود گفتند
 که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که هر که وضو سنا ده بعد از غسل پس وان ما نیست و ذکر کرده
 مر از ابن ابی اود و در حدیث و این ماحبه ذکر کرده اند در کتاب سنن انکه پیغمبر صلی الله علیه و آله
 بود که بدرستی که فضل کند بیوی و لرغما بدینا فرس پس بدرستی که بعد از خواب که غسل
 کرد و از مرد بگردد بود و جائه سبز بود با نکل نما در **کوی بد عبدالحی** که چگونه با بر نرسد نقل
 کردن مثل این حدیث بعد از این بان چه بیکه منصف است از کتاب ایشان که و ما یطوین عن
 الهویان هو الا و حی و بنو عبد الله بن لهان انکسبک انما کذ که و حی کرده شد
 بسوی و بخوبی نمیکند انکه ما باشد و حی برای پیغمبر ایشان بر زبان عبد الله و سکی نرسد
 نزد ایشان انکه با نکل از جمله شریعت ایشان است پس چگونه ثابت شود شریعت بخوابد بن بعضی
 اصحاب پیغمبر ایشان بدرستی که هستن از جمله اخلال که جا بر نرسد ضد حقان نزد اهل کمال
 و بدرستی که روا بگردد اند در کتب خودشان صلا حدیث گفته اند از او وضو بر پیغمبر انکار نمودند
 انرا **کوی بد عبدالحی** انکه ذکر کرده از احمد بن حنبل در کتاب خود در مسنا ده بن ممالک در حدیث

۲۱۷
 مشغول بودم و مشغول علیه گفتن چون بسیار شد تا مردمان ذکر کردید که اعلام کنند وقت نماز را
 بجز بیکه بنشینا ستانرا پس ذکر کردید که اعلام کنند وقت نماز را بجز بیکه بنشینا ستانرا پس ذکر کردید
 که در وقت گفتن اشیای را بنشینان نافوس را پس مامور شد بلال آنکه با نیکو با و با و بگوید و بنشین
 بکار و ذکر کرده اند در فضیله لطفی در کتاب خود نشان که با آنجا المذنب من نذر بفضیله
 رسالت در بنام که بجز زوایای با و ای مامور بود پس کن خلاق و از عذاب جندی بفرمود
 گفتند بدرستی که جبرئیل علیه السلام آمد به پیغمبر صلی الله علیه و آله در آنجا امری گفت با آنجا
 المذنب من نذر و این بخوانست و در آنجا که بازگفت و آنکه گفت خدا در کوشش خود در پیوست
 دیگر در حدیثی است که پیغمبر ایشان امر فرموده باشد بنزدن نافوس همچنانکه گفته بود و در صحیح
 دیگر حدیثی است که بنده اهل حق با اصل در باب آنکه گفتند بدرستی که این احوال از ایشان طرفی
 نیز داخل ایشان **و از نظر** ایضا در آنست که جماعت بسیاری از مسلمانان که از ایشان است
 ابوحنیفه و مالک و ابو یوسف و داود و صاحبان ایشان اسفاط میکنند بسم الله الرحمن الرحیم را از سنو
 که نام نهادند از آنجا که کتاب و بدرستی که معنی است مصاحف ایشان آنکه این نتم به از جمله
 سوره اشهرها در آن کرده بان محفوظات ایشان برای میزان ایشان و ملاوت کردن ایشان
 مرا بر سوره را و فضل مؤمنان از آنست که از آنست که سافت بلکه نفا کرده اند مسلمانان هر شان
 از آنجا و بگویند با ایشان این سوره فاضله الکتاب و عصا و در فواهد و در پناه و اوبان و بنشینان
 از سوره در فراوان نماز بدرستی که انان سافقتا منظر ایشانت و خلافتا خیار و مؤمنان
 ایشان و بدرستی که در و با بیکه اند در کتب صحاح خودشان این پیغمبرشان صلی الله علیه و آله
 و جوب و راه نفع در نماز و بسم الله الرحمن الرحیم و نیشان و بگویند با بنشینان
 از آن **پس بعضی از آن** است که ذکر کرده از آنجا که در کتاب خود در سنن عبادت بر من صامت
 حدیثی است از مشفق علیه آنکه رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که نیت نماز هر کسی را که
 تقوا اندر نماز نماند کتاب را **و بعضی دیگر** در کتاب جمع بین الصحیحین است نیز
 مستند از هر چه در حدیثی است و هفتیم بعد از صلح ایشان از فراد مسلم گفته فرمود رسول الله صلی
 علیه و آله که هر که کتارد نماز و بخواند در آن فاضله الکتاب را چنان نقتضا است فرمود
 از آنست که **و از نظر** ایضا در آنست که جماعت از ایشان بر آنکه بیکه نیک میکنند
 گفته **و آنکه** لکن در برداشتن سخنان و کوع و سکوبید **سمع الله لکن حجه** و بدرستی

ذکر کرده

ذکر کرده از آنجا که در کتاب جمع بین الصحیحین در مسند ابی یوسف و حاکم بن حاتم و کتب بودم ما که
 نماز بیکه از دم در عقب پیغمبر صلی الله علیه و آله پیش از خود را بر زمین و روا بیکه نیز بیکه در
 کتاب ما بود در سنن ابی هر چه در حدیث بنشینان و در مشفق علیه گفت بدرستی که پیغمبر صلی الله
 و آله بود که میفرمود **سمع الله لکن حجه** و دعا بیکه برای قوم و دعا بیکه بر دیگران و در
 کرده بود او در در صحیح خود ما نشانرا و در حدیث ما نشانرا نیز هر چه در حدیثی است
 از رکوع و ابع کران بنشینان **و کف** **سمع الله لکن حجه** و **و لکن حجه** و در حدیثی است که
 اینست و او گفته که بیکه از در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 کرد و حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 نماز بیکه کف و برداشتن هر دو در صحیح خود را و در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 نماز و در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 این طهارت را و ابو یوسف و بنی عقیله بنی خنیس و در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 این در روایتی است که صحیح است از ایشان و امثال ایشان در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 خودشان را و افضلا منینا بید بر قول **سمع الله لکن حجه** و **و لکن حجه** و **و لکن حجه**
 بنما که با ایشان مشغول است که **لکن کان لکم فی رسول الله اُسوة حسنة** بفرموده رسیده
 هفت شمارا در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 آنچه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 غایب است که **و کف** **سمع الله لکن حجه** آنچه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 کرده بعضی از علماء این مذهب شیعیه که نام نهادند بر ائمه بر ائمه بدرستی که ذکر کرده اند آنکه ایشان
 در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 نیست آنکه بنشیند دست را و بخواند در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 نماز گفته اند بر ما امثال کرده ایم و پیروی فرموده قول پیغمبر خود را و منما بعد از آنکه در حدیثی است که
 انان را که گواهی داده اند هر مسلمانان بدرستی که ایشان معارفند میکنند که بیکه در حدیثی است که
 هست و لاجب برای ما افترا کردن بیکه بیکه پیروی شیعی کذب با یکی از پیشوایان آن حدیثی است که
 گفتند در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که
 گفتند در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که بیکه در حدیثی است که

که نهادن یکی از دوست بران دیگر بدرسنگ کرده میشود و در نماز فاعل از آن می باشد و نیک
 کردن از دوست ناست بسوی و حکما بگوید و عیال لبش بر سعد بدرسنگ او گفت فرزند
 کناشتن هر دو دست و نماز دوست است بسوی من مگر آنکه نماز کند از آنکه در او کرده اند پیام را
 پس بپشتان بد پس باگ نپشتانکه نهادن راست را بر چپ آنکه شایع و اوجینت و سقا و اسما و چپ
 و اوج و رود و در نماز با که نهادن راست بر چپ و نماز مسجیل است و در یکی از دو روای نشان
 مالک است که کرده میشود و در هر چه چنانکه ان پیش کند و بدرسنگ کرده می شود ان در نماز
 هرگاه که در او کشد و بلند با بد نماز کند و نه از نماز برای اسراحت **کوبد عبدالحی** پیران نوب
 جماعتی است از پیشوایان ایشان ما زنه سوخت است با ناکه انکار کرده اند برودری که در
 نهادن راست بر چپ که پیشتر نشان افشا در دیبای روی از احوال و افعال و بعد از آنکه ان سخن
 پس با مسخوف و مشهور بیک مسخوف من بد پیام ایشان را که انکار کنند بر احوال و مالک
 که نهضت همین را بر شما لیس چنانچه شاعرین فرموده اند انکار کردن ایشان درین حال **و از نظر**
 دهم از ایشان نیز بظن ایشان بر نیک کردن قول امین است و در نماز بعد از خیزیدن سوره که بی
 نامند او فاعل دهم در کیش ایشان که مشغول است آنکه او مسخوف است و مسخوف پس کلام انکار و ان
 سوخته شود و یکس که بزرگ نمند و یکس که عداوت نباشد و کوی ثلوث بدرسنگ ذکر کرده
 در یکی از دو روای نشان مالک که انکار نام بگوید و نماز امین را اصلا و بدرسنگه سوال کردم چنانچه
 ان پیشتر آنکه بزرگ میکنند گفتن امین را و بعضی خواندن بعد پیر ذکر کردند بدرسنگه ان
 نیش از جمله قرآن و نه پیش و نه بعد از نماز ایشان را در گفتن ایشان آنکه معنی ان دعاء است بزرگ
 شرط نکرده اند در ان چنانچه شرط کرده شده و دعا ان فصل است خصوصاً دل بلکه میگویند آنکه میگویند
 امین را خواه دعا کنند یا باشد در نماز و چنانچه بزرگ کنند باشد بی حد و دعا و او فاعل است
 ملائک کنندگان حوالا امین در نماز بر او نماز و کثیره نماز که نقل کرده اند از حضرت پیغمبر
 بلکه گفتن امین در نماز بعد از خیزدن از نماز باطل میکند نماز را و ذکر کرده اند انرا عزیر طاهر
 و حال آنکه ایشان را عرضند حال چنانچه ایشان را و انکه اخصتر نکرده انرا بلکه منع فرموده انرا ان پس
 دریم که عدل این فرزند ناهیمه و اخص و روشن است بر من همه مسلمانان و انکه چنانچه نیت عمل
 انان **و از نظر** اختلاف روایات و مقلان ایشان بودن ایشان است که کربانه اندیش
 در نماز بعد از رکوع و حال آنکه روا بکرده اند در صحاح خودشان که ان پیش از رکوع آ

نویسنده

پس بعضی از ابن السکندر ذکر کرده انرا حمیدی در کما جمع بین الصحیحین در مسند ابن ممالک
 در حدیثی و بنام از صفی علیه گفت بدرسنگه پیغمبر صلی الله علیه و اله فرستاد نهادن مردی
 برای حاجتی که می گفتند انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 نزد حاجت که انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 ما شایه را بدرسنگه ما که در کما بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 بد کرد پیغمبر صلی الله علیه و اله بر ایشان و در کما بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 ما فو و نحو آن با شتم بعضی از ان گفت عبد العزیز پس بر سعد مردی از انرا بنام از ابن السکندر
 ان رکوع است با نوبه فارغ شدن از نماز انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
و از نظر اینچنین در کما بعضی مسلمانان است بر بعضی سجده کردن در نماز بر سجده کوچکی
 که بافته شده باشد از جهت درخت حرما و سخن کثیرن ایشان در انکار ان و بدرسنگه من
 دیدم در کتب صحاح نزد ایشان که گفتن است آنکه پیغمبر ایشان کرده انرا و کما بنام از ابن السکندر
 که گفتگان انکم بن رسول الله صلی الله علیه و اله بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 بین الصحیحین در مسنده سمیه بنه حارث هلاله و بدرسنگه سوم ان مشفق علیه و او از انان
 مسخوفین پیغمبر ایشان است بختلاف در میان ایشان گفت بوم مرعاه یعنی که نماز میکنند
 و من فرشتان بخندم بوم در برابر مسجد رسول الله صلی الله علیه و اله و اخصتر نماز میکنند
 بر خمر خنی **و بعضی دیگر** انکه ذکر کرده انرا حمیدی بر در کما بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 ملجان که ما در ان بن مالک بود که در حدیث دوم انرا در مسلم گفت بود پیغمبر صلی الله علیه
 و اله که نماز میکنند و بر خمر مرعاه نماز ان در مسند عائشه و در مسند ابی سعید خدیج
کوبد عبدالحی که مؤلفان این کتاب بدرسنگه اجماع کرده اند اهل سنت بر آنکه خمر بنام
 کوچکی است که بافته شده از لبن و بعضی نما و بدرسنگه ذکر کرده انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 صحاح الفهر درین دستوم فصلی از نایب و گفته ابو عبیده نام بن سلام در کما بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 پیغمبر صلی الله علیه و اله گفت و در حدیثی است که بگوید اخصتر که سجده میکند بر خمر گفت ان
 که خمر چیز است که بافته شده از لبن و در حدیثی است که کوبد که انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 مؤلفان کرده نماز کنند پس هیچ باقی نمائند انکار بر آنکه انرا بنام از ابن السکندر بنام انرا بنام از ابن السکندر
 اینچنین است انرا جماعتی است از مسلمانان بر جماعتی از ایشان فاضل را دانند که کوبد ای

نویسنده

کا موزعنا اموان را واکر چه خالتن کرده اند اهل البنداد و مفضل از غلات لا انکلا ایشان عفا
 کرد و اند مبرها لجز نزل که نصیح مؤده اندازد و ابان **وامر طریق** امور چنانچه از این چنان
 مذمه لکار کردن ایشان که در جمده ایچ پو شده میشود بان متین بر وجهی باشد و پند سینه
 روانیکر در کما جمع بین الصغیرین در سندانیکر که او داخل شد بر سبغ صلی الله علیه و اله
 معیار و نون الغضن و او پو شده شک بود بر وجه **و بعضی دیگر** انشکر در نیکر دهان را
 حجت در کما جمع بین الصغیرین در سندانیکر که او گفت بد رسیده رسول الله صلی الله علیه و اله
 در همکا مینک موفی شد پو شده شک بود بر وجه **و بعضی دیگر** انشکر روانیکر دهان را
 حجت نیز در سندانین بر مالک در حدیث بود و پیچ از منفی علیه گفته بود در سترین بسوی سوس
 الله صلی الله علیه و اله انکه بسوی شد حبر را **و بعضی دیگر** انشکر روانیکر دهان را حجت نیز در
 کما بود در سندانین بر عوف در سوس حدیثان منفی علیه گفته و رده شد نیز در حدیثان
 طایر و او روزه دار بود پس گفت که کشته شد مصعب بن عمیر را و بود بهتر ازین و گفتن کشته
 بیده که او پو شده میشد سر او ظاهر بکشتن پایهای او و اگر پو شده میشد پایهای او ظاهر
 میگفت سر او **و بعضی دیگر** انشکر روانیکر دهان را حجت نیز در کما بود در سندانین
 سعد در حدیث دوم از اقرابهاری در حدیثی که در آن نیز از ان موضع حاجت بنا گفت بلیسه
 که در آن بسبیل هدیه بردی و رد برای پیغمبر صلی الله علیه و اله پس بگویند و ان امری یونیاد
 الغضن از بوی پو شده شک دهان را حجت مان گفت که پس بد رسیده من در خواستم از ان
 الغضن تا گفتن باشد گفت سهل بن سعد لپان گفت او شد **وامر طریق** ایچ در علم از جانی
 ان ایشان انشکر ایشان انکا رسیده بر کسیکه بکر داند با متین با تو و او شاخ نوری مینویسند
 بد رسیده ان یعنی است و بد رسیده روانیکر در کما بود در جمع بین الصغیرین
 مستعابا لله بن عقیل در حدیث بیست و دوم از منفی علیه گفته که کن شد رسول الله صلی الله
 علیه و اله بر دو خیز پس بود بد رسیده انشکر انشکر در حدیثی که هر هر بنه معله جاند و ایچ
 اند در کما بر کبیت که عمل کرده اند انرا و در حدیثی بر انشا از امری که را بر فرمود بل اما
 یک از ایشان پس بود که بعضی منکرند و اما ان دیگر پس بود که راستی بود ان بوی خود
 گفت پس طلب فرمود الغضن شاخ نوری پس شکا فت انرا بدو بهم پس نشاند بر نبرین بکلیا و بر
 دزد بکر یکی را با نر فرمود ساید که خفتن کرده شود غلاب ایشان ما دام که خشک نشد اند

در حدیث

و در حدیثان معاویه از اعش انشکر انکه یکی از ان هر دو بود که اسبیل منکر از بول و روانیکر
 کرده حجت مانندان را در کما بود در سندانیکر که بنوعی و جابرون عبد الله ضاروی گفته که سبغ
 صلی الله علیه و اله امر فرمود جابرا انکه قطع کند و او شاخ از او در سخن که بکر داند هر یک
 از ان هر دو را بر وجهیکه بعضی منما با انرا برای او پس جابرا بجای او را در آن گفت و آمد بحدیث
 پیغمبر صلی الله علیه و اله فرمود بد رسیده من کن شتم بدو و بکر که معاند بود نه صاحبان ان در حدیث
 بود و ستم شتم که بشاعن من خنک کرده از ایشان ما دام که ان دو شاخ نر باشد **و بعضی دیگر**
 انشکر ذکر کرده بخاری گفت بیه اسلی و صحتیکر که انکه بکر داند در دنیا و در جردان **و بعضی دیگر**
 انشکر ذکر کرده از ابو القاسم اصطفی در کما بر نهیبت و عقیبت گفته که بد رسیده من چون
 آورده اند انرا مسلم بخاری از علی بن سبأ که او در خواستان پیغمبر صلی الله علیه و اله و آمد
 پیغمبر که میشناخت صاحبان جز را پس فرمود که صاحبان خبر بوده که بخوردند کوششای من
 بعضی عقیبت کن بود پس طلب فرمود جابرا انرا بر نبر او و فرمود شا بکر ان خفتن کند ان
 ما دام که ان خبر جردان باشد و در حدیث سفیان بن عقیل گفت بد رسیده پیغمبر صلی الله علیه
 و اله فرمود انرا را که ستر نماز کرد با بند صاحبان خود ان را پس چه شان خواهر ایداشت
 اقل مفضلان در روز جماعت گفتند و چه چیز است شخصی فرمود جابرا ستر که فاده شود ان
 اصل هر دو دست ناصرا چنانکه **وامر طریق** ایچ در علم از جانی سبیلان را ان مسلمانان
 انکه ایشان مبروند در پیش جنان ها و نرک میکنند دقتن را در پیش جابرا انرا است و چپان
 و ذکر میکنند انکه ایشان لشع معینا بند جابرا و دیده ان اقبان را و اخبار و آورده را در صحاح
 ایشان که مفضلان انکه پیروی کرده می شود جابرا هم عصبی و من و هم عصبی معنی اما اعتبار
 پس بد رسیده ایشان ذکر میکنند که ایشان لشع معینا بند جابرا و بد رسیده انرا ان نزد
 ایشان لشع جابرا است و معلوم انرا که مشع انشکر در پی کسی مبرود که مشا بعد میکند
 او را و پایش او در خنقی و هر یو بیکه هستند شمع مرتبی و غلاب را پس ایشان انانکه که پیروی
 میکنند او را و اما اخبار در صحاح ایشان و غلاب پس بد رسیده انرا فینا دامت **و بعضی دیگر**
 از ان انشکر ذکر کرده از احمد در جمع بین الصغیرین در سندانیکر که انرا در حدیثی
 از منفی علیه گفته که فرمود ما را رسول الله صلی الله علیه و اله بهفت چیز فرموده ان
 هفت چیز امر فرموده ما را بر سرش هماد و پیروی جابرا و دعا برای عطره کشته و را شستن

۳۱۲ سوکند و یاری کردن مظلوم و اجابتی و انشا سلام بر خاص عام و منی بود ما را ان
 خوانیم با اکثری ساحتی بیلا و اشیا سیدن مظهر نغمه و پوشش بن کسی بخ باشد بران لشق
 و از دراهم مفضول و از پوشیدن ابرویش و از دستهای بیخ که حکم و غیر حکم یعنی اطلس **بعضی دیگر**
 انشکده ذکر کرده از اجماع بنز و کتاب جمع بین الصحیحین در مسند ابی هریره در حدیث بیست و یکم ان
 منقول علی کتف مدد سبک رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود که حق مسلم بر مسلم بیخ است و سلام
 و پیش نماز و پروردگار و اجابت دعوت دعا برای عاقل **بعضی دیگر** انشکده ذکر کرده از
 بنز حکم در کتاب مشار الیخود در مسند ابی هریره بنز در حدیث ششم بعد از صلح حدیبی از سفیق علیه
 که فضیلت پروردگار و جبارت در حدیث لفظ و روایت از غیر ایشان **کتاب الجمل** که در حدیث در مسند
 عبدالله بن مسعود که انان دارند بر عهد و صدق و امانت و اهل بیت و در جوار اولاد و کتف بر سبک
 ان رسول الله صلی الله علیه و آله در آن بیان را پس فرمود که ان شیخ است بزایع و در وایت کرده
 ما ندانیم که لفظ در چه چیز است که این شیخ است با کعبه بنان در پیش میاید و حال آنکه انکا
 میکنند و کسی که میبرد در حدیبی **ما در طریق** گفته و ابی هریره اند انشکده هر که میبرد در پیش
 جبارت نیست بر و ان ذکر کرده از خطیب در حدیث سهل بن معمر انکا تا بن فیلس آمد
 خدمت پیغمبر صلی الله علیه و آله هر که در آن گفتن را مد سبک و ان نظر بر کرده و من شیخ ام که جبارت
 احوال تر شوم بر لغزش بود که سوار شو پیش و انرا **ابو عبد الله الحلی** و بدر سبک دایم در
 جز و بیخ از مسند علی بن ابطال علیه السلام تا لایق فی عبدالله بن سلمان حضری با سناد حق و آنکه
 ابی هریره عمر بود که هر چند در پیش جبارت و بدر سبک علی علیه السلام بود که هر چه بود در پیش
 جبارت افضل است و لیکن ایشان هر چه نادر پیش نامان باشد در میان اعلام ما در **کتاب الجمل**
 پس بر و اولی ایشان است انکه هر مؤمنین علی علیه السلام فرمود در جبارت ابی هریره عمر انکه هر چه در پیش
 جبارت افضل است و لغزش عمل پیغمبر بود ما در امر و مؤمنان صبار و انشان را و اعتقاد میجوی
 برای ایشان و در روایتی و انشکده علی علیه السلام روایت کرده از پیغمبر صلی الله علیه و آله انکه افضل
 مشی پروردگار و جبارت است بر کسی که میبرد در پیش او ما در فضل از بیخه بر ناله **ما در طریق** گفته
 دایم از اجاعی از ایشان انشکده ایشان انکا و میکنند نماز را بر جبارت بر پیغمبر و بدر سبک
 ان تو را ایشان ان بیخ است و سبک کن و لیا و صحاح ایشان تو را ایشان مفضل است سنت ایضا انکا
 کرده اند از ائمه و غیر ایشان که نداشتند انرا **بعضی از ان** انشکده ذکر کرده از احمد بن محمد

جمع بین الصحیحین در مسند ابی هریره از عبدالرحمن بن ابی لیلی کتف بود که میگفت و جبارت را
 جبارت بکبر بود که میگفت و جبارت بر پیغمبر مسلم از انرا کتف بود رسول الله صلی الله علیه و آله
 که میفرمود بیخ بکبر را **بعضی دیگر** انشکده ذکر کرده انرا از اجاعی از اصحاب پیغمبر با سناد
 خودشان انکه علی بن ابی طالب علیه السلام نماز گذارد بر سهل بن حبیب بر پیغمبر **بعضی دیگر** کتف
 کرد و ابی هریره انرا خطیب بنز درین امر فرمود و این شریعتی و ابی هریره که پیغمبر صلی الله علیه و آله نماز
 گذارد بر سبک بر پیغمبر **بعضی دیگر** انشکده ذکر کرده انرا از پیغمبر در نماز فرمود که
 نماز گذارد بر جبارت بر پیغمبر کتف **بعضی دیگر** انشکده ذکر کرده انرا از پیغمبر در نماز فرمود که
 بدر سبک عیسی بن موسی هاشمی نماز گذارد و جبارت سقاح کرد و خلفای بنی هاشم بود پس
 بیخ بکبر کتف **بعضی دیگر** انشکده ذکر کرده انرا از اجاعی از اصحاب پیغمبر انکه خلفا ان پیغمبر
 از نماز انعام با الله بود که نماز گذاردند و جبارت ایشان بر پیغمبر و انکه سبک ما بن حکایت کرده
 این حدیث را و فرمود که انرا صاحب این شیخ است کسی است بنظر و گفته و صدق می کند ما بن
 که ذکر کرده از ابن هریره بن عبد الملک بن ابی عمیر هذلی در کتاب عترت العارف و نام کرده ان را
 عنوان السیر کتف نرد ذکر خلیفه الطابع لله نام علیه السلام بنظر لفظ او که در واد و در شب
 علیه فطر و رسید و خود و مسوم و نماز گذارد بر و انرا در الله بیخ بکبر و کتف چنان نماز
 گذارد و میبند بر خلفا و روایت کرده خطیب در نماز خود در رجه عبدالله که هر حدیث بکبر انرا
 با الله را که ان بیخ بکبر بود **بعضی دیگر** بنز از پیغمبر که شهادت میکند انان نماز بر جبارت
 بیخ بکبر حاد کتف بعد از پیغمبر صلی الله علیه و آله و بعد از نماز بکبر را که انرا بدین
 است که مخالف شریعت محمد است صلی الله علیه و آله که رسول ایشان است انشکده ذکر کرده انرا
 ابو هلال عسکری که صاحب کتاب اوائل انشا پس کتف در ان انکا اول کسی که جمع کرد مردمان
 در نماز جبارت بر پیغمبر و خطیب بود **ما در طریق** ان پیغمبر از جماعت بسیارین
 مسلمانان بنز انشکده ایشان انکا میکنند بر کسی که نشوید بکند مؤردا و مستطیل بسیار دایم
 بیخ مرتب بالا میرد انرا و کتف است نرد و اجاعی در بنام مؤرد بیخ از بیخه ساختن ان و ان
 مدعیان و جنفد است و جماعت دیگر جناب و حال آنکه منضم انست که بیخه ایشان است بیخه مؤرد
 و نشوید انرا **بعضی دیگر** ان بن انشکده ذکر کرده انرا از اجاعی در کتاب جمع بین الصحیحین در حدیث
 فضاله بن عبدالله انشکده کتف جبارت ما با فضاله بن عبدالله بنز بر پیغمبر در پیشتن شد و عتقا

۲۱۰

که خدا را بود پس امر که درضا له بفرما تا با او گفت که شنیدم از رسول الله صلی الله علیه
 و آله که هر صغیر بود بشوید **و بیضه دیگر** است که ذکر کرده از احادیث بزرگوار بود در
 مستند علی بن ابی طالب علیه السلام در حدیث چهارم از آنرا در حقاری ذایه الهیاج حیوان بن حصین
 است که گفت که هر صغیر علی علیه السلام که با آن فرستیم نوزاد او آنچه فرستاد از رسول الله صلی الله علیه
 و آله آنکه مکناد صورتی جان را مگر کجی آنرا و نیز مستند را مگر که شوی به نماز **و بیضه دیگر**
 است که ذکر کرده از اطرب و در تاریخ حوض فیضی از عبدالمطلب علیه السلام بن خطیب گفت که که در خانه شد
 مریه که مریض بود پس فرستاد رسول الله علیه و آله مسطح و با شهاد شد بر او **و بیضه دیگر** آنچه در کتب
 کرده از در صفت مزاج بر پیغمبر ایشان و بدست سید که آن مسطح بود و گردن از ابرام پیغمبر ایشان **و بیضه دیگر**
 علیه و آله و این مذهب شافعی است و صاحب ابواب و گفتند اندک مذهب مگر آنکه این ای هر چه پس بدستی که
 او گفته که شنیدم در سنه است سبوی و همچنان نزل کرد که هر چه بسم الله الرحمن الرحیم گفت در آن
 کشته شد اهل بیع **کی بعد از الحور** که بود آن که با شوی نظر کن در حال سبوی فو شافعی
 ایشان و نوری شافعی ایشان و صاحب ابواب و بدین بود و شطرنج لا در نظر کن بنیو در ایشان و مخالفان
 ایشان در پیشت رسول خودشان را و شنیدم آن و نظر کن در دهان که سید که بعد از ابرام پیغمبر ایشان ما که
 او از آنکه رسول ایشان را و عمل بخلاف آن **و بیضه دیگر** که در دست کردید آن شفا و حو جان
 اصل بیع و پیوسته از او است و نزد کسیکه پیوسته کرده او را از اهل بیعت هم نگردد اما آنکه ایشان
 عیب عوده اما پیوسته از او داخل شده اند در آن زیرا که ایشان نیز بجهت مریک بیدعت شاه اند به شنیدم
 ساختن بود پیوسته ایشان را سزا دادند که سبکیه المای که مبینه اند که اجازت با سزا شد که در هر
 آنچه واقع کرد در آن خندان او شریف ایشان و مخالفان کنند در آن قوم بغیر حق هر این را واجب کرد
 آنکه لا که اندک جمع شریفی چه در جمع آن خندان است که میدانند از اصل صواب و درضا **و بیضه دیگر**
 در هر که مؤمنان این کاتب که این اثر از پیغمبر است که خواستم ذکر آنرا در این باب هر که من دیدم بدست
 استغفاری طرا فیه اینها عیبها و در اینها گفتند ایشان مرعوف و معقول را بسیار میشود و در آن
 بیکر کرد و در ثقل کلا است بر کثیر و در معنی شطو اهر ایشان اشاد شنیدم باقی الضم و بیضه دیگر
 او دم در ضمن این کاتب طریقی از احتجاج بر بیاضی که شنیدم در آن نامعز و در آن کسب که
 کرد در هر حال آن در نزل که هر چه مرید سبوی چیزی که نهاده است معقول و معقول و معقول
 و ضار آن و مشاع بنام هر بنیای سبکیه بود سبکیه ای میصد فی عمودین قول فائل ایشان و
 بدی

بدی عفا و ایشان و من مذابم در عرضی اسلام نزد کبر بلزوم ادب با خاندانیم و بیغیرین خاصا
 او و نظم کردن مر سبزی ایشان را و اهل بیت و صلوات الله علیهم و خواص صحابه او را از غیر
 شیعری ضوا الله علیهم و در این که ایشان نگاه میکنند احادیث باطله را و افعال کاذبه را و نقره دارند
 از آن و منزه و با است پیغمبر ایشان و اهل بیت صحابه او از آن پس سلام الله بر شیعری بن صفای
 و معارف آنزد کسی که نظر کند معین انقضا بخلق او اهل با نمان و معجزه است خندان بسیار
 فایلی را که در نظر پیغمبر این معجزه را گفته و در تری آن و در خلاصه درین باب سفینه که علی که امیرالمؤمنین
 علیه السلام حجت فاطمه است در امر بن و نوزاد غیر انقضای اجدان پیغمبر صلی الله علیه و آله که در
 خلاصه منظم کلام در راست نسبی علی و در اسلام و ضعیف بنی هر پیغمبر است و جمع ضمایله در
 و اگر بودم من که خندان و مکررم مایق را عزیزان سبکی خود منجم من مکرر سلمان از نوزاد شیعری
 و کوبند ناظم این نظریه بوده و اتمام داده مصنف کتاب بطل این ندس الله و صرح الطاهر آنرا در روز
 سده ششم یا نوزدهم دی الحجه در سال هفتم صد و یکم از هجرت و بنویس و عفا بنامی چنین
 هر یک حضرت رسالت بیجا و آلهما بنامی هر چه نظم این طرفه کتابت هشتم
 ما رجبت دهصد شصت و بیست و یکم رسد امتحان کرم بلغایب
 حضرت عیسی که گویند و ترجمه معطالعه کنندگان
 و سوغ نما سیدگان در اصلاح آن و فو سبکیان
 از اهل امامت ابر و فوایت حد
 بحق محمد و آله الطاهرین

